Elin Hilderbrand

CUPLUL PERFECT

ELIN HILDERBRAND

CUPLUL PERFECT

Original: *The Perfect Couple* (2018)

Traducere din limba engleză şi note de:
ANDREEA ŞELER

virtual-project.eu

2021

Inspectorul

Sâmbătă, 7 iulie 2018, 5:53

Un apel telefonic sâmbăta, înainte de ora șase, nu e niciodată de bun augur, deși nu e ceva nou pentru un weekend de sărbătoare. De nenumărate ori, inspectorul-șef Ed Kapenash, conducătorul Poliției Nantucket, s-a trezit că sărbătoarea de 4 Iulie i se dusese de râpă. Cel mai frecvent incident era că cineva s-a rănit la degete aprinzând artificii, deși uneori lucrurile erau mai grave de atât. Într-un an, un înotător și-a pierdut viața în valuri; într-un altul, un bărbat a dat pe gât zece pahare de tequila Patrón Añejo, după care a executat o săritură pe spate și a căzut în apă într-o poziție nefericită, astfel că și-a rupt gâtul. De obicei, erau și suficiente incidente de tulburarea liniștii publice cât să umpli un autobuz cu două etaje, plus zeci de încăierări, dintre care câteva erau atât de grave, încât trebuia implicată poliția.

Când începe să sune telefonul, Andrea și copiii dorm. Chloe și Finn au 16 ani, o vârstă de care inspectorul scăpase ușor cu copiii lui, își dădea seama acum. Chloe și Finn – care, de fapt, erau copiii verișoarei Andrei, Tess, și ai soțului acesteia, Greg, care muriseră într-un accident de navigație în urmă cu nouă ani – se dovedesc a fi mai dificili. Finn are o prietenă, Lola Budd, iar dragostea lor adolescentină întoarce toată casa cu susul în jos. Sora geamănă a lui Finn, Chloe, are o slujbă de vară lucrând în subordinea lui Siobhan Crispin la Island Fare, cea mai solicitată firmă de catering din Nantucket.

Inspectorul și Andrea își împart grijile pentru gemeni la jumătate. Andrea își face griji despre faptul că Finn ar putea să o lase însărcinată pe Lola Budd (deși inspectorul i-a oferit, stânjenit, o cutie uriașă de prezervative și o povață destul de severă: „Folosește-le! De fiecare dată.”). Inspectorul își face gânduri despre Chloe, că s-ar putea apuca de droguri și alcool. A văzut de nenumărate ori în ce fel industria ospitalității își poate ispiti angajații naivi. Insula Nantucket are peste o sută de licențe de comercializare de alcool; alte orașe de dimensiuni similare din Massachusetts au în medie douăsprezece. Ca stațiune estivală, insula are cultura sărbătoririi, a frivolității și a excesului. E sarcina inspectorului să poarte discuția anuală despre abuzul de diverse substanțe în săptămâna de dinaintea balului de la liceu; anul acesta, atât Finn, cât și Chloe participaseră și, după aceea, niciunul dintre ei nu prea îl mai privea în ochi.

I se întâmplă des să simtă că e prea bătrân pentru responsabilitatea enormă a educării unor adolescenţi. Iar să-i impresioneze în mod clar îl depăşea.

Îşi ia telefonul pe terasa din spate, care dă spre vest, către nişte mlaştini protejate prin lege; conversaţiile pe care le poartă aici sunt confidenţiale, nefiind auzite decât de mierlele cu aripi roşii şi de şoarecii de câmp. Casa are o perspectivă grozavă asupra apusului, dar, din păcate, nu şi a apei.

Apelul e de la sergentul Dickson, unul dintre cei mai buni din Poliţia Nantucket.

— Ed, zice el, avem un cadavru în apă.

Inspectorul închide ochii. Dickson fusese cel care îl anunţase pe inspector că Tess şi Greg muriseră. Sergentul Dickson nu are nicio problemă să dea veşti tulburătoare; de fapt, pare să îi placă această sarcină.

— Zi mai departe, spune inspectorul.

— Femeie, rasă caucaziană, pe nume Merritt Monaco. 29 de ani, din New York, venită aici la o nuntă. A fost găsită plutind cu faţa în jos chiar lângă mal, în faţa numărului 333 de pe Monomoy Road, unde are loc nunta. Cauza decesului pare să fie înecul. Roger Pelton ne-a anunţat. Îl ştii pe Roger, tipul care organizează nunţile alea scumpe?

— Îl ştiu, spune inspectorul.

E în Clubul Rotary cu Roger Pelton.

— Roger mi-a zis că şi-a format obiceiul să verifice atent fiecare locaţie de nuntă dimineaţa, la prima oră, zice Dickson. Când a ajuns, spune că a auzit nişte ţipete. Se pare că mireasa tocmai îi scosese cadavrul din apă. Roger a încercat să-i acorde primul ajutor, dar fata era moartă, aşa spune. Lui i s-a părut că era moartă de câteva ore.

— Asta o s-o afle medicul legist, spune inspectorul. Monomoy Road, numărul 333 ziceai?

— E o proprietate mare, zice Dickson. O reşedinţă principală, două căsuţe de oaspeţi şi o casă lângă piscină. Numele proprietăţii e Summerland.

Summerland. Inspectorul văzuse firma, deşi nu fusese niciodată înăuntru. Partea aceea din Monomoy Road se află în cartierul cu chirii astronomice. Oamenii care locuiesc acolo în mod normal nu au probleme care necesită implicarea poliţiei. Casele au sisteme de securitate sofisticate, iar locatarii preferă să fie discreţi şi să nu implice pe nimeni din exterior în eventualele probleme.

— Ai mai anunţat şi pe altcineva? întreabă inspectorul. Poliţia statală? Medicul legist?

— Afirmativ, răspunde Dickson. Grecul e în drum spre adresa respectivă chiar acum. Am avut noroc, a fost aici, pe insulă, în noaptea asta. Dar şi Cash,

și Elsonhurst sunt plecați în concediu până luni, iar eu sunt la sfârșitul unei ture duble, așa că nu știu pe cine vrei să mai chemi. Ceilalți băieți sunt cam necopți...

— O să-mi fac griji pentru asta mai încolo, răspunde inspectorul. Fata are rude care trebuie anunțate?

— Nu știu sigur, spune Dickson. Mireasa era atât de tulburată, că le-am spus paramedicilor de pe ambulanță să o ducă la spital. Avea nevoie de un xanax, nevoie mare. Abia dacă putea să respire, cu atât mai puțin să vorbească.

— Va trebui să nu apară nimic în ziare despre asta până nu anunțăm rudele, decretează inspectorul.

Ceea ce e o mică veste bună; ultimul lucru pe care îl vrea inspectorul e ca Jordan Randolph de la *Nantucket Standard* să-și bage nasul pe la locul crimei. Nu îi vine să creadă că a ratat apelul la numărul de urgență, care sigur îi apăruse pe aparatul de monitorizare. De-a lungul anilor a dobândit o capacitate stranie de filtrare în ceea ce privea aparatul de monitorizare; știe, chiar și în somn, ce merită atenția lui și ce poate ignora. Dar acum are un cadavru pe cap.

Procedura le impune să pornească de la ideea că e o moarte suspectă, deși aici, în Nantucket, infracțiunile cu violență sunt rare. El lucrează pe insulă de aproape treizeci de ani și, în tot acest timp, nu văzuse decât trei omoruri. Câte unul la fiecare zece ani.

Roger Pelton a anunțat decesul. Inspectorul a auzit numele lui Roger recent. *Foarte* recent, la un moment dat în ultimele câteva zile. Și o *proprietate mare* de pe Monomoy – și ăsta era un semnal de alarmă.

Dar de ce?

Aude o bătaie ușoară în geam și, prin fereastra glisantă, o vede pe Andrea în cămașa de noapte, ținând în mână o ceașcă cu cafea. Chloe umblă prin bucătărie în spatele ei, îmbrăcată în uniforma ei de catering – cămașă albă și pantaloni negri.

„Chloe s-a trezit deja?” se întreabă în sinea sa inspectorul. La șase dimineața? Sau ajunsese acasă atât de târziu că adormise îmbrăcată?

„Da”, își răspunde. S-a ocupat de o cină de repetiție în seara anterioară. Și apoi își dă seama: Chloe îi spusese inspectorului că cina de repetiție și nunta de care se ocupa aveau loc pe Monomoy și că Roger era coordonatorul de eveniment. E aceeași nuntă! Neagă din cap, chiar dacă știe mai bine decât oricine că Nantucket e o insulă mică.

— Femeia care a fost găsită *era cazată* pe proprietatea unde are loc nunta azi? întreabă inspectorul.

— Afirmativ, răspunde Dickson. Era domnișoara de onoare, inspectore.

Nu cred c-o să se mai ţină nunta.

Probabil recunoscând expresia de pe chipul inspectorului, Andrea iese pe terasă, îi înmânează ceaşca lui de cafea şi se face nevăzută în casă. Chloe a dispărut. Probabil că s-a dus la etaj, să facă un duş înainte să plece la muncă, pentru a se ocupa de un eveniment care acum avea să fie anulat.

Veştile de genul acesta circulă rapid; inspectorul se aşteaptă ca Siobhan Crispin să sune dintr-o clipă într-alta.

Ce-a mai zis Chloe de nunta aceea? Una dintre familii e britanică, mama fiind cumva celebră – o actriţă, poate? O actriţă de teatru? Scriitoare, autoare de piese de teatru? Ceva de genul ăsta.

Inspectorul ia prima înghiţitură de cafea.

— Eşti încă la faţa locului, nu-i aşa, Dickson? Ai mai discutat şi cu altcineva în afară de mireasă şi de Roger?

— Da, am stat de vorbă cu mirele, răspunde Dickson. Voia să se ducă la spital cu mireasa. Dar mai întâi a intrat într-una dintre căsuţele de oaspeţi să-şi ia portofelul şi telefonul şi a ieşit imediat să mă anunţe că dispăruse cavalerul de onoare.

— Dispăruse? întreabă inspectorul. E posibil să avem *două* persoane decedate?

— Am cercetat apa, de pe plajă, am studiat terenul în ambele direcţii vreo câteva sute de metri cu binoclul, spune Dickson. Nu se vedea nimic. Dar, la cum stau lucrurile acum, aş zice că orice e posibil.

— Spune-i Grecului să mă aştepte, te rog, spune inspectorul. Pornesc chiar acum la drum.

Greer

Vineri, 6 iulie 2018, 9:15

Greer Garrison Winbury se simte cel mai bine când viaţa ei se bazează pe tradiţie, protocol şi convenţii, dar cu ocazia nunţii fiului ei mai mic, e mai mult decât dispusă să le arunce pe toate trei pe fereastră. Tradiţia e ca părinţii miresei să găzduiască şi să plătească nunta fiicei lor, dar dacă aşa s-ar fi întâmplat şi cu Benji şi Celeste, nunta ar fi avut loc într-o biserică din cadrul unui complex comercial şi recepţia de după s-ar fi ţinut la un bistrou.

„Eşti grozav de snoabă, Greer" îi place să spună soţul ei, Tag. Greer se teme că aceste cuvinte reflectă adevărul. Şi totuşi, fiind nunta lui Benji, *a trebuit* să intervină. Uite prin ce trecuse când Thomas se însurase cu Abigail Freeman: o nuntă în *stil texan,* în care averea obţinută din afaceri cu petrol de domnul Freeman era etalată pretutindeni, într-un mod de-a dreptul grotesc. La „petrecerea de bun venit" fuseseră trei sute de oameni şi se ţinuse la Salt Lick BBQ – Greer sperase să nu aibă vreodată prilejul de a privi condescendent un local numit astfel –, iar stilul vestimentar recomandat fusese „western casual". Când Greer îl întrebase pe Thomas ce putea să însemne asta, acesta îi răspunsese: „Pune-ţi nişte jeanşi, mamă".

Să-şi pună *jeanşi* la petrecerea de nuntă a primului ei născut?

Până la urmă, Greer a optat pentru nişte pantaloni largi, de culoarea fildeşului, şi nişte platforme Ferragamo. Culoarea s-a dovedit o alegere neinspirată, căci oaspeţii de la această petrecere de bun venit trebuiseră să mănânce coaste de porc cu mâna. Din mulţimea de oaspeţi se înălţaseră ţipete exaltate când îşi făcuse apariţia, cu titlu de surpriză, un cântăreţ de country pe nume George Strait, care era numit de toţi „regele muzicii country".

Ea nu-şi putea închipui nici acum cât îl costase pe domnul Freeman să îl aducă pe regele muzicii country – şi asta pentru un eveniment care nici măcar nu făcea parte din programul de nuntă.

La volanul Defenderului ei 90 (soţul ei, Tag, aranjase să fie recondiţionat şi expediat din Anglia), în drum spre feribotul Hy-Line pentru a-i lua pe părinţii lui Celeste, Bruce şi Karen Otis, cântă odată cu radioul. Se difuzează cântecul lui B.J. Thomas, *Hooked on a Feeling*.

Pe parcursul acestui sfârşit de săptămână, Greer este *practic* mama miresei, dar şi a mirelui, căci se ocupă în totalitate de evenimente. Nu a

întâmpinat niciun dram de rezistență din partea nimănui, nici măcar din partea lui Celeste; fata răspundea la toate sugestiile lui Greer cu aceeaşi replică: „Sună bine”. (Greer are numai dispreţ pentru comunicarea prin mesaje pe telefon, dar dacă vrei să comunici cu milenialii, trebuie să laşi în urmă noţiunile vetuste cum ar fi vorbitul la telefon.) Trebuie să recunoască, i-a fost mult mai uşor să decidă singură culorile pentru petrecere, modelul de invitaţie, florile şi firma de catering – mult mai uşor decât se gândise vreodată. E ca şi cum nunta aceasta e a ei, 32 de ani mai târziu... fără intruziunea mamei şi bunicii ei, care insistaseră ca recepţia să se ţină după-amiaza, în atmosfera înăbuşitoare din grădina de la Swallowcroft şi fără un logodnic care insistase să aibă o petrecere a burlacilor în seara de dinaintea nunţii.

Tag ajunsese acasă la şapte dimineaţa mirosind a Bushmills şi a Chanel No. 9. Când Greer începuse să plângă şi bătuse din picior, cerându-i să-i spună dacă avusese tupeul să se culce cu altă femeie *în noaptea de dinaintea nunţii lor,* mama ei o luase deoparte şi îi spusese că cea mai importantă abilitate într-o căsnicie era să ştii să alegi când să mergi până la capăt într-un conflict şi când să renunţi.

„Asigură-te că insişti doar în chestiunile în care o să ai câştig de cauză”, spusese mama ei.

Greer a încercat să fie mereu vigilentă în ceea ce privea fidelitatea lui Tag, deşi fusese o misiune extenuantă, cu un bărbat atât de charismatic ca soţul ei. Nu a găsit nicio dovadă concretă a vreunor indiscreţii, deşi în mod clar avusese ceva suspiciuni. Le are şi în momentul de faţă, în legătură cu o femeie pe nume Featherleigh Dale, care urmează să ajungă în Nantucket din Londra în doar câteva ore. Dacă Featherleigh e suficient de proastă şi de neglijentă să poarte inelul de argint lucrat în filigran, bătut cu safire roz, galbene şi albastre – Greer ştie exact cum arată, pentru că Jessica Hicks, bijutiera, îi arătase o fotografie! –, bănuiala lui Greer avea să fie confirmată.

Pe Union Street traficul e aglomerat. Ar fi trebuit să plece mai din timp; *nu se poate* să întârzie la întâmpinarea soţilor Otis! Greer nu îi întâlnise până acum faţă în faţă pe părinţii lui Celeste şi ar vrea să facă o impresie bună, nu să îi lase să se plimbe dezorientaţi pe Straight Wharf în această primă vizită pe insulă.

I se păruse dificil să organizeze o nuntă atât de aproape de sărbătoarea de 4 Iulie, dar era singurul sfârşit de săptămână din toată vara care se potrivea cu programul tuturor şi nu puteau să amâne până la toamnă, deoarece Karen, mama lui Celeste, suferea de cancer mamar în fază terminală. Nimeni nu ştie cât mai are de trăit.

Melodia se încheie, traficul se blochează total, iar senzaţia de rău augur

pe care Greer reuşise să o ţină la distanţă până acum invadează spaţiul maşinii ca un miros neplăcut. De obicei, neliniştea lui Greer are două cauze: soţul ei şi scrisul, iar cu scrisul mereu rezolva până la urmă (lăsând deoparte scăderea vânzărilor de carte, până la urmă sarcina lui Greer e *să scrie* romane poliţiste, nu să le vândă). Dar acum îşi face griji pentru... ei bine, dacă trebuie să identifice sursa exactă a neliniştii ei, ar trebui să spună că e vorba de Celeste. Uşurinţa cu care Greer a putut să preia controlul asupra acestei nunţi i se pare suspectă. După cum spunea mama lui Greer, „lucrurile care par prea bune ca să fie adevărate de obicei chiar aşa sunt".

E ca şi cum lui Celeste *nu i-ar păsa* de nuntă. Deloc.

Cum de ignorase Greer această posibilitate timp de patru luni? Îşi spusese că Celeste se lăsa (lucru foarte înţelept, de altfel) pe seama gusturilor impecabile ale lui Greer – sau se încredea extrem de mult în ele. Sau că singurul scop al lui Celeste era ca nunta să fie organizată cât mai rapid din cauza bolii mamei ei.

Dar, acum, ieşeau la lumină alţi factori, cum era bâlbâială care o apucase pe Celeste la scurt timp după ce se stabilise data. Aceasta începuse cu repetarea anumitor cuvinte sau a unor sintagme scurte, dar devenise mai gravă, chiar o povară – Celeste se blochează când e să pronunţe *r, m* şi *p* până ce se înroşeşte toată.

Greer l-a întrebat pe Benji dacă bâlbâială îi făcea probleme la serviciu. Celeste e director-adjunct la Grădina Zoologică Bronx şi i se solicită uneori să ţină prelegeri în faţa vizitatorilor – mare parte şcolari, în timpul săptămânii, şi turişti străini în weekenduri – aşa că Celeste trebuie să vorbească clar şi răspicat. Fiul ei i-a răspuns că lui Celeste nu i se întâmpla decât rar să se bâlbâie la serviciu. De obicei doar acasă sau când ieşea în oraş.

Asta o nedumerea pe Greer. O bâlbâială apărută brusc la 28 de ani putea fi pusă pe seama... a ce? Era *un semn* care arăta ceva.

Greer folosise imediat acest detaliu în romanul pe care îl avea în lucru: criminalul începe dintr-odată să se bâlbâie din cauza vinovăţiei, ceea ce atrage atenţia domnişoarei Dolly Hardaway, detectiva nemăritată care e protagonista tuturor celor douăzeci şi unu de romane poliţiste scrise de Greer. Asta e numai bine pentru Greer, care are tendinţa de a exploata fiecare întâlnire şi experienţă în operele ei, dar cum rămâne cu viaţa reală, cu Celeste? Ce se întâmplă? Greer are o bănuială că bâlbâială e cumva legată de nunta celor doi, care se apropie cu paşi repezi.

Nu mai e timp să se mai gândească la asta, pentru că dintr-odată celelalte maşini ţâşnesc înainte, iar Greer nu doar că înaintează rapid prin oraş, dar şi găseşte un loc de parcare chiar în faţa terminalului de feribot. Şi ajunge cu

două minute înainte de ora stabilită. Ce noroc formidabil! Îndoielile i se risipesc. Nunta aceasta, această unire a doua familii în cel mai festiv dintre sfârşiturile de săptămână ale verii, e clar ceva hărăzit să se întâmple.

Karen

Văzută de la distanţă, insula Nantucket e tot ce visase Karen Otis să fie: stilată, fermecătoare, nautică, clasică Feribotul intră într-un chei cu malurile din piatră, iar Karen îi strânge mâna lui Bruce, pentru a-i comuni ca faptul că ar vrea să se ridice şi să parcurgă acum cei câţiva metri până la balustradă. Acesta îşi petrece braţul pe după spatele lui Karen şi o ridică uşor de pe scaun. Nu e un bărbat masiv, dar e puternic. A fost campion statal al Pennsylvaniei în 1984, la categoria 65 de kilograme. Karen îl văzuse pentru prima oară când stătea în tribuna de la etaj, de lângă piscina Liceului Easton Area. Ea înota în stil fluture pentru echipa liceului, pregătindu-se pentru o cursă de ştafetă şi se antrena de obicei în timpul pauzei de prânz, iar când ieşise din apă, îl zărise pe Bruce, îmbrăcat cu pantaloni de trening şi cu un hanorac cu glugă, uitându-se lung la o portocală pe care o ţinea cu ambele mâini.

— Ce face tipul ăla? întrebase Karen cu voce tare, fără să-şi dea seama ce făcea.

— E Bruce Otis, o informase Tracy, cea care se pregătea pentru proba de înot spate. E căpitanul echipei de lupte greco-romane. Au o probă în după-amiaza asta şi încearcă să se încadreze în categoria de greutate.

Karen îşi înfăşurase un prosop în jurul taliei şi pornise cu paşi hotărâţi pe scări, să se prezinte. Era bine dotată, chiar dacă era doar în al doilea an de liceu, şi era destul de sigură că vederea ei în costum de baie avea să-l facă pe Bruce Otis să nu se mai gândească la portocală, la greutatea lui sau la orice altceva.

Bruce o ţine pe Karen bine, astfel încât nu se simte deloc nesigură în timp ce se apropie de balustradă. Oamenii îi văd venind, observă eşarfa înfăşurată în jurul capului lui Karen – nu poate să accepte nicidecum să poarte peruci – şi se dau înapoi câţiva paşi pentru a crea loc, din respect.

Karen prinde balustrada cu ambele mâini. Chiar şi asta reprezintă un efort, dar vrea să aibă o panoramă clară a apropierii de ţărm. Casele înşirate de-a lungul malului sunt toate enorme, de zece ori faţă de casa lui Karen şi Bruce de la ferma lor de pe Derhamer Street din Forks Township, în Pennsylvania, iar toate aceste case au ţiglă cenuşie, ca lemnul de cedru, şi faţada de un alb imaculat. Unele dintre ele au terase curbate din lemn; altele au terase etajate, în unghiuri inedite, ca într-un joc de Jenga. Unele au pajişti verzi, luxuriante, care se întind până la zidurile de piatră care mărginesc o

fâşie îngustă de plajă. Fiecare casă are arborat drapelul SUA şi toate sunt întreţinute impecabil; nu se vede nicăieri vreo clădire rebelă, dărăpănată şi neîngrijită.

„Bani”, îşi spune Karen. De unde vin toţi banii ăştia? E suficient de trecută prin viaţă să ştie că banii nu pot cumpăra fericirea – şi în mod sigur nu pot cumpăra sănătatea –, dar tot o intrigă *cât de mulţi* bani sigur au oamenii care deţin aceste case. În primul rând, acestea sunt case *de vacanţă,* aşa că spun multe despre reşedinţa permanentă – o clădire cu faţadă de ardezie în Manhattan sau o vilă din cărămidă din Georgetown, o proprietate în Philadelphia Main Line sau o fermă de cai în Virginia – şi trebuie să iei în considerare preţurile proprietăţilor de la malul mării de aici, în această insulă vestită. Apoi Karen ia în calcul tot ce sigur conţineau casele acestea: covoarele, canapelele, mesele şi scaunele, veiozele, paturile cu baldachin, cearceafurile cu nouă mii de fire pe centimetru pătrat, neapărat importate din Belgia, pernele decorative, căzile cu jacuzzi, lumânările parfumate de lângă căzile cu jacuzzi. (Celeste a educat-o pe Karen în aşa fel încât să nu se mai limiteze la Yankee Kandle; se pare că există lumânări care se vând la sume *de peste 400 de dolari.* Viitoarea cumnată a lui Celeste, Abby, i-a dat acesteia o asemenea lumânare drept cadou de logodnă, iar când Celeste îi spusese lui Karen că o lumânare Jo Malone cu pin şi eucalipt costa 470 de dolari, Karen scosese un chiot. Era aproape cât plătise Bruce pentru prima lui maşină, un Chevrolet Nova din 1969!)

Şi-apoi, bineînţeles, mai sunt şi salariile pentru personal: grădinari, menajere, îngrijitori, bone pentru copii. Şi maşinile – Range Roveruri, Jaguaruri, BMW-uri. Sigur mai sunt şi lecţii de navigaţie şi tenis, rochii de bumbac cu monogramă, panglici lucioase pentru păr, o pereche nouă de pantofi sport pentru fiecare anotimp.

Şi mâncarea care era în casele alea? Boluri cu piersici şi prune, casolete cu căpşune şi afine, pâine proaspăt scoasă din cuptor, salate de quinoa, avocado coapte, ouă ecologice, fripturi marmorate cu grăsime şi homari aburinzi, stacojii. Şi unt. Foarte, foarte mult unt.

Karen ia în considerare şi toate lucrurile plictisitoare la care nu vrea să se gândească nimeni: asigurări, impozite, curent electric, cablu TV, avocaţi. Familiile astea sigur au câte cincizeci de milioane fiecare, conchide Karen. Cel puţin. Şi cum reuşeşte cineva, oricine, *să câştige atâţia bani*? L-ar întreba pe Bruce, dar nu vrea să-l facă să se simtă stânjenit. Adică nu vrea să-l facă să se simtă *şi mai* stânjenit; ştie că e deja sensibil în ceea ce priveşte banii – asta pentru că nu au.

În ciuda acestui neajuns, Bruce o să fie cel mai bine îmbrăcat bărbat de la nuntă, Karen e sigură. Soţul ei lucrează la raionul de costume de la Neiman

Marcus în complexul comercial King of Prussia. Beneficiază de o reducere de treizeci la sută la haine, plus modificările gratis. A reuşit să-şi menţină fizicul de luptător – umeri puternici, talie îngustă (fără burtă de bere la el!), aşa că are o siluetă impresionantă. Dacă ar fi fost cu cinci centimetri mai înalt, îi spusese unul dintre vicepreşedinţii de la magazin, ar fi putut lucra ca manechin.

Bruce e aproape ca o femeie în iubirea sa pentru hainele frumoase. Când vine acasă cu ceva nou (ceea ce se întâmplă destul de des, un lucru care o nedumerea pe Karen, căci nu prea au banii necesari pentru haine noi sau motive să se ducă în diverse locuri unde să le poată purta), îi place să îi ofere lui Karen o adevărată prezentare de modă.

Ea stă pe marginea patului – în ultima vreme, stă *întinsă pe* pat –, în timp ce Bruce se îmbracă în baie şi apoi iese, cu o mână în şold, şi începe să defileze prin cameră ca şi cum ar fi fost un podium de modă. O amuză pe Karen de fiecare dată. În timp, a înţeles că acesta e motivul pentru care cumpără costume, cămăşi, cravate, pantaloni şi şosete noi – să îi ofere bucurie lui Karen.

Şi pentru că îi place să arate bine. Astăzi, pentru sosirea pe insulă, poartă o pereche de jeanşi G-Star negri, atent călcaţi şi o cămaşă Robert Graham în negru şi turcoaz, cu model paisley, cu manşete contrastante, de un verde-lăcustă, o pereche de şosete în alb-negru, ca blana zebrei, şi mocasini Gucci negri, din piele întoarsă. E foarte cald la soare. Chiar şi lui Karen, căreia îi este mereu frig acum, din cauza chimioterapiei, îi e cald. Probabil că Bruce se coace în hainele lui.

Un far înfăşurat cu un drapel american devine vizibil, iar apoi Karen vede două turle de biserică, una cu un turn ascuţit, alb, una cu un turn cu ceas, cu acoperiş rotund, auriu. Portul e plin cu ambarcaţiuni de toate dimensiunile, iahturi puternice cu punţi înălţate, etajate, pentru urmărit peştii, bărci de viteză şi ambarcaţiuni cu cabine.

— E ca un decor de film, zice Karen, dar cuvintele îi sunt luate de briza marină, şi Bruce nu o aude.

Îşi poate da seama din expresia de pe chipul lui că e la fel de fascinat ca şi ea. Probabil că se gândeşte că ei n-au mai fost într-un loc atât de fermecător din luna de miere, din urmă cu treizeci şi doi de ani.

Atunci, Karen avea 18 ani, fiind abia ieşită de pe băncile liceului, şi după toate cheltuielile cu hainele de nuntă şi cu o ceremonie la starea civilă, mai rămăseseră cu 280 de dolari pentru o escapadă de o săptămână. Cumpăraseră o ladă de cocktailuri pe bază de vin (sunt demodate acum, dar, ah, cât de mult îi plăcea lui Karen pe atunci un Bartles and Jaymes de zmeură, rece-rece!) şi nişte gustări – Bugles, Cool Ranch Doritos, Funnyuns –

şi se urcaseră în Chevroletul Nova al lui Bruce, băgaseră caseta cu opt piese a albumului *Bat Out of Hell* şi porniseră spre coastă, cântând amândoi cât îi ţineau gurile.

Ajunseseră în Jersey Shore devreme, dar niciunul dintre ei nu simţise impulsul de a opri. Acolo era plaja copilăriei lor – excursii cu clasa, o vacanţă cu familia în Wildwood în fiecare vară –, aşa că îşi continuaseră drumul spre nord, spre New England.

New England, îşi aduce aminte Karen acum, li se păruse ceva foarte exotic.

Rezervorul de benzină li se cam golise când au ajuns într-un oraş numit Madison, Connecticut, la ieşirea 61 de pe I-95, care avea o stradă principală umbrită de copaci şi mărginită cu magazine, ca desprinsă dintr-un serial de comedie din prin anii '50. Când Karen s-a dat jos din maşină să-şi dezmorţească picioarele la benzinărie, a simţit miros de sare în aer.

Atunci i-a spus lui Bruce:

— Cred că suntem aproape de mare.

L-au întrebat pe casierul de la benzinărie ce era de văzut în Madison, Connecticut, iar acesta i-a îndrumat spre un restaurant numit Lobster Deck, care avea o panoramă directă asupra Long Island Sound. Pe aceeaşi stradă unde se afla Lobster Deck, vizavi de un parc statal cu o plajă, se afla motelul Sandbar; o cameră costa 105 dolari pentru o săptămână.

Karen ştie că nu e o femeie umblată prin lume. Nu a fost niciodată la Paris, în Bermude sau măcar pe Coasta de Vest. Ea şi Bruce o duceau pe Celeste în concediu în munţii Pocono. Schiau la Camelback iarna şi se duceau la parcul acvatic de la cabana Great Wolf pe timpul verii. Restul banilor îl economiseau pentru ca fiica lor să meargă la facultate. Celeste se arătase interesată de animale de la o vârstă fragedă, iar atât Karen, cât şi Bruce speraseră că avea să devină veterinar. Când interesul lui Celeste virase spre zoologie, fuseseră mulţumiţi şi cu asta. I se oferise o bursă parţială la Universitatea Miami din Ohio, care avea cea mai bună catedră de zoologie din toată ţara. Cu această „bursă parţială", tot mai rămâneau o groază de cheltuieli – o parte din taxele şcolare, cazare, masă, cărţi, bani de cheltuială, bilete de autobuz până acasă –, aşa că nu le mai rămăseseră decât foarte puţini bani pentru călătorii.

Astfel, acea singură călătorie în New England rămăsese de-a dreptul sacră pentru Karen şi Bruce. Acum sunt şi mai adânc înglodaţi în datorii – aproape o sută de mii de dolari, din cauza facturilor pentru tratamentele făcute de Karen – dar în niciun caz nu ar fi ratat călătoria în Nantucket. Pe drumul spre casă, de cum Celeste şi Benji vor fi în siguranţă, în luna lor de miere în Grecia, se vor opri în Madison, Connecticut, pentru ceea ce Karen numea în

gândurile sale Marele Final. Motelul Sandbar dispăruse de mult, aşa că, în loc, Bruce rezervase un apartament cu vedere la mare la hotelul Madison Beach. E o proprietate din reţeaua Hilton. Bruce i-a spus că obţinuse apartamentul gratuit, în schimbul unor puncte de fidelitate Hilton, care îi fuseseră oferite de managerul general al magazinului, domnul Allen. Karen ştie că toţi colegii lui Bruce se întrebaseră cum să îi vină în ajutor vânzătorului lor preferat, Bruce de la Costume, a cărui soţie fusese diagnosticată cu cancer în fază terminală şi, deşi e uşor jenant, ea chiar aprecia grija lor şi, mai ales, oferta generoasă a domnului Allen de a le achita cazarea la hotel. Madison, Connecticut, fusese înzestrat cu calităţile paradiziace ale unui Shangri-La. Karen vrea să mănânce homar – cu unt, mult, mult unt – şi vrea să vadă bomboana cu miere care era soarele topindu-se încet-încet în apa din Long Island Sound. Vrea să adoarmă în braţele lui Bruce ascultând valurile lovind ritmic malul, ştiind că fiica lor se măritase.

Marele Final.

Anul trecut, în august, Karen a aflat că avea o tumoare pe vertebra L3. Cancerul la sân, pe care credea că îl învinsese, provocase metastază la oase. Oncologul care o trata, doctorul Edman, i-a spus că mai avea de trăit un an, maximum un an şi jumătate. Ea crede că mai are cel puţin până la sfârşitul verii, ceea ce e o binecuvântare enormă, mai ales când te gândeşti la toţi oamenii din trecut care au murit fără să fi ştiut ce îi aştepta şi când. Pe de altă parte, Karen putea să fie lovită de o maşină în timp ce traversa Northampton Street către giratoriul din centrul Eastonului, ceea ce ar fi făcut ca diagnosticul primit să fie irelevant.

Celeste fusese zdrobită de această veste. Tocmai se logodise cu Benji, dar i-a spus că voia să amâne nunta, să plece din New York şi să se mute înapoi în Easton pentru a avea grijă de Karen. Şi asta era exact opusul a ceea ce-şi dorea Karen.

Ea a încurajat-o pe Celeste *să stabilească mai devreme* data nunţii, în loc să o amâne. Celeste, mereu supusă, exact asta a şi făcut.

Când doctorul Edman a sunat-o săptămâna trecută pentru a o anunţa că se părea că tumorile afectaseră stomacul şi ficatul, Karen şi Bruce au decis să nu îi spună nimic lui Celeste despre asta. Când Karen avea să plece, luni dimineaţă, avea să-şi ia rămas-bun de la Celeste ca şi cum totul ar fi fost bine.

Tot ce trebuia să facă era să reziste pe parcursul următoarelor trei zile.

•

Poate încă să meargă în baston, dar Bruce a făcut aranjamentele necesare ca un scaun cu rotile să o poarte cu graţie pe rampă şi pe chei. Greer

Garrison Winbury – sau, mai degrabă, Greer Garrison; rar se întâmplă ca cei din jur să îi folosească numele după căsătorie, din ce spune Celeste – ar trebui să îi aştepte. Nici Karen, nici Bruce nu au mai întâlnit-o pe Greer, dar ea a citit două dintre cărţile ei: cea mai recentă, *Moarte în Dubai*, şi romanul care o propulsase pe Greer spre celebritate, la începutul anilor ’90, *Ucigaşul de pe drumul Khao San.*

Karen nu e cine ştie ce critic de carte – s-a retras din trei cluburi de lectură pentru că romanele pe care le alegeau erau prea sumbre şi deprimante –, dar poate spune că *Ucigaşul de pe drumul Khao San* are un ritm alert şi a fost captivant. (Habar nu avea unde se afla drumul Khao San; se pare că e în Bangkok, şi erau tot felul de detalii elaborate despre oraşul respectiv – templele, piaţa de flori, salata de papaya verde cu alune prăjite – care au făcut ca această carte să aibă aceeaşi capacitate de a te rupe de realitate ca vizionarea canalului de călătorii la televizor.). Totuşi, *Moarte în Dubai* era scris ca după o reţetă şi previzibil. Karen şi-a dat seama cine era criminalul de la pagina paisprezece: tipul spân cu mustaţa tatuată. Karen ar fi putut să scrie ea un roman mai plin de suspans, folosindu-se doar de ce învăţase uitându-se la *CSI: Miami.* Ba chiar se întreabă dacă Greer Garrison, stimata autoare de romane poliţiste care e menţionată în aceleaşi propoziţii ca Sue Grafton şi Louise Penny, nu cumva se plafonase acum, că ajunsese la vârsta a doua.

Studiase cu atenţie fotografia lui Greer de pe coperta a patra a cărţilor acesteia; ambele volume pe care le citise Karen prezentau aceeaşi fotografie, în ciuda unei diferenţe de aproape douăzeci şi cinci de ani între datele de publicare. Greer poartă o pălărie de paie pitorească, iar în fundal se vede o grădină englezească luxuriantă. În fotografie, are în jur de 30 de ani. Are păr blond-deschis şi un ten fără cusur, de o nuanţă pală. Ochii îi sunt de un căprui-închis frumos şi are un gât lung, încântător. Nu e o femeie evident frumoasă, dar inspiră rafinament, eleganţă, ba chiar regalitate, iar Karen poate înţelege de ce a optat să nu schimbe fotografia odată cu trecerea timpului. Cine vrea să vadă cum vârsta îşi pune treptat amprenta asupra unei femei? Nimeni. Deci Karen trebuie să-şi închipuie cum ar putea arăta Greer acum, cu riduri, ceva tensiune în muşchii gâtului, posibil câteva fire albe vizibile pe cărarea din păr.

Pe chei e aglomerat – călătorii care coboară, cei care întâmpină oaspeţi, turişti care hoinăresc pe la magazine, cupluri flămânde în căutarea unui local unde să ia prânzul. Din cauza cancerului care îi invadase stomacul, Karen rar avea senzaţia de foame, dar pofta îi e stârnită acum de perspectiva de a avea în faţă un homar. „O să se servească homar pe parcursul acestui sfârşit de săptămână, la evenimentele legată de nuntă?” o întrebase pe

Celeste.

„Da, Betty”, răspunsese Celeste, iar menţionarea acestei porecle o făcuse pe Karen să zâmbească. „O să fie o groază de homari”.

— Karen? strigă un glas. Bruce?

Karen caută cu ochii prin mulţime şi vede o femeie – blondă, slabă, zâmbind ca o maniacă, sau poate că i se pare aşa din cauza liftingului facial – înaintând spre ei cu braţele larg deschise.

Greer Garrison. Da, iat-o! Părul ei are aceeaşi nuanţă de blond-deschis şi are o pereche de ochelari de soare care par scumpi – Tom Ford? – pe creştet. Poartă pantaloni albi, trei sferturi, şi o tunică albă din in despre care Karen presupune că e foarte şic şi estivală, deşi ea, personal, preferă hainele colorate, un rezultat al faptului că lucrase în magazinul de suvenire al fabricii Crayola din Easton atât de mulţi ani. În opinia lui Karen, aspectul lui Greer ar fi fost mai interesant dacă tunica ar fi fost stacojie sau galbenă ca florile de sânziene.

Greer se năpusteşte pentru a o îmbrăţişa pe Karen, în scaunul cu rotile, fără să primească vreo confirmare că e, într-adevăr, Karen Otis, ceea ce-i dă acesteia senzaţia stânjenitoare că ea şi Bruce sar în ochi atât de mult că sunt imposibil de confundat. Sau poate că Celeste îi arătase fotografii lui Greer.

— Ce minunat să vă cunosc în sfârşit, spune Greer. Şi cu un prilej atât de fericit! Mă bucur foarte mult că aţi putut să veniţi!

Karen îşi dă seama că e pregătită să o antipatizeze pe Greer Garrison şi să se simtă insultată de tot ce-i iese din gură. *Bineînţeles* că ea şi Bruce au venit! Singura lor fiică, mândria şi lumina ochilor lor, *se mărită!*

Karen trebuie să-şi schimbe atitudinea, şi asta chiar repede. Trebuie să lase în urmă invidia meschină pe care o simte, complexul de inferioritate, stânjeneala ei pentru că ea şi Bruce nu sunt bogaţi sau rafinaţi. Şi, mai ales, Karen trebuie să renunţe la furia pe care o simte.

Furia aceasta nu e determinată de Greer ca atare, în niciun caz. Karen e furioasă pe oricine nu este bolnav. Pe oricine, cu excepţia lui Bruce. Şi a lui Celeste, bineînţeles.

— Greer, rosteşte Karen. Mă bucur atât de mult să *te* cunosc. Mulţumesc că ne-aţi invitat. Mulţumesc pentru... *tot*.

Bruce face un pas înainte şi îi întinde mâna lui Greer.

— Bruce Otis, se prezintă. Încântat de cunoştinţă, doamnă.

— *Doamnă?* repetă Greer.

Începe să râdă, cu capul dat pe spate, cu gâtul – încă frumos, dar în mod clar îmbătrânit – expus privirii.

— Te rog nu-mi spune aşa, mă faci să mă simt de-o mie de ani. Spune-mi

Greer, iar soţului meu, Tag, ca jocul respectiv[1]. În fond, o să fim rude!

„Rude”, răsună în gândul lui Karen, în timp ce Bruce o ajută să se instaleze pe bancheta din spate a maşinii lui Greer, care arată exact ca acele vehicule cu care oamenii circulă prin savana africană în emisiunile de pe Travel Channel. Pornesc pe o stradă cu pavaj. Fiecare piatră peste care trece maşina e un pumn în burtă pentru Karen, dar strânge din dinţi şi suportă totul. Simţindu-i durerea ca şi cum ar fi fost a lui, Bruce întinde o mână printre scaune pentru a o alina. Comentariul despre rude ar fi putut să fie spus în treacăt, dar are un farmec incontestabil. Karen şi Bruce au puţine rude. Tatăl lui Karen a murit din cauza unui atac de cord când Karen era însărcinată cu Celeste; mama ei a scos la vânzare casa din Tatamy şi până la urmă s-a măritat cu Gordon, agentul imobiliar care s-a ocupat de asta. Apoi, când Celeste era la grădiniţă, mama lui Karen a fost diagnosticată cu un tip rar de mielom şi a murit şase luni mai târziu. Gordon e în continuare agent imobiliar în zona respectivă, dar rar mai ia legătura cu ea. Fratele mai mic al lui Bruce, Bryan, a fost poliţist statal în New Jersey; a murit într-o urmărire în mare viteză. După înmormântarea lui Bryan, părinţii lui Bruce s-au mutat într-un complex de pensionari din Bethlehem, unde au murit amândoi de bătrâneţe. Karen şi Bruce au pus mereu pe primul loc căsnicia lor şi pe Celeste; sunt o familie mică, o insulă formată din trei oameni. Cumva, Karen nu şi-a închipuit nicicând că Celeste avea să le aducă rude noi, şi în niciun caz unele aşa de stimate ca familia Winbury, care nu numai că au o proprietate de vacanţă în Nantucket, ci şi un apartament pe Park Avenue în New York şi unul în Londra, pe care îl ţin pentru călătoriile de afaceri ale lui Tag sau pentru când lui Greer i se face dor de „casă”.

Karen nu se poate abţine să nu simtă un mic fior secret la gândul unor noi rude, chiar dacă ea nu avea să fie aici, să se bucure de ele.

Greer arată în faţă pe Main Street, către un anumit restaurant care îi place, unde au o salată de sfeclă bio, apoi către un magazin unde se vând vestiţii pantaloni roşii Nantucket Reds, pe care o să-i poarte toţi domnii mâine. Au comandat o pereche şi pentru Bruce, zice Greer, ajustaţi precis pe măsurile pe care acesta le trimisese (ceea ce Karen află abia acum). Greer arată magazinaşul de unde cumpărase o geantă plic care se asortează cu rochia ei de soacră mare (deşi rochia în sine a cumpărat-o din New York, bineînţeles, spune ea, iar Karen mai-mai că zice că, bineînţeles, ea şi-a cumpărat rochia de soacră mică de la Neiman Marcus, din complexul comercial King of Prussia, folosind reducerea de angajat al lui Bruce, dar se hotărăşte că ar părea penibilă) şi un magazin specializat în obiecte de

[1] Tag – leapşa.

anticariat cu specific nautic de unde Greer cumpără mereu cadourile de Ziua Tatălui pentru Tag.

Bruce întreabă:

— Deci aveţi un iaht?

Greer izbucneşte în râs, de parcă ar fi fost o întrebare naivă, şi poate că e. Poate că toată lumea de pe insula asta are un iaht; poate că e o necesitate practică, cum e să ai o lopată de zăpadă solidă pentru iernile din Easton.

— Avem trei, spune. Un iaht Hinckley de unsprezece metri, pentru ieşiri în familie, numit *Ella,* ca să mergem până la Tuckernuck, un Grady-White de zece metri cu care mergem la Great Point să pescuim bibani dungaţi şi un Whaler de patru metri pe care l-am cumpărat pentru copii, ca să ajungă la şi de la Coatue cu iubitele.

Bruce dă din cap ca şi cum ar fi de acord, iar Karen se întreabă dacă are măcar habar despre ce vorbeşte Greer. Karen, sigur nu; femeia asta ar putea la fel de bine să vorbească în swahili. Cum o să fie ele două înrudite după ce copiii se vor căsători? se întreabă Karen. Fiecare va fi soacra copilului celeilalte, dar nu va exista o relaţie de rudenie între ele, cel puţin nu una care să aibă un nume propriu-zis. De multe ori, bănuieşte ea, mamele celor doi care se căsătoresc se antipatizează sau chiar mai rău de atât. Ei i-ar plăcea să creadă că ea şi Greer ar putea să ajungă să se cunoască, să descopere că au lucruri în comun şi să devină apropiate, ca două surori, dar asta nu s-ar întâmpla decât în lumea de vis în care Karen nu e pe moarte.

— Avem şi caiace, atât de o persoană, cât şi de două, spune Greer. Lui Tag îi plac caiacele mai mult decât iahturile, cred. S-ar putea să adore caiacele mai mult decât pe băieţi!

Bruce izbucneşte în râs, de parcă nu auzise nicicând ceva mai amuzant. Karen se strâmbă. Ce fel de om glumeşte despre aşa ceva?

Are nevoie de un calmant. Începe să bâjbâie prin poşeta ei Tory Burch supradimensionată, de culoarea vinului, care a fost un cadou de la Bruce când a terminat primul tratament de chimioterapie, pe când încă mai erau plini de speranţă. Îşi scoate flaconul cu oxicodonă. Are mare grijă să aleagă o pilulă mică şi rotundă, nu una dintre cele trei pastile ovale şi sidefate, şi o dă pe gât fără apă. Oxicodonă îi face inima să bată rapid, dar e singura substanţă care o scapă de durere.

Vrea să admire peisajul, dar trebuie să închidă ochii. După ceva timp, Greer spune:

— O să ajungem într-un minuţel.

Accentul ei îi aduce aminte lui Karen de Julie Andrews în M*ary Poppins.*

„Minu... minu... minuţel” se succedă silabele în mim tea lui Karen.

Greer intră într-un sens giratoriu, după care porneşte semnalizarea şi

virează la stânga. Chiar când mașina se mișcă brusc, își face efectul și oxicodonă. Durerea lui Karen scade și o senzație de bine se pogoară asupra ei, ca un val auriu. E clar cel mai bun aspect al oxicodonei, această exaltare inițială când durerea e absorbită parcă de un burete. Karen e aproape sigur pe cale să devină dependentă, dacă nu e deja, dar doctorul Edman e generos cu dozele. Ce mai contează dependența, la cum stau lucrurile?

— Am ajuns! anunță Greer intrând pe o alee cu scoici albe sfărâmate în loc de pietriș.

Pe o pancartă scrie „Summerland. Proprietate privată". Karen se uită pe fereastră. De-o parte și de alta a aleii se află câte un șir de hortensii, pe rând una roz, una albăstruie, iar apoi trec pe sub o arcadă de buxus și pătrund în ceea ce lui Karen nu i se pare a fi altceva decât un tărâm de vis. În fața lor se înalță vila principală, impunătoare și grandioasă, cu streșini imaculate, alb cu verde, care umbresc ferestrele.

Vizavi de clădirea principală se află două căsuțe mai mici, încadrate de grădini atent îngrijite cu fântâni arteziene care bolborosesc discret, alei pavate și ronduri bogate cu flori. Și toate acestea la doar câțiva metri de apă. Golful e chiar acolo, iar peste întinderea plată a acestuia se află orașul. Karen poate identifica turlele de biserică pe care le-a văzut de pe feribot. Orizontul din Nantucket.

Lui Karen îi vine greu să respire, cu atât mai puțin să găsească vorbele potrivite să se exprime. E cel mai frumos loc în care a fost vreodată. E atât de frumos, că o doare sufletul.

Azi e vineri. Repetiția de la Biserica Episcopală St. Paul e programată pentru ora șase și va fi urmată de o cină cu fructe de mare cu șaizeci de invitați, la care va fi bufet deschis și muzică live, o formație care interpretează melodii celebre de la Beach Boys și Jimmy Buffett. O să fie un „mic pavilion" instalat pe plajă pentru formație și patru mese dreptunghiulare cu câte cincisprezece locuri. Și o să se servească și homar.

Nunta e sâmbătă la ora patru și va fi urmată de o cină formală în „pavilionul mare" care are acoperișul din plastic transparent, astfel încât invitații să poată vedea cerul. O să fie ring de dans, o orchestră cu optsprezece instrumentiști și șaptesprezece mese rotunde cu câte zece locuri fiecare. Duminică, soții Winbury vor găzdui un *brunch* la clubul de golf la care sunt membri; acesta o să fie urmat de o pauză de somn, cel puțin pentru ea, își spune Karen. Luni dimineață, ea și Bruce vor pleca cu feribotul, iar Celeste și Benji vor lua avionul de la Boston către Atena și de acolo un altul, către Santorini.

„Opriți timpul!" își zice Karen. Nu vrea să se dea jos din mașină. Vrea să stea acolo, cu toate planurile acestea somptuoase pentru viitor, să stea așa

pentru totdeauna.

Bruce o ajută să coboare din mașină și îi înmânează bastonul, iar în timpul necesar pentru asta, mai mulți oameni ies din reședința principală și alții apar din cele două căsuțe, ca și cum Bruce și Karen ar fi niște înalți demnitari într-o vizită de protocol. Ei bine, *chiar sunt,* își dă seama Karen. Sunt mama și tatăl miresei.

E conștientă și că sunt priviți cu o oarecare curiozitate pentru că sunt săraci și pentru că ea e bolnavă și speră că toți îi vor evalua cu ceva blândețe.

— Bună ziua, se adresează Karen grupului format. Eu sunt Karen Otis.

Caută cu privirea vreun chip cunoscut, dar Greer a dispărut, iar Celeste nu se vede nicăieri. Mijește ochii, încercând să vadă mai bine prin soarele puternic. L-a întâlnit pe Benji, logodnicul lui Celeste, doar de trei ori și tot ce-și aduce aminte legat de el – grație efectului chimioterapiei asupra creierului ei – e vârtejul din părul lui, pe care mereu abia-abia se abținuse să nu i-l netezească cu palma din zece în zece secunde. Sunt doi bărbați tineri, chipeși, în fața ei, iar Karen știe că niciunul dintre ei nu e Benji. Unul dintre ei poartă un tricou polo șic, de un albastru-cicoare, iar Karen îi adresează un zâmbet.

Tânărul face un pas înainte, cu mâna întinsă.

— Eu sunt Thomas Winbury, doamnă Otis, rostește. Sunt fratele lui Benji.

Karen dă mâna cu el; tânărul o strânge cu o putere care i-ar putea face oasele praf și pulbere lui Karen.

— Te rog, spune-mi Karen.

— Iar eu sunt Bruce. Bruce Otis.

Bruce dă mâna cu Thomas și apoi cu tânărul aflat lângă Thomas. Acesta are părul foarte închis la culoare și ochii de un albastru cristalin. Are un aspect atât de extraordinar, încât Karen abia se poate abține să nu se uite lung la el.

— Shooter Uxley, se prezintă acesta. Cavalerul de onoare al lui Benji.

Shooter, da! Celeste a pomenit ceva de Shooter. Nu e un nume pe care să-l uiți cu una, cu două, iar Celeste încercase să le explice de ce era Shooter cavalerul de onoare și nu fratele lui Benji, Thomas, dar povestea i se păruse neclară lui Karen, ca și cum Celeste ar fi descris niște personaje dintr-un serial de televiziune pe care Karen nu îl văzuse niciodată.

Apoi Bruce dă mâna cu două domnișoare, una cu părul castaniu și pistrui, cealaltă, o brunetă cu un aspect periculos care poartă o rochie din tricot aproape mulată, într-o culoare pe care Karen ar numi-o stacojiu, cu tot cu aluzia la litera de aceeași culoare.

— Nu v-ați înfierbântat? îl întreabă Litera Stacojie pe Bruce.

Dacă glasul ei ar fi avut o inflexiune ușor diferită, ar fi părut că tânăra

cocheta cu Bruce, dar Karen își dă seama că se referea la hainele lui Bruce, jeanșii negri, cămașa negru cu turcoaz, mocasinii, șosetele... Arată șic, dar nu prea se integrează în peisaj. Toți ceilalți poartă haine lejere, de vară – bărbații, pantaloni scurți și tricouri polo, doamnele, rochii de bumbac, în culori vii.

Celeste i-a spus de cel puțin cinci ori să îi aducă aminte lui Bruce că cei din familia Winbury adoptau stilul *preppy. Preppy*[2], exact așa se exprimase în mod repetat Celeste, iar lui Karen i se păruse neobișnuit. Nu se demodase termenul ăsta de câteva decenii bune, împreună cu termenul *yuppie*[3]?

Celeste i-a zis:

— Să-i spui lui MacGyver așa: sacouri albastre și fără șosete.

Când Karen îi transmisese acest mesaj, Bruce izbucnise în râs, dar fără urmă de amuzament.

— Știu să mă îmbrac, a spus el. E profesia mea.

•

Un domn înalt, cu părul cărunt, traversează peluza și coboară cele trei trepte de piatră care fac legătura cu aleea pentru mașini. E ud leoarcă și poartă o pereche de boxeri pentru înot și un tricou de protecție din neopren.

— Bine ați venit! le strigă. V-aș strânge în brațe, dar haideți să lăsăm asemenea gesturi până mă usuc.

— Te-ai răsturnat din nou, Tag? îl tachinează Litera Stacojie.

Domnul nu ia în seamă acest comentariu și se apropie de Karen.

Când aceasta îi întinde mâna, el i-o sărută, un gest care o ia pe nepregătite. Nu mai știe dacă i-a mai sărutat cineva mâna până acum. Toate au un început, își zice, chiar și pentru o femeie pe moarte.

— *Madame,* rostește bărbatul. Accentul îi e suficient de britanic pentru a fi fermecător, dar nu într-atât încât să fie nesuferit. Eu sunt Tag Winbury. Mulțumesc că ați bătut atâta drum până aici, mulțumesc că i-ați făcut pe plac soției mele cu toate planurile ei și mulțumesc, mai presus de orice, pentru frumoasa, inteligenta și fermecătoarea dumneavoastră fiică, Celeste a noastră cea de-a dreptul celestă. Suntem de-a dreptul îndrăgostiți de ea și extrem de încântați de uniunea care va avea loc în curând.

— Ah, rostește Karen.

Simte cum îi apar bujori în obraji, așa cum spunea mereu tatăl ei când se referea la cum roșea. Bărbatul ăsta e divin! A reușit să o facă să se simtă în largul ei și, în același timp, a făcut-o să se simtă ca o regină.

Karen simte o atingere pe umăr și se întoarce cu grijă, proptindu-și

---

[2] Termen care face referire la un stil vestimentar elegant, dar simplu, care aduce aminte de uniformele de la școlile particulare și vestimentația din mediul academic (n.tr.).
[3] Termen care face referire la tinerii corporatiști (n.tr.).

bastonul în cochiliile sfărâmate ale aleii.

— B-b-betty!

E Celeste. Poartă o rochie de vară albă şi o pereche de sandale care se confundă aproape perfect cu culoarea pielii ei; părul îi e împletit. S-a bronzat, iar ochii albaştri îi par mari şi trişti pe fundalul chipului.

„Trişti?” se întreabă Karen. Asta ar trebui să fie cea mai fericită zi din viaţa ei sau pe locul doi în clasamentul celor mai fericite.

Ştie că Celeste îşi face griji pentru ea, dar e hotărâtă să uite că e bolnavă – cel puţin pe parcursul următoarelor trei zile – şi vrea ca toţi ceilalţi să facă la fel.

— Draga mea! rosteşte Karen, sărutându-şi fiica pe obraz.

— Betty, ai sosit, spune Celeste, fără nicio urmă de bâlbâială. Îţi vine să crezi? Eşti *chiar aici*.

— Da, răspunde Karen şi îşi aduce aminte că ea e motivul pentru care nunta se ţine acum, în cea mai aglomerată săptămână a verii. Sunt aici!

Inspectorul

Sâmbătă, 7 iulie 2018, 6:45

Oprește mașina la numărul 333 de pe Monomoy Road, în spatele detectivului de la Poliția Statală Nicholas Diamantopoulos, cunoscut în branșă drept Grecul. Tatăl lui Nick e grec, iar mama sa e din Capul Verde; Nick are pielea închisă la culoare, e ras în cap și are un cioc negru precum cărbunele. E atât de arătos, că oamenii glumesc spunând că ar trebui să-și dea demisia din Poliție și să joace rolul unui polițist la televizor – program mai relaxat și cu mai mulți bani –, însă Nick e mulțumit cu viața lui, să fie un detectiv al naibii de bun și un crai notoriu.

Nick și inspectorul au lucrat împreună la ultimul omor, o crimă legată de consumul de droguri pe Cato Lane. Nick și-a petrecut primii cincisprezece ani din carieră în New Bedford, unde străzile sunt periculoase și infractorii versați și înrăiți, dar nu e de acord că polițiștii trebuie să se poarte ca niște duri; nu folosește niciuna dintre tacticile de intimidare pe care le vedem în filme. Când interoghează suspecții, are o atitudine încurajatoare și empatică; uneori spune povești despre *ya-ya*[4] lui din Salonic, care purtase în fiecare zi după moartea bunicului lui o rochie neagră și urâtă și pantofi de aceeași culoare, chiar și mai urâți. Și ce rezultate obține! De cum rostește cuvântul *ya-ya,* oamenii mărturisesc tot. Tipul ăsta e un magician, ce mai.

— Nicky, rostește inspectorul.

— Inspectore, răspunde Nick. Dă din cap înspre casă. Tristă treabă, nu? Domnișoara de onoare.

— Tragică, spune inspectorul.

Îi e groază de ce o să găsească înăuntru. Nu numai că o femeie de 29 de ani *a murit,* dar familia și oaspeții trebuie interogați, iar toate pregătirile complicate și costisitoare pentru nuntă trebuie să fie anulate fără să se afecteze integritatea locului crimei.

Înainte să plece de acasă, inspectorul s-a dus la etaj, după Chloe, să vadă dacă primise veștile. Aceasta era în baie. Prin ușa închisă, inspectorul a auzit-o vomitând.

A bătut la ușă.

— Ești bine?

---

[4] Ya-ya – bunică.

— Da, a răspuns ea. Bine.

„Bine”, şi-a repetat în minte inspectorul. Adică îşi petrecuse ceasurile de după tura de la serviciu pe plajă, dând pe gât sticle de Bud Light şi păhărele cu Fireball.

A sărutat-o pe Andrea de la revedere în bucătărie şi i-a spus:

— Cred că Chloe şi-a petrecut noaptea bând alcool.

Andrea a oftat.

— O să stau eu de vorbă cu ea.

Statul de vorbă n-o să dea rezultate, şi-a zis inspectorul în sinea sa. Chloe avea nevoie de un loc de muncă nou – să aranjeze cărţi pe rafturi la biblioteca pentru copii sau să numere ouăle păsărilor sălbatice, la Smith's Point. Ceva care să o ţină departe de belele, nu să o ducă direct în mijlocul lor.

•

Inspectorul şi Nick trec pe lângă latura din stânga a clădirii principale şi ajung pe peluză, unde fusese înălţat un cort imens. Îi găsesc pe criminalişti în cort, unul punând dovezile în pungi, celălalt făcând fotografii. Nick se duce pe plajă, să mai arunce o privire cadavrului; inspectorul vede că fata a fost lăsată chiar lângă apă, dar va trebui să fie dusă la morga spitalului cât mai repede, având în vedere că e o zi foarte călduroasă. Sub pavilion se află o masă rotundă înconjurată de patru scaune albe de petrecere. În mijlocul mesei e o sticlă aproape goală de rom Mount Grey Black Barrel şi patru păhărele, două dintre ele răsturnate pe o parte. Şi o jumătate de cochilie de scoică *quahog* care servise drept scrumieră pentru trabucul fumat de cineva. Un Romeo y Julieta. Cubanez. Unul dintre criminalişti, Randy, pune într-o pungă o pereche de sandale argintii.

— Unde ai găsit alea? întreabă inspectorul.

— Sub scaunul ăla, răspunde Randy, arătând cu degetul. Connor le-a făcut o fotografie. Marca Mystique, mărimea 41. Nu-s eu vânzător de pantofi, dar mă gândesc că erau ale decedatei. O să confirmăm teoria asta.

Nick se întoarce.

— Fata are o rană urâtă la talpă, zice. Şi am observat că e o dâră de sânge pe nisip.

— Pe sandale e vreo urmă de sânge? îl întreabă inspectorul pe Randy.

— Nu, domnule, răspunde acesta.

— Şi-a dat jos încălţările şi poate s-a tăiat la talpă într-o scoică, spune Nick.

— Ei bine, n-a murit de la o tăietură la talpă, zice inspectorul. Asta dacă nu cumva a înotat până prea departe şi nu s-a mai putut întoarce din cauza rănii de la picior?

— Nu se leagă, spune Nick. Pe plajă e şi un caiac răsturnat, cu o vâslă aflată la câţiva metri, pe nisip. În caiac nu se vede niciun pic de sânge.

Inspectorul trage aer în piept. Atmosfera e neclintită; dinspre apă nu bate nici urmă de briză. O să fie foarte cald şi apăsător. Trebuie să ridice cadavrul de aici, cât mai repede. Trebuie să demareze interogatoriile, să încerce să-şi dea seama ce s-a întâmplat. Îşi aduce aminte ce-a zis Dickson despre faptul că dispăruse cavalerul de onoare. Spera că această situaţie s-a rezolvat singură.

— Hai să mergem în casă, zice.

— Crezi c-ar trebui să mergem pe ideea de învrăjbire şi cucerire? întreabă Grecul.

— Mă ocup eu de bărbaţi, tu de femei, zice inspectorul.

Nick face minuni când e vorba de femei.

Acum dă pur şi simplu din cap.

— Bine.

Chiar când ei se apropie de treptele de la veranda din faţă, Bob de la Taxi Old Salt opreşte pe alee şi un puşti de douăzeci şi ceva de ani coboară din maşină. Poartă pantaloni scurţi Nantucket Reds, o cămaşă casual albastră, un sacou bleumarin şi mocasini; într-o mână are o geantă de voiaj mare, iar în cealaltă, o husă de costum. Părul îi e răvăşit şi e nebărbierit.

— Cine e tipul ăsta? întreabă Nick discret.

— Un întârziat, răspunde inspectorul.

Îi face cu mâna lui Tom, în timp ce acesta iese cu spatele de pe alee.

Tânărul le adresează inspectorului şi lui Nick un zâmbet stingher.

— Ce se întâmplă? întreabă.

Nick e cel care i se adresează:

— Ai vreun rol în nunta asta?

— Sunt cavalerul de onoare, răspunde tânărul. Shooter Uxley. S-a întâmplat ceva?

Nick se uită la inspector. Acesta dă din cap aproape imperceptibil şi încearcă să-şi împietrească expresia, pentru a nu reflecta uşurarea pe care o simte. Una dintre enigme e rezolvată.

— Domnişoara de onoare a murit, răspunde Nick.

Geanta de voiaj cade, iar tânărul – Shooter Uxley; ce nume! – se albeşte la faţă.

— Poftim? zice. Staţi puţin... *ce-aţi spus*?

Interogatoriu preliminar, Roger Pelton, 7 iulie, 7:00

Inspectorul îl întâmpină pe Roger Pelton pe alee. Cei doi bărbaţi dau

mâna, iar inspectorul îl prinde de braţ pe Roger, un gest care exprimă prietenie şi susţinere. Roger e căsătorit cu Rita din epoca bronzului şi au cinci copii, toţi ajunşi la maturitate. Are afacerea de organizare de nunţi de peste zece ani; înainte de asta, a avut o firmă de construcţii de succes. Roger Pelton e un om cât se poate de cu capul pe umeri. A luptat şi în Vietnam, îşi aduce aminte inspectorul, unde a primit Inima Purpurie şi Steaua de Bronz. Nu pare cel mai potrivit să fie cel mai căutat coordonator de evenimente din Nantucket, dar are un talent pentru asta care s-a materializat într-o afacere înfloritoare.

Acum, Roger pare *zdruncinat*. Faţa îi e palidă şi acoperită de sudoare; umerii îi sunt lăsaţi.

— Îmi pare rău că s-a întâmplat una ca asta, Roger, rosteşte inspectorul. Cred că a fost un şoc îngrozitor.

— Credeam că le văzusem pe toate, spune Roger. Am avut mirese care s-au întors de la mijlocul drumului spre altar; am avut miri care au dat bir cu fugiţii; am surprins cupluri făcând sex în baia de la biserică. Am păţit-o şi cu soacre mici care le-au pălmuit pe soacrele mari. Am avut de-a face cu socri mici care au refuzat să-mi plătească factura, dar şi cu alţii care mi-au lăsat bacşiş cinci mii de dolari. M-am confruntat cu furtuni, valuri de caniculă, ceaţă şi, o dată, cu grindină. Am avut mirese care au vomitat şi au leşinat; ba chiar un mire o dată a mâncat o scoică şi a făcut şoc anafilactic. Dar n-am avut niciodată de-a face cu moartea cuiva. Am întâlnit-o pe domnişoara de onoare doar în treacăt, aşa că nu pot să-ţi spun altceva decât că era cea mai bună prietenă a lui Celeste.

— Celeste?

— Celeste Otis e mireasa, răspunde Roger. E frumoasă şi deşteaptă, dar pe insula asta văd deseori femei frumoase şi deştepte. Ce o distinge e că Celeste îşi iubeşte părinţii şi e bună la suflet şi răbdătoare cu socrii ei. E modestă. Ai idee cât de rar întâlneşti modestie când lucrezi cu miresele din Nantucket?

— Rar? întreabă inspectorul.

— Rar, îi răspunde Roger. Mi-e necaz că s-a întâmplat asta în ziua nunţii ei. Era complet distrusă.

— Hai să încercăm să ne dăm seama ce s-a întâmplat, spune inspectorul. Te-am chemat primul pentru că ştiu că ai o groază de treburi de făcut.

Inspectorul îl conduce pe Roger la o bancă albă din fier forjat, adăpostită sub o arcadă plină de trandafiri New Dawn care par să se scurgă spre pământ, şi se aşază amândoi.

— Spune-mi ce ai văzut când ai ajuns aici, zice inspectorul. Ia-o cu începutul!

— Am ajuns cam pe la şase fără un sfert, începe Roger. Compania care închiriază mobilierul trebuia să aducă 17 mese rotunde şi 175 de scaune pliante. Voiam să mai verific încă o dată că e totul bine, să supervizez instalarea ringului de dans, să mă asigur că nu s-a ţinut vreun chef improvizat după orele de program. Lucrurile obişnuite.

— Am înţeles, zice inspectorul.

— De cum m-am dat jos din maşină, am auzit ţipete, spune Roger. Şi mi-am dat seama imediat că era vorba de Celeste. Am crezut că s-a întâmplat ceva cu mama ei. Roger rămâne tăcut câteva clipe. Mama lui Celeste, Karen Otis, e foarte bolnavă – cancer. În fine, mi-am dat seama doar după ţipăt că cineva murise. Avea *tonalitatea aia de urgenţă.* Aşa că dau buzna spre uşa din faţă a casei şi dau cu ochii de sărmana Celeste, care încerca să-şi scoată prietena din apă, trăgând-o de mâini. Dintr-o singură privire, mi-am dat seama că fata era moartă, dar am ajutat-o pe Celeste să o târască pe plajă şi apoi am încercat să o resuscitez.

— I-ai făcut manevre de prim ajutor?

— Am încercat, spune Roger. M-am... străduit. Dar era deja moartă când am găsit-o, Ed. Măcar asta ştiu.

— Şi-atunci de ce te-ai mai deranjat să-i acorzi primul ajutor?

— M-am gândit că poate-poate. Trebuia să încerc *ceva.* Celeste mă implora să o salvez. „Trebuie să o salvezi”, îmi zicea, „Trebuie să o salvezi!” Roger îşi sprijină capul în palme. Era moartă... Nu mai aveai ce să îi faci.

— Şi apoi ai sunat la 911?

— Îmi scăpase telefonul pe alee, aşa că l-am folosit pe cel al lui Celeste, răspunde Roger. Paramedicii au ajuns în şase minute. Au încercat şi ei manevre de resuscitare. Şi-apoi a venit Poliţia. Sergentul Dickson. Împreună, am bătut la uşa casei.

— Şi cine v-a deschis? Cui i-aţi spus ce s-a întâmplat?

— Lui Greer Garrison, soacra mare. Ea şi soţul ei, Tag Winbury, sunt proprietarii casei. Greer se trezise deja. Avea o ceaşcă cu cafea în mână.

— Da? Eşti sigur? întreabă inspectorul.

— Se trezise, dar nu o auzise pe Celeste ţipând şi nu a observat cum aţi scos un cadavru din apă chiar în faţa casei ei? La ce ferestre imense are casa aia, n-a remarcat nimic? N-a auzit sirenele, n-a văzut girofarurile când a ajuns ambulanţa?

— Se pare că nu. Habar nu avea că se întâmplase ceva când am bătut la uşa ei.

— Şi când i-aţi spus, ce-a făcut?

— A început să tremure, zice Roger. I s-a vărsat cafeaua. Dickson a trebuit să-i ia ceaşca din mână.

— Deci ar fi corect să spunem că ţi-a părut şocată şi tulburată? propune inspectorul.

— O, da, răspunde Roger. Domnul Winbury a venit să vadă ce era cu toată agitaţia asta şi l-am anunţat şi pe el. A crezut că facem o glumă.

— O glumă, repetă inspectorul.

— Toată lumea reacţionează diferit, dar prima reacţie e, bineînţeles, de şoc şi de neîncredere. Celeste ţipa în continuare. S-a dus într-una dintre căsuţele de oaspeţi ca să îl trezească pe Benji – respectiv mirele – şi el a încercat să o calmeze, dar era mult prea isterică ca să poată fi alinată. Era... Ce să mai spun, sergentul Dickson le-a spus paramedicilor să o ducă la Urgenţe. Roger dă descumpănit din cap. Mi-e tare milă de ea. Ar trebui să fie cea mai fericită zi din viaţa ei şi în loc de asta... cea mai bună prietenă...

Mintea inspectorului se duce automat la momentul în care a aflat că Tess şi Greg muriseră. Se dusese imediat pe plajă, la Andrea. Uneori, în întunericul nopţii, încă mai poate auzi sunetul pe care îl scosese Andrea când îi spusese că Tess murise.

— Nu e nimic mai rău decât moartea bruscă şi neaşteptată a unei persoane tinere, spune inspectorul.

— Chiar că, întăreşte Roger. Oricum, cât cei din familie s-au adunat înăuntru, eu am dat telefoane – la firma de catering, la biserică, la muzicieni, la Steamship Authority, pentru feribot, la fotograf, la şofer... I-am sunat pe toţi. Ochii lui Roger se coborâră la ecranul ceasului de la mâna sa. Şi... nu-mi place deloc să spun asta, dar mai am alte două nunţi azi.

Inspectorul dă aprobator din cap.

— O să te lăsăm să pleci imediat. Voiam doar să te întreb dacă ai observat ceva ciudat sau ieşit din comun ori demn de luat în considerare la mireasă, mire sau la membrii familiei, sau la oricare dintre oaspeţi. Ţi-a mai sărit în ochi ceva sau cineva?

— Doar un singur lucru, spune Roger. Şi probabil că n-are nicio însemnătate.

„Probabil că n-are nicio însemnătate de obicei are”, îşi spune inspectorul în sinea sa.

— Ce anume? întreabă.

— Celeste... începe Roger. Avea poşeta şi o geantă de voiaj mică pe plajă. Şi era complet îmbrăcată. Avea ţinuta ei de plecare în luna de miere, cea pe care trebuia să o poarte duminică.

— Şi te întrebi...

— Mă întreb de ce era îmbrăcată aşa în dimineaţa asta. Mă întreb de ce avea poşeta şi geanta de voiaj. Mă întreb de ce era trează la şase fără un sfert dimineaţa, îmbrăcată aşa, pe plajă.

— O s-o întrebăm, spune inspectorul. Chiar pare ciudat. Mintea lui cântărește spusele lui Roger. Poate că ea și mirele s-au hotărât în ultimul moment să fugă în lume, să se căsătorească fără alai?

— Și eu am crezut la fel, dar părinții ei sunt aici... mama ei... ceva din chestia asta nu mi se pare că se leagă. Dar e o fată bună, Ed. Sunt convins că există o explicație logică. Probabil că nu înseamnă nimic.

Interogatoriu preliminar, Abigail Freeman Winbury, sâmbătă, 7 iulie, 7:15

Opțiunile lui Nick în ceea ce privește femeile sunt foarte limitate. Mireasa, Celeste, a fost dusă la spital; mama mirelui, Greer Garrison, e ocupată, vorbind la telefon cu oaspeții, încercând să comunice veștile tragice; iar mama miresei, care e foarte bolnavă, e încă în pat. Nu îi e clar dacă a aflat măcar ce s-a întâmplat.

Astfel, singura care rămâne e Abigail Freeman Winbury – Abby – care este doamna de onoare și soția fratelui mirelui.

Abby e scundă, cu păr arămiu tuns drept la nivelul umerilor. Are ochi căprui și pistrui. E drăguță, își spune Nick, dar nu frumoasă. Când intră în camera de zi elegantă, unde Nick se stabilise pentru a ține interogatoriile – are uși de sticlă care se închid, izolând-o de hol, scări și restul casei –, își ține sânii sus cu palmele. Văzând-o, Nick clipește. Nicio problemă, a văzut lucruri mai ciudate de atât la viața lui.

— Bună, Abby, numele meu e Nick Diamantopoulos, sunt detectiv la Poliția Statală Massachusetts. Mulțumesc că ai acceptat să stai de vorbă cu mine.

Abby își ia palmele de pe sâni pentru a da mâna cu el.

— Ca să știi, sunt însărcinată. În cincisprezece săptămâni. Am făcut o amniocenteză acum câteva zile, iar bebelușul e bine. E băiețel.

— Oh, îngaimă Nick.

Așa se explica măcar de ce își ținea mâinile pe sâni, nu? Nick nu are copii și nu a fost căsătorit niciodată, dar sora lui, Helena, are trei copii și ce-și aduce aminte el despre cele trei sarcini ale acesteia e că o anumită parte din demnitatea personală zboară pe fereastră. Helena, care mereu a fost destul de discretă și rezervată în privința corpului ei și a funcțiilor sale, s-a plâns vehement despre sânii care o dureau (și apoi aveau scurgeri) și despre cât de des trebuia să urineze.

— Ei bine, felicitări!

Abby îi adresează un zâmbet obosit, dar triumfător.

— Mulțumesc, răspunde ea. O să fie primul moștenitor al familiei

Winbury. E un lucru important, cred, pentru britanici.

Nick îi spune:

— Am nişte apă aici, dacă vrei. Sunt convins că, cel mai probabil, eşti destul de tulburată.

Abby ia loc pe canapea, şi Nick se aşază pe un fotoliu aflat în faţa acesteia, pentru a o privi direct.

— Stomacul mi-a făcut ceva probleme de câteva săptămâni, spune ea. Şi ce s-a întâmplat e atât de îngrozitor... Nu-mi vine să cred că e adevărat. E ca într-un film, nu ţi se pare? Sau ca într-un vis. Merritt a murit. E *moartă*. Îşi umple un pahar cu apă, dar nu bea. Şi acum ştim cumva... nunta e *anulată*?

Nick răspunde:

— Da, cred că da.

Asta auzise din ce vorbea Greer la telefon, e destul de sigur. Că familia anulează nunta.

— Bine, zice Abby, dar tonul îi e un pic dezamăgit. Mă gândeam eu... Adică, Merritt e cea mai bună prietenă a lui Celeste, singura ei prietenă, de fapt, şi e moartă. Abby dă din cap, ca şi cum ar fi încercat să şi-l limpezească. Evident, nunta e anulată. Nu ştiu de ce am mai întrebat. Cred că-ţi închipui că sunt un fel de monstru.

— Nicidecum, spune Nick. Sunt sigur că a fost un şoc.

— Un şoc, repetă Abby. Nunta e ceva foarte important – foarte costisitoare, să ştii, pentru Tag şi Greer –, şi mama lui Celeste nu e bine şi nu eram sigură dacă... dacă nu cumva ar fi mers mai departe chiar şi aşa. Dar bineînţeles că nu. *Bineînţeles* că nu. Te rog să nu spui nimănui că am întrebat.

— N-o să spun, se angajează Nick.

— Şi, până la urmă... ce s-a *întâmplat?* întreabă Abby. Tu eşti detectiv? Crezi că cineva *a omorât-o* pe Merritt? Că e vorba de *o crimă*?

— Prin lege, când e vorba de morţi suspecte, trebuie să excludem posibilitatea existenţei unei mâini criminale, zice Nick. Aşa că o să-ţi pun nişte întrebări. Uşoare. Doar răspunde cu cât mai multă sinceritate posibil.

— Bineînţeles, bineînţeles. Doar că... nu-mi vine să cred. Nu-mi vine să cred că se întâmplă una ca asta. Adică, din punct de vedere raţional, mintea mea ştie că se întâmplă, dar inima mea e mai îndărătnică E *moartă.*

Nick spune:

— Spune-mi ce ştii despre Merritt.

— Nu sunt chiar cea mai indicată persoană pentru asemenea informaţii, răspunde Abby. Am cunoscut-o abia în mai. Am organizat un mic sfârşit de săptămână al burlăciţelor aici şi am fost doar noi trei – eu, Celeste şi Merritt.

— Doar voi? se interesează Nick. Nimeni altcineva?

— Ei, Tag și Greer erau și ei aici. Greer a cam organizat lucrurile, exact cum a organizat și restul evenimentelor de la nuntă. Deci socrii mei au fost aici, dar, gen... nicio altă *femeie.* E cam ciudat? Celeste nu are o groază de prietene. Eu când m-am măritat am avut unsprezece domnișoare de onoare. Dar Celeste nu o avea decât pe Merritt, care era o prietenă pe care a cunoscut-o în New York. Merritt se ocupă de relații publice la grădina zoologică unde lucrează Celeste.

— Merritt se ocupa de relații publice, o corectează Nick. Iar Celeste, mireasa, lucrează la o *grădină zoologică,* zici?

— Celeste e directorul-adjunct de la Grădina Zoologică Bronx, precizează Abby. Știe o groază de lucruri despre animale, gen familiile și speciile, ritualurile de împerechere și obiceiurile de migrațiune.

— Impresionant.

— Și nu are decât 28 de ani, ceea ce cred că e neobișnuit în domeniul ăsta. Merritt a fost cea care a descoperit-o într-un fel. Ea a ales-o pe Celeste drept imaginea întregii Societăți de Protejare a Animalelor Sălbatice. Fotografia lui Celeste apare în broșura grădinii zoologice, iar marele vis al lui Merritt era să-i pună imaginea pe un panou uriaș, dar Celeste îi zicea să nu facă una ca asta... Celeste e destul de conservatoare. Sunt o pereche ciudată de prietene, de fapt – Celeste și Merritt – ca vorba aia... extremele se atrag. *Erau* o pereche ciudată de prietene. Scuze! Ochii lui Abby se umplu de lacrimi și aceasta începe să-și fluture palma în dreptul lor. Nu pot să mă las afectată de asta pentru copilaș. Am pierdut patru sarcini...

— Îmi pare rău să aud asta, zice Nick.

— Dar *sărmana* Celeste! Sigur e *distrusă*.

Nick se apleacă spre ea pentru a o privi în ochi.

— Cel mai bun mod în care o putem ajuta pe Celeste acum e să aflăm ce s-a întâmplat cu prietena ei. Când spui că Celeste și Merritt erau întruchiparea vorbei „extremele se atrag", la ce te referi?

— A, doar că erau foarte diferite. Gen, complet opuse.

— În ce sens?

— Păi, să începem de la cum arătau. Celeste e blondă cu pielea albă, iar Merritt avea părul brunet și tenul măsliniu. Celeste se culcă devreme, iar lui Merritt îi place să stea până noaptea târziu. Merritt are un al doilea serviciu – *avea,* scuze – un al doilea serviciu ca *influencer*.

— *Influencer*? întreabă Nick.

— Pe rețelele de socializare, știi? răspunde Abby. Are gen vreo optzeci de mii de urmăritori pe Instagram care sunt toți exact ca ea – mileniali frumoși, din mediul urban –, iar Merritt obține tot felul de lucruri pentru creșterea expunerii unui *brand* prin postările ei. Primește haine, poșete și farduri

gratis; ia masa la toate restaurantele astea noi şi la modă, se duce în cluburi exclusiviste şi face sport la celebra La Palestra gratis, şi totul pentru că prezintă lucrurile astea pe contul ei de Instagram.

— O slujbă bună, dacă reuşeşti să o obţii, zice Nick.

— Aşa e, nu? spune Abby. Merritt e... *era* o zeiţă a reţelelor de socializare. Dar Celeste nu are nici măcar cont pe *Facebook*. Când am auzit una ca asta, nu mi-a venit să cred. Aveam impresia că *toată lumea* are cont pe Facebook. Aveam impresia că toţi... gen primeau unul la naştere sau aşa ceva.

— Eu, unul, sunt în tabăra lui Celeste, spune Nick.

La un moment dat, Nick a avut o relaţie cu o femeie care a încercat să-l facă să-şi creeze un cont pe Facebook, dar ideea de a pune acolo mereu unde se afla, ce făcea şi, cel mai grav, cu cine, nu îl atrăgea deloc. Nick e un burlac convins; umblă din floare în floare. Facebook ar fi o capcană. Şi, că tot veni vorba...

— Dar iubiţi? Merritt avea vreun iubit, din câte ştii tu?

Abby îi aruncă o privire stânjenită. Unul dintre motivele pentru care Nick are atâta succes la femei e că a învăţat să asculte nu numai ce *spun*, ci şi ceea ce nu *spun*. E un talent pe care l-a învăţat de la mama, de la *ya-ya* şi de la sora lui, Helena. Abby menţine contactul vizual suficient de mult încât Nick crede că încearcă să-i spună ceva, dar apoi dă din cap în semn de negare.

— N-aş avea cum să-ţi spun nimic clar. Va trebui să o întrebi pe Celeste.

— Abby? insistă Nick. Ştii ceva şi nu-mi spui?

Femeia din faţa lui ia o înghiţitură de apă, după care se uită în jur, de parcă nu mai fusese niciodată în încăperea respectivă. Această cameră de zi nu pare a fi folosită prea des. Pereţii şi glafurile sunt de un alb impecabil, ca şi canapeaua în formă de semilună şi fotoliile moderne, ca nişte ouă. Pe perete sunt trei tablouri, picturi cu dungi în culori puternice, de curcubeu – un romb, un cerc, un hexagon – şi prin cameră sunt sculpturi care arată ca nişte Tinkertoys, făcute din oţel şi din sfere din lemn. În încăpere se află un pian de concert, negru, pe care sunt o mulţime de fotografii înrămate. Pe o măsuţă joasă cu blatul din sticlă este o carte cu ilustraţii despre Nantucket, ceea ce lui Nick i se pare redundant. Dacă vrei să vezi insula, e suficient să te duci afară. Eşti aici.

— A venit la nuntă singură, zice Abby. Ceea ce-mi spune că fie nu voia să fie limitată de o relaţie, fie că pusese ochii pe cineva care avea să fie oricum la nuntă.

„*Ahhh!*" îşi zice Nick. Iată că fac progrese.

— Cineva... despre cine crezi că ar fi vorba?

— Ăsta e încă unul dintre lucrurile în care sunt opuse! răspunde Abby. Benji e primul iubit adevărat al lui Celeste. Iar Merritt, ei bine, a fost cu o

groază de bărbaţi. Sunt destul de sigură.

— Dar nu avea o relaţie serioasă? întreabă Nick. Simte că Abby încearcă să schimbe subiectul. Dacă aţi ieşit în oraş la petrecerea burlăciţelor, sigur v-aţi făcut ceva mărturisiri, nu?

— Şi mai ştii în ce sunt diferite? zice Abby. Cu părinţii. Celeste e foarte apropiată de părinţii ei. Gen *anormal* de apropiată. Ei, s-ar putea să fiu cam nedreaptă aici, pentru că mama ei are cancer. Dă-mi voie să reformulez: Celeste e foarte apropiată de părinţii ei, în timp ce Merritt n-a mai vorbit cu părinţii ei de şase-şapte ani. Cred c-a zis asta o dată.

Aceste cuvinte reuşesc să îi atragă atenţia lui Nick pentru că era vorba de rudele cele mai apropiate.

— Ştii unde locuiesc părinţii ei?

— Habar n-am, spune Abby. E din Long Island, dar nu din vreuna dintre părţile la modă, nu din Hamptons sau de pe-acolo. Are un frate, parcă aşa a zis. La fel, va trebui să o întrebi pe Celeste.

— Hai să ne întoarcem la ce ai zis mai înainte, propune Nick. Crezi că poate Merritt era încurcată cu cineva care participa la nuntă şi de-asta nu a venit cu un partener?

— Pot să mă duc la toaletă? întreabă Abby.

— Poftim? rosteşte Nick.

E destul de sigur că femeia din faţa lui se foloseşte de pauza de dus la baie pentru a se fofila şi a nu răspunde la întrebare – dar apoi îşi aduce aminte de sora lui, Helena.

— A, da. Sigur.

Celeste

Sâmbătă, 22 octombrie 2016

Blair Parrish, principalul herpetolog de la Lumea Reptilelor din Grădina Zoologică Bronx, e ipohondră. E „bolnavă” mai des decât e verosimil. Sună şi anunţă că este bolnavă într-o *sâmbătă* – clar cea mai aglomerată zi pentru grădina zoologică – iar Celeste îl desemnează pe Donner de la Casa Păsărilor Acvatice să se ocupe de prelegerea despre şerpi de la ora zece pe care trebuia să o ţină Blair.

Donner se plânge că s-a trezit cu aşa sarcină (e expert în pinguinii Magellan şi *efectiv* în nimic altceva), aşa că Celeste îl desemnează pe Karsang de la Podişul Himalayan să se ocupe de prelegerea despre şerpi a lui Blair de la ora unu, iar apoi ea, Celeste, se ocupă de cea de la ora trei, chiar dacă să umble cu şerpi era sarcina care îi plăcea cel mai puţin la grădina zoologică. Ea e specializată în primate, dar ca directoare-adjunctă a unei grădini zoologice – cea mai tânără directoare-adjunctă din toată ţara – sarcina ei e să păstreze pacea, să menţină un program fix şi să conducă prin puterea exemplului, dovedindu-se capabilă să lucreze în echipă.

Are suficientă experienţă să ştie că prelegerea de la ora trei, în orice zonă a grădinii zoologice, poate fi o misiune destul de complexă. De obicei, prelegerile de la ora zece sunt cele mai bune; copiii sunt încă odihniţi, părinţii sau cei care au grijă de ei sunt în formă şi optimişti. Prelegerile de la ora unu sunt aproape mereu o catastrofă; acesta e singurul mod în care Celeste le poate descrie lui Merritt la telefonul de serviciu fără să folosească vreo expresie obscenă. La unu, copiii sunt fie nerăbdători să mănânce de prânz, fie tocmai au mâncat şi sunt euforici de la zahăr şi, de multe ori, au feţele şi mâinile lipicioase. Prelegerile de la ora trei pot să fie şi bune, şi rele. De obicei, la ele asistă copii mai mari, căci cei mici de obicei s-au dus acasă, să doarmă de după-amiază până la ora aceasta şi, de obicei, cu cât copiii sunt mai mari, cu atât se comportă mai bine. Cu toate acestea, la prelegerea de la ora trei asistă de obicei oameni care pur şi simplu nu s-au organizat suficient de devreme pentru a prinde prelegerea de la zece sau de la unu.

Intră în Lumea Reptilelor la trei fără zece minute. Nu o încântă deloc cum miroase aici; partea aceasta are o duhoare umedă, ca de şopârlă, despre care ştie că se va imprima în părul şi în hainele ei şi, cel mai probabil, o să afecteze negativ nasurile celor din autobuzul cu care se va duce acasă. Fiind

directoarea-adjunctă a grădinii zoologice, Celeste poartă haine office obişnuite, nu uniformă, dar pentru această prelegere îşi pune o cămaşă verde-kaki de uniformă peste helanca ei neagră şi fusta strâmtă în pătrăţele albe şi negre, iar pentru că se simte ciudat purtând pantofii ei buni de serviciu (stiletto cu tocul mai mic, din piele întoarsă, de la Nine West, pe care Merritt a ajutat-o să-i aleagă) în Lumea Reptilelor, îi schimbă cu pantofii ei de alergat, pe care îi ţine în vestiarul de la muncă pentru navetă. Arată ridicol, îşi dă seama de asta, dar copiii vin să vadă şerpii, nu pe ea.

Deja a sosit un cuplu care aşteaptă începerea prelegerii. Familie: „Europeni”, îi categoriseşte în minte Celeste. Specie: *Suedezi? Norvegieni?* Habitatul lor natural include fiorduri şi saune la lumina soarelui aflat pe boltă la douăsprezece noaptea şi tufişuri de merişoare. Sunt amândoi înalţi, vânjoşi şi au păr des, de culoarea paielor. Bărbatul are o barbă bogată; femeia poartă ochelari fără rame. Amândoi au bocanci Birkenstock peste şosete groase, din lână. Femeia scoate o bucată de pastramă uscată dintr-o borsetă şi i-o întinde bărbatului, iar Celeste se gândeşte să îi mustre.

În Lumea Reptilelor nu se consumă mâncare, iar pe toată suprafaţa grădinii zoologice alimentele şi băuturile din afară sunt interzise – dar e ultima prelegere a zilei şi Celeste nu vrea să fie Gică Contra.

Cu câteva minute înainte de ora trei, intră un bărbat şi o femeie cu o fetiţă. Are cam şapte ani, estimează Celeste. Fetiţa are cârlionţi ca Shirley Temple, genul pe care îţi vine să-i tragi până îi îndrepţi numai pentru plăcerea pură de a-i vedea recăpătându-şi forma iniţială. Cuplul emană o energie puternică, iar Celeste îşi dă seama după conturul încordat al maxilarului femeii şi după şoaptele furioase care sunt lansate peste creştetul copilei că se ceartă. Băgând mâna în primul terariu pentru a o lua pe Molly, şarpele de lapte, Celeste trage cu urechea la discuţia lor. Femeia vrea ca bărbatul să se întâlnească cu „Laney şi Casper” la cină, la Root and Bone, în seara asta, dar el îi reaminteşte că a promis să ia cina la părinţii lui, în apartamentul lor, pentru că aceştia pleacă în Barbados luni şi apoi îşi vor petrece sărbătorile în Londra, aşa că nu poate să anuleze sau să amâne.

Femeia – cu păr foarte blond cu reflexii argintii, dar argintiu intenţionat, nu dat de apariţia firelor albe, ceea ce o face să arate ca desprinsă dintr-un film SF – spune:

— Eşti ca un pion când vine vorba de părinţii tăi. E de-a dreptul jalnic să te văd.

Fetiţa îşi ridică faţa spre ei.

— Cine e pion, mami?

Mama SF i-o retează iritată:

— Nu vorbeam cu tine, Miranda, încerc să port o conversaţie de adulţi cu

Benji.

Benji întâlneşte privirea lui Celeste şi schiţează un zâmbet de scuze.

— Domnişoara aceasta drăguţă o să ne înveţe despre şerpi, Miranda, i se adresează el fetiţei.

Miranda face ochii mari. Mama pufneşte şi Celeste zâmbeşte indulgent, ca şi cum ar vrea să le spună că ştie cât de obositoare pot să fie excursiile la zoo. Câte lucruri fac părinţii pentru copiii lor! Cei doi parteneri care se ceartă poartă haine scumpe, o groază de piele întoarsă şi de caşmir, bărbatul are un ceas frumos, femeia poartă balerini şi în mână o poşetă de firmă. (Merritt ar putea să identifice nu numai forma, ci şi colecţia şi anul lansării; are aceeaşi pasiune pentru poşete cum au majoritatea bărbaţilor pentru maşinile Corvette.)

Familie: *Manhattan,* îşi spune Celeste. Specie: *Upper East Side.* Habitatul lor natural include portari şi taxiuri, şcoli particulare şi cumpărături la Bergdorf's.

E ceva obişnuit să vezi asemenea oameni aici, la Grădina Zoologică Bronx.

Tocmai când Celeste se pregătea să înceapă – a citit rapid notiţele lui Blair în pauza de prânz – un grup de adolescenţi de 17-18 ani intră; aduc cu ei aroma inconfundabilă a fumului de marijuana. Celeste ridică din sprâncene.

— Aţi venit pentru prelegerea despre şerpi, băieţi? îi întreabă.

Se pare că fumaseră ceva droguri undeva în parcul Pelham şi nimeriseră în Lumea Reptilelor din greşeală.

— Da, zice băiatul care poartă o şapcă cu găurele de un portocaliu fosforescent. Aveţi un anaconda aici, nu?

— Da, dar nu îl scot din terariu, răspunde Celeste. E mult prea mare.

— Am şi eu un anaconda mare, spune adolescentul. Dar tu poţi să-i scoţi oricând la joacă.

Celeste schiţează un zâmbet plin de răbdare. Nici nu e de mirare că pe Blair o apucă mereu durerile de cap. Benji se întoarce către puşti şi îi spune:

— Hei, fii respectuos cu domnişoara, te rog!

„Eroul meu!" îşi spune Celeste. Nu vrea ca lucrurile să se agraveze, aşa că spune:

— Haideţi să începem! Numele meu e Celeste Otis, directoarea adjunctă a grădinii zoologice, dar astăzi vă prezint Lumea Reptilelor. Iar aceasta este Molly, unul dintre cei doi şerpi de lapte pe care îi avem aici. Şerpii de lapte nu sunt veninoşi sau periculoşi în alt mod pentru oameni; totuşi, seamănă foarte mult cu şerpii coral, care *sunt* mortali. Această asemănare, cunoscută drept mimetism batesian, e unul dintre modalităţile prin care şarpele de lapte se protejează în sălbăticie.

Trece punct cu punct prin discursul obişnuit al lui Blair.

— Toţi şerpii sunt animale cu sânge rece. Ştie cineva ce înseamnă asta?

Îi zâmbeşte mamei Mirandei, dar aceasta a intrat în modul de funcţionare pasiv-agresiv, privind intens şi fix în peretele de beton, undeva peste umărul lui Celeste, cu braţele împreunate strâns peste piept. Îi tot aruncă ocheade piezişe lui Benji, ca şi cum şi-ar fi dorit să-l facă pe acesta să observe exact cât de furioasă este, să-şi dea seama cât de nedrept e că nu vrea să ia cina cu Laney şi Casper pentru că s-a angajat faţă de părinţii lui să vină la ei. În acest timp, atenţia lui Benji e concentrată asupra lui Celeste. Ascultă ca şi cum fiecare cuvânt care iese de pe buzele ei e extrem de fascinant.

— Şerpii îşi leapădă pielea o dată pe an şi, când se întâmplă asta, ochii le devin ceţoşi. Şerpii miros cu limbile şi nu au urechi.

Benji se apleacă şi-şi apropie faţa de Miranda.

— Nu-i aşa că e extraordinar? Şerpii nu au urechi.

Miranda începe să chicotească.

— Unii oameni cred că şerpii sunt umezi şi lipicioşi, spune Celeste. Dar, de fapt, pielea lor e uscată şi rece. Vrea cineva să o atingă pe Molly?

Celeste o apropie pe Molly de mama Mirandei, care se dă înapoi câţiva paşi.

— Nu, mulţumesc, rosteşte aceasta.

— Ei, hai, Jules, spune Benji. Intră în joc!

— Nu vreau să ating şarpele, spune Jules.

— Nu ai de ce să-ţi fie frică, o asigură Celeste. Şerpii au primit o reputaţie proastă încă din epoca Bibliei, dar Molly e chiar drăguţă.

— Nu mi-e *frică,* zice Jules. Cum îndrăzneşti să sugerezi aşa ceva?

— Uau, rosteşte drogatul cu şapcă portocalie.

Celeste ia în calcul să îşi ceară scuze, dar nu tolerează comportamentul obraznic la copii şi nu e dispusă să îl accepte nici de la părinţii lor. Ca să-şi susţină cauza, îi întinde şarpele Mirandei.

— Hai să îi arătăm lui mami cât de curajoasă eşti, îi spune.

Fetiţa întinde dornică mâna, să o mângâie pe Molly.

— Ei, ca să vezi, spune Celeste. Cred că te place.

Jules iese valvârtej din Lumea Reptilelor.

Celeste scoate un oftat. Ea şi şeful ei glumesc de mult să facă o strângere de fonduri pentru a construi un bar cu cocktailuri lângă cantină, pentru părinţii ca Jules. Aşa, tuturor le-ar fi mai uşor.

Suedezii probabil cred că prelegerea s-a terminat, pentru că o urmează pe Jules afară.

— Acum putem să vedem un boa? întreabă drogatul.

•

Celeste îl scoate pe Bernie, şarpele boa, şi îşi încheie prezentarea cu o

plimbare pe lângă şerpii otrăvitori – vipera sâsâitoare, şarpele cu clopoţei, crotalul veninos şi, favorita perpetuă, Carmen, cobra. Celeste bate uşor în sticla terariului şi Carmen se ridică precum un fuior de fum şi îşi desface capişonul – iar toată lumea face un pas înapoi.

— Şi astfel ajungem la finalul prelegerii despre şerpi, spune Celeste. Sper să aveţi o sâmbătă cât mai frumoasă!

Drogaţii bat şi ei în terariul lui Carmen, încercând să o facă să atace, timp în care Celeste se duce la chiuveta de serviciu, să se spele pe mâini. Îi găseşte pe Benji şi pe Miranda rămaşi în urmă, pierzând vremea în faţa terariului lui Molly şi, încercând să se revanşeze că o provocase pe Jules, Celeste li se alătură.

— Molly tocmai şi-a lepădat pielea săptămâna trecută, spune ea. Uitaţi-o acolo! Arată către tubul cenuşiu de ţesut mort, la fel de delicat ca un filigran, în continuare aproape intact.

Benji schiţează un zâmbet.

— Mulţumim pentru toate informaţiile oferite. Îmi pare rău că Jules a ieşit aşa din cameră. E supărată din alt motiv.

— Nu-ţi face probleme, spune Celeste. De fapt, azi am ţinut locul expertei noastre în şerpi. În momentul de faţă, îndatoririle mele sunt în mare parte administrative. E distractiv să am contact direct cu animalele şi cu oamenii, deşi în niciun caz nu mă aştept ca problemele din lumea adevărată să dispară când vizitatorii intră în Lumea Reptilelor.

— Ai cumva o carte de vizită? întreabă Benji. Am un prieten care organizează excursii pentru oameni de afaceri care vin în New York din toate colţurile lumii. Vreau să îi propun să îi aducă aici, la grădina zoologică.

— Ca o excursie cu şcoala, dar pentru adulţi?

— Mare parte dintre ei sunt încântaţi de cazinouri şi cluburi de striptease, spune Benji. Mie mi se pare că o oprire aici ar fi ceva inedit şi diferit. Ceva educativ.

— Am cărţi de vizită, spune Celeste. Poţi să suni la numărul de centrală al grădinii zoologice şi să ceri să ţi se facă legătura la mine. Numele meu e Celeste Otis. Sau, dacă preferi, ai putea să introduci numărul meu direct în agenda telefonului tău acum?

— Mi-ar plăcea la nebunie asta, răspunde Benji. Îşi scoate telefonul. Spune-mi numărul, sunt pregătit.

Interogatoriu iniţial, Abigail Freeman Winbury, 7 iulie (continuare)
Sâmbătă, 7 iulie 2018, 7:00

Cât Abby e la baie, Nick ascultă atent, încercând să detecteze alte sunete

în casă. Nu aude nimic și nu vede nimic prin ușile din sticlă. Încăperea aceasta e perfectă pentru organizarea interogatoriilor; e izolată aproape ermetic de restul clădirii. Stând aici, cu soarele revărsându-și razele prin ferestre și cu hortensiile vizibile dincolo de fereastră, nu ai avea cum să-ți dai seama că ceva nu era în regulă.

Abby se întoarce, cu brațele încrucișate peste piept, cu ceea ce lui Nick i se pare o atitudine defensivă. Știe ceva sau are anumite bănuieli despre viața sentimentală a lui Merritt; Nick trebuie doar să o facă să spună tot.

— Unde am rămas? o întreabă.

— Nu mai știu sigur, răspunde ea.

— Ce-ar fi să-mi povestești despre seara trecută, bine? spune Nick.

— Păi, primul lucru care s-a întâmplat, începe Abby, a fost că repetiția de dinaintea nunții a fost anulată.

— Anulată?

— Cred că reverendul Derby – adică preotul familiei Winbury din New York – a sunat și a anunțat că avionul lui are întârziere și că n-o să ajungă în Nantucket decât foarte târziu. Eu m-am gândit că o să mergem la biserică oricum și o să trecem în revistă toată ceremonia cu Roger, cel care organizase nunta. Dar Celeste și Benji au hotărât să anuleze repetiția cu totul. A fost aproape ca și cum...

— Ca și cum ce? întreabă Nick.

— Ca și cum ar fi știut... că nu o să se căsătorească, răspunde Abby.

— Ce vrei să spui cu asta?

Abby ia o gură de apă și își ațintește privirea asupra copertei cărții despre Nantucket de pe măsuță. Pe aceasta se află o fotografie cu Flota Rainbow ocolind Farul Brand Point în Cupa Operei.

— Nimic, spune.

— A existat vreun semn că nunta aceasta s-ar putea să nu aibă loc?

— Nu, zice Abby.

— Deci repetiția a fost anulată, reia Nick. Dar cina de după repetiție s-a ținut, totuși, nu?

— A fost un picnic pe plajă, ținut aici, răspunde Abby. O cină cu fructe de mare. S-au servit scoici și stridii crude, din care eu nu am mâncat pentru că sunt însărcinată și fructele de mare crude pot să fie infectate cu listeria. Se găsește și în carnea la conservă.

Abby ia încă o înghițitură de apă și Nick se străduiește să-și reprime impulsul instinctiv de a o categorisi drept o ființă jalnic de egocentrică și total inutilă pentru ancheta aceasta.

— S-au mai servit și supă de fructe de mare, homar fiert, cârnați, cartofi, budincă de mălai... Mai multe feluri de plăcinte la desert. A, și biscuiți de casă

cu cheddar. Am mâncat vreo doisprezece.

— Din ce zici, a fost o masă delicioasă, zice Nick, cu un zâmbet tensionat. Mâncarea a fost adusă de o firmă de catering?

— Da, a fost adusă de o firmă. Aceeași ca și cea care trebuia să se ocupe de recepția de nuntă din seara asta. Se numește Island Fare.

— S-a servit și alcool?

Abby izbucnește în râs.

— Suntem în reședința Winbury. Oamenii ăștia practic se spală și pe dinți cu Dom Perignon vechi de ani buni.

— Și s-a consumat alcool din abundență?

— Picnicul a avut un cocktail special pentru acest eveniment, spune Abby. Un mojito de mure cu fructe mari și coapte, mentă proaspătă de la Ferma Bartlett și o groază de rom. Oamenii tot vorbeau despre cât de delicios era. Era de un mov superb și aseară a fost atât de cald încât sunt convinsă că eu greu ai fi putut să reziști. Și... ia să vedem... Greer a băut șampanie; mereu bea șampanie la petreceri. Dar toți ceilalți erau înnebuniți după acel *mojito* special. A, și a fost și un butoi de bere Cisco, așa că după un timp băieții au trecut pe bere.

— Ai observat dacă Merritt a băut alcool? întreabă Nick.

— Nu neapărat, spune Abby. Dar sunt sigură că da. Mereu se poartă ca și cum ar fi bărbat. *Se purta,* scuze! Asculta același gen de muzică precum bărbații – respectiv Tay-K, nu Taylor Swift – și își acoperea mâncarea cu sos iute. Știa toți jucătorii din echipa celor de la Yankees. Așa era ea – voia să se poarte ca un tip, dar să arate ca o femeie. Abby se oprește o secundă. Sinceră să fiu, mie mi s-a părut cam greu de crezut.

— Exact astea sunt detaliile pe care vreau să le aflu, zice Nick, iar Abby zâmbește auzind această laudă. Spune-mi ce s-a întâmplat în timpul picnicului.

— După ce am mâncat, mai mulți au făcut toasturi. Tatăl lui Celeste a fost primul. Discursul lui a fost concentrat asupra mamei lui Celeste, ceea ce mi s-a părut ciudat, dar într-un final a vorbit despre Celeste și Benji. Și după aia, Thomas a rostit un toast. Thomas, soțul meu, fratele mirelui.

— Și e și cavalerul de onoare?

Abby pufnește.

— *Nu* e cavalerul de onoare. Benji l-a rugat pe Shooter în locul lui. Pe Shooter Uxley.

— Shooter... Exact, exact. Spune-mi mai multe despre Shooter.

— Cât timp ai la dispoziție? întreabă Abby.

— Am toată ziua, răspunde Nick.

— Știi cum unii sunt atât de fermecători și de charismatici că pot să scape

basma curată din orice?

— Vărul meu, Phil, spune Nick. Un Adonis de 1,89 m. Preferatul lui *ya-ya.* Preferatul tuturor.

— Exact, zice Abby. Shooter e versiunea din nunta asta a vărului tău, Phil.

Nick schiţează un zâmbet. Abby îi e un pic mai simpatică acum.

— Deci... după soţul tău, Thomas, a mai făcut cineva un toast?

— Nu. Am crezut că poate Tag o să ia cuvântul, dar nu a făcut-o, nu ştiu de ce. Şi Merritt... ştii ceva? Nu-mi aduc aminte să îi fi văzut nici pe Merritt, nici pe Tag cât s-au ţinut discursurile.

Nick îşi notează: „MM nu a fost prezentă la toasturi."

— Poate era la toaletă? întreabă Nick. Şi-a făcut apariţia după aceea?

Abby îşi muşcă buza, spre colţul gurii.

— Da, da, răspunde. Am văzut-o mai târziu. Thomas s-a dus la ea să îi ceară o ţigară.

— Merritt fuma? întreabă Nick.

Abby ridică din umeri.

— Când bea, cred... Ca toată lumea. Cu excepţia mea, acum.

— La ce oră s-a terminat petrecerea?

— Formaţia şi-a încheiat programul la zece. Asta e legea, ceea ce probabil că ştii, pentru că eşti poliţist.

Îi face cu ochiul, iar Nick începe să devină oarecum optimist. Se creează o legătură între ei şi, din moment în moment, Abby o să-i ofere exact ce caută.

„Hai, Abby!"

— Eu eram epuizată, dar Thomas mi-a zis că voia să se ducă în oraş cu Benji şi prietenii lui. Şi-apoi ne-am certat.

— V-aţi certat?

— Mi-a spus de la începutul căsniciei că, pentru a fi fericit, trebuie să-i dau libertate. Iese în oraş cu prietenii lui, face călătorii cu ei, iar în restul timpului e la muncă.

„Din ce aud, pare un adevărat prinţ", concluzionează Nick în sinea sa.

— Iar eu i-am spus că acum, că am rămas însărcinată, trebuie să-şi schimbe purtarea. Abby ridică din umeri. Dacă el are impresia că eu o să cresc copilul ăsta de una singură, o să aibă o mare surpriză.

Nick are impresia că, dintr-odată, i s-a impus rolul de consilier marital.

— Până la urmă, Thomas a plecat în oraş?

— Da, răspunde Abby. Dar eu nu am fost deloc încântată.

— Deci cine a plecat în oraş şi cine a rămas acasă? întreabă Nick.

— Eu am rămas acasă. Doamna Otis, mama lui Celeste, a rămas. Şi Greer a rămas acasă. Tag şi domnul Otis au băut un pahar în biroul lui Tag, ceea ce e mare chestie.

— A, da? întreabă Nick. De ce?

Abby suflă în sus, să-și dea bretonul din ochi.

— Nimeni nu are voie să treacă pragul biroului lui Tag fără să fie invitat. Eu n-am fost invitată niciodată, așa că nu știu sigur ce e atât de *magic* acolo. Știu că ține niște *scotch* foarte bun. Oricum, când l-a invitat pe domnul Otis la un pahar în biroul lui, asta a însemnat că... îl accepta ca parte din familie, cred. Și vreau să subliniez, nu că mi-ar păsa, că Tag nu l-a invitat niciodată pe tatăl *meu* în birou la un pahar.

— Merritt s-a dus în oraș? întreabă Nick.

— Presupun că a condus întreaga oaste, spune Abby. Nu, *stai un pic!*

Tonul lui Abby se ridică atât de dramatic, încât Nick aproape că sare de pe scaun.

— Stai, stai, *stai*! *Le-am văzut* pe Celeste și pe Merritt în grădina cu trandafiri după ce s-au risipit oamenii de la petrecere! Fereastra de la dormitorul nostru dă chiar spre grădină și le-am văzut când m-am dus să trag jaluzeaua. Merritt *plângea*. Celeste avea mâinile pe umerii ei. Stăteau de vorbă. Apoi s-au îmbrățișat și Celeste a pornit spre alee, iar Merritt a rămas în grădină. Abby se uită uluită la Nick. Uitasem complet de asta până în clipa asta. Dacă mi-aș fi adus aminte, aș fi început discuția asta spunându-ți tot.

Merritt și mireasa în grădina cu trandafiri. Merritt plângea.

— În scena pe care mi-ai descris-o, ți s-a părut că Merritt era tulburată și Celeste o alina, sau ți s-a părut că se certau, că discutau în contradictoriu? întreabă Nick.

— Prima variantă, răspunde Abby. Sunt destul de sigură că Celeste a ieșit în oraș cu Benji, Thomas și ceilalți. Dar n-aș putea să spun nimic sigur despre Merritt. Am tras jaluzeaua și m-am băgat în pat.

„Zău?” se întreabă Nick. Abby nu pare să rateze mare lucru din ce se întâmplă în jurul ei, și o fostă membră dintr-o societate a studentelor de la Universitatea Texas n-ar fi fost atrasă în mod natural de evenimentele acestea dramatice? Tocmai a descris-o pe Merritt ca „purtându-se la fel ca un tip”, așa că faptul că a văzut-o *plângând* n-ar fi făcut-o să fie foarte, foarte curioasă?

— N-ai mai tras cu ochiul la ce se mai întâmpla? întreabă Nick. Ca să vezi ce se mai întâmplă? Să vezi dacă Merritt e bine?

Abby îl privește direct în ochi.

— Eram total epuizată. M-am culcat.

Prin asta, Abby îi aduce aminte, din nou, că e însărcinată. Nick dă din cap, în semn de acceptare.

— La cum arătau lucrurile, se pare că unii au petrecut până târziu în noapte. E posibil ca oamenii care au ieșit în oraș când s-au întors să mai fi

stat la câteva pahare de rom?

— Posibil, zice Abby.

— Ai idee cine ar fi putut să fie respectivii? întreabă Nick.

Fața lui Abby devine brusc impenetrabilă. E un fenomen foarte abrupt, ca închiderea unei uși.

— Nu.

„Minte”, zice Nick. Probabil acest moment ar fi fost acela în care lucrurile ar fi devenit interesante.

— Merritt a făcut parte din grupul care a stat la băute în cort? întreabă.

— Sincer, habar nu am, răspunde Abby.

Nici că ar fi putut fi mai puțin convingătoare.

Nick trage aer adânc în piept, să-și adune puterile.

— Când Thomas s-a întors în camera voastră, ai observat cumva ce oră era? E foarte important. Gândește-te bine, te rog!

— Era târziu.

— Ce înseamnă târziu? Miezul nopții? întreabă Nick. Sau patru dimineața?

— Nu m-am uitat la ceas. N-am știut... În momentul acesta, ochii lui Abby se umplu de lacrimi. N-am știut că o să se întâmple *asta!*

— Te rog, nu te supăra, zice Nick. Stai să-ți aduc niște șervețele.

— Sunt în regulă, răspunde Abby. Iar apoi adaugă, aproape ca pentru sine, spune: Nu-mi vine să cred că e adevărat. E adevărat. Merritt e *moartă*.

— Abby, nu pot să nu te întreb: Ai mai auzit ceva peste noapte? Ai auzit pe cineva în apă? Pe plajă era un caiac de două persoane...

Capul lui Abby se ridică imediat.

— Un caiac? E al lui Tag.

— Ești sigură?

— Da, confirmă Abby. Tag are două caiace și se poartă cu ele de parcă ar fi copilașii lui. Sunt făcute artizanal de nu știu ce tip din Alaska sau de unde s-or fi inventat caiacele. Tag are unul de o persoană și unul de două, iar când invită pe cineva în caiacul cu două locuri, e ceva foarte important, gen ceva și mai important decât atunci când te invită în biroul lui, să bei din scotch-ul lui de o mie de ani.

— Din moment ce caiacul era pe plajă, ai zice că domnul Winbury a fost cel care a ieșit cu el?

— Absolut sigur, da, răspunde Abby.

— Nu e deloc posibil să îl și împrumutat cineva fără să-i ceară voie?

— Deloc, spune Abby. Tag ține caiacele sub cheie. Știu asta pentru că... ei bine, pentru că eu și Thomas am încercat să-l folosim pe cel de două persoane fără să cerem permisiunea. Am încercat să ghicim codul încuietorii

– am pus toate datele de naştere, toate aniversările şi tot nu am putut să deblocăm încuietoarea de la caiace. Sinceră să fiu, nu-mi vine să cred că unul a fost lăsat pur şi simplu pe plajă. Asta e semn sigur că ceva a mers foarte prost azi-noapte. Tag nu e aşa neglijent.

— Abby, ai spune că domnul Winbury e o persoană cu multe secrete?

— *Toţi* cei din familia Winbury au secrete! răspunde Abby.

Nick îşi ţine respiraţia. Îi e frică să se mişte. „Hai, Abby", îi zice în mintea lui. „Dă-mi încă un pic".

— Sunt convinsă că Tag are secrete, zice ea. Dar chiar îmi place de el, îl admir şi îl respect şi vreau ca aceste sentimente să fie reciproce. Sunt destul de sigură că el şi Greer cred că sunt o ratată pentru că nu am reuşit să le ofer un nepot... dar nu ştiu cu ce mă confrunt. Thomas e... şi presiunea... Abby se opreşte şi îşi trage uşor nasul. Îmi pare rău, plâng. N-are cum să-i facă bine bebeluşului. Se poate să mă retrag?

Nick lăsă să-i scape un oftat. Era cât pe ce. Dar nu poate să o preseze, nu în starea în care e. Va trebui să-şi obţină răspunsurile din altă sursă.

— Da, bineînţeles. Mulţumesc, Abby. Îi zâmbeşte, minţind-o: Ne-ai fost de mare ajutor.

Tag

Vineri, 18 mai – Sâmbătă, 19 mai 2018

O vede puţin pe prietenă vineri seară, când ea, Celeste şi Abby vin din oraş pentru weekendul burlăciţelor pe care l-a organizat Greer. Tag o vede din spate – păr lung, brunet şi un funduleţ drăguţ, etalat într-o fustă mini strâmtă, cu paiete. Când se întoarce, este răsfăţat cu profilul ei. Frumos. Apoi se întoarce din şold, îl observă pe Tag evaluând-o, îl salută cu o fluturare din degete şi îi oferă un surâs reţinut.

— Cum o cheamă pe prietenă? o întreabă Tag pe soţia lui mai târziu.

— Merritt Monaco, răspunde Greer. E brunetă. Nu e genul tău.

Tag îşi cuprinde soţia în braţe şi, ca de obicei, aceasta îşi pune ambele palme pe pieptul lui, ca şi cum s-ar fi pregătit să-l împingă departe de ea, dar el o ţine strâns. Tag susţine – fără pic de sinceritate – că nu îi plac brunetele.

— Tu ești genul meu, îi spune.

— Da, sigur, răspunde Greer cu un accent american, despre care ştie că lui i se pare irezistibil.

O sărută pe gât. O să se prezinte personal prietenei, mai târziu.

•

Prezentarea are loc a doua zi dimineaţă. Tag e în bucătărie, citind ediţia de weekend din *Journal,* savurând o cafea, un grepfrut şi un ou poşat pe pâine prăjită integrală după ce alergase opt kilometri şi făcuse o baie caldă. Se simte curat şi virtuos, aproape relaxat. Soţia şi viitoarea noră au plecat cu puţin timp în urmă pentru a se întâlni cu cei de la firma de catering care se ocupă de nuntă. Uitase complet de prietenă până ce aceasta îşi face apariţia cu paşi leneşi în bucătărie. E desculţă, poartă o pereche minusculă de pantaloni de pijama scurţi şi un tricou ros până la urzeală. Fără sutien. Tag poate distinge cei doi bănuţi ai sfârcurilor prin material.

— Bună dimineaţa, îi spune voios.

Tânăra tresare, speriată. Sau poate doar se preface. E prea frumoasă ca să fie o inocentă. Mâna i se duce imediat la piept când se întoarce către el. Părul îi e răvăşit.

— Bună dimineaţa, îi răspunde, cu glasul răguşit de somn. Sau poate e răguşită natural. Îşi recapătă stăpânirea de sine şi îi întinde o mână. Presupun că sunteţi domnul Winbury. Încântată de cunoştinţă. Eu sunt

Merritt, ca şoseaua cu acces limitat[5].

— Spune-mi Tag, te rog, zice el. Ştii tu, ca în *hashtag*.

Această replică îi câştigă un zâmbet. Ah, milenialii ăştia!

— Mulţumim pentru că ne găzduiţi în weekendul acesta, spune ea. Este un lux total neaşteptat. Casa voastră e sublimă.

— Mă bucur că vă simţiţi bine, răspunde Tag. Cu ce distracţii v-aţi delectat aseară, tustrele?

— Cina la Cru, spune ea. Au nişte stridii grozave acolo.

— De acord, spune Tag.

— Apoi am mers la Afterhouse pentru nişte caviar, zice Merritt.

— Ei, ei... răspunde Tag.

Stridii şi caviar. Presupune că nota de plată e plătită de el.

— Şi după aceea am mers la Propretors. Iar apoi la Boarding House. Apoi la Chicken Box. Şi după aia la Steamboat să luăm pizza, pentru că eram toate hămesite. Iar apoi ne-am întors cu un Uber. Pe la două, cred? Am venit devreme.

Tag izbucneşte în râs. În New York, probabil că iese în oraş în fiecare seară şi se întoarce pe la patru dimineaţa. Dacă e cam de aceeaşi vârstă cu Celeste, înseamnă că are peste 20 de ani, sigur până în 30.

— E cafea făcută? întreabă ea.

Tag se ridică. Poartă un halat de bumbac cu ţesătura în relief pe care l-a luat din casa de la piscină, să şi-l tragă peste pantalonii de baie uzi, dar acum îşi doreşte să-şi fi pus haine obişnuite. Halatul i se pare prea feminin; ca o rochie.

— Îţi aduc eu, spune. Te rog, ia loc şi simte-te bine! Cum preferi cafeaua?

— Neagră, răspunde ea.

O fată pe gustul lui. Tag îi umple o ceaşcă. Merritt se aşază lângă scaunul lui şi îşi trage picioarele sub ea. O postură intimă. Dacă Greer ar vedea asta, n-ar fi deloc amuzată, chiar ţinând cont de faptul că Merritt e brunetă şi, prin urmare, teoretic nu e genul lui Tag. Dar să-şi închipuie reacţia lui Greer îl excită pe Tag. În mod clar, o să ajungă în iad.

Se aşază şi îşi priveşte mâncarea pe jumătate consumată.

— Pot să-ţi pregătesc ceva de mâncare?

E uimit de propria ofertă ospitalieră. Dacă ar fi fost vorba de oricine altcineva, şi nu de o femeie dezirabilă, s-ar fi cufundat din nou în citirea ziarului.

Merritt ridică o palmă, ca pentru a se apăra.

---

[5] Referire la Merritt Parkway, o şosea cu acces limitat din Fairfield County, Connecticut, celebră pentru pitorescul imaginilor oferite (n.tr.).

— Nu, mulţumesc.

— Ia zi, poţi să povesteşti câte ceva din ce s-a întâmplat la ieşirea voastră de aseară? întreabă el.

Merritt îşi înclină capul şi îi adresează un zâmbet strâmb.

— Am fost nişte îngeraşi, răspunde ea. A fost o ieşire cam dezamăgitoare.

Tag izbucneşte în râs.

— Abby a vomitat în drumul spre casă, spune Merritt. Şoferul Uberului a trebuit să tragă pe dreapta pe Orange Street.

— A întrecut măsura? întreabă Tag. Bravo ei!

— Dacă e să mă întrebi pe mine, aş zice că e gravidă, zice Merritt. Am simţit aşa, o energie...

— Ei bine... Asta ar fi o veste bună, spune Tag.

Şi chiar ar fi. Thomas şi Abby tot încearcă să aibă un copil de când s-au căsătorit, în urmă cu patru ani. Concepţia în sine nu era o problemă. Abby a rămas însărcinată de patru ori, din câte ştie Tag, dar de fiecare dată a pierdut sarcina, iar o dată a avut nevoie de un chiuretaj la Spitalul Lenox Hill. Cu toate acestea, Tag se simte mai lipsit de loialitate discutând despre posibila sarcină a lui Abby decât să se uite la sânii lui Merritt. Schimbă subiectul.

— Şi cu ce te ocupi, Merritt-ca-şoseaua-cu-acces-limitat? o întreabă.

Ea ia o gură de cafea, intenţionat ca să tragă de timp.

— Oficial, mă ocup de relaţii publice pentru Societatea de Protejare a Animalelor Sălbatice, care gestionează toate cele patru grădini zoologice din oraş şi acvariul. Aşa am cunoscut-o pe Celeste. Grădina Zoologică Bronx beneficiază de cea mai mare parte a bugetului, aşa că eu mă ocup de toate comunicatele de presă şi de tot restul. Iar Celeste, să ştii, e o stea în ascensiune la grădina zoologică. Nu vezi în fiecare zi o femeie atât de tânără ca ea primind postul de director-adjunct al unei grădini zoologice.

— Exact, răspunde Tag.

Ţine foarte mult la Celeste şi e de părere că are o carieră magnifică. Greer nu a fost la fel de entuziasmată. „De ce trebuie să conducă o grădină zoologică?" i-a zis. „De ce nu un muzeu sau o fundaţie caritabilă? Ceva demn de o doamnă?" Cu toate acestea, Greer o preferă de departe pe Celeste în comparaţie cu fosta iubită a lui Benji, Jules. Jules Briar locuia pe Park Avenue, ceea ce era bine, dar apartamentul, banii şi fiica ei, Miranda, erau toate de la primul soţ, Andy Briar, un director de la Goldman Sachs, ceea ce era rău. Greer voia ca Benji să găsească pe cineva fără un trecut atât de complicat – iar Celeste oferă o pânză albă. E aproape ca şi cum şi-ar fi petrecut primii 26 de ani într-o mănăstire. Benji e singurul iubit serios pe care l-a avut vreodată.

— Şi neoficial, spune Merritt, cu o uşoară cochetărie în glas, atrăgându-l pe Tag înapoi în conversaţia prezentă. – „Neoficial", îşi spune el, „e stripteuză. Sau o escortă de lux" – sunt *influencer.*

— *Influencer*? repetă el.

— Lucrez în timpul meu liber la promovarea anumitor firme şi evenimente, rosteşte Merritt. Aşa că unele din hainele, pantofii şi poşetele mele sunt de firme pe care nu mi le pot permite, dar le primesc gratis cât timp postez despre ele pe conturile mele de socializare. Lucrez cu nouăsprezece companii.

— Impresionant, spune Tag. Îşi dă seama că are tot ce îi trebuie ca să aibă succes ca *influencer:* e tânără, frumoasă, cool, sexy. Şi nonconformistă. E un antagonism interesant pentru Celeste, care nu are nimic nonconformist în ea.

— *Tu* cu ce te ocupi? întreabă Merritt.

Tag începe să râdă; îi place că e directă.

— Deţin un fond de investiţii, răspunde.

— Observă, te rog, expresia surprinsă de pe chipul meu, spune Merritt.

— E ceva teribil de plictisitor, ştiu, zice el. Mi-am început cariera la Barclays, în Londra, dar când băieţii au terminat şcoala primară, ne-am hotărât că ar fi cel mai bine să ne mutăm în New York.

Nu spune nimic despre faptul că majoritatea averii lor provine de la familia lui Greer. Familia Garrison deţinea fabricile care scoteau pe piaţă peste jumătate din producţia de gin a Marii Britanii. Şi nici drepturile de autor ale lui Greer pentru romanele ei nu sunt deloc neglijabile, deşi vânzările scad constant, şi Tag a fost tentat să-i sugereze să se retragă înainte de a deveni o parodie a propriei persoane. Comunitatea fanilor ei s-a redus până a ajuns să fie alcătuită doar din devotatele ei fete bătrâne cu o mulţime de pisici. Chiar când Tag se gândeşte la fata bătrână tipică, cu multe pisici – izolată în căsuţa ei din Cotswold, pregătindu-şi o cană cu ceai şi gândindu-se să petreacă o după-amiază ploioasă într-un fotoliu cu o pisică tărcată în poală şi începând cel mai recent roman poliţist al lui Greer Garrison, situat ca de obicei în cine ştie ce loc exotic – simte ceva atingându-i piciorul. E talpa lui Merritt. Îşi trece degetele de la picioare în sus pe tibia lui în timp ce soarbe din cafea şi se preface a se uita pe fereastră, la apa din Nantucket Sound. Tag are o erecţie instantaneu. Se gândeşte să-i ridice tricoul subţire sau, şi mai bine, să-l rupă în două ca să poată linge piscurile tari ale sfârcurilor ei până ce o s-o audă gemând în urechea lui. Unde poate să o ducă?

Poate că, dacă-şi deschide halatul şi îi arată ce i-a făcut, o să se lase în genunchi în faţa lui. Chiar aici, în bucătărie. Ar putea să fie atât de

neobrăzaţi?

Tocmai când mâna se mişcă spre cordonul halatului, Abby intră şchiopătând în bucătărie, cu o mână pe abdomen şi cealaltă pe ceafă, ca şi cum ar fi încercat să se controleze pe cât posibil. Când îi vede pe Tag şi pe Merritt, o expresie uluită îi traversează chipul, după care pe acesta apare pentru o clipă ceva mai întunecat. „Oare cum arată situaţia asta?” se întreabă Tag.

Abby are cei şapte ani de acasă. Schiţează un zâmbet.

— Bună dimineaţa, spune. Scuze că m-am trezit aşa târziu. Nu mă simt deloc bine.

— O cafea? întreabă Tag.

Merritt se ridică.

— Mă duc să încerc duşul în aer liber, spune ea.

•

Când Greer şi Celeste se întorc, fetele ies la piscină în costume de baie. Tag ar vrea să li se alăture, dar nu poate să facă asta fără să pară un moşneag pervers şi jalnic. Aşa că se hotărăşte ca, în loc de asta, să iasă cu caiacul. Le face cu mâna când trece pe lângă piscină, aruncând o privire lungă şi plină de apreciere spre Merritt, care poartă un costum de baie negru, cu o reţea complicată de breteluţe pe spate. Posibil ca respectivul costum să facă aluzie la fetişurile sexuale cu legarea partenerului şi să-l determine pe orice bărbat care îl priveşte să-şi dorească să aibă o foarfecă ascuţită pentru a tăia bretelele şi a avea acces la trupul ispititor de sub ele. Cu toate acestea, costumul, cu reţeaua sa de bretele, îl duce pe Tag cu gândul şi la un păianjen. O văduvă neagră, mai precis. Merritt e periculoasă. Trebuie să se ţină departe de ea.

Se duce cu caiacul până la pâraiele Monomoy, mai multe canale care şerpuiesc printre trestii şi ierburi acvatice, prin jurul plaurilor şi a bancurilor de nisip. E un loc plin de linişte. Singurul sunet e cel făcut de vâsla sa la contactul cu apa. Deasupra, un vultur pescar planează pe curenţii de aer şi, în depărtare, zăreşte câteva ambarcaţiuni cu pânze, un feribot care vine spre insulă şi strada Commercial Wharf. Soarele e neobişnuit de fierbinte pentru luna mai. E tentat să-şi dea tricoul jos, pentru ca pielea sa să capete o nuanţă care să semene măcar cu un început de bronz. Probabil că e sub cine ştie ce vrajă, căci nu s-a mai gândit deloc la bronz de când a lucrat ca salvamar la Blackpool Sands în vara anului 1981. Are 57 de ani, cel mai probabil mai mult decât dublul vârstei fetei aceleia. Încearcă să şi-o alunge din minte şi, în schimb, să se concentreze asupra a tot ce are – o carieră satisfăcătoare, chiar dacă e cam rigidă; o soţie frumoasă, cu multe realizări, şi doi fii sănătoşi, care în sfârşit încep să se arate stăpâni pe ei în etapa

adultă a vieții lor. Are un apartament cu cinci camere pe Park Avenue, un apartament în Londra și această reședință impunătoare în Nantucket. El și Greer au vizitat insula Nantucket pentru prima oară în 1997, iar cu moștenirea pe care Greer a putut-o accesa când a împlinit 35 de ani, au cumpărat terenul. A fost destul de scump chiar și atunci, fiind situat pe această insulă îndepărtată și austeră de pescari și hippioți, dar lui Greer îi picase cu tronc, iar lui Tag îi plăcuse la nebunie să o facă fericită. S-a atașat destul de mult de insula aceasta, chiar dacă viața sa aici e mai agitată. Mereu *se întâmplă* ceva – un festival, o petrecere de strângere de fonduri pentru cine știe ce scop caritabil, au oaspeți la vilă, o petrecere de după-amiază, un restaurant nou la care Greer vrea cu tot dinadinsul să meargă, să vadă cum e și, în câteva săptămâni, o nuntă pentru care vor găzdui o recepție cu 170 de invitați. Dar modul preferat al lui Tag de a relaționa cu insula era chiar acesta, cum o făcea în momentul prezent – pe apă, în caiac. Farmecul insulei Nantucket se observă cel mai ușor de pe apă.

Vâslește tocmai până la Clubul de Yachting Great Harbor, după care se întoarce și pornește spre casă. Se pregătește psihologic să fie îndeajuns de puternic pentru ceea ce îl așteaptă acolo.

•

Nu a reușit nici până acum să stăpânească arta de a coborî din caiac și aproape de fiecare dată se scufundă când o face. Asta îi oferă lui Greer multă veselie, iar lui o răcorire de care are multă nevoie, așa că are o anumită doză de vină pentru că se lasă în voia greșelii. După ce trage caiacul pe mal, se șterge cu prosopul și își scoate telefonul. Are un mesaj vocal de la un prieten, Sergio Ramone.

*

Când ajunge acasă, o găsește pe Greer aranjând flori pe veranda însorită.

— A sunat Sergio, o anunță. Are două bilete la cina din seara asta din cadrul Festivalului de Vinuri Dujac Grand Cru. Bucătarul-șef de la Nautilus se ocupă de mâncare și se ține la o vilă luxoasă de pe Quaise Pasture Road. I-am spus că le luăm noi. Sunt ridicol de scumpe, dar merităm un așa răsfăț.

— Eu nu pot să vin, spune Greer.

— Poftim? întreabă Tag. De ce nu? Îți place la nebunie Dujac. E o podgorie cu un viitor strălucit. Nu e în Sonoma, nu e în Africa de Sud. Vinurile astea o să fie o experiență unică în viață. Știi cum sunt podgorenii ăștia francezi. Dacă dai dovadă de o apreciere cuvenită, nu pot să se abțină – deschid sticle pe care n-ar trebui, chestii bune, bune de tot, vinuri rare pe care n-o să mai avem ocazia de a le mai gusta vreodată.

— În seara asta trebuie să stau acasă, să scriu, spune Greer. Am termen în treizeci de zile și sunt îngrozitor de în urmă din cauza nunții. În plus, mi-a

venit o idee când eram în oraş cu Celeste şi vreau să pun totul în carte înainte să uit.

— Cina e abia la şapte, zice el. Du-te acum să scrii şi o să termini până la şase, la timp să faci un duş şi să bei şi un pahar cât te îmbraci.

— Nu pot acum, răspunde Greer. Sunt ocupată.

— Aranjez eu florile, se oferă Tag. Du-te şi scrie!

— Ştii că lucrurile nu merg aşa, dragule, spune ea.

Ar vrea să o strângă de gât. Nu ar fi trebuit să se aştepte nici într-o mie de ani ca soţia lui să aibă nici măcar un dram de spontaneitate. Ştie că lucrurile nu merg aşa; ştie că Greer nu poate fi îmboldită să scrie, că trebuie să-şi asculte muza interioară, iar muza preferă ceasurile de întuneric, o casă întunecată şi liniştită, un pahar cu vin (vin obişnuit, un chardonnay de cincisprezece dolari sticla, de exemplu, care nu o să aibă nimic în comun cu vinul care o să fie servit la cina aceasta).

— Şi eu ce dracu' o să fac? se răţoieşte Tag. I-am promis lui Sergio că o să-l scap de bilete.

Dacă ar fi fost vorba de oricine altcineva, ar pune mâna pe telefon şi s-ar retrage din acest angajament, dar Sergio e un avocat reputat, specializat în apărarea infractorilor şi, de asemenea, e şi prietenul care a aranjat ca Thomas să intre la Facultatea de Drept de la Universitatea New York când acesta nu avea absolut nicio şansă să fie admis pe baza rezultatelor de până atunci. Iar apoi Sergio a reuşit să-i obţină lui Thomas un post la Skaden, Arps, firma unde acesta lucrează şi acum. Trebuie să recunoască faptul că Thomas nu e aşa ambiţios cum sunt ei, restul familiei; Tag are o bănuială că o să renunţe la această meserie înainte să devină partener în firmă. Dar chiar şi aşa, Tag şi Greer îi sunt datori pe viaţă lui Sergio Ramone. Nu poate să renunţe la înţelegerea făcută pentru aceste bilete. Poate să plătească 3.500 de dolari pentru fiecare şi să nu se ducă, pur şi simplu, dar ar fi mare păcat.

— Te rog, dragă...

Greer înfige un bujor în vază. Bujorul e de un roz-închis şi seamănă cu o inimă de om cuprinsă de disperare. Sau e posibil să-şi proiecteze emoţiile asupra lui.

— Ia-o cu tine pe una dintre fete, spune.

El pufneşte.

— Vorbesc serios. Nu face pe martirul de dragul meu. N-o să-mi placă deloc. Invit-o pe una dintre fete!

— Dar weekendul ăsta n-ar trebui să fie cel cu petrecerea burlăciţelor? zice Tag.

— Au petrecut aseară, răspunde Greer. Dacă nu mă înşel, în seara asta au

de gând să stea acasă. Dar sunt convinsă că o să poţi să o convingi pe una dintre ele.

„Fetele”, cum le numeşte Greer, sunt în zona de relaxare şi luat masa, citind reviste şi ciugulind chipsuri şi salsa. Merritt-ca-şoseaua-cu-acces-limitat, observă Tag cu uşurare, s-a acoperit şi are o ţinută decentă, formată din jeanşi albi şi un pulover din caşmir bleumarin. Abby îşi ţine capul pe braţele împreunate pe masă.

— Bună, doamnelor, li se adresează Tag.

Îşi simte stomacul ca de plumb; e de la emoţii. Ştie cum o să se termine chestiunea asta. Sigur şi Greer ştie cum o să se termine. Ea e cea pe care o va considera responsabilă. L-a bănuit de infidelitate pe tot parcursul căsniciei lor, o ştie, iar acum se simte ca şi cum Greer l-ar împinge spre asta.

— Am un bilet în plus la o cină foarte luxoasă cu *vinuri* de colecţie, în seara asta, şi soţia mea consideră că trebuie să stea acasă şi să scrie. Ar vrea vreuna dintre voi să meargă cu mine?

— O, Doamne, nu, geme Abby.

— Nu, mulţumesc, răspunde Celeste, cu drăgălăşenie. Sunt epuizată.

Merritt îşi înalţă chipul şi îl priveşte fix în ochi. Inima lui se opreşte pentru o clipită.

•

Tag poartă sacou, dar nu şi cravată. Merritt şi-a pus o rochie de culoarea levănţicii, cu bretele subţiri care i se încrucişează peste spate, şi o pereche de pantofi cu toc cui, argintii. Tocmai despre aceştia optează să comenteze Greer.

— O să-ţi rupi gâtul cu ăia, îi spune.

— Mă descurc, răspunde Merritt. Am ani buni de experienţă.

— Ei bine, rosteşte Greer la urechea lui Tag, când îl sărută de la revedere, am impresia că cei din Quaise Pasture vor avea un şoc.

•

De cum urcă în Land Rover şi pornesc pe Polpis Road, Tag începe să-şi facă griji că Merritt o să întindă mâna şi o să şi-o pună pe piciorul lui. Apoi îşi face griji că n-o s-o facă. Are erecţie de la simplul fapt de a-i mirosi parfumul şi de a o asculta cum caută ceva în poşeta plic, în întuneric. Nu poate să intre în vila aceea în starea în care e; trebuie să-şi ţină o predică şi să-şi recapete controlul. Trage aer adânc în piept. Îşi face griji că la cina asta o să fie cineva cunoscut – şi ce o să spună, cine e Merritt? „Cea mai bună prietenă a viitoarei mele nurori”. Sună dubios, de-a dreptul libidinos. Chiar e dubios. Ce-o să creadă lumea? O să creadă... ei bine, o să-şi explice lucrurile după cum pare evident că stau. Dar apoi Tag îşi aminteşte una dintre zicalele sale preferate: „Percepţia reprezintă realitatea”. Situaţia poate fi interpretată în

mai multe feluri. În seara aceasta, Tag se hotărăşte să perceapă această ieşire drept una inocentă şi distractivă, şi tocmai aşa o să devină. Se mai relaxează un pic.

— E prima ta vizită în Nantucket? o întreabă.

— Nicidecum, răspunde ea. Am mai venit cu prietenii de-a lungul anilor, în facultate şi apoi ca adult, să zicem aşa.

— Unde ai făcut facultatea? întreabă Tag.

— La Trinity, zice ea. În strălucitorul Hartford.

Tag are prieteni ai căror copii au fost la Trinity College, dar nu îndrăzneşte să întrebe dacă Merritt îl cunoaşte pe vreunul; e deja destul de stânjenit de cât de tânără e. Sau de cât de bătrân e el.

— Ai fraţi sau surori? o întreabă.

— Un frate, răspunde ea. Însurat, cu copii şi o ipotecă.

— Şi de unde eşti? întreabă Tag.

— Din Long Island, spune ea. Commack.

Tag dă aprobator din cap. El şi Greer au reuşit să evite să cumpere vreo proprietate acolo, deşi el are un client care are o casă în Oyster Bay pe care îl mai vizitează din când în când şi de mult au petrecut chiar un sfârşit de săptămână în Long Island – nişte zile ploioase, pe când băieţii erau mici. Nu a auzit niciodată de Commack.

— Eu mereu mi-am dorit o fiică, spune. Dar Greer, nu. Ea e perfect mulţumită cu băieţii.

— Greer e o femeie încântătoare, zice Merritt.

— Chiar e, nu-i aşa? spune el. Oricum, acum avem o noră, care e tot un fel de fiică. Pe Abby. Şi, în curând, o să o avem şi pe Celeste.

— Celeste e o comoară, spune Merritt. Eu am cunoscut-o într-un moment dificil din viaţa mea. M-a salvat.

Această declaraţie pare să invite o întrebare privind împrejurările, dar e prea târziu. Au ajuns. Casa e chiar grandioasă – toate ferestrele îi sunt luminate din interior, şi are panoramă direct către ocean, dar dintr-o poziţie mai spectaculoasă decât vila lui Tag. Pe aleea de acces sunt două maşini pe care nu le recunoaşte.

Parchează, după care îi zâmbeşte lui Merritt. Ieşirea asta o să fie inocentă şi distractivă.

— Mergem? rosteşte.

•

Seara se desfăşoară lejer. Sunt zece meseni, plus un domn francez de la stimata podgorie Dujac, ca şi un bucătar-şef şi un ajutor de bucătar de la Nautilus, două ajutoare în bucătărie şi doi chelneri. Tag nu cunoaşte pe nimeni. Ceilalţi opt meseni reprezintă un grup. Din ce îi spun lui Tag, e prima

lor vizită în Nantucket. Sunt toţi din Texas.

— De unde din Texas? întreabă Merritt.

Tag se pregăteşte psihologic să audă că sunt din Austin şi apoi să afle că sunt prieteni buni sau parteneri de afaceri de-ai părinţilor lui Abby, soţii Freeman.

— San Antonio, spun ei. Nu uitaţi de faimoasa bătălie de la Alamo.

•

Nu trece mult şi devine evident că Merritt nu ştie nimic despre vinuri, nici măcar noţiunile de bază. Nu ştie că sauvignonurile şi caberneturile sunt din Bordeaux şi că pinoit noir-urile şi chardonnay-urile din Burgundia. Nu ştie ce e o podgorie. Nu a auzit niciodată de pinot franc; nu a auzit niciodată de Valea Loarei. Cum poate să fie *influencer* pe chestiuni de cultură când nu stăpâneşte nici măcar vocabularul de bază al vinului? Ce bea când iese în oraş?

— Cocktailuri, răspunde ea. Gin, burbon, vodcă, tequila. De obicei, *margarita,* reţeta light. Sigur l-a văzut strâmbându-se, pentru că adaugă: Era înainte un local în centru, Pearl and Ash, unde aveau un cocktail numit Iisus Adolescent, care era clar preferatul meu. Plus că se şi numea interesant.

Tag nu se poate vedea pe sine bând un cocktail pe nume Iisus Adolescent.

— Şi când mănânci stridii? Când mănânci caviar? Sigur bei şampanie.

— Prosecco, răspunderea. Dar numai dacă insistă cineva să comand aşa ceva. Îmi dă dureri de cap.

După ce termină paharul de început, un Chambolle-Musigny, Tag se hotărăşte că ignoranţa lui Merritt e mană cerească „Nu e femeia cinică, ieşită în lume pe care o credea el. În ultimele câteva ore s-a convins că are cel puţin 30 de ani, dar acum se teme că e mai aproape de 25 de ani. Cu mai mult de 30 de ani mai tânără decât el.

După al doilea pahar, un Morey Saint-Dénis, e relaxat. O să o înveţe pe Merritt despre vinuri. O să o înveţe cum să plimbe vinul pe limbă. O să o înveţe cum să identifice notele de cireşe amare şi tutun în pinot-uri şi cele de lămâie, mentă şi cuişoare în sauvignon blancuri. E entuziasmat de această misiune, deşi papilele ei gustative vor fi expuse unora dintre cele mai bune vinuri din lume în seara aceasta, iar lucrul acesta îl îngrijorează. Când începi cu cele mai bune, viitorul nu oferă decât dezamăgiri.

•

Ies din vilă cu paşi nesiguri, cu mult după miezul nopţii, mână în mână. La un moment dat, când toţi trecuseră de mult de primul pahar de vin al serii, una dintre doamnele din Texas s-a uitat către Merritt şi a întrebat-o:

— Şi... voi de cât timp sunteţi căsătoriţi?

Fără nicio ezitare, Merritt a răspuns:

— Suntem noi însurăţei.

— Felicitări! a zis femeia. A doua căsătorie?

Merritt i-a făcut cu ochiul.

— Cum de v-aţi dat seama?

Aşa că, la plecare, sunt un cuplu, cununaţi de vinul incredibil, mâncarea extraordinară, de camaraderia cu nişte străini absoluţi. E ca şi cum ar fi ieşit din vieţile lor într-alta, unde totul este nou şi orice e posibil.

Când Tag îi deschide portiera din dreapta lui Merritt, aceasta se întoarce spre el şi îşi înalţă faţa.

Tag o sărută o dată, cast, pe buze.

— Asta-i tot ce primesc? întreabă ea.

„Spune da”, îşi impune Tag. „Fii puternic! Fii-le loial lui Greer şi băieţilor! Dă dovadă de ceva integritate, *pentru* numele lui Dumnezeu!”

Și totuși...

Chiar şi cel mai uşor contact cu buzele ei a iscat o descărcare de electricitate prin corpul lui. Pulsează de dorinţă pentru ea. N-o să poată să se înfrâneze să nu o ducă cu maşina pe plajă şi să facă dragoste cu ea, poate chiar mai mult decât o singură dată.

În fond, e doar un bărbat.

Inspectorul

Sâmbătă, 7 iulie 2019, 8:30

După interogatoriul cu Roger, inspectorul are ceva opţiuni privind următorul bărbat cu care să stea de vorbă. Ar fi tatăl miresei, care e într-un dormitor de la etaj, cu mama miresei; Greer Garrison a cerut să nu fie deranjaţi până în ultimul moment posibil, din cauza stării de sănătate a doamnei Otis. Şi mirele, Benjamin Winbury, a cerut permisiunea să se ducă la spital, să vadă cum se mai simţea Celeste. A promis să se întoarcă într-o oră. Aşa că, din persoanele de interes în anchetă, inspectorul poate opta pentru fratele mirelui, Thomas; socrul mare, Thomas Senior, cunoscut ca Tag, şi individul ăsta, Shooter, cavalerul de onoare. Inspectorul crede că a treia opţiune e cea mai promiţătoare.

Când a ajuns la faţa locului, Dickson i-a zis că respectivul dispăruse, dar apoi cavalerul de onoare îşi făcuse apariţia o oră mai târziu, sosind cu un taxi. E posibil să se fi întâlnit cu o femeie – sau cu un bărbat – noaptea trecută şi să fi dormit în altă parte.

Dar ceea ce îl nedumereşte e că avea bagajul cu el. Aproape ca şi cum ar fi avut de gând să plece, iar apoi se răzgândise. S-ar putea să existe o explicaţie plauzibilă pentru asta, dar inspectorul nu poate să ajungă la ea de unul singur. O să îl interogheze pe Shooter.

Îl găseşte stând lângă perimetrul demarcat de banda galbenă de poliţie, la marginea plajei, uitându-se fix înspre apă. Şi-a dat jos sacoul, pantofii şi şi-a scos cămaşa din betelia pantalonilor.

— Salutare! rosteşte inspectorul.

Shooter se întoarce. Expresia lui e una de frică, poate, sau de alarmare. Inspectorul e obişnuit să vadă aşa ceva. În cei treizeci de ani de carieră, nimeni nu a fost chiar *încântat* să îl vadă când era de serviciu, pe teren.

— Eşti gata să-mi răspunzi la câteva întrebări?

— Despre ce? întreabă Shooter.

— Îi interogăm pe toţi cei care au un rol important în nuntă. Am înţeles că tu eşti cavalerul de onoare, nu?

— Dacă ai de gând să mă întrebi ce s-a întâmplat cu ea, să ştii că efectiv nu am nici cea mai vagă idee, spune Shooter.

— Aş vrea doar să obţin nişte informaţii de bază, zice inspectorul. Despre ce s-a întâmplat aseară. Chestii simple.

Shooter dă aprobator din cap.

— Pot să mă descurc să fac asta, cred.

— Grozav, spune inspectorul.

Îl conduce pe Shooter de-a curmezişul aleii, către băncuţa albă din fier forjat de sub arcadă, unde a stat de vorbă cu Roger. Vede banda galbenă demarcând un perimetru în jurul peretelui nordic al căsuţei, unde domnişoara de onoare stătuse, de una singură. Inspectorul e destul de sigur că, dacă vor găsi telefonul fetei, vor obţine răspunsurile pe care le caută. În ultimii zece ani, inspectorul a învăţat că, dacă vrei să ştii adevărul despre cineva, e suficient să te uiţi în telefonul lui.

Shooter ia loc, iar inspectorul îşi scoate carneţelul.

Are o singură întrebare pentru Shooter.

— Și... unde ai fost azi-noapte?

— Azi-noapte? întreabă Shooter.

Imediat, inspectorul ştie că urmează o minciună.

— Da, azi-noapte, întăreşte inspectorul. Mirele i-a spus sergentului meu că dispăruseși, că nu ştia nimic de tine. Până ai coborât din taxi, am crezut că e posibil să fi și tu mort pe undeva. Dar, slavă Domnului, ne-am înșelat. Unde ai fost?

— Îmi pare rău că v-am dat motive de îngrijorare, spune Shooter. Am fost la Wauwinet.

— Hanul Wauwinet? întreabă inspectorul.

— La restaurant, de fapt. La Topper's? Mă am bine cu barmaniţa de acolo.

— Și cum o cheamă pe barmaniţă?

— Cum o cheamă? repetă Shooter. Ah. Gina.

— Pe barmaniţa de la Topper's o cheamă Gina. Și ai petrecut noaptea trecută cu Gina?

— Da, răspunde Shooter.

— Locuieşte colo? întreabă inspectorul. La Wauwinet?

— Da, zice Shooter. Locuinţă de serviciu.

— Și *plănuiseși* să-ţi petreci noaptea trecută cu Gina? întreabă inspectorul. Pentru că mirele părea să creadă că ţi-ai petrecut noaptea în căsuţă.

— Nu a fost nimic plănuit, nu, zice Shooter. A fost pur și simplu o aventură de o noapte. Era târziu, mi-a dat un mesaj, m-am dus acolo.

O *aventură de o noapte.* Gândurile inspectorului se duc la Chloe, protectoare. Se simte ca și cum ar avea o sută de ani.

— La ce oră s-a întâmplat asta?

— Chiar nu ştiu sigur, răspunde Shooter.

— Poţi să te uiţi în telefon, spune inspectorul.

Shooter își scoate ușor telefonul din buzunarul pantalonilor săi scurți Nantucket Reds. Apasă niște butoane și spune: Cred că am șters mesajul.

— Cred că ai șters mesajul, zice și inspectorul. Spune-mi de ce ți-ai luat bagajul cu tine. Tot bagajul, la cum mi s-a părut mie.

— A, da, răspunde Shooter.

Tonul îi e precaut, iar inspectorul poate efectiv să vadă interiorul umbros al minții lui, unde bâjbâie după ceva concret de care să se sprijine.

— Mi-am luat bagajul pentru că m-am gândit că aș putea să rămân la Wauwinet cu Gina.

— Dar apoi, de dimineață, destul de devreme, ți-ai făcut apariția înapoi aici. Ce s-a întâmplat, până la urmă?

— M-am răzgândit, spune Shooter.

— Te-ai răzgândit, repetă inspectorul. Se uită atent la Shooter Uxley. Puștiul e transpirat, dar, pe de altă parte, e foarte cald, chiar și la umbră. Ai putea să-mi dai numărul de mobil al acestei Gina, te rog?

— Numărul ei? zice Shooter. Aș prefera să nu. Nu vreau să o implic în chestia asta, dacă se poate.

— Nu se poate să nu, răspunde inspectorul. Pentru că Gina e alibiul tău.

— *Alibiul* meu? rostește Shooter. De ce am nevoie de un *alibi?*

— Avem o moarte suspectă, răspunde inspectorul. Și tu dispăruseși, după care ai apărut. Ce să zic, poate că povestea ta e solidă. Poate chiar te-ai dus în Wauwinet să te combini cu Gina, barmanița, cu tot bagajul după tine, și apoi te-ai hotărât că nu-ți place de Gina atât de mult sau că locuința ei de serviciu nu era la fel de frumoasă precum căsuța de oaspeți a soților Winbury. E verosimil. Dar o femeie de 29 de ani a fost găsită decedată, așa că o să-mi fac datoria și o să-ți verific povestea. Fie îmi dai numărul de mobil al fetei – pe care știu că îl ai, pentru că zici că ți-a dat mesaj azi-noapte târziu – sau o să sun la recepția de la Wauwinet și o să iau legătura cu ea așa.

Shooter se ridică în picioare.

— Sună la Wauwinet, zice. Acum trebuie să mă duc la baie. Am o senzație ciudată în stomac. Cred că din cauza bufetului suedez de azi-noapte.

— Poți să te duci, spune inspectorul.

Nu e prost. Știe că Shooter o să intre în căsuță să „se ducă la baie”, dar, de fapt, o să îi dea mesaj Ginei, barmanița, să îi susțină povestea.

Inspectorul așteaptă până Shooter se face nevăzut în căsuță, după care își scoate telefonul ca să îl sune pe Bob de la Old Salt Taxi.

Bob, care l-a adus pe Shooter aici de dimineață, e prieten cu inspectorul de 25 de ani.

— Salut, Bob, începe inspectorul. Ed Kapenash la telefon.

— Ed, zice Bob. Scuze că nu m-am oprit să schimbăm două vorbe de

dimineaţă. Mi s-a părut că eşti ocupat. Ce se întâmplă? Umblă vorba că a avut loc o crimă.

„Umblă vorba”. Deja? Ei bine, e o insulă mică.

— Nu pot să-ţi dau detalii, spune inspectorul. Dar ţi-l aduci aminte pe puştiul pe care hai adus aici? Trebuie să ştiu de unde l-ai luat. L-ai luat de la Wauwinet?

— De la *Wauwinet*? întreabă Bob. Nu. Puştiul ăla tare chipeş, cu pantaloni scurţi roşii şi sacou? L-am luat de jos, de la Steamship. Avea bilet pentru feribotul de şase jumătate dimineaţa, dar cred că l-a pierdut. Aşa că m-a rugat să-l duc înapoi pe Monomoy. Mi-a zis că este cazat acolo.

— Eşti *sigur* că l-ai luat de la terminalul Steamship? întreabă inspectorul. Şi nu de la Wauwinet?

— Sigur că sunt sigur, răspunde Bob. Nu mai sunt chiar în floarea vârstei, dar încă nu m-a lăsat memoria chiar aşa. L-am luat pe puşti de pe Steamboat Wharf. Mi-a zis că pierduse cursa de şase jumătate.

— Bine, Bob, minunat, mersi. Mai vorbim.

Inspectorul închide şi se gândeşte o clipă. Shooter avea bilet la vaporul de dimineaţă devreme? În condiţiile în care nunta era programată să aibă loc după-amiaza? E ceva la mijloc. Şi l-a minţit în faţă despre Wauwinet. De ce?

•

Primeşte un mesaj pe telefon. E de la directorul firmei de pompe funebre, Bostic, îl anunţă că e în drum spre el, să ridice cadavrul – o veste bună, având în vedere căldura şi cât de întinşi erau nervii tuturor. Bostic va pregăti cadavrul pentru a fi transportat la medicul legist, în Cape Cod. Se uită la ceas. Dacă totul merge strună, s-ar putea să aibă un verdict privind cauza morţii până după prânz.

Mai aşteaptă câteva minute ca Shooter să iasă. Până acum, sigur şi-a dat seama că a fost prins cu minciuna. Inspectorul traversează aleea cu scoici sfărâmate către căsuţa în care a intrat Shooter şi bate la uşă.

— Alo? rosteşte. Domnule Uxley?

Niciun răspuns. Bate mai tare.

— Domnule?

Încearcă uşor clanţa. Uşa e încuiată. Forţează uşa, ceea ce e o măsură extremă, dar vrea ca Shooter Uxley să îşi dea seama că nu se poate ascunde.

Căsuţa e goală. Aruncă o privire prin livingul mic, chicinetă, dormitor şi prin baie – a cărei fereastră e larg deschisă.

Shooter Uxley a spălat putina.

Karen

Vineri, 6 iulie, 16:00

Se trezeşte din somnul scurt cu soarele trasându-i dungi pe pat şi, pentru o clipă superbă, nu simte nicio durere. Se ridică în şezut fără niciun ajutor. E ca şi cum insula Nantucket – calitatea aerului, atmosfera rarefiată de lângă ocean – a vindecat-o. O să fie bine.

— B-B-Betty?

Se întoarce. Celeste apare din baia lui Karen îmbrăcată cu o rochie de vară cu volane, de culoarea unei mandarine, un fluture-monarh în culorile apusului. E viu colorată şi îi vine foarte bine. O fi având Celeste mintea şi temperamentul unui om de ştiinţă, dar are corpul unui manechin de costume de baie. A moştenit sânii lui Karen, care odinioară erau punctul ei forte, rotunzi şi tari. Dar, pe lângă frumuseţea sânilor, e posibil ca fiica ei să fi moştenit şi o predispoziţie pentru cancer. Karen a făcut-o să promită că, de cum ea şi Benji se vor căsători şi Celeste va avea o asigurare de sănătate care să includă orice serviciu, se va duce la Sloan Kettering pentru testare genetică amănunţită. Şi, dacă va fi nevoie, îşi va repeta aceste teste anual. Depistarea timpurie e esenţială.

— Bună, iubito, îi spune Karen. Ce cauţi aici? Mă gândesc că, mai mult ca sigur, trebuie să fii în altă parte, să rezolvi chestiuni importante, nu? E momentul tău de glorie.

— Ţi-am aranjat c-c-cosmeticele, răspunde Celeste. Şi acum pot să te ajut să te p-p-pregăteşti.

Ochii lui Karen se umplu cu lacrimi care o ustură. Ea e cea care ar trebui să o ajute pe Celeste, ea ar trebui să se agite pe lângă fiica ei, mireasa. Dar nu poate contesta că, dacă e să se îmbrace şi să se facă prezentabilă, o să aibă nevoie de ajutor.

— Unde e taică-tău? întreabă.

— A ieşit să înoate puţin, răspunde Celeste.

Karen simte un junghi de durere în piept. E invidia. Bruce înoată. Karen tânjeşte să fie cu el, să simtă puterea celor patru membre ale corpului ei. Odinioară fusese atât de puternică... îşi aduce aminte cum înota în proba de fluture pentru echipa de ştafetă, cum ţâşnea din apă, cu braţele întinse deasupra capului şi picioarele împingând cu forţă. Când îşi rememorează viaţa, îşi dă seama câte lucruri n-a apreciat la justa valoare, considerând că i

se cuveneau pur și simplu.

Celeste e lângă ea. Karen se oprește pentru o clipă să îi studieze chipul. Ochii îi sunt triști, iar Karen își face griji în privința bâlbâielii, deși nu a zis nimic despre asta, pentru că nu vrea să o facă să se simtă stânjenită, de teamă că problema se va agrava. Știe că Benji și Celeste și-au scurtat jurămintele de la cununie, astfel încât tot ce trebuie să rostească Celeste e un simplu „da”.

— E totul în regulă? întreabă Karen.

— Da, B-B-Betty, bineînțeles, spune Celeste.

De câte ori aude această poreclă, Karen simte un val de bucurie, chiar și atâția ani mai târziu. Ea e Betty de la Betty Crocker, doar pentru că urma cu sfințenie indicațiile din cărțile acesteia de bucate – zdrențuite, cu spirală – pe care le moștenise de la mama ei. În mod asemănător, Bruce e Mac, de la MacGyver, pentru că are un talent pentru rezolvarea neconvențională a problemelor. Omul acesta poate repara orice și se mândrește că nu a apelat niciodată la vreun meșter în cei treizeci de ani de căsnicie. Celeste le dăduse aceste nume când avea 11 ani și depășise vârsta la care să le spună „mami” și „tati”.

Karen mângâie ușor antebrațul lui Celeste, iar aceasta își modelează surâsul în așa fel încât aproape că pare autentic. Se preface. Dar de ce? E speriată și neliniștită din cauza bolii lui Karen? Deteriorarea stării ei fusese semnificativă, Karen e conștientă de asta, chiar și în cele două săptămâni de când o văzuse ultima oară pe Celeste. Karen slăbise șase kilograme până săptămâna trecută și poate alte încă patru și jumătate de atunci. Stomacul îi e compromis; mănâncă o gură-două de mâncare la fiecare masă și se forțează să ia cât mai mult Ensure, ca să-și păstreze puterile. Părul i se redusese la un puf cărunt, ca acela care acoperă mâțișorii de salcie primăvara. Ochii îi sunt afundați în orbite, iar membrele îi tremură. Probabil că totul a fost un șoc pentru Celeste.

Dar Karen nu e convinsă că ea, Karen, e cea care a determinat starea gânditoare și absentă a fiicei ei. E altceva la mijloc, poate stresul și presiunea date de faptul că e în centrul atenției. Nunta aceasta e imensă; decorul e grandios. S-au făcut planuri complexe, cu costuri mari, în jurul lui Celeste și al lui Benji. O asemenea situație ar intimida pe oricine. Când Karen s-a măritat cu Bruce, la tribunalul din Easton erau de față șase persoane. Ea și Bruce au sărbătorit după ceremonie cu o sticlă de vin spumant Asti și o pizza de la Nicolosi’s.

Sau poate că problema nu era nunta. Poate că e vorba de Benji. Gândurile lui Karen se îndreaptă către vizita ei neinspirată la Kathryn Randall, ghicitoarea.

Haos.

— Draga mea, rostește Karen.

Celeste se uită la mama ei, iar ochii li se întâlnesc. Karen vede adevărul în irisurile de un albastru senin ale lui Celeste: nu vrea să se mărite cu Benji.

Trebuie să o asigure pe Celeste că face o alegere bună. Benji e un bărbat bun. O *adoră* pe Celeste. O ţine pe acelaşi piedestal pe care ea şi Bruce au pus-o din clipa în care s-a născut. Tocmai de asta Benji e minunat: o iubeşte pe fiica lor aşa cum aceasta merită să fie iubită. Asta... şi faptul că are bani.

Lui Karen i-ar plăcea să poată spune că banii nu contează, dar nu e aşa. Timp de peste treizeci de ani, ea şi Bruce au trăit de la un salariu la altul, iar 95 *%* din hotărârile pe care le-au luat au fost legate de bani. Să cumpere fructe bio, ca fiica lui să nu fie expusă la o groază de pesticide? (Da.) Să meargă încă douăzeci de minute până la Phillipsburg, New Jersey, ca să ia benzină mai ieftină? (Da.) Să o ducă pe Celeste la ortodontistul despre care se spunea că fusese acuzat de molestarea unui minor, dar care avea tarife la jumătate faţă de un ortodontist cu o reputaţie nepătată? (Nu.) Aveau suficienţi bani ca să-şi plătească ipoteca şi să o trimită pe Celeste la colegiu, dar orice surpriză cu implicaţii financiare – o scurgere de apă prin acoperiş, o creştere a impozitelor pe proprietate, un diagnostic de cancer – putea să îi destabilizeze serios.

Karen nu vrea ca fiica ei să fie nevoită să trăiască aşa. Are o diplomă de licenţă şi un post bun la grădina zoo, dar Benji poate să îi ofere totul. Şi exact asta merită Celeste – totul.

Chiar când Karen deschide gura pentru a o asigura pe fiica ei că, *într-adevăr,* ia o decizie bună, Bruce intră în cameră cu un prosop de plajă cu dungi albe şi bleumarin înfăşurat în jurul şoldurilor.

Karen îşi ospătează privirea cu imaginea corpului soţului ei – pentru ea, e la fel de frumos ca atunci, în tribuna suspendată de lângă piscină, în urmă cu atâţia ani. Umerii îi sunt definiţi de muşchi vizibili sub piele; pieptul îi e neted şi lat. Nu au avut niciodată bani pentru abonamente la sală; Bruce face exerciţii de modă veche – abdomene, flotări şi tracţiuni – în dormitorul lor, în fiecare dimineaţă înainte de serviciu. A stat afară pentru mai puţin de o oră şi deja pielea i-a căpătat o strălucire aurie, sănătoasă. Karen a invidiat mereu sângele mediteraneean pe care soţul ei îl moştenise de la mama lui. Ieşea în curte să tundă peluza şi se întorcea bronzat ca un zeu.

— Fetele mele, amândouă! spune. Vai, ce surpriză!

— A-a-ai primit pantalonii roşii, Mac? întreabă Celeste. Pentru m-m-mâine?

— Da, îi răspunde Bruce. Scoate o pereche de pantaloni din dulap; sunt de culoarea cărămizilor prăfuite. Nu înţeleg ce e atât de grozav la ei. În mod

clar, nu croiala. Culoarea? Doamna Winbury, Greer, mi-a spus că se vor decolora la fiecare spălare. Se pare că va trebui să îi duc la curăţătorie; o cheltuială în plus.

— N-n-nu, trebuie să îi speli normal, spune Celeste. Exact asta e ideea. Cu cât se de-de-decolorează mai mult, cu atât sunt mai c-c-cool.

— Dar n-are nicio noimă, spune Bruce. Ai observat cumva jeanşii negri pe care îi aveam pe mine mai devreme? Eleganţi, mă simt ca o panteră în ei.

— Da, dar p-p-pantalonii ăştia, Nantucket Reds, sunt diferiţi, totuşi, zice Celeste.

— E o chestie specifică insulei Nantucket, dragă, îi spune Karen lui Bruce.

Crede că înţelege, cu cât pantalonii sunt mai vechi şi mai uzaţi, cu atât sunt mai autentici. Aspectul elegant, ca de panteră, strălucitor şi nou, nu e apreciat în Nantucket, toţi preferă o înfăţişare aparent nestudiată: pantaloni decoloraţi, gulere zdrenţuite, mocasini uzaţi. Bruce nu o să înţeleagă asta, dar Karen îi aruncă o privire care îl imploră să se conformeze şi gata. Ultimul lucru de care ar avea nevoie e să facă valuri şi să o facă pe Celeste să se simtă jenată.

Bruce îi întâlneşte ochii şi pare să-i citească gândurile.

— O să fac cum îmi spui tu, Gândăcel.

Îşi pune un tricou, apoi o apucă de mână pe Celeste şi apoi pe Karen, astfel că formează un lanţ uman. Dar fiecare lanţ are o verigă slabă şi, în cazul lor, aceasta este Karen. Îi lasă în urmă. Agonia pe care i-o dă această realizare e superbă. Nu e nimic mai teribil pe lume, şi-a dat seama, decât intensitatea feroce cu care oamenii pot să iubească.

— Am venit să o ajut pe B-B-Betty să se pregătească, spune Celeste. P-p-petrecerea începe într-o oră.

— Şi repetiţia la biserică? se interesează Bruce. Nu mergem cu toţii la biserică?

— Zborul reverendului Derby de la New York are întârziere, aşa că ne-am hotărât să renunţăm la repetiţie, spune Celeste.

Karen se simte uşurată. Nu e sigură că ar fi rezistat atât la repetiţie, cât şi la petrecere. Bruce, totuşi, pare să fie afectat.

— Şi cum mai exersăm mersul la altar? întreabă el.

— Nu trebuie să exersăm răspunde Celeste. Ne ţinem de braţ şi m-m-mergem. Încet. Tu mă p-p-predai lui B-B-Benji. Şi m-m-mă săruţi pe obraz.

— Eu voiam să exersez, spune Bruce. Să exersez să o fac fără să plâng. M-am gândit că azi, fiind prima oară, o să plâng, dar mâine ar fi o chestie pe care am mai făcut-o şi poate că n-o să mai plâng. Poate. Dar voiam să exersez.

Celeste ridică din umeri.

— Am hotărât să nu o m-m-mai facem.

Bruce dă din cap, în semn de confirmare.

— Bine. O ajut eu pe mama ta. Tu du-te şi te relaxează un pic, Gândăcel! Bea un pahar de vin!

— Du-te la Benji, pe unde-o fi, spune Karen. Probabil că v-ar prinde bine ceva timp doar pentru voi doi înainte să înceapă toată tevatura asta.

— Dar eu vreau să stau aici, spune Celeste. Cu voi doi.

•

Bruce o ajută pe Karen să intre şi să iasă de la duş. Celeste o ajută să-şi pună un halat moale, alb, cu o ţesătură texturată şi căptuşeală subţire, din material de prosop – sunt două în fiecare cameră de oaspeţi, îi spune Celeste, spălate după fiecare folosire de către Elida, menajera de vară a familiei Winbury –, iar apoi Celeste îi masează braţele şi picioarele mamei ei cu loţiunea preferată a lui Greer Garrison, crema iluminatoare şi hidratantă cu caviar alb de la La Prairie, care, de asemenea, se regăseşte în toate camerele. Loţiunea nu se compară cu nimic din ce-a folosit Karen până atunci; e bogată, mătăsoasă chiar. Pielea ei o absoarbe imediat.

Bruce o ajută să se îmbrace. Poartă un kimono de mătase peste o pereche de colanţi negri şi o pereche de balerini Tory Burch de acum doi ani, pe care Bruce îi luase de pe raftul de reduceri pentru un preţ de nimic.

— Eleganţă, rosteşte Bruce. Şi confort.

Karen se uită în oglindă. Înoată efectiv în kimonoul acela. Trage de centura din talie.

— Ruj, B-B-Betty, spune Celeste.

Îi tamponează buzele cu rujul aproape consumat, nuanţa Red de la Maybelline New York. E singurul ruj pe care l-a purtat vreodată Karen. Sau pe care îl va purta vreodată.

— Aş zice că eşti gata, spune Bruce. Arăţi senzaţional.

— Vreau doar să merg repede la baie, spune Karen.

Asta, măcar, poate să facă în continuare fără ajutor.

Închide uşa băii. Are nevoie de o pilulă de oxicodonă. Două, de fapt, pentru că oamenii aşteaptă atâtea lucruri de la ea. O să fie prezentată mai multor zeci de oameni pe care nu-i ştie şi de care nici nu i-ar păsa, doar că unii dintre aceşti oameni vor rămâne în viaţa lui Celeste cu mult după ce ea nu va mai fi aici, iar aceasta e hotărâtă ca absolut fiecare dintre ei să o ţină minte pe ea, mama lui Celeste, drept o „femeie încântătoare”.

Nu-şi găseşte oxicodona. Flaconul de pastile era în gentuţa ei de cosmetice Vera Bradley, împreună cu rujul şi o mascara Revlon care a devenit inutilă când hau căzut genele.

Unde... Karen încearcă să nu intre în panică, dar pastilele acelea sunt

singurul lucru care o menţin în funcţiune. Fără ele, o să se ghemuiască în pat în poziţie fetală şi o să înceapă să urle de durere.

Privirea îi mătură suprafeţele lucioase de marmură, sticlă şi oglinzi ale băii camerei de oaspeţi. Dă de periuţa ei de dinţi, într-un pahar de argint. Apoi de crema de corp miraculoasă.

Trage sertarele, sperând că poate Celeste i-a aranjat lucrurile prin ele, ca să se simtă ca acasă.

Şi da – în al treilea sertar, iată pastilele ei. Ah, mulţumesc! Pare un loc neobişnuit de pus nişte medicamente, însă poate Celeste n-a vrut ca menajera de vară, Elida, să dea de ele şi să fie tentată. Karen ia în calcul să o mustre pe Celeste pentru că i-a umblat prin lucruri. Toată lumea merită un dram de intimitate, un secret-două. Dar, cel mai mult, Karen simte o uşurare copleşitoare care e aproape la fel de intensă ca şi efectul propriu-zis al pastilelor. Varsă două pastile în palmă, umple paharul de argint cu apă şi înghite.

Greer

Își verifică e-mailul pentru a mai arunca o privire pe programul pe care Siobhan, de la firma de catering, i l-a trimis și, din păcate, dă de un mesaj nou de la Enid Collins, redactorul lui Greer de la Livingston and Greville, cu subiectul URGENT.

Asta o face să izbucnească în râs. Enid are 77 de ani. Are unsprezece nepoţi și un strănepot și încă îi adnotează manuscrisele lui Greer cu un pix roșu. Niciodată, în cei douăzeci și doi de ani de când îi redactează romanele, Enid n-a folosit cuvântul *urgent.* Crede cu tărie că ideile trebuie lăsate să se dezvolte în tihnă – zile, săptămâni sau luni întregi. Enid nu dispreţuiește nimic mai mult decât graba.

Greer deschide e-mailul, deși definiţia termenului „urgent" se desfășoară chiar dincolo de fereastra salonului lui Greer: cei de la firma de închiriat mobilier așază scaunele, formaţia face probe de sunet, iar șaizeci de persoane trebuie să sosească la Summerland pentru cina de repetiţie, printre care și Featherleigh Dale.

„Draga mea Greer, începe e-mailul (Enid își compune toate e-mailurile ca misive formale).

„Sunt convinsă că vei înţelege cât de mult mă doare să-ţi spun asta, din moment ce am fost de mult timp o susţinătoare a operei tale, chiar prima ta susţinătoare, dacă îţi aduci aminte."

Da, Greer chiar își aduce aminte. Înnebunea de plictiseală când era însărcinată cu Thomas – Tag era la birou zi și noapte pe atunci – așa că începuse să scrie un roman poliţist plasat în Arondismentul 6 din Paris intitulat *Pradă în Saint-Germain-des-Près.* L-a trimis la Livingston and Greville, editura care publica romanele poliţiste care îi plăceau cel mai mult lui Greer și, mare minune mare, a primit o scrisoare plină de interes de la un redactor cu experienţă, pe nume Enid Collins, care îi spunea că ar vrea să publice cartea și dacă Enid ar putea să se întâlnească cu ea să discute detaliile privind plata și diferitele schimbări editoriale. Această scrisoare a dus la lansarea primul roman poliţist din seria cu domnișoara Dolly Hardaway, *Ucigașul de pe drumul Khao San,* după care fusese făcut și un film care dobândise cumva acel statut enigmatic de „film-cult".

„Totuși, de când am fost cumpăraţi de Grupul Editorial Turnhaute, autonomia mi-a fost știrbită considerabil."

Chiar e vina Goliatului corporatist Turnhaute, cunoscut sub porecla de

Trădătorii, sau Enid e marginalizată din cauza vârstei sale înaintate? Probabil că următorul lucru pe care îl va pierde avea să fie permisul de conducere, estimează Greer.

Directorul editorial, domnul Charles O'Brien, a citit și el manuscrisul tău și la considerat „inacceptabil". Mi-a cerut să te anunț că ai două săptămâni să îl rescrii total. Sugestia lui a fost să folosești o altă locație exotică, una pe care să poți să o descrii cu mai multe „detalii colorate" decât ceea ce el numește versiunea palidă a insulei Santorini pe care o prezinți aici. Îmi pare rău să mă exprim așa direct și să fiu purtătoarea acestei vești îngrozitoare, draga mea Greer. Dar aceste două săptămâni îți mută termenul pe 21 iulie și mi s-a părut cel mai indicat să îți spun totul direct, din perspectiva acestui termen strict.

Toate cele bune,

Enid Collins

„Pe toţi dracii", îşi spune Greer. Cel de-al 21-lea manuscris al ei a fost... *respins,* deci. Cine *e* acest Charles O'Brien, şi ce ştie *el*? Charlie, moş Chuck, un irlandez... Greer nu-şi poate aminti niciun scriitor irlandez pe care să-l admire. Mereu l-a dispreţuit pe Joyce, un ticălos înfumurat, care a scris codat şi le cere cititorilor să-i urmeze întortocherile şi contorsiunile minţii lui demente. Wilde i se pare previzibil, Swift, histrionic, Beckett, de nepătruns, Stoker, supraevaluat, iar Yeats, plicticos.

Telefonul ei mobil scoate un clinchet. E Benji. „Roger are ceva întrebări despre schema aranjării la masă. Unde ești?"

„În salonaşul meu. Privindu-mi cariera cum se duce de râpă."

Ce spusese moş Chuck O'Brien despre cartea ei? Că reprezintă o imagine palidă. Considerase descrierile lui Greer ale insulei Santorini drept „palide" și sugerase ca aceasta să folosească o altă locaţie exotică.

Ce-i drept, trecuseră peste treizeci de ani de când Greer nu mai pusese piciorul în Santorini. Alesese această locaţie doar pentru că, în august anul trecut, când Benji o ceruse în căsătorie pe Celeste, acesta a spus că voia să meargă în luna de miere acolo. Amintirile lui Greer despre acel loc erau strălucitoare. În minte îi apăreau stânci abrupte de calcar și o plajă roșie, colorată de depozitele de fier: bărbaţi robuști, cu păr bogat care vindeau pește ţinut în coșuri împletite; își amintea nuanţa de albastru-închis a Mării Egee, biserici văruite cu turle albastru-cobalt, străzile şerpuitoare din Oia, restaurantele de fructe de mare unde valurile mai-mai că-ţi atingeau tălpile şi toată lumea primea acelaşi vin, un vin alb şi proaspăt care era făcut în

partea de est a insulei. Greer şi Tag închiriaseră un catamaran, iar Tag îl manevrase, în timp ce Greer stătuse sub un umbrar de pânză, cu o pălărie de pai cu boruri moi şi ochelari de soare în stilul lui Jackie O. Porniseră înot spre plajă de la catamaran şi le plătiseră celor de acolo două drahme pentru şezlonguri şi o umbrelă. Greer plecase de pe insulă cu reţete pentru tzatziki cu usturoi, pui la grătar cu lămâie şi oregano proaspăt şi, bineînţeles, cu faimoasa ei reţetă de souvlaki de miel.

S-a întristat teribil să afle, când căutase informaţii despre Santorini pe internet, că acum în Oia se află un magazin Jimmy Choo şi că plimbarea pe spatele măgăruşilor până la Fira primise un rating de doar o stea pe TripAdvisor. Ei îi plăcuse la nebunie plimbarea cu măgăruşul.

Dacă e să fie foarte sinceră cu ea însăşi, e dispusă să recunoască faptul că romanul i s-a părut uşor şubred pe partea de intrigă, un pic zorit, un pic „ajutat”, cum s-ar zice. Secretul unui roman poliţist bun e un criminal care se ascunde chiar la vedere. Personajul ei cu bâlbâială proaspăt dobândită e, poate, insuficient dezvoltat. Îşi aduce aminte că s-a gândit, când a predat romanul: „Ei, nu a fost chiar aşa de rău”. Trimisese un manuscris de 75.000 de cuvinte la timp, în ciuda faptului că organizase o nuntă care putea rivaliza cu cea a prinţului Harry şi nici nu îşi smulsese părul, nici nu fusese internată la un azil de nebuni.

„Lucrurile care par prea bune ca să fie adevărate de obicei chiar aşa sunt”.

Poate să rescrie romanul în ceva mai mult de o duzină de zile? (Nimeni, în afară de britanici – pardon, şterge asta – nimeni în afară de Enid Collins nu mai foloseşte termenul „duzină”.)

Nu e sigură. Va trebui să aştepte şi să vadă cum merge weekendul acesta.

Cu un click, închide mesajul lui Enid şi apoi închide e-mailul cu totul. Gândurile la realitatea neplăcută a vieţii ei profesionale i-au distras măcar atenţia de la realitatea şi mai neplăcută a momentului de faţă. Featherleigh Dale urmează să ajungă în mai puţin de o oră. Featherleigh e acel tip rar de oaspete căruia i se pare potrivit să ajungă la eveniment chiar la ora stabilită. Face asta, bănuieşte Greer, ca să poată avea nişte momente între patru ochi cu Tag. El e gata pentru orice eveniment cu o jumătate de oră mai devreme, iar Greer întârzie mereu o jumătate de oră. E chiar vicleană şi cu simţ de observaţie femeia care observă acest obicei şi profită de pe urma lui, aşa cum face Featherleigh.

Se schimbă în ţinuta de petrecere – o salopetă elegantă, dintr-o mătase de culoarea fildeşului marca Halston, vintage, care e genul de ţinută pe care l-ar fi purtat Bianca Jagger la Studio 54. E una dintre cele mai fabuloase piese de vestimentaţie pe care o deţine Greer. A pus ca pantalonii să fie scurtaţi temporar, urmând să le dea drumul din nou, ca să poată să poarte salopeta

cu tălpile goale în nisip, lăsându-şi la vedere unghiile de la picioare, care i-au fost lăcuite într-un albastru pal. Rochia de soacră mare pentru mâine e cuviincioasă – potrivită pentru o femeie trecută de o anumită vârstă – aşa că, în seara aceasta, Greer are de gând să-şi pună în valoare latura tinerească, distractivă, lipsită de griji. (Tag ar putea spune că abandonase această latură a personalităţii ei în anii '90 şi ar avea parţial dreptate, dar şi-o readuce în prim-plan în seara aceasta). Pentru prima oară din şcoala primară, iese în public cu părul desfăcut, desfăcut de tot, drept şi liber, de-o parte şi de alta a feţei. Mereu îşi poartă părul prins sus sau pe ceafă, în mod normal într-un coc jos, uneori într-un coc înalt şi strâns, ca de balerină, din când în când împletit pentru evenimente mai relaxate. Când face sport, ceea ce se întâmplă rar, îşi poartă părul într-o coadă de cal. Niciodată nu îşi permite să-şi poarte părul aşa – ca o *hippie* sau chiar ceva mai rău de-atât.

Dar e o coafură sexy. Pare mai tânără.

Când intră în bucătărie, Tag fluieră uşor.

— Ai face bine să dispari de-aici până nu te vede nevastă-mea. E o femeie formidabilă, cu toate acele alea de păr şi diamantele pe care le poartă.

Greer îi zâmbeşte larg. Nu face asta destul de des, îşi dă seama.

Tag are parte mereu de cele mai neplăcute laturi ale ei: concentrarea monomaniacă, inflexibilitatea ei, condescendenţa, limba ascuţită. Înainte îi plăcea la nebunie că poate să fie ea însăşi în faţa lui, dar acum i se pare că Tag are parte doar de aspectele negative, neplăcute şi neatrăgătoare ale lui Greer Garrison; pe cele dulci, blânde şi afectuoase şi le păstrează pentru alţii – pentru fiii ei, bineînţeles, dar şi pentru persoane efectiv străine, cum ar fi fanii, chelnerii de la restaurante şi vânzătoarele din magazine. Greer e mai drăguţă cu Tita de la Oficiul poştal Nantucket decât cu propriul soţ.

Se opreşte în faţa lui, îşi înalţă faţa, îşi lasă pleoapele în jos şi îşi ţuguie buzele.

— Draga mea, rosteşte el. Arăţi superb. Nu, îmi retrag cuvintele. Arăţi *sexy*.

O sărută, iar palmele lui îi cuprind fundul.

Se aude soneria. „Sigur", îşi spune Greer, „asta e Featherleigh".

•

Nu se pune problema *dacă* Tag s-a culcat cu Featherleigh Dale, se pune problema de câte ori, cât de recent şi cât de mult au evoluat lucrurile între ei din punct de vedere emoţional. Featherleigh Dale e sora mult mai tânără a lui Hamish Dale, care a fost cel mai apropiat prieten al lui Tag la Oxford. Dacă e să te iei după poveştile lor, Featherleigh venea să-i viziteze pe băieţi la facultate când nu avea decât opt anişori şi îi însoţea mai întâi la pub şi apoi la Nosebag, unde aceştia îi recompensau răbdarea cu biscuiţi cu

cheddar şi lapte cu mirodenii şi coajă de lămâie verde. De asemenea, o foloseau drept momeală pentru studentele cărora li se părea adorabil că Hamish şi Tag aveau grijă de surioara unuia dintre ei.

Hamish a murit în urmă cu şase ani, într-un accident rutier îngrozitor pe M1. Greer, Tag, Thomas şi Benji au luat avionul spre Londra pentru înmormântare şi au reînnodat legătura cu Featherleigh, care devenise femeie în toată regula, locuia în Sloane Square şi lucra în departamentul de covoare de lux de la Sotheby's. Din ce ştie Greer, nu s-a întâmplat nimic între Tag şi Featherleigh la recepţia de după înmormântarea lui Hamish, deşi sigur făcuseră schimb de cărţi de vizită pentru că, după aceea, Featherleigh Dale a început să apară aproape la toate evenimentele mondene la care participau soţii Winbury. Îşi făcuse apariţia la o petrecere de absolvire organizată pentru colegul de cameră al lui Thomas de la Facultatea de Drept, ţinută la Hotelul Carlyle din New York, şi atunci suspiciunile lui Greer luaseră amploare. Care era probabilitatea ca Featherleigh Dale să fie la petrecerea respectivă? Aceasta pretinsese că se întâlnise întâmplător cu Thomas într-un club din centru cu câteva zile înainte şi că *el* o invitase. Ha! Total absurd!

Următoarea ocazie cu care dăduseră nas în nas cu Featherleigh Dale fusese când Tag şi Greer îi duseseră pe Thomas şi pe Abby la Little Dix Bay, în Virgin Gorda, în perioada sărbătorilor de iarnă. Featherleigh îşi făcuse apariţia pe un iaht enorm care îi aparţinea unui şeic arab care era în mod evident homosexual. Cumva, Featherleigh se insinuase şi în viaţa lui Greer. Când a plecat de la Sotheby's, şi-a lansat propria afacere ca asistent personal de cumpărături care găsea piesele de anticariat potrivite pentru casele familiilor înstărite din Londra. Era prea inteligentă să vină mai întâi la Greer. În loc de asta, a început prin a găsi tot felul de piese interesante pentru vecina lui Greer, Antonia. Când aceasta îi spusese lui Greer că făcuse rost de un paravan japonez din Şcoala Kano, foarte greu de găsit, prin intermediul lui Featherleigh Dale, Greer spusese:

— Ah! O cunosc pe Featherleigh.

Iar apoi, nici ea nu ştie cum, s-a trezit că Featherleigh o suna în legătură cu un scaun Morris şi o comodă de nuc în stil Biedermeier.

Acum, Featherleigh face parte din viaţa lui Greer la fel de mult pe cât face sau poate nu din cea a lui Tag. Nici nu şi-a pus problema dacă să o invite sau nu la nuntă. Trebuia. Şi nu a fost deloc surprinzător răspunsul lui Featherleigh. În ciuda dorinţei arzătoare a lui Greer ca Featherleigh să refuze, aceasta a confirmat că va veni. O singură persoană. Venea singură.

„Oare o să poarte inelul de argint lucrat în filigran, cu safirele acelea?" se întreabă Greer. E făcut să fie purtat pe degetul mare. Când Jessica Hicks,

creatoarea de bijuterii, i-a spus asta, Greer a crezut inițial că nu a înțeles ea bine. Cine poartă inel pe degetul mare? Doar țiganii, din câte știe Greer. Pare a fi vorba de o modă – dar, bineînțeles, nimeni nu adoră moda mai mult decât Featherleigh. Se mutase în Sloane Square doar pentru că acolo a trăit cândva Diana Spencer, în adolescență. La fel cum e cu preferința lui Featherleigh pentru rochiile cu umeri goi, la popularizarea cărora a ajutat Donna Karan, în 1993? Greer și-o poate închipui mult prea ușor intrând relaxată în casa ei, cu inelul acela pe degetul mare. Speră că-și poate menține stăpânirea de sine când i-l va admira și o va întreba de unde îl luase.

Și apoi o să o vadă pe Featherleigh cum se face verde-albastră.

•

La o oră după începerea cinei de repetiție (o denumire cam improprie, căci repetiția a fost anulată din cauza întârzierii sosirii reverendului Derby), Greer se distrează cum nu se poate mai bine. Plutește între pajiștea din față și plajă, cu tălpile goale și un pahar de șampanie în mână pe care una dintre fetele adorabile care lucrează la firma de catering are grijă să i-l tot umple.

Greer o întreabă pe fată cum o cheamă.

— Chloe, răspunde ea. Chloe MacAvoy.

— Ține aproape, Chloe! îi spune Greer.

Un flux constant de șampanie e cheia succesului pentru starea de relaxare a lui Greer.

E o noapte superbă. Dinspre apă răzbate o briză ușoară, iar cerul arată ca o eșarfă de mătase albastră în degrade pe măsură ce soarele coboară, poleind cu aur orizontul insulei Nantucket. Formația cântă melodii de-ale lui James Taylor, Jimmy Buffett și de-ale celor de la Beach Boys. Greer încearcă să-și împartă timpul între toți oaspeții care sosesc și personajele importante – Benji, Celeste, ceilalți care au roluri clare în ceremonie și domnul și doamna Otis. Doamna Otis – Karen – arată încântător într-un kimono brodat. Se sprijină pe baston câteva minute, discutând sporadic cu colegul plicticos al lui Tag, care parcă nu mai termina de vorbit, și apoi, chiar când Greer își spune că trebuie să intervină și să o salveze pe biata femeie – având atât de puțin timp de trăit, Karen nu poate să și-l irosească cu Peter Walls – Bruce o conduce pe Karen către un scaun aflat la marginea zonei unde petrecerea era în toi. Va sta jos și va primi oaspeții ca o regină. Așa cum ar și trebui, de fapt.

Benji stă de vorbă cu Shooter și cu cei patru Alexanderi de la Hobart – Alex K., Alex B., Alex W. și Zander. Lui Greer îi sunt dragi prietenii lui Benji de la Hobart – toți au petrecut weekenduri prelungite aici, la Summerland – dar niciunul nu i-a cucerit inima ca Shooter.

Shooter Uxley este fiul unui descendent al unei familii de latifundiari și al

amantei lui. Mama lui Shooter a rămas însărcinată cu singurul scop de a forţa o cerere în căsătorie, dar aceasta nu a venit niciodată. Tatăl avea alţi cinci copii cu două soţii şi a fost suficient de senil să-şi lase unul dintre fiii mai mari să supervizeze executarea testamentului său, ceea ce a avut ca rezultat excluderea totală a lui Shooter şi a mamei sale de printre moştenitori. Shooter reuşise cumva să facă rost de banii pentru taxele sale şcolare pentru ultimul său an la St. George, dar după absolvire fusese obligat să-şi caute o slujbă. Faptul că a devenit un om de succes arată clar că era inteligent, fermecător şi perseverent.

Greer soarbe din cupa de şampanie şi se apropie cu paşi leneşi de bufetul cu fructe de mare, unde Tag soarbe stridie după stridie, cu lichidul scurgându-i-se pe cămaşa roz pe comandă, croită special pentru el la Henry Poole. În ciuda marii lui pasiuni pentru New York, Tag nu are încredere decât în croitorii de la Saville Row, deşi se pare că nici nu îi pasă că pângăreşte una dintre aceste cămăşi de dragul unei stridii gustoase. Ar sta aici cât e seara de lungă, dacă Greer l-ar lăsa.

— Ar trebui să duci o farfurie cu stridii de-alea la soţii Otis, spune Greer. Karen stă jos, iar Bruce e postat lângă ea, de parcă ar fi din Garda Elveţiană.

— Crezi că mănâncă ei stridii? întreabă Tag.

Bună întrebare. Celeste i-a destăinuit că doamna Otis e încântată că va mânca homar – termenul de „petrecere cu fructe de mare” crease ceva confuzie – pentru că ea, Karen Otis, nu mai mâncase homar din luna de miere, în urmă cu mai mult de treizeci de ani în urmă. Greer a încercat să-şi ascundă surprinderea extremă. La finalul fiecărei veri petrecute pe insula aceasta, ea de-abia se putea abţine să nu se declare sătulă până peste cap de homar după ce mâncase sandvişuri cu homar la Cru, spaghete cu homar la Boarding House, homar pane, tartine şi gogoşele cu homar, plus pâine prăjită cu avocado şi homar la fiecare petrecere la care participa. Dar, bineînţeles, Karen Otis duce o existenţă foarte diferită de a ei. Greer a informat-o pe Siobhan Crispin, cea care se ocupa de catering, că mama miresei trebuia servită cu cât homar poftea şi că toţi homarii care vor rămâne vor trebui desfăcuţi, iar carnea pusă într-o pungă, în frigiderul din reşedinţa principală, în caz că doamna Otis are poftă de o gustare în miez de noapte.

— Tu oferă-le, te rog, îi spune Greer lui Tag. Ia şi nişte creveţi cu sos de cocktail şi lămâie – o să le placă.

— Bună idee, răspunde Tag. Se apleacă să o sărute. Eşti foarte atentă.

— Şi sexy, îi reaminteşte ea.

— Cea mai sexy femeie de aici, întăreşte Tag. Nu că aş mai fi observat vreo alta.

— Ai văzut-o pe Featherleigh? îl întreabă Greer.

Această întrebare n-o să pară una cu subînţeles, pentru că, în tot acest timp, Greer nu i-a vorbit niciodată de suspiciunile ei.

— Am zărit-o pentru o clipă, răspunde Tag. Arată îngrozitor.

— Zău? rosteşte Greer, deşi ştie că răspunsul e unul afirmativ.

Greer a căutat-o cu privirea pe Featherleigh imediat după ce se ocupase de detaliile de ultim moment ale petrecerii şi, deşi e nedelicat, poate spune că cele nouă kilograme (cel puţin) cu care se îngrăşase Featherleigh, tunsoarea neinspirată, cât de urât se vopsise şi nasul ei înroşit erau cele mai bune lucruri din weekendul acesta al nunţii de până acum.

Greer s-a uitat atent la ambele mâini ale lui Featherleigh – nu purta inelul acela. Greer aproape că s-a dezumflat când a descoperit asta; fusese pregătită de o înfruntare. În loc de asta, nu a avut de ales, a trebuit să fie pur şi simplu politicoasă.

— Featherleigh Dale, îmi creşte inima când te văd.

Colţurile gurii lui Featherleigh se lăsaseră în jos, într-un mod deloc atrăgător.

— Mulţumesc de invitaţie, i-a răspuns.

Apoi a început să-i înşire ororile călătoriei până aici. Nu avusese bani pentru un bilet de clasa întâi, aşa că a stat înghesuită la clasa economic. Locurile din zborul din New York către Nantucket au fost dublate la vânzare, toţi cei din jur au fost nesuferiţi, nu era nimic acceptabil de mâncare la aeroport, mâncase un hotdog de la Nathan's şi era la fel de scofâlcit ca membrul unei mumii. Nantucket i se pare umed, uită-te numai la părul ei, camera pe care a închiriat-o e la un *han,* nu un hotel, aşa că nu are servire în cameră, sală de fitness, spa, iar feţele de pernă sunt decorate cu flori de tul, care sunt, sincer, cele mai hidoase lucruri pe care le-a văzut ea vreodată, habar nu avea cum să poată să-şi pună capul pe aşa ceva, dar hanul fusese singurul loc care mai avea locuri disponibile, pentru că aşteptase până în ultimul moment. Nu avusese de gând să vină deloc, pentru că stătea aşa prost cu banii, dar apoi sperase că această călătorie avea să o scoată din acest impas de moment.

— Impas? a întrebat Greer, întrebându-se dacă această litanie avea să se încheie vreodată.

— Afacerea mea a dat faliment, a răspuns Featherleigh. Şi am trecut printr-o despărţire extrem de dureroasă...

„Aha!" şi-a zis Greer. „Deci s-a terminat relaţia cu Tag?" – şi de-aia am părul vopsit aşa prost şi arăt efectiv ca un hipopotam. Am tot trăit cu vodcă, peşte cu cartofi prăjiţi şi *vindaloo* de la fast-food-ul din colţ. Am 40 de ani, nu sunt măritată, nu am copii, nu am slujbă, sunt anchetată...

— O despărţire extrem de dureroasă? a repetat Greer, întorcându-se la singura dintre plângerile lui Featherleigh despre care îi păsa. Nu ştiam că te vezi cu cineva special.

— Era ceva mai discret, i-a răspuns Featherleigh. Ochii i s-au umplut de lacrimi. E căsătorit. Ştiam că e căsătorit, dar am crezut...

— Ai crezut că o să-şi părăsească soţia pentru tine? a întrebat Greer.

A cuprins-o pe Featherleigh într-o îmbrăţişare, în mare parte pentru a stăvili lacrimile – nimic nu distruge o petrecere ca o persoană care plânge de sare cămaşa pe ea – şi i-a spus:

— Bărbaţii nu-şi părăsesc niciodată soţiile, Featherleigh. Eşti suficient de trecută prin viaţă încât să ştii asta. E vorba de cineva pe care îl cunosc şi eu?

Featherleigh şi-a tras nasul şi a negat din cap pe umărul lui Greer. Aceasta s-a tras înapoi, dintr-odată îngrijorată de posibilitatea să se murdărească de mascara pe salopeta ei de mătase de culoarea fildeşului. Ar fi în stare Featherleigh să plângă din cauza despărţirii de Tag, îmbrăţişând-o pe Greer? Era capabilă de-atâta făţărnicie trădătoare?

— Şi pentru ce, a întrebat Greer, eşti anchetată?

— Pentru fraudă, a recunoscut Featherleigh, pe un ton mohorât.

Deci, evident, *chiar era* capabilă de făţărnicie şi înşelăciune. Şi aşa s-ar explica absenţa inelului.

— Când s-a petrecut despărţirea asta? a întrebat-o Greer. De curând?

Buza inferioară a lui Featherleigh a început să tremure.

— În mai, a zis.

„În mai? w s-a întrebat imediat Greer. Era absolut sigură că Jessica Hicks i-a spus că Tag cumpărase inelul în iunie. Dar s-a gândit că era posibil ca aceasta să-şi aducă aminte greşit; ar fi trebuit să-i zică să-i trimită factura pe e-mail, dar fusese atât de năucită, atât de cuprinsă de anxietate, că se grăbise să iasă din magazin fără să ceară lămuririle necesare.

După ce scrisese douăzeci şi unu de romane din perspectiva domnişoarei Dolly Hardaway, Greer se învăţase să gândească precum un detectiv.

De cum capul avea să i se limpezească de aburii şampaniei şi de valurile de emoţii, avea să treacă în revistă evenimentele din mai în mare detaliu. Şi să vadă de ce se putea lega.

— Du-te şi ia-ţi ceva de băut, i-a spus Greer. Din ce-mi spui, clar ai avea nevoie de un pahar de tărie.

•

Schema ei de aranjare la masă e strălucită, îşi spune ea, doar că locul de onoare, cel de lângă Benji, e gol. Unde e Celeste?

Stă cu părinţii ei, bineînţeles, face pe doica atât cu Karen, cât şi cu Bruce. Îi sparge cleştii homarului din farfuria mamei ei şi trage carnea albă ca

zăpada din interior cu ţepuşa subţire de argint, exact aşa cum o învăţase Greer. Desprinde carnea din coada de carapace şi o taie în bucăţele de-o îmbucătură, după care trage aproape vasele cu unt topit. Pentru că e o cină cu fructe de mare cu specific insular, fiecare element tradiţional a fost reinterpretat într-un mod sofisticat. Sunt trei tipuri de unt topit pentru homar: clasic, cu lămâie verde şi fulgi de ardei iute. Sunt şi două tipuri de pâine cu mălai, unul cu boabe întregi de porumb dulce şi unul cu jumări de porc. Pe masă mai sunt şi biscuiţi uşori ca puful cu lapte bătut, făcuţi să fie şi mai gustoşi prin adaosul de cheddar englezesc maturat. Pe lângă cârnaţii portughezi la grătar, un element obişnuit la toate petrecerile, mai sunt şi cârnaţi de miel făcuţi în casă, un alt preparat făcut pentru a fi pe placul britanicilor. În centrul fiecărei mese se află un platou cu roşii de seră de la Ferma Bartlett acoperite cu un sos gros şi acrişor de brânză cu mucegai şi presărate cu bucăţele de ceapă verde şi bacon crocant.

Celeste urmează acelaşi ritual cu homarul din farfuria tatălui ei. Greer remarcă atenţia plină de tandreţe pe care le-o acordă Celeste părinţilor ei. E de-a dreptul remarcabilă. Şi îi iscă un fior de invidie.

Greer crede că s-a descurcat impecabil cu educaţia băieţilor ei, dar ştie foarte bine că aceştia nu aveau să o trateze niciodată cu acest gen de grijă plină de atenţie şi de afecţiune. Legătura pe care o are Celeste cu părinţii ei e extraordinară: e clar ca bună ziua. Poate că asta e din cauză că mama ei e pe moarte – dar, cumva, Greer nu crede că acesta e singurul motiv. Poate că se datorează faptului că soţii Otis au făcut-o pe Celeste când erau atât de tineri. Poate se datorează faptului că e singură la părinţi.

Poate că Greer ar trebui să înceteze să mai lanseze teorii.

Rupe un biscuit în două. O să îşi permită două îmbucături.

Întoarce capul către Tag.

— Crezi că băieţii noştri mă iubesc?

— Chiar mă întrebi aşa ceva? întreabă Tag.

Chloe îşi face apariţia lângă umărul lui Greer cu încă un pahar cu şampanie. Aceasta ar trebui să se oprească din băut, pentru că după întrebarea „Mă iubesc băieţii”? urmează o serie lungă de alte întrebări. Tag o iubeşte? O mai iubeşte altcineva? Apreciază cineva exact cât de multă muncă fusese nevoită să investească în această nuntă? Fusese nevoie de bani, da, dar şi de o groază de timp – sute de ore, dacă era să le adauge, dedicate întocmirii de liste, telefoanelor, stabilirii detaliilor logistice. Practic îşi marginalizase cariera pentru că nunta era pe primul loc, iar romanul pe al doilea – iar acum un individ pe nume Chuck O'Brien îi atrăsese atenţia asupra acestui lucru. Poate să scrie romanul din nou sau să scrie un roman nou de la zero până la final în două săptămâni? Poate fără să fie distrasă de

această nuntă, da.

A avut Tag o aventură cu Featherleigh, care se încheiase în mai?

Gata cu şampania! Trebuie să se oprească. Dar cupa are o formă aşa frumoasă, iar lichidul din ea are o culoare irezistibilă, ca a platinei; bulele îi fac cu ochiul în mod seducător şi ştie exact ce gust o să aibă: rece şi proaspăt, ca un măr ce tocmai a fost rupt de pe creangă.

Celeste se aşază pe scaunul de lângă Benji şi, pentru o clipă, Greer se relaxează. Toţi sunt la locurile lor, aşa cum trebuie.

— Probabil că ar trebui să ţinem toasturile acum, zice ea. Înainte ca invitaţii să înceapă să se foiască.

— Credeam că toasturile sunt programate pentru după masă, dar înainte de desert, zice Tag. Se uită la ceasul de la mână. Am programat un apel scurt cu Ernie la nouă.

— *Poftim*? întreabă Greer. Un apel cu Ernie la ora nouă în *seara asta*?

— E vorba de contractul din Libia, răspunde Tag. O să fie scurt, dar nu pot reprograma; Ernie pleacă la Tripoli mâine-dimineaţă. Contractul ăsta e important, dragă. Foarte, foarte important.

Tag o sărută pe Greer şi se ridică, lăsând o coadă de homar neatinsă pe farfurie.

— Să fie scurt, scurt, îi spune Greer, încercând să-şi menţină atitudinea jucăuşă.

Ochii i se duc rapid în cealaltă parte a pavilionului, unde Featherleigh stă la masă; Greer a aşezat-o într-o adevărată Siberie socială, cu colegii lui Tag de la serviciu, printre care se numără şi plicticosul Peter Walls. Dacă Featherleigh îl urmează pe Tag, Greer va şti că apelul cu Ernie e o minciună.

Dar Featherleigh rămâne pe loc; nu pare să observe că Tag pleacă de la petrecere. Sau, de fapt, da, observă. Ochii i se duc după el. Expresia ei are o anumită doză de dorinţă şi dor, consideră Greer, doar că, zău aşa, capacitatea ei de judecată nu poate prezenta încredere după atâtea cupe cu şampanie. Dar Featherleigh nu se clinteşte. În loc de asta, îşi pune o cantitate generoasă de unt pe o bucată de pâine cu mălai şi o bagă în gură. Greer îşi împinge farfuria într-o parte.

Bruce Otis, îndeplinindu-i dorinţa lui Greer, chiar dacă nu îi respectă programul precis, se ridică şi bate cu linguriţa în paharul său de apă.

— Doamnelor şi domnilor, eu sunt Bruce Otis, socrul mic, începe el. Aş vrea să închin un pahar în cinstea mirilor.

Un murmur se propagă prin mulţime; formaţia se opreşte din cântat şi peste toţi se lasă tăcerea. Greer este recunoscătoare. Nu e sigură cât de versat e domnul Otis când vine vorba de a se adresa unui grup de o asemenea dimensiune, dar e mereu mai uşor când oamenii stau cuminţi şi

ascultă.

— Când am cunoscut-o pe soţia mea, Karen, am fost convins că sunt cel mai norocos bărbat de pe lume. Băiat, nu bărbat, pentru că, atunci când am cunoscut-o pe Karen, aveam doar 17 ani. Dar ştiam că o iubesc. Mă puteam vedea în minte îmbătrânind alături de ea. Ceea ce am şi făcut, până la urmă.

Dinspre oaspeţi se ridică un zvon de râsete uşoare.

— Şi ştiu că vorbesc şi în numele lui Karen când spun că dragostea noastră unul pentru celălalt era extraordinară, că au trecut ani la rând şi niciunul dintre noi nu-şi dorea copii. Eram extrem de fericiţi să fim doar unul cu celălalt. Eu lucram toată săptămâna şi, în fiecare zi la cinci, soarele ieşea din nori pentru mine pentru că aveam privilegiul de a mă duce acasă la femeia aceasta frumoasă şi remarcabilă. Sâmbăta ne ocupam cu rândul de obligaţiile vieţii de zi cu zi. Ne duceam la poştă să expediem colete sau să ne verificăm căsuţa poştală, iar coada era mereu mai lungă decât de obicei sâmbăta, dar... ştiţi ceva? Nici că-mi păsa. Puteam să aştept o oră fără probleme. Puteam să aştept şi o zi întreagă... pentru că eram cu Karen.

Glasul lui Bruce începe să se frângă, iar Greer vede lacrimi strălucindu-i în ochi şi îşi dă seama că foloseşte acest discurs pentru a-i aduce un omagiu soţiei lui. E superb; Karen merită pe deplin, şi chiar mai mult de atât. Merită un leac sau un tratament experimental de ultimă generaţie care să îi inducă o remisie de zece ani, sau chiar şi de cinci ani – măcar aşa ar putea să-şi vadă viitorii nepoţi. Celeste i-a destăinuit lui Greer că trimite o sută de dolari din fiecare salariu la Fondul de Cercetare împotriva Cancerului fără ca Bruce sau Karen să ştie. Greer a fost atât de impresionată de asta că în seara aceea s-a aşezat la birou şi a completat un cec de 25.000 de dolari pe numele organizaţiei respective fără să-i spună nimic lui Celeste, lui Benji sau chiar lui Tag. Actele de caritate care au cea mai mare însemnătate, crede ea, sunt cele făcute fără ştirea altcuiva. Dar îşi dorise din adâncul sufletului să trimită cecul însoţit de un bilet pe care să scrie „Vă rog, vindecaţi-o pe Karen Otis”.

Bruce Otis îşi drege vocea, se regrupează şi spune:

— Şi apoi, în urmă cu douăzeci şi opt de ani, ni s-a născut o fetiţă. Şi, o, Doamne, nimic pe lumea asta – chiar nimic, vorbesc serios – nu te pregăteşte pentru cât de mult îţi iubeşti copiii. Nu-i aşa?

Din public se aud mai multe „aşa e, aşa e!” Greer simte şi ea o recunoaştere vagă. Şi-a iubit copiii. Şi-i iubeşte. Era altfel când erau mici, bineînţeles.

— Iar eu şi Karen am avut un noroc teribil şi ne-am ales cu fetiţa asta frumoasă, deşteaptă şi bună. A luat zece curat la toate testele de scriere. Era genul de copil care lua păianjenul în palmă şi îl ducea afară în loc să-l zdrobească cu pantoful, şi mereu săpa în curte, în căutare de şerpi şi

salamandre, pe care apoi îi punea într-o cutie de pantofi, cu iarbă și farfuriuțe cu apă de băut. Nu i-a fost niciodată rușine, nu a fost niciodată stânjenită de locul de unde provine sau de cei cu care a crescut, chiar dacă a depășit de mult nivelul nostru și al orășelului nostru, Forks, din Pennsylvania. Bruce își înalță paharul. Așa că-ți spun din adâncul inimii, Benjamin Winbury: Ai grijă de fetița noastră! Ea e comoara, speranța, lumina și căldura noastră. E moștenirea noastră. Închin în cinstea amândurora și a vieții voastre împreună.

Greer își șterge cu un șervețel o lacrimă apărută în colțul ochiului. De obicei nu e sentimentală, deși oricui i s-ar fi părut impresionant discursul acela.

Următorul care se ridică e Thomas, care bate și el în paharul său de apă. Este adevărat, poate, că nimic de pe lumea asta nu te pregătește pentru cât de mult îți iubești copiii, dar Greer a fost mereu realistă în ceea ce privea băieții ei. Le știe foarte bine punctele tari și punctele slabe. Thomas e cel mai chipeș dintre ei; Benji a moștenit nasul strâmb al tatălui lui Greer și niciun frizer nu a reușit să-i îmblânzească vârtejul din frunte. Dar Benji e mai inteligent și a fost fie binecuvântat, fie blestemat cu o gravitate înnăscută, așa că mereu a părut a fi el fratele mai mare.

În discursul său, Thomas povestește cum el și fratele său, în vârstă de opt, respectiv șase ani, sau pierdut în Piccadilly Circus și cum Benji a fost cel care îi salvase de la răpire sau chiar de la ceva mai rău de atât. Povestește cum Benji, în ciuda avertismentelor severe ale fratelui său, abordase un grup de rockeri punk și o rugase pe o fată cu o creastă roz aprins să îi ajute să o găsească pe mămica lor.

— A zis că părul fetei era frumos, rostește Thomas. Era convins că orice persoană care avea un păr atât de frumos sigur avea o doză impresionantă de istețime și de înțelepciune.

Greer râde odată cu toți ceilalți, deși povestea asta o irită din două motive. În primul rând, *ea* era cea care îi dusese pe băieți în Piccadilly, unde se întâlnise întâmplător cu o femeie pe nume Susan Haynes, care se afla în comitetul clubului auxiliar de la Spitalul Portland, un grup în care Greer își dorea să intre. Ea fusese atât de absorbită de discuția cu Susan, că îi pierduse din ochi pe băieți. Propriii copii!

Când Greer a terminat această conversație, să uitat în jur și a descoperit că *dispăruseră* amândoi.

Greer e necăjită și pentru că aceasta e *exact aceeași poveste* pe care Benji o spusese în discursul lui de la nunta *lui Thomas,* în urmă cu patru ani. I se pare o lipsă teribilă de imaginație ca Thomas să recicleze chiar aceeași poveste. Ar vrea să îi arunce o privire lui Tag, să vadă dacă și el e de aceeași

părere, dar e... unde e? Încă mai vorbește la telefon cu Ernie? Greer o verifică imediat pe Featherleigh. Aceasta e la locul ei, uitându-se la Thomas cu o expresie insipidă pe chip.

„E criță”, o evaluează Greer. Are trei pahare goale de mojito cu mure în față.

De cum aplauzele pentru efortul fără prea mare avânt al lui Thomas se potolesc, Greer se strecoară discret în casă, în căutarea soțului ei.

Trece pe lângă bucătărie, unde cei de la firma de catering pun pe platouri desertul, mai multe feluri de plăcinte de casă: cu afine, cu piersici, lămâie verde, cu banane și frișcă și cu nuci pecan și ciocolată. Se deplasează prin camera de zi, către scara din spate, dar se oprește când aude un glas dinspre spălătorie.

Din spălătorie? se minunează. Bagă capul pe ușa respectivă.

Dă de o fată care stă cu spatele sprijinit de mașina de spălat și uscătorul de pe aceasta, cu fața în mâini, plângând cu suspine. E... e *prietena*, prietena lui Celeste, domnișoara de onoare. Greer nu-și poate aminti cum o cheamă. Merrill... sau Madison? Nu, nu chiar. „Merritt”, își aduce aminte. Merritt Monaco.

— Merritt! rostește Greer. Ce s-a întâmplat?

Când tânăra se întoarce să se uite la Greer, scoate un suspin surprins.

Apoi se grăbește să-și șteargă lacrimile.

— Nimic, răspunde. E vorba doar de... emoții.

— Te copleșesc, nu? spune Greer.

Simte un val de îngrijorare maternă față de fata aceasta care nici nu se mărită, precum Celeste, și nu e nici însărcinată, ca Abby. Și totuși, câtă libertate!

Vrea să o încurajeze pe Merritt, să se bucure de libertatea ei pentru că, în curând, aceasta va dispărea sigur.

— Hai să-ți facem rost de ceva de băut, spune Greer.

Îi face semn lui Merritt să vină spre ea, gândindu-se că o va conduce înapoi la petrecere și o s-o găsească repede pe Chloe-cu-șampania.

Mai mult ca sigur, tristețea lui Merritt nu depășește puterile curative ale unei cupe sau mai multe de Veuve Clicquot.

— Sunt bine, spune Merritt, trăgându-și nasul și încercând să-și recapete stăpânirea de sine. O să ies imediat. Trebuie să merg la toaletă. Ar trebui să-mi retușez machiajul. Dar mulțumesc.

Greer îi adresează un zâmbet.

— Prea bine. Oricum, eu pornisem să-mi găsesc soțul. Se pare că a dispărut.

Se întoarce și dă să plece, dar nu înainte de a zări sclipirea unui inel de

argint pe degetul mare al lui Merritt.

„Deci chiar aşa e”, îşi spune în gând. „Toate fetele la modă poartă aşa ceva acum”.

Celeste

Luni, 24 octombrie 2016

La două zile după ce i-a dat numărul ei direct de la grădina zoologică, Benji o sună – nu să o pună în legătură cu prietenul lui care dorește, sau poate nu dorește, să aducă grupuri de directori străini la zoo, ci ca să o invite la cină. Vrea să o scoată la Russian Tea Room vineri seară.

— Au redecorat-o, nu mai este ca în anii '80, îi spune. Acum ar trebui să fie ceva extraordinar. Îți place caviarul?

— Ăăă... îngaimă Celeste.

Nu a mâncat niciodată caviar, nu doar pentru că e scump, ci pentru că a văzut punguțe cu ouă de pește plutind în apa din acvariu și... nu, mulțumesc frumos.

— Sau am putea să mergem în East Village și să mâncăm la Madame Vo? E cu specific vietnamez. Ai prefera un restaurant vietnamez?

Celeste aproape că îi închide telefonul în nas. Se mustră sever că îi dăduse tipului acesta numărul ei. E dintr-o specie străină – sau, mai probabil, ea e cea străină de lumea lui. E obișnuit cu femei frumoase, sofisticate ca Jules, care probabil că a crescut cu caviar pus în pachețelul de la școală. Chiria lui Celeste pe East One Hundreth Street e cam mare pentru venitul ei, așa că rar i se întâmplă să ia masa în oraș. Din când în când, se întâlnește cu Merritt la *brunch* sau la cină. De multe ori, dacă Merritt e fotografiată luând masa la restaurant sau dacă pune poze cu mâncarea pe internet cu #eatingfortheinsta, masa va fi decontată. Totuși, de obicei pentru Celeste cina reprezintă o salată luată de la localul din colț sau mâncare la pachet de la cantina de la grădina zoologică și da, chiar știe cât de jalnic e să trăiești așa, dar numai pentru că Merritt i-a spus asta.

— Mâncarea vietnameză sună grozav! răspunde, manifestând cât de mult entuziasm putea în legătură cu o cultură culinară despre care nu știe absolut nimic.

— Bine, atunci rămâne Madame Vo, spune Benji. Să vin să te iau?

— Să mă iei *de acasă*? întreabă Celeste.

Zona în care stă – care e prea în nord pentru a se putea numi propriu-zis parte a Upper East Side, deși e prea în sud pentru a se numi Harlem – e relativ sigură, dar nici sexy, nici ispititoare. Blocul în care stă e încadrat de o spălătorie, localul de unde-și ia salată și o frizerie pentru animale de

companie.

— Sau am putea să ne întâlnim acolo? propune Benji. E pe East Tenth Street.

— Ne întâlnim acolo, răspunde Celeste uşurată.

— La opt? întreabă el.

— Foarte bine, spune Celeste şi închide telefonul pentru a o suna pe Merritt.

Mai întâi, aceasta ţipă:

— Ai întâlnire!

Faţa lui Celeste se contorsionează într-o expresie care e undeva între un zâmbet şi o strâmbătură. *Chiar* are o întâlnire şi e o senzaţie plăcută, pentru că, de obicei, când Celeste şi Merritt stau de vorbă, singura care are veşti entuziasmante, sau orice fel de veşti, e Merritt.

Viaţa amoroasă a lui Merritt e atât de aglomerată că lui Celeste îi vine greu să mai ţină socoteala bărbaţilor. În momentul de faţă, Merritt are o relaţie cu Robbie, care e barmanul de zi de la Breslin, pe Twenty Ninth Street. E înalt, cu pielea albă, bicepşi umflaţi şi vorbeşte cu accent irlandez.

„Cum să aud adori pe Robbie?” s-a întrebat Celeste în sinea ei după ce Merritt o dusese aproape cu forţa la prânz la Breslin, într-o sâmbătă, ca să-i facă cunoştinţă cu el. De ce nu rămânea cu el?

În primul rând, a lămurit-o Merritt, Robbie e actor aspirant. Se ducea mereu la probe, iar Merritt era convinsă că era doar o chestiune de timp până ce avea să primească rol într-un episod-pilot pentru televiziune care să fie ales pentru difuzare, moment în care avea să se mute pe Coasta de Vest. Nu era o idee bună să se ataşeze de cineva care nu era stabilit definitiv în New York, îi explicase Merritt. Oricum, Celeste ştia că lui Merritt îi era teamă să-şi asume angajamentul unei relaţii serioase din cauza unei situaţii atroce în care se aflase cu un an înainte ca ea şi Celeste să se cunoască.

Numele respectivului era Travis Darling. Acesta şi soţia lui, Cordelia, aveau o firmă de relaţii publice numită Brightstreet unde lucrase Merritt chiar după ce absolvise colegiul. Fusese selectată special ca agent de publicitate dintr-un total de peste o mie de candidaţi, iar atât Travis, cât şi Cordelia o văzuseră drept o stea în plină ascensiune în materie de relaţii publice, următoarea Lynn Goldsmith. Viaţa lui Merritt devenise complet împletită cu cea a soţilor Darling. Lua cina cu ei cel puţin o dată pe săptămână, îşi petrecea timpul la apartamentul lor de pe West Eighty-Third Street; mergea la schi cu ei în Stowe şi la plajă la sfârşit de săptămână, în Bridgehampton.

Travis fusese mereu susţinătorul lui Merritt. Îi punea întrebări despre viaţa ei personală, îi încuraja interesul pentru modă; ţinea minte numele

colegelor ei de cameră din colegiu. Îi cerea părerea, pentru că era tânără şi avea o perspectivă proaspătă. Uneori îşi punea mâna pe umărul ei când stătea în spatele ei, când ea stătea la birou îi trimitea glume deocheate de pe adresa personală de e-mail. Când Merritt ieşea în oraş la cină cu Travis şi Cordelia, îi ţinea scaunul să se aşeze. Dacă aşteptau la bar să fie conduşi la masă, o împingea uşor înainte, cu mâna pe spatele ei. Merritt observase aceste lucruri, dar nu se împotrivise. În fond, Cordelia era *de faţă*.

Dar apoi...

Era vară, iar Merritt îşi petrecea sfârşitul de săptămână în Hamptons, cu soţii Darling. Sâmbătă după-amiază, stăteau pe plajă când a sunat o clientă, un manechin de mare succes care avusese o altercaţie cu o stewardesă. Avuseseră un schimb de replici acide şi un alt pasager făcuse publică toată situaţia – ceea ce o punea pe clienta lor într-o lumină foarte neplăcută – discutând cu presa. Era o criză de publicitate care se putea transforma uşor într-un coşmar de publicitate. Cordelia a trebuit să se întoarcă în oraş pentru a se confrunta cu urmările.

— Vin şi eu cu tine, a zis Merritt. O să ai nevoie de ajutor.

— O am pe Sage, a răspuns Cordelia.

Sage Kennedy era o angajată foarte nouă. Merritt simţise imediat ambiţia şi invidia profesională ale lui Sage; voia să fie următoarea Merritt. Sage era prea tânără şi prea falită pentru a-şi pierde sfârşiturile de săptămână de vară în afara oraşului, dar acum asta avea să fie în avantajul ei. Când Merritt insistase că era mai mult decât dispusă să se întoarcă în oraş, Cordelia i-a spus:

— Stai aici şi simte-te bine! Ne vedem luni.

Simţise Merritt vreo nelinişte pentru că urma să rămână singură cu Travis în casa aceea? Nu chiar. La momentul acela, lucra la Brightstreet de trei ani. Dacă Travis ar fi vrut să-i facă avansuri, se gândea ea, ar fi făcut-o deja până atunci.

Totuşi, spre seară, când Merritt îşi clătea nisipul de pe tălpi cu furtunul de afară, înainte să intre în casă, Travis se apropiase de ea din spate şi, fără nicio vorbă, îi desfăcuse şiretul sutienului de la costumul de baie. Merritt încremenise. Era îngrozită, îi povestise apoi lui Celeste, dar hotărâse să se arate amuzată, ca şi cum n-ar fi fost decât o farsă. Apucase capetele şi începuse să le lege din nou, dar Travis o oprise. O apucase de amândouă mâinile, o trăsese spre el şi începuse să-i sărute ceafa. Îi şoptise în ureche:

— Aştept de-atât timp să fac asta...

— Eram prinsă ca într-o capcană, i-a spus Merritt lui Celeste. Aş fi putut să-l împing de lângă mine, dar mi-era teamă că aş fi putut să-mi pierd locul de muncă. Mi-era teamă că o să-i spună Cordeliei că eu eram cea care-şi

dăduse sutienul jos. Așa că am lăsat lucrurile să se desfășoare. M-am lăsat în voia lui.

Relația lor durase șapte luni chinuitoare. Merritt trăia cu teama îngrozitoare că soția lui ar putea afla adevărul, dar Travis o asigura că nu are de ce să-și facă griji. Soția lui, zicea el, era frigidă, posibil chiar lesbiană, și nu i-ar fi păsat nici măcar dacă ar fi aflat.

— În adâncul sufletului ei, chiar a vrut să se întâmple asta, îi spunea Travis. Unul dintre motivele pentru care a vrut să te angajeze a fost că știa că te consider foarte atrăgătoare.

După cum s-au desfășurat lucrurile, s-a dovedit că Travis se înșela teribil în legătură cu ce voia Cordelia. Aceasta a angajat un detectiv particular care i-a urmărit atât pe Merritt, cât și pe Travis, le-a verificat desfășurătoarele telefonice și mesajele scrise, după care i-a oferit pe tavă Cordeliei toate dovezile de care avea nevoie, inclusiv, nu se știe cum, fotografii mărite cu Merritt și Travis făcând duș împreună în apartamentul lui Merritt.

Fără să stea pe gânduri, Cordelia luase compania în întregime, excluzându-l pe Travis, precum și toate investițiile comune și apartamentul lor. A concediat-o pe Merritt și a pornit într-o campanie de denigrare profesională și personală a acesteia – iar, până la momentul respectiv, prietenii Cordeliei deveniseră și ai lui Merritt.

Travis o abandonase și el. Merritt îl sunase și îl implorase să îi spună adevărul Cordeliei; că el începuse relația aceasta extraconjugală cu ea și că nu îi lăsase de ales, că o forțase practic să îi fie complice. Iar el răspunsese la apelurile și la mesajele ei obținând un mandat de restricție împotriva ei.

După toate acestea, Merritt începuse să aibă gânduri sinucigașe, așa îi mărturisise lui Celeste ulterior. În zilele proaste, se uita lung la un flacon cu pastile adunate în timp – valium, ambien, xanax. În zilele bune, își căuta un post în alte orașe, dar se părea că tentaculele Cordeliei ajungeau chiar până și în Chicago, Washington DC, Atlanta... Merritt n-a primit nici măcar un telefon de la firmele contactate. Din când în când, Cordelia îi trimitea mesaje și, de fiecare dată când Merritt vedea numele Cordeliei pe ecranul telefonului, se gândea că poate-poate Travis îi spusese adevărul și îi explicase că aventura lor fusese din vina lui, că îi forțase mâna lui Merritt, după care efectiv o șantajase. Dar mesajele erau mereu exact opusul unei scuze. Într-unul i-a zis: „Dacă aș crede că aș putea scăpa nepedepsită, te-aș omorî”.

Dar apoi, într-o zi minunată, Merritt a primit un mesaj de la Sage Kennedy, care – Merritt știa – îi luase imediat locul în firmă. Mesajul era: „Cordelia a vândut casa de pe Eighty-Third Street și mută Brightstreet la Los Angeles. M-am gândit că ai vrea să știi”.

Iniţial, Merritt n-a crezut una ca asta. Simţea o anumită neîncredere în ceea ce o privea pe Sage Kennedy. Totuşi, când s-a uitat în *Business insider,* a descoperit că era adevărat. S-a întrebat dacă Travis profitase de Sage Kennedy după ce Merritt plecase. I-a fost frică să întrebe, deşi i-a răspuns la mesaj pentru a-i mulţumi pentru informaţie. Practic, fusese eliberată.

Curând după aceea, Merritt a găsit un post în relaţii publice, la Societatea de Protejare a Animalelor Sălbatice şi, deşi asta a însemnat un salariu mai mic, era recunoscătoare că putea să o ia de la început. A făcut cunoştinţă cu Celeste în primele ei săptămâni la serviciu, spunându-i:

— Eşti cea mai frumoasă şi cea mai normală fiinţă care lucrează la grădinile noastre zoologice. Te rog, lasă-mă să-ţi folosesc imaginea în broşuri!

Celeste fusese uluită de sinceritatea frustă a lui Merritt.

— Mulţumesc, i-a răspuns. Cred...

Au luat prânzul împreună în cantina de la grădina zoologică şi, la nişte sandvişuri cu ton, s-a clădit o prietenie. Merritt spunea că Celeste „a salvat-o", deşi aceasta vedea lucrurile exact invers. Celeste fusese motivată şi hotărâtă să se mute din Forks şi să-şi croiască o viaţă în New York de una singură, dar chiar şi ea fusese descumpănită de cât de singură era, de fapt.

În metropolă locuiau zece milioane de oameni şi, totuşi, lui Celeste îi era greu să cunoască pe cineva, în afara serviciului. Avea doi aşa-zişi prieteni în cartierul ei: Rocky, care lucra la localul de unde lua salată, şi Judy Quigley, care deţinea frizeria pentru animale de companie.

Rocky o scosese pe Celeste la un soi de întâlnire la restaurantul cu specific peruan unde serveau preparate de pui de pe Ninety-First Street, dar apoi îi mărturisise că, deşi o plăcea şi credea că e foarte, foarte frumoasă, nu avea nici timpul, nici banii necesari pentru o iubită.

Doamna Quigley era o femeie amabilă, iar ea şi Celeste aveau în comun iubirea pentru animale, dar nu era ca şi cum ea şi Celeste aveau să iasă vreodată în oraş, să bea cocktailuri.

Merritt era prietena din New York din visurile lui Celeste. Era amuzantă, sofisticată şi la curent cu toate; ştia tot ce se întâmpla pentru milenialii din metropolă. Îi spunea lui Celeste că experienţa ei cu Travis Darling o făcuse să devină dură şi cinică, dar tot ce putea vedea Celeste era inima ei afectuoasă. Merritt era remarcabil de răbdătoare, bună şi maternă când venea vorba de Celeste şi ştia că aceasta nu putea suporta lumea ei agitată şi frenetică decât în doze mici.

— Nu ştiu ce să fac, îi spune Celeste lui Merritt acum. Benji a venit la grădina zoologică împreună cu iubita lui şi *fiica* iubitei lui. El şi iubita lui se certau şi apoi am observat că se uita lung la mine. Şi după aia mi-a cerut

cartea de vizită. „Pentru un prieten”, aşa mi-a zis, iar eu l-am crezut. I-am dat numărul meu direct. Şi... crezi că s-a despărţit deja de iubita lui? Vrea să mă ducă la Madame Vo, care e tocmai pe Tenth Street. E cu specific vietnamez.

— Madame Vo e pe lista preferatelor tuturor pentru că Sarah Jessica Parker mănâncă acolo, îi răspunde Merritt. Dar nu îmi place cum stai acolo când eşti doar cu o altă persoană. E ca şi cum ai fi la întâlnire şi cu cuplurile din stânga şi din dreapta.

— Să anulez? întreabă Celeste. Probabil că ar trebui să anulez.

— Nu! spune Merritt. În niciun caz să nu anulezi! O să te ajut eu. O să te transform. Împreună, o să-l facem pe Benji ăsta să se îndrăgostească de tine în decursul unei singure întâlniri. O să îl facem să te ceară de soţie.

— Să mă ceară în căsătorie? zice Celeste.

Mai târziu, Merritt vine la apartamentul lui Celeste şi deschide laptopul acesteia pentru a-l căuta pe Google pe Benji – Benjamin Garrison Winbury din New York. În doar câteva secunde, descoperă următoarele: Benji a făcut şcoala Westminster în Londra, după care a făcut liceul St. George în Newport, Rhode Island, şi colegiul la Hobart. Acum lucrează la Nomura Securities, ceea ce, după încă o căutare pe Google, se dovedeşte a fi o bancă japoneză cu o reprezentanţă în New York. Face parte din consiliul de administraţie al Muzeului Whitney şi din cel al Fundaţiei Robin Hood.

— Are 27 de ani, spune Merritt. Şi face parte din două consilii de administraţie. Impresionant.

Anxietatea lui Celeste creşte îngrijorător. A cunoscut mai mulţi membri în consilii de administraţie ai Societăţii; cu toţii sunt persoane bogate şi importante.

Merritt trece în revistă în grabă imaginile cu Benji.

— Mama lui are genul ăla de faţă de zici că e mereu supărată. Tatăl e cam atrăgător, totuşi.

— Merritt, opreşte-te, rosteşte Celeste, dar se uită peste umărul lui Merritt la ecran. Se aşteaptă să vadă fotografii cu Benji împreună cu Jules şi Miranda, dar şi dacă acestea existau, toate au fost şterse. Vede o fotografie cu Benji şi nişte prieteni într-un restaurant, închinând pahare cu cocktailuri şi una pozând la prova unei ambarcaţiuni. O fotografie cu Benji cu un tip care probabil e fratele lui la un meci al celor de la Yankees, iar în imaginea la care face referire Merritt, Benji pozează cu un cuplu mai în vârstă cu un aer rafinat, mama rece şi blondă, tatăl cu părul alb şi zâmbind larg. Îl vede pe Benji ridicând un pahar cu o băutură tropicală sub o umbrelă de plajă şi apoi o altă poză cu el cu cască, stând pe o bicicletă de mers pe drumuri de munte.

— Iubita a dispărut din peisaj, aş zice, comentează Merritt. Ştearsă complet din fotografiile de pe reţelele de socializare. Hai să ne uităm pe

Instagram...

— Nu vreau să mă uit pe Instagram, se opune Celeste. Ajută-mă să-mi găsesc o ţinută!

•

Se întâlneşte cu Benji în faţa restaurantului Madame Vo la exact opt fix, vineri. Merritt a sfătuit-o să îşi facă apariţia cu o întârziere de zece minute, dar Celeste e mereu punctuală – e o nevoie compulsivă pentru ea – şi îl găseşte pe Benji aşteptând-o deja, ceea ce, decide ea, e un semn bun.

A împrumutat o rochie de la Merritt, una scurtă şi mulată, într-o nuanţă de roz-auriu, marca Herve Leger, despre care Celeste ştie că se vinde în magazine cu peste o mie de dolari. Merritt a primit-o gratis pentru a o purta la inaugurarea unui club, Nuclear Winter, din Alphabet City, iar când Merritt e fotografiată într-o ţinută, aşa cum s-a întâmplat în seara respectivă cu rochia aceasta, nu mai poate să o poarte a doua oară. Celeste a împrumutat şi o pereche de pantofi de la ea – cu tocul înalt şi ascuţit, Jimmy Choo – şi în mână are poşeta plic aurie a prietenei sale. Singurele lucruri care lipsesc sunt replicile spirituale, şarmul şi încrederea în sine ale lui Merritt.

Celeste invocă sfatul pe care părinţii ei i hau tot dat de când de-abia înţelegea cuvintele: „Fii tu însăţi!” E un sfat adorabil de demodat şi posibil neinspirat.

Celeste mereu a fost ea însăşi, dar asta nu a făcut-o niciodată să devină prea populară. Gen: *Femeie de ştiinţă*. Specie: *Crispată în contexte sociale*.

— Bună, îi spune lui Benji când coboară din Uber.

— Uau! exclamă Benji. Mai-mai să nu te recunosc... Arăţi... uau! Adică... uau!

Celeste se îmbujorează. Benji e surprins, poate chiar cuprins de admiraţie şi nu pare să joace teatru. Nu ştie sigur dacă să-l sărute sau să-l îmbrăţişeze, aşa că pur şi simplu zâmbeşte, iar el îi răspunde la fel, privind-o în ochi. Apoi deschide uşa restaurantului şi o conduce înăuntru.

— Ţi-e foame? o întreabă.

Benji e drăguţ. Celeste nu credea că există tipi drăguţi în New York. Bărbaţii pe care îi vede la metrou şi pe stradă par să se holbeze la sânii ei sau înjură încet dacă nu se mişcă suficient de repede să introducă şi să-şi recupereze cartela de metrou din aparat. Iar cei care lucrează la grădina zoologică nu sunt nici ei mai breji. Darius, care i-a luat locul lui Celeste la Primate când aceasta a fost promovată, i-a mărturisit că-şi cheltuie aproape jumătate din salariu pe pornografie pe internet. Mawabe, care lucrează cu felinele mari, e dependent de jocul video Manhunt; se oferă să o înveţe şi pe ea să joace ori de câte ori stau de vorbă. Problema cu oamenii de la zoo, în general, e că relaţionează cu animalele mai bine decât cu oamenii, ceea ce i

se aplică şi lui Celeste.

Când Benji îi spune lui Celeste că lucrează la banca japoneză Nomura, aceasta se preface că abia acum află asta.

— Adică eşti încă unul dintre tipii ăia fără suflet care lucrează în finanţe? zice ea, sperând că lasă impresia că are întâlniri cu asemenea tipi la fiecare sfârşit de săptămână.

Benji izbucneşte în râs.

— Nu, ăla e tata.

Apoi îi explică faptul că e inspectorul departamentului de donaţii strategice al băncii, aşa că sarcina lui e să direcţioneze fonduri către cauze cu însemnătate.

— Cândva, în viitor, aş vrea să conduc o mare organizaţie non-profit. Cum ar fi Crucea Roşie sau Societatea Americană împotriva Cancerului.

— Mama mea are cancer la sân, rosteşte Celeste, neputând să se înfrâneze.

Apoi îşi lasă capul în jos, uitându-se la pacheţelele ei de primăvară crocante. Nu-i vine să creadă că tocmai a spus una ca asta, nu numai pentru că e cel mai deprimant subiect de conversaţie de pe lume, ci şi pentru că nu discutase despre diagnosticul mamei ei cu nimeni.

Benji spune:

— Şi-o să se facă bine?

Ei bine, asta-i întrebarea, nu? Mama lui Celeste, Karen Otis, are carcinom invaziv ductal în stadiul II care a ajuns la nodulii limfatici, necesitând optsprezece şedinţe de chimioterapie şi treizeci de radioterapie *după* operaţia de mastectomie bilaterală. A trecut pragul Spitalului St. Luke pentru ultima şedinţă de tratament în iulie şi nu ar trebui să aibă un consult de control decât peste şase luni. Dar avea dureri de spate şi se dusese la doctorul ei curant săptămâna asta. Acesta recomandase un RMN, investigaţie pe care Karen aproape că refuzase să o facă, pentru că era atât de scumpă, iar ea şi Bruce erau deja împovăraţi de facturi medicale pentru tratamente care nu erau acoperite de asigurarea medicală modestă a lui Bruce. Cu toate acestea, Bruce a insistat să facă această investigaţie. Când vorbise cu Celeste la telefon despre asta, îi citase un vers dintr-un cântec al celor de la Zac Brown Band: „Pacea sufletească nu are preţ”, îi spusese. „Am învăţat asta cu greu”.

Celeste presupune că melodia respectivă era difuzată la Neiman Marcus Pandora, pentru că ştia că părinţilor ei nu le plăcea niciun cântec lansat după 1985.

Ar trebui să primească rezultatul luni.

Celeste îşi ridică ochii către ai lui Benji, ai lui căprui, ai ei albaştri. Gena

care dă ochi căprui e dominantă; ADN-ul lui Benji, e convinsă, e compus doar din gene dominante. Nu știe ce să zică. Cancerul mamei ei e o chestiune intimă, iar toată relația lui Celeste cu părinții ei e prea intensă pentru a putea să o explice celor mai mulți dintre oameni.

— Nu știu? rostește Celeste.

Ridică ușor tonul la final, astfel încât glasul să îi pară mai degrabă optimist decât trist. Nu vrea ca Benji să o compătimească. Acesta e unul dintre motivele pentru care nu îi place să vorbească despre boala lui Karen. De asemenea, nu vrea să audă povestea optimistă a altcuiva despre un știu ce cumnată care a trecut *prin exact aceeași experiență* și care acum aleargă la ultramaratoane. Celeste nu vrea să aibă gânduri lipsite de generozitate, dar a ajuns la concluzia îngrozitoare că suntem cu toții singuri în corpurile noastre. Singuri incontestabil, singuri fără scăpare. Și, drept urmare, nicio poveste despre altcineva nu poate să ofere speranță. Karen fie va supraviețui acestui cancer, fie acesta va dezvolta metastaze și va fi doborâtă de el. Singurii oameni cu care Celeste poate tolera să discute de tratamentul lui Karen sunt doctorii acesteia. Crede în știință, în medicină. În secret donase câte o sută de dolari pe săptămână la Fondul de Cercetare împotriva Cancerului la Sân.

— Acum e bine. Momentan.

Celeste e prea superstițioasă pentru a spune că mama ei a învins boala și refuză să o eticheteze drept o supraviețuitoare. Deocamdată.

— Mulțumesc că mi-ai spus, rostește Benji.

Celeste dă aprobator din cap. Poate că o înțelege? Simte instinctiv chinurile care pândesc dincolo de răspunsurile ei măsurate? Pare că are un simț de observație dezvoltat și că e dotat cu empatie, așa cum foarte puțini bărbați – atât de puțini *oameni* – sunt.

Celeste ia un pachețel de primăvară și îl înmoaie în sosul acrișor.

— Astea sunt tare bune.

— Stai să vezi când o să guști *pho*-ul, zice el. Ia o înghițitură din bere. Spune-mi mai multe despre grădina zoologică, îi spune, iar Celeste se relaxează.

•

Benji insistase o ducă acasă cu un taxi, ceea ce i se pare demodat. Îi spune șoferului să aștepte până o conduce până la ușa blocului. Aceasta e imens de ușurată că n-o să existe dileme dacă să-l invite sau nu la ea și, dacă o face, cât de departe să lase lucrurile să evolueze. Merritt e o adeptă a sexului la prima întâlnire, dar Celeste preferă chiar contrariul. N-ar fi dispusă niciodată, absolut niciodată să facă așa ceva. Niciodată.

Benji îi spune că ar vrea să o mai vadă. Seara următoare, dacă e liberă, are

bilete la musicalul *Hamilton*.

Celeste lasă să-i scape un suspin de uimire. Biletele la *Hamilton* sunt la mare căutare printre newyorkezi.

Benji izbucneşti în râs.

— Să înţeleg că accepţi?

Înainte să apuce să răspundă, Benji o sărută. La început, Celeste se simte stânjenită din cauza şoferului de taxi care aşteaptă, dar apoi se lasă în voia senzaţiilor. Nu e nimic pe lumea asta la fel de îmbătător ca un sărut, îşi dă seama ea. Se pierde în senzaţiile date de buzele şi limba lui Benji. Are un gust delicios; gura îi e în acelaşi timp moale şi insistentă. Mâinile îi cuprind faţa, apoi gâtul, apoi una îi coboară pe şold. Înainte ca Celeste să poată să-şi dea cu presupusul ce o să se întâmple mai departe, Benji se retrage.

— Ne vedem mâine-seară, zice el. Te sun dimineaţă, să-ţi dau detaliile.

Spunând asta, coboară treptele de la intrare şi, până ce mintea lui Celeste să se limpezească, taxiul lui a reintrat în trafic.

•

Se duc să vadă *Hamilton*. Se dovedeşte că tatăl lui Benji e unul dintre investitorii iniţiali şi are bilete rezervate din partea casei, care sunt în primul rând, în mijlocul primului balcon. Benji a văzut musicalul de cinci ori, dar nu îi spune asta decât după spectacol, când stau la masă la Hudson Malone, înmuind creveţi uriaşi în sos cocktail, iar Celeste trebuie să recunoască faptul că nu şi-ar fi dat seama. Păruse la fel de vrăjit ca şi ea de ce vedea pe scenă.

•

Îi spune că ar vrea să o vadă duminică, iar Celeste propune o plimbare în Central Park. Parcul e un loc în care se simte în largul ei, în care are chiar un vag sentiment de proprietate. Aleargă în jurul lacului ori de câte ori poate şi, vara, face plajă pe un prosop în North Meadow. Adoră Poet’s Walk şi Conservatory Pond, dar locul ei preferat e unul pe care sigur Benji nu l-a mai văzut până acum. Se întâlneşte cu el în partea de sud a Bethesda Fountain, unde un grup de pasionaţi de mers pe role se întâlnesc la sfârşit de săptămână. Sunt înconjuraţi de un amalgam pestriţ de personaje – Celeste a ajuns să-i recunoască pe mare parte din cei care vin des acolo – care trec cu viteză pe role pe o rută ovală, în jurul unui casetofon la care pun cântece rock clasice.

Când ajunge Benji, se dau cu rolele pe fundalul lui *Gimme Three Steps* al celor de la Lynyrd Skynyrd.

— Nu credeam că oamenii se mai dau cu rolele, zice Benji. Zici că ne-am întors în timp în 1979.

— Eu vin aici tot timpul, spune Celeste. Cred că îmi place atât de mult

pentru că e muzica pe care o ascultă părinţii mei.

— A, da? zice el. Sunt mari fani Skynyrd?

— Sunt fani rock clasic, în general, răspunde Celeste. Le place îndeosebi Meat Loaf.

Privind oamenii care se dădeau cu rolele, gândurile i se duc la vremea când era doar o fetiţă, cum stătea pe bancheta din spate a Toyotei Corolla a familiei şi părinţii ei dădeau mai tare volumul ascultând caseta cu albumul *Bat Out of Hell.* Le plăceau la nebunie toate melodiile, dar preferata lor era *Paradise by the Dashboard Light.* Când cântecul ajungea la partea de mijloc, cu Meat Loaf şi Mrs. Loud, Karen cânta vocea feminină, iar Bruce pe cea masculină, iar la final cântau versurile cât îi ţineau plămânii, cu atâta entuziasm, încât Celeste era şi ea cuprinsă de această atmosferă. În aceste momente, părinţii ei îi păruseră cel mai tare cuplu din lume. Credea sincer că, dacă lumea întreagă i-ar fi văzut cum cântau în maşină, ar fi devenit celebri.

Casetofonul patinatorilor trece la *Stumblin'In* cu Suzi Quatro şi Chris Norman, iar Celeste simte un val de ameţeală.

E *straniu,* acest cântec e unul dintre preferatele părinţilor ei, şi nu mai e un cântec care să mai fie difuzat la radio în ultima vreme. E năucită. Se întoarce spre Benji, copleşită. Cum să-i poată explica faptul că acest cântec îi evoca în mintea ei automat pe părinţii ei, că era ca şi cum Betty şi Mac ar fi fost chiar acolo, lângă ei? Benji schiţează o mişcare uşoară de retragere, dar lui Celeste îi e efectiv imposibil să plece de lângă patinatori până nu se termină acest cântec. Fredonează uşor pentru ea, iar Benji pare să înţeleagă. Rămâne răbdător lângă ea.

Următorul cântec e *Late in the Evening* al lui Paul Simon, care se află şi el pe lista de preferinţe ale lui Bruce şi Karen, dar Celeste îşi dă seama că e de ajuns. Îl ia de mână pe Benji şi pornesc la plimbare către Bethesda Fountain.

După plimbarea în parc, Celeste şi Benji intră la Penrose, unde beau bere şi se uită la un meci de fotbal. După terminarea acestuia, Celeste îl întreabă dacă vrea să ia o pizza şi să meargă la apartamentul ei, dar el spune că îi place să se culce devreme duminica, ca să fie odihnit şi pregătit pentru săptămâna ce urmează. Ea îi răspunde că îl înţelege şi, într-un fel, se simte uşurată, pentru că asta amână din nou chestiunea a ce vor face ea şi Benji de cum vor rămâne singuri împreună. Dar e şi dezamăgită, pe de altă parte.

Chiar îi place să petreacă timp cu Benji; e genul de om care te face să te simţi imediat în largul tău, e amuzant, spune poveşti despre cum a fost copilăria sa în Londra şi mutarea familiei sale în New York, dar nu dă impresia că se laudă, chiar dacă e clar că face parte din elită. Se pricepe şi să asculte. O încurajează pe Celeste să vorbească punându-i întrebări

pertinente și apoi oferindu-i o groază de timp să răspundă.

Dar probabil că l-a plictisit de moarte. Şi îl speriase arătându-se dornică să asculte muzică de boșorogi în parc.

— Am o întrebare pentru tine înainte să plecăm, rostește Celeste.

Benji își pune palma peste a ei.

Lui Celeste nu-i vine să creadă că e atât de îndrăzneață. Nu e treaba ei, în fond, dar dacă Benji îi face vânt și s-ar putea să nu-l mai vadă niciodată, n-are nimic de pierdut dacă pune această întrebare.

— Te ascult, răspunde el.

— Ce s-a întâmplat cu iubita ta? întreabă Celeste. Şi cu fiica ei?

Benji scoate un oftat.

— Cu Jules? spune. Ne-am despărțit. Adică... asta e evident. Dar nu din cauza ta. Lucrurile mergeau prost între noi de mult timp...

— Cât ați fost împreună? întreabă Celeste.

— Un pic peste un an, răspunde Benji.

Celeste răsuflă prelung. Nu atât de mult pe cât se temuse ea.

— Cred că-mi fac griji în principal pentru fiica ei, spune Celeste. Părea atât de atașată de tine...

— E-o puștoaică grozavă, spune Benji. Dar are un tată și doi unchi foarte implicați în viața ei, care locuiesc la doar câteva străzi distanță, și când m-am despărțit de Jules, i-am spus că o să fiu mereu disponibil dacă Miranda ar avea vreodată nevoie de mine. Se uită lung la Celeste. Spune multe despre tine că ai întrebat de Miranda.

Privirea lui e atât de intensă, încât Celeste își lasă ochii în jos, fixând suprafața scrijelită a barului.

— Şi Jules? îl întreabă. A reacționat bine?

— Deloc, răspunde Benji. A aruncat cu pantofii în mine. A început să țipe. Şi-a spart telefonul și a început să plângă din cauza asta. E îndrăgostită de telefonul ăla.

— Mulți oameni sunt așa, spune Celeste.

— Asta era o parte din problemă. Nu putea să fie prezentă în realitate; era egoistă; nu era o persoană bună sau care să se gândească la nevoile celor din jur. Se proclama a fi o mamă care-și dedică tot timpul educării copilului ei, dar nu petrecea niciodată timp cu Miranda. Se ducea la pilates, la manichiură și lua prânzul cu prietenele ei, unde parcă erau la un campionat de „cine mănâncă mai puțin”. Singurul motiv pentru care eram la grădina zoologică în ziua aceea a fost că am insistat eu. Jules era mahmură după cât băuse în seara precedentă și nu voia decât să tragă un pui de somn și să facă o baie cu spumă înainte să se întâlnească cu prietenii ei, Laney și Casper, să ia masa la un restaurant pe care toți îl ridică în slăvi degeaba, unde avea să

comande o salată și să mănânce două frunze de lăptucă și jumătate de smochină. Excursia aceea la zoo a prezentat lucrurile într-o perspectivă clară.

— Eram curioasă, să știi, spune Celeste. Nu am intenționat să te ademenesc sau să te fac să te desparți de ea.

Benji izbucnește în râs și pune niște bani pe bar.

— Dă-mi voie să te conduc acasă, îi spune.

O sărută lângă ușa blocului unde locuiește, iar îmbrățișarea lor devine atât de pasională, că Celeste vrea să-l invite la ea. Dar el se retrage și spune:

— Mulțumesc pentru un sfârșit de săptămână minunat. Vorbim mai târziu.

Celeste îl privește cum pleacă, coborând treptele câte două, îi face cu mâna, apoi se face nevăzut pe strada cufundată în întuneric.

Când ajunge la ea în apartament, îi trimite un mesaj lui Merritt: „Am dat-o în bară”.

„Cum?” vine răspunsul acesteia. „Ce s-a întâmplat?”

Celeste îi trimite mai multe semne de întrebare. Câteva secunde mai târziu, telefonul începe să sune. E Merritt, dar Celeste refuză apelul, pentru că, dintr-odată, se simte prea tristă ca să vorbească. Ar fi trebuit să anuleze întâlnirea de vineri, își spune. Pentru că pe parcursul acestui sfârșit de săptămână a descoperit că, într-adevăr, *se simte* singură și că viața e mai frumoasă când are cu cine să vorbească. Când are pe cineva cu care să se sărute. Pe cineva cu care să-și atingă genunchii pe sub masă și cu care să se țină de mână. Fusese sigură dintru început că era o ființă ciudată, ca și cum ar fi făcut parte dintr-o specie aparte, dar e descurajator să vadă că se dovedește că așa e.

O să vorbească cu ea mai târziu. Da, sigur.

•

Luni, la birou, pe când trece în revistă programele speciale din vara următoare – primesc un langurian cu picioare gri din Vietnam, ceea ce o face pe Celeste să se ducă cu gândul la restaurantul Madame Vo, la cum fusese să stea la masă cu Benji – se aude o bătaie la ușă. E două și un sfert și Celeste are o bănuială că e vorba de Blair de la Lumea Reptilelor care vrea să îi spună că trebuie să se ducă acasă pentru că are o migrenă care pare să nu se lase dusă și să o întrebe dacă poate ea să se ocupe de prelegerea despre șerpi de la ora trei, ceea ce o face din nou pe Celeste să se gândească la Benji.

— Intră, rostește Celeste fără prea mare tragere de inimă.

E Bethany, secretara ei, care are în mână o vază cu trandafiri roz cu coadă lungă.

— Ăștia sunt pentru tine, spune Bethany.

•

A doua zi, tatăl lui Celeste o sună să îi spună că au primit rezultatele de la RMN-ul lui Karen și sunt bune.

— Chiar așa? întreabă Celeste.

Nu e chiar necaracteristic părinților ei să o mintă legat de subiectul acesta.

— Chiar așa, răspunde el. Betty este într-o formă de milioane.

•

Joi seară, Benji o duce la un film la Paris Theater. E un film franțuzesc, cu subtitrare. Celeste adoarme de cum începe și se trezește când începe să se deruleze genericul, cuibărită în brațul lui Benji.

Vineri, o scoate la cină la Le Bernardin, unde meniul e alcătuit din nouă feluri de fructe de mare. Cam jumătate din acestea reprezintă o provocare pentru Celeste. Cremă de arici de mare? *Sashimi* de *kampachi*?

Își închipuie cum ar fi să le spună părinților ei că Benji a cheltuit 900 de dolari pe o cină la care au mâncat arici de mare, *kampachi* și castravete de mare, care nu e o legumă, ci un animal. Fiecare fel e însoțit de vin, iar Celeste se abțiguiește. În seara aceea, îl invită la ea în apartament.

E emoționată. Înainte de Benji, s-a culcat doar cu doi alți tipi, dintre care unul fusese seminaristul de la facultate, de la cursul de Mecanismele Comportamentului Animalelor.

A doua zi, Merritt îi trimite mesaj: „Deeeci??????"

Celeste șterge mesajul.

Merritt îi scrie din nou: „Ei, hai, Celeste! Cum a fost Benji la pat?"

„Bun", răspunde Celeste.

„Atât de jalnic?"

„A fost bine", îi scrie Celeste. Ceea ce e adevărat. Benji era foarte generos, foarte atent la dorințele lui Celeste – ce îi făcea plăcere, ce îi plăcea. Poate că era prea atent. Dar nu prea se poate să te plângi de așa ceva.

„Oo-oo", spune Merritt.

•

Urmează cine în SoHo, Village și în Meaptacking District. Iau la pachet mâncare indiană, sushi și mâncare vietnameză, devenită acum una dintre mâncărurile ei preferate, și mănâncă în apartamentul lui Celeste uitându-se la *The Americans.* Ies la *brunch* la Saxon and Parole, unde Benji o inițiază în fenomenul cultural al barului cu Bloody Mary. Aceasta își umple paharul cu puțin din fiecare garnitură – țelină, morcovi, ardei, murături de casă și ceapă murată, bacon, ierburi proaspete, pastramă de vită uscată, măsline și spirale din coajă de lămâie și lime. Apoi, când paharul îi e accesorizat ca o băbuță de 80 de ani care și-a pus absolut toate bijuteriile pe care le are, face o

fotografie și i-o trimite lui Merritt, care răspunde zece secunde mai târziu: Ești la Saxon and Parole?

Urmează o lectură la Ninety-Second Street Y, ținută de un scriitor pe nume Wonder Calloway, care citește o nuvelă despre o femeie de vârsta lui Celeste care urcă până la tabăra de la baza Everestului cu un bărbat pe care îl iubește, dar care nu o iubește și el. Aceasta se îmbolnăvește din cauza altitudinii și trebuie să se întoarcă. Trebuie să se hotărască dacă să se oprească acolo sau să continue. Celeste e emoționată de această nuvelă și de ideea în sine că literatura poate fi relevantă pentru *ea* și sentimentele *ei.* Nu a simțit așa ceva în liceu, în legătură cu *niciuna* dintre lecturile de atunci. La finalul lecturii, Benji îi cumpără un exemplar din nuvelele lui Wonder Calloway, iar autorul îi dă și un autograf. Îi zâmbește și o întreabă cum o cheamă, apoi îi scrie *Pentru Celeste* pe prima pagină. Celeste e încântată, dar și un pic necăjită. Experiențele pe care i le oferă Benji, deși sunt extraordinare, îi tulbură echilibrul mental. Știe că e bine așa cum e – a făcut facultatea și are un post bun – dar fiecare întâlnire îi arată toate modurile în care trebuie să mai evolueze de acum înainte.

Citește nuvelele în autobuz, în drum spre și de la muncă, și până la finalul săptămânii termină volumul și îi cere lui Benji altă carte. Acesta îi dă *Cercul nopții* de Erin Morgenstern. Ei îi place atât de mult încât își ocupă cu ea fiecare minuțel liber pe care și-l poate crea. Citește Mici *lucruri mărețe* de Jodi Picoult și *Privighetoarea* de Kristin Hannah.

Benji îi dă o listă de cărți care lui i-au plăcut la nebunie și se duc împreună la Shakespeare and Company.

E un restaurant nou, cu specific birmanez, pe Broome Street pe care Benji vrea să-l încerce, iar Celeste întreabă:

— Cu specific birmanez?

Nici măcar nu știuse că mâncarea birmaneză era într-atât de deosebită încât să justifice un asemenea restaurant, dar ar trebui să știe deja că Benji explorează mâncarea din colțurile îndepărtate ale lumii – din Africa de Est, Peru, Țara Bascilor. Compară această pasiune cu cea a lui Celeste pentru animale exotice. Aceasta poate vorbi cât e ziua de lungă despre capra nubiană, iar el poate perora la nesfârșit despre *momo,* găluștele la aburi ale japonezilor.

Restaurantul cu specific birmanez are doar zece locuri, toate ocupate, așa că își comandă mâncare la pachet și Benji spune:

— Având în vedere că suntem în apropiere, am putea să mergem la mine.

— Locuiești în zonă? întreabă Celeste.

Când venise vorba de apartamentul lui, Benji nu spusese decât că locuiește în centru – dar toată lumea locuiește mai în centru față de Celeste.

Aceasta se întrebase de ce nu fusese invitată niciodată la apartamentul lui Benji. După ce terminase *Jane Eyre,* glumise că probabil ascundea o soţie nebună acolo. Auzind asta, Benji se zburlise.

— Nu e ceva special, i-a zis. N-o să-ţi placă.

„Dacă e al tău, o să-mi placă”, şi-a zis Celeste în gând, dar nu a vrut să insiste. Evident, Benji avea motivele lui.

Acum, Benji o conduce într-o clădire de lux foarte înaltă din Tribeca, chiar lângă Liceul Stuyvesant şi, după ce îl salută pe portar şi pe bărbatul de la recepţie, urcă în lift, iar Benji apasă pe butonul pe care scrie 61B.

Etajul 61, presupune Celeste. Blocul în care locuieşte ea are şase etaje şi nu are lift, iar ea locuieşte la etajul patru, în spate.

Îşi simte urechile pocnind la urcare, iar Benji e neobişnuit de tăcut. Ascensorul se umple de mirosul mâncării birmaneze, dar pofta de mâncare a lui Celeste e anulată de nişte emoţii apărute ca din senin.

Uşile ascensorului se deschid şi Celeste pătrunde într-un apartament. Pentru o clipă, e dezorientată.

— Stai puţin... rosteşte.

Se răsuceşte. Da. Ascensorul dă direct în apartamentul lui Benji.

Acesta o ia de mână pe Celeste. Aceasta e în continuare concentrată asupra uşilor ascensorului. Un ascensor care dădea direct în apartamentul lui. Ştia că există asemenea lucruri? Da, văzuse aşa ceva în filme. Dacă ea ar locui aici, ar fi fost tentată să apese butonul ascensorului doar pentru a savura faptul că soseşte *doar pentru ea,* chiar dacă nu trebuia să se ducă nicăieri.

Apartamentul era decorat de un profesionist, clar, şi e de o curăţenie imaculată. E mobilat cu canapele negre tapisate cu piele, fotolii de un albastru-regal închis, are un covor colorat, cu model ca de caleidoscop, un televizor LCD enorm şi, de-o parte şi de alta a acestuia, rafturi care sunt dispuse în X pe diagonală, ceea ce e unul dintre cele mai tari lucruri pe care le-a văzut Celeste vreodată. Nici nu ştia că există rafturi de cărţi în formă de X, dar acum tot ce-şi doreşte mai mult pe lume, în afară de un ascensor care să dea în apartamentul ei, este să aibă rafturi de cărţi în formă de X şi cărţi cu care să le umple.

E şi o bucătărie demnă de un bucătar profesionist, care e elegantă, cu suprafeţe lucioase, cu excepţia unui bol din lemn faţetat grosier, plin cu fructe: ananas, mango, papaya, lămâi verzi, kiwi. Fructele din bolul acela costă probabil la fel de mult ca tot ce are Celeste în apartament.

Aceasta e copleşită brusc de o ruşine arzătoare din cauza canapelei extensibile pe care o foloseşte pe post de pat, acoperită cu o cuvertură pe care mama ei o cumpărase de la un târg *amish* din Lancaster, şi a

noptierelor de la IKEA, şi a veiozelor pe care le luase din casa părinţilor ei, al căror picior e din borcane pline cu boabe de fasole. Se crispează toată gândindu-se la posterele vechi de la grădina zoologică pe care le înrămase cu mare cheltuială (costaseră nouăzeci de dolari fiecare, iar ea se albise când auzise preţul) şi lumânările-curcubeu pe care mama ei le făcuse din creioane de ceară topite.

Benji spune ceva despre turul apartamentului, iar Celeste îl urmează mută în dormitor, care are o fereastră pe toată înălţimea peretelui care dă spre oraş. Întregul Manhattan se desfăşoară în faţa ochilor lor, colorat şi sclipind – şi una dintre luminile acelea, doar un bec slab aflat la peste o sută de străzi mai încolo, spre est, e de la fereastra apartamentului lui Celeste. Îşi lipeşte palmele de fereastră, după care şi le retrage; nu vrea să lase urme pe geam.

— Nu-ţi place deloc, spune Benji.

— Cum să crezi aşa ceva, pentru Dumnezeu? întreabă ea. E... e... apartamentul ăsta depăşeşte efectiv resursele vocabularului meu restrâns.

— Părinţii mei plătesc cheltuielile, zice Benji. Mi l-au pus la dispoziţie şi nu am putut să refuz. Adică... presupun că aş fi putut să refuz, dar ar trebui să fii nebun să nu vrei un apartament ca ăsta.

Într-un fel, Celeste e de acord cu el, bineînţeles, dar pe de altă parte se simte cuprinsă de o împotrivire moralistă. Gândul i se duce la Rocky, care stă într-o garsonieră închiriată în Queens, face naveta cu trenul în oraş şi se trezeşte în fiecare zi la cinci pentru a deschide localul la timp. Seara urmează cursuri la Queens College. Se pregăteşte să devină profesor. Toate astea au o anumită nobleţe, în opinia lui Celeste, o nobleţe şi un simţ etic care nu se regăsesc atunci când locuieşti într-un apartament care ar putea costa lejer 7-8.000 de dolari pe lună, plătiţi de părinţi.

— Clădirea are sală de sport proprie, spune Benji. Şi piscină. Poţi să foloseşti piscina de-aici în vara asta. Poţi să-ţi iei adio de la North Meadow.

„Dar nu *vreau* să-mi iau adio de la North Meadow!” răspunde în sinea ei Celeste, cu încăpăţânare. Dar ştie că reacţia asta e una naivă.

— Ar trebui să apreciem locuinţa asta cât putem, spune Benji. Părinţii mei mă ameninţă că-mi cumpără o casă mai spre parc.

„O casă mai spre parc”, îşi spune Celeste sardonică. Bineînţeles, e următorul pas logic.

— East Seventy-Eighth Street, murmură ea fără să vrea.

Când se mutase în Manhattan, înainte să o cunoască pe Merritt, îşi petrecea finalurile de săptămână hoinărind prin Upper East Side, uitându-se la ferestre, admirând luminatoarele cu geam cu model de vitraliu şi grilajele din oţel. Partea dintre parc şi Lexington de pe Seventy-Eighth Street fusese

favorita ei absolută. Se uita la fațadele caselor și se întreba ce fel de oameni norocoși își duceau zilele acolo. Oameni ca Benji.

— O să le spun să caute doar pe East Seventy-Eighth Street, spune Benji. Acum hai să mâncăm!

•

Celeste își petrece întreaga săptămână sub imperiul stânjenelii date de privilegiile de care se bucură Benji. Nu prea poate spune că a fost luată pe nepregătite, știa că are mulți bani, dar acum, că văzuse clar cât de mulți și de câte avantaje se bucura, imaginea ei despre el ajunge să fie marcată, foarte-foarte ușor, de o nuanță de dezaprobare.

Dar apoi Benji îi spune că, în ultima duminică a fiecărei luni, face voluntariat la un cămin pentru persoane fără adăpost, aflat în subsolul bisericii la care merg părinții lui, în Upper East Side. O întreabă pe Celeste dacă ar vrea să vină și ea. Munca e reprezentată de servirea unei mese calde beneficiarilor, apoi pregătirea paturilor și să rămână acolo peste noapte. Benji ar fi în dormitorul bărbaților, iar Celeste cu femeile.

— Nu e pentru oricine, spune el.

— Vin, răspunde Celeste.

Urmând sfatul lui Benji, Celeste se îmbracă lejer, cu pantaloni de trening și un tricou. Ajută la tocarea legumelor pentru supă și, în timpul mesei, umple ceștile cu cafea. Toți beneficiarii vor zahăr în cafea, mult zahăr; buzunarele pantalonilor lui Celeste sunt umflate de la atâtea pliculețe. Unul dintre beneficiari începe să-i spună Fata de Zahăr. Benji îl aude și spune:

— Hei, Malcolm, las-o mai moale! E Fata *mea* de Zahăr.

Asta-i face pe toți să izbucnească în râs. Benji are o relație relaxată cu beneficiarii și îi cunoaște pe mulți dintre ei pe nume – Malcolm, Slick, Henrietta, Anya, Linus.

Celeste încearcă să fie respectuoasă, să se prefacă că lucrează într-un restaurant pentru clienți plătitori, dar nu poate să nu se întrebe ce încercări le-a oferit viața oamenilor acestora de au ajuns aici. Dintr-un singur ghinion, se gândește ea, ar putea fi și ea printre ei. Sau părinții ei.

După cină, Celeste pregătește paisprezece paturi, punându-le cearceafuri și pături. Împarte câte o pernă subțirică pentru fiecare beneficiar. Benji îi spusese că beneficiarii se duc la culcare devreme – chiar dacă se permite accesul la televizor până la zece – pentru că viața fără adăpost implică frig și oboseală extremă.

Cele mai multe dintre femei se întind imediat. Celeste și-a adus obiectele de toaletă într-o pungă de plastic și se duce la baie să se spele pe dinți și pe față. E cam ca viața în căminul de la colegiu, dar are o bănuială că Benji are dreptate: nu e pentru oricine. Celeste nu și-o poate închipui pe Merritt aici,

nici într-o mie de ani, iar pe fosta lui iubită, Jules, nici atât. Se simte mândră de sine că e o persoană bună, apoi se hotărăşte că această mândrie arată că nu e deloc un om bun.

Îl sărută cast pe Benji pe holul dintre dormitorul bărbaţilor şi al femeilor.

— O să te descurci? o întreabă el.

— Da, bineînţeles, răspunde ea.

— Aş vrea să fiu cu tine, spune. O sărută din nou.

•

Celeste se bagă în patul ei. Cearceafurile miros a înălbitor profesional, iar perna nu e mai de folos ca un şerveţel de hârtie. Îşi împătureşte geaca de iarnă şi şi-o pune sub cap. Adoarme ascultând sforăitul celorlalte femei. Îi e dor de mama ei.

•

Merritt trimite un mesaj în mijlocul săptămânii următoare: Cum merg lucrurile cu iubitul?

Iubitul. Acest termen o uimeşte pe Celeste – dar nu are cum să nege evidenţa. Celeste şi Benji se plac. Formează un cuplu şi fac lucruri de cupluri. Sunt iubit şi iubită. Sunt fericiţi.

Şi-apoi îl cunoaşte pe Shooter.

Nantucket

Sâmbătă, 7 iulie 2018, 9:30

Marty Szczerba (Skuh-*zer*-ba) e şeful departamentului de securitate de la Aeroportul Nantucket Memorial. E un post în oraş şi îi oferă asigurare de sănătate completă, ceea ce aproape că compensează stresul demoralizant cu care se confruntă în perioada verii.

Iunie şi iulie sunt luni pline de ceaţă. În Nantucket, la începutul verii, aerul cald şi umed se revarsă către apă, care e mai rece. Aerul umed se răceşte până la punctul în care aburul se condensează uşor şi se formează un nor direct deasupra apei. Aceasta e ceaţa. Marty şi-ar dori ca oraşul să aibă o alocare bugetară pentru un program de Conştientizare a Efectelor Ceţii deoarece tricourile amuzante şi cănile pe care scrie că vine ceaţa peste noi nu par să aibă niciun succes să comunice cât de importantă e chestiunea aceasta. *Vine* ceaţa peste noi. Vine şi *peste tine,* domnule Milionar-din-Greenwich, Connecticut, şi *peste tine,* domnule Miliardar-din-Silicon Valley. Zborul tău va avea întârziere sau va fi chiar anulat dacă plafonul de nori coboară sub 61 de metri. N-o să-ţi prinzi legătura şi planurile pentru ziua respectivă – şedinţe de consiliu, festivitatea de absolvire a fiicei tale de la Duke, întâlnirea cu amanta la hotel Le Meurice în Paris – vor trebui să fie anulate.

Sâmbătă, pe 7 iulie, Marty se aşază la biroul lui să-şi mănânce micul dejun cald de la Crosswinds, cantina excelentă din aeroport – un avantaj al postului lui pe care l-a apreciat foarte mult de când nevasta lui, Nancy, cu care fusese căsătorit treizeci şi unu de ani, murise –, şi a-şi trece în revistă opţiunile pe care le are la dispoziţie pe Match.com. Să găsească o femeie de o vârstă potrivită care să vrea să locuiască tot anul în Nantucket s-a dovedit a fi o sarcină destul de grea. Marty a fost la trei întâlniri în ultimele şase luni, dar niciuna dintre femei nu semăna deloc cu poza de profil, ceea ce pentru Marty a compromis total credibilitatea site-ului. Secretara lui, Bonita, o femeie de 31 de ani, e singură şi îi tot spune lui Marty să folosească aplicaţia Tinder.

— Glisezi spre dreapta, spune ea mereu. Şi se lasă cu acţiune la aşternut, garantat.

Era o glumă a lor; Marty nu urmăreşte „acţiunea la aşternut". Ce şi-ar dori e o relaţie profundă, o protagonistă pentru al doilea act al piesei de teatru

care e viața lui. Tocmai când ia în considerare serios, pentru prima oară, aplicația Tinder – *oare ar putea* să gliseze la dreapta, doar o dată? – primește un apel de la șeful poliției. Au găsit un cadavru plutind pe apă în zona Monomoy și un potențial suspect – numele pe care i-l dă inspectorul lui Marty e Shooter Uxley – a fugit.

Marty notează numele și descrierea individului – până în 30 de ani, păr închis la culoare, poartă pantaloni scurți, Nantucket Reds, o cămașă albastră, un sacou bleumarin și mocasini. Chipeș, precizează inspectorul. Marty izbucnește în râs pentru că această descriere se potrivește cu vreo sută dintre tipii din aeroport la orice oră din zi sau din noapte, pe timpul verii. Bagă în gură o furculiță cu omletă și cartofi prăjiți de casă, iese cu un click de pe pagina site-ului de matrimoniale și se duce la parter, să discute cu cei de la poliția statală.

•

Lola Budd i-a șocat pe toți adulții din viața ei descurcându-se extraordinar de bine la ghișeul de bilete la Hy-Line Cruises. Mătușa Lolei, Kendra, care fusese tutorele ei legal de când mama ei murise din cauza unei supradoze și tatăl ei intrase la închisoare, i-a spus Lolei că era prea tânără și *prea imatură* pentru a face față unui asemenea post. Lola Budd avusese un comportament labil atât acasă, cât și la școală, dar și-a convins mătușa că, dacă se angaja pe un post cu multă responsabilitate, avea să se ridice la standardul fixat de acesta. Voia ca, în viitor, să urmeze cursurile de turism de la UMass și e convinsă că o slujbă de vară care implică multă interacțiune cu publicul o să-i ofere un avantaj.

Lucrează aici de trei săptămâni și îi place la nebunie. Spre deosebire de școală, despre care crede că e pierdere totală de vreme, acest post o face să se simtă matură, importantă. Face un lucru semnificativ, înlesnește călătoriile dintre Nantucket și Hyannis, respectiv dintre un paradis estival și lumea reală.

Lolei îi place postul ei mai ales în zilele aglomerate precum cea de azi, sâmbăta de după 4 Iulie, când coada e de 117 persoane. Cursa aceasta, vaporul de la 9:15, e ocupată total. Toate cursele de azi și de mâine sunt ocupate în întregime. Pentru a prinde bilete pentru tine, soție și cei trei copii înapoi spre continent azi, practic trebuia să-ți pui această dorință pe lista obiectivelor de Anul Nou și să o pui în aplicare în 2 ianuarie.

Cea care lucrează la ghișeu cot la cot cu Lola locuiește în Nantucket de șase ani, se numește Mary Ellen Cahill și are în fața calculatorului o plăcuță pe care scrie:

LIPSA TA DE RESPONSABILITATE ÎN CEEA CE PRIVEȘTE

PLANURILE NU REPREZINTĂ O URGENŢĂ PENTRU MINE.

Deşi Lola e de acord cu acest principiu, i se pare că aspectul cel mai plin de satisfacţii al postului ei îl reprezintă ocaziile în care poate să joace rolul unui erou şi să-i facă rost unui client de un bilet apărut în ultima clipă, când poate rezolva o încurcătură. Domnul şi doamna Diegnan voiau să facă o rezervare pentru ultima cursă spre continent de vineri, chiar dacă pe biletul pe care Susan Diegnan i-l arată scrie clar joi, respectiv ziua anterioară. *Nicio problemă!* Lola o să-i mute pe cursa de vineri, gratis. Îi place la nebunie să strige un nume de pe lista de aşteptare şi să vadă cum faţa persoanei respective e inundată de bucurie şi de uşurare.

Astăzi, totuşi, n-o să fie niciun chip plin de uşurare, iar Lola Budd nu are de oferit decât formule de compătimire pregătite din avans.

— Îmi pare rău, domnule. Nu am niciun bilet de vapor disponibil până luni, la cursa de patru şi cinci. Poate vreţi să întrebaţi şi la terminalul de feribot lent. Vasele lor au mult mai multe locuri.

Astăzi o să aibă de-a face cu oameni care înjură în faţa ei şi *pe ea.* Astăzi avea să discute cu oameni care o să spună despre Hy-Line că e „o companie parcă gândită de Mickey Mouse” şi „o menajerie ordinară”.

„O menajerie ordinară?” se întreabă Lola. „Ce Dumnezeu mai e şi asta?”

La cursul de pregătire, Lola a fost învăţată să accepte toate comentariile cu o rezervă plină de calm. Cel mai grav lucru pe care l-ar fi putut face ar fi să reacţioneze cu furie sau indignare, lansându-se astfel într-o confruntare cu un client nemulţumit.

— Am o problemă, îi spune o femeie însărcinată cu faţa umflată.

E transpirată, are în braţe un copil de nici trei ani şi mai are un alt copil, în jur de cinci ani, care stă lipit de piciorul ei.

— Ţineam în mână biletele de feribot pentru doi adulţi şi doi copii, le-am pus jos pentru o secundă şi, când le-am luat din nou, nu mai aveam decât un bilet de adult şi două de copii, ceea ce înseamnă că cineva mi-a furat unul dintre bilete.

Lola dă aprobator din cap. Încă nu i s-a întâmplat să se ocupe de acuzaţii de furt de bilete, dar dacă tot era să se întâmple, îşi zice, atunci clar că se întâmplă azi. De cealaltă parte a ghişeului ei se află o mulţime de persoane disperate.

— L-aţi întrebat pe soţul dumneavoastră? întreabă Lola. E posibil să fi luat biletul fără ca dumneavoastră să vă fi dat seama?

— Bineînţeles că l-am întrebat pe soţul meu! răspunde femeia. Nu e la el. Eu mă ocupam de bilete, iar el, de bagaje, ceea ce, de fapt, înseamnă să bea o ultimă bere pe furiş la Gazebo, pentru că a făcut o pasiune pentru barmaniţă.

Cea cu...

O privește pe Lola, interpretând foarte convingător emojiul cu ochii dați peste cap.

— Știi cum pot fi bărbații...

Unul dintre lucrurile pe care le-a învățat Lola în acest post este cum *pot fi bărbații*. Înainte, Lola știuse numai cum pot fi băieții. Are un iubit de nouă luni, două săptămâni și cinci zile. Îl cheamă Finn MacAvoy și Lola îl iubește la nebunie, dragoste adevărată pentru totdeauna și așa mai departe și crede că, într-un final, se vor căsători. Finn și-a pierdut ambii părinți într-un accident de navigație, așa că el și Lola sunt în aceeași situație – orfani, practic.

Dar ar fi mințit dacă ar fi spus că nu fusese uluită de puterea pe care părea să o aibă asupra anumitor bărbați. Primise invitații de la unii, iar alții se holbaseră libidinos la ea, într-un mod cât se poate de evident. E ceva des întâlnit ca un bărbat palid, durduliu, cu început de chelie și căsătorit să dea cu ochii de Lola și să rămână mut. Ce voise să spună? Nu poate să își aducă aminte.

Iată, așa puteau fi bărbații.

O compătimește pe femeia însărcinată (mătușa Lolei își face griji că fata ar putea să rămână însărcinată, dar postul acesta e un anticoncepțional eficient), dar nu o poate ajuta cu nimic.

— Îmi pare rău, spune Lola, nu am nici măcar un singur loc liber la această cursă. Următorul loc liber e luni, la patru și cinci.

— Dar aveam biletul! țipă femeia. L-am plătit! Și cineva mi l-a furat!

— Din păcate, nu avem cum să dovedim asta, spune Lola. S-ar putea să îl fi scăpat fără să observați și l-a găsit altcineva pe jos. Clar, sunteți suprasolicitată.

— Dar mama e bolnavă! zice femeia. E la spital, are zona zoster. Trebuie să plecăm de aici azi. E o urgență medicală!

Își impune să tragă aer în piept. E uluitor ce minciuni sunt în stare să însăileze oamenii când sunt disperați. Lola vrea să îi spună încetișor că cea mai mare șansă de a pleca de pe insulă ar fi să se prefacă că a intrat în travaliu. O să fie dusă pe continent cu un elicopter medical, iar soțul ei poate folosi biletul de feribot rămas.

— Îmi pare rău, rostește Lola. Și va trebui să vă rog să vă retrageți, ca să pot ajuta următorul călător.

Următoarea clientă jură că are rezervare pe numele Iuffredo, dar Lola nu o găsește în computer.

— Ar putea să fie pe alt nume? întreabă.

— Am un număr de rezervare pe undeva, spune domnișoara Iuffredo.

Începe să caute prin poşetă.

Sună telefonul. Lola se uită în jos la staţia ei de lucru. E linia de urgenţă, un apel care nu poate fi ignorat. Răspunde.

— Bună ziua, Hy-Line Cruises. Lola Budd la telefon. Cu ce vă pot ajuta?

Urmează o tăcere de o fracţiune de secundă, apoi se aude glasul unui bărbat.

— Lola Budd? A, exact. Am uitat că lucrezi acolo. Lola, sunt inspectorul Kapenash. Pot să vorbesc cu superiorul tău, te rog?

— A, bună ziua, inspectore! spune Lola.

Inspectorul e unchiul lui Finn şi tutorele lui. E un personaj foarte important în Nantucket. Este inspectorul-şef, conducătorul Poliţiei. Ea are impresia clară că inspectorul nu o place, nu *e de acord* cu prezenţa ei în viaţa lui Finn. Probabil că şi-ar dori ca Finn să fie cu cineva ca Meg Lyon, o fată care face trei sporturi, are note bune şi un comportament ireproşabil.

Dar acum inspectorul o va vedea pe Lola Budd în noul ei rol, ca angajată responsabilă şi competentă a Hy-Line Cruises.

— Supervizorul meu nu e aici în momentul de faţă. Suntem doar eu, Mary Ellen şi Kalik şi avem o cursă care pleacă în opt minute, aşa că toată lumea e foarte ocupată. Grade ar trebui să se întoarcă în curând, totuşi. Vrei să-i laşi un...

— În opt minute? întreabă inspectorul. Dă-mi-o pe Mary Ellen la telefon, te rog!

— E cu un client, spune Lola.

— Dă-mi-o la telefon, Lola, insistă inspectorul. E vorba de o urgenţă.

•

Marty Szczerba discută cu Brenner, poliţistul statal de serviciu la aeroport, şi obţine mai multe detalii despre potenţiala crimă. Cadavrul găsit aparţine unei femei de 29 de ani din New York, care a venit în Nantucket pentru a fi domnişoară de onoare la nunta celei mai bune prietene.

Această informaţie îl izbeşte ca un pumn în plex pe Marty, pentru că fiica lui, Laura Rae, se mărită în septembrie şi domnişoara ei de onoare, Adi Conover, e ca o a doua fiică pentru Marty. Pentru că soţia lui, Nancy, e decedată, el e cel care se ocupă de planificarea nunţii împreună cu Laura Rae. L-au angajat pe Roger Pelton să îi ajute – Marty şi Roger se cunosc de foarte mult timp, căci fiica lui Roger, Heather, şi Laura Rae au jucat softball împreună în echipa liceului – şi, din curiozitate şi mânat de o bănuială instinctivă, Marty îl întreabă pe Brenner, poliţistul statal, dacă Roger Pelton se ocupa şi de nunta respectivă.

— Roger Pelton? repetă Brenner. El a chemat poliţia. Dar sunt destul de sigur că a fost scos de sub bănuială.

„Scos de sub bănuială?” se întreabă Marty. Bineînţeles că Roger a fost *scos de sub bănuială*. El în mod clar n-a omorât pe nimeni! Marty îi spune lui Brenner să sune la Blade, serviciul de elicoptere private ca şi la hangarul de avioane particulare, cât mai rapid. În niciun caz un potenţial suspect nu avea să fugă din Nantucket la bordul unui zbor comercial. Cei de la TSA sunt excesiv de sârguincioşi; nişte buldogi de-a dreptul. Nu lasă niciun borcan de unt de arahide să treacă, cu atât mai puţin o persoană de interes.

Brenner îi spune că o să se ocupe el de serviciile private, iar Marty îi pune în alertă pe cei de la TSA şi pe poliţistul de serviciu însărcinat cu securitatea, după care se duce înapoi la etaj, la biroul lui, să îl sune pe Roger Pelton.

— Am auzit de cadavrul descoperit, îi spune Marty. Îmi pare foarte rău, Roger.

— Nu pot... Nu cred... Glasul lui Roger parcă se frânge de emoţie. Nu pot să-ţi descriu cum a fost, să o trag pe biata fată din valuri. Mireasa a fost cea care a găsit-o plutind, prietena ei cea mai bună, domnişoara de onoare. Mireasa era, ei bine, era isterică şi e o fată atât de dulce... Ziua ei cea mare s-a sfârşit înainte să înceapă, printr-o tragedie îngrozitoare.

— Offf, Doamne, Roger, zice Marty.

Aruncă o privire către micul dejun, care s-a răcit, împinge farfuria într-o parte.

— Cine e suspectul ăsta potenţial care-a dat bir cu fugiţii? Shooter Uxley ăsta?

— *A dat bir cu fugiţii*? întreabă Roger. Un tip tare popular cu o strângere de mână puternică. A ţinut morţiş să observe toate detaliile. Şi el lucrează tot în domeniul planificării evenimentelor, cred. Doar luna asta am douăzeci de nunţi şi nu pot să-mi aduc aminte oamenii – dar de tipul ăsta chiar mi-a plăcut.

— Ei bine, a dispărut, spune Marty. Era pe punctul de a fi interogat de Poliţie şi a sărit pe fereastra de la baie.

— Aşa ceva nu dă bine deloc, zice Roger. Ca să vezi că nu poţi să te încrezi niciodată în prima impresie.

— Foarte adevărat, răspunde Marty.

Apoi îşi ia la revedere, închide şi se întoarce la muncă.

•

Când Mary Ellen Cahill încheie convorbirea cu inspectorul, îi înmânează Lolei o bucată de hârtie pe care scrie *Shooter Uxley.*

— Nu apare la mine în computer, zice Mary Ellen. Aşa că trebuie să fi venit direct aici. Are 1,82, păr închis la culoare şi poartă un sacou bleumarin.

— Asta chiar că limitează numărul de oameni, spune Lola.

— Eu aş zice că a luat feribotul de la Steamship, spune Mary Ellen. Chiar

sper că s-a îmbarcat la Steamship. Suntem prea aglomerați azi ca să mai avem pe cap și un suspect de crimă.

Loiale uită din nou la numele de pe hârtie. Shooter Uxley. Își scoate telefonul, lucru care e strict interzis la serviciu, și îl găsește imediat pe Facebook. E la fel de chipeș ca Tom Brady. Și-apoi pune lucrurile cap la cap.

— Să nu plece cursa! strigă.

Țâșnește de la ghișeu, iese cu viteză din birou și pornește de-a lungul docului. George, stewardul, era tocmai pe punctul de a ridica pasarela.

— Lola.

George îi face cu ochiul. A făcut o pasiune pentru ea, e conștientă de asta, ceea ce va fi în avantajul ei.

— Trebuie să urc la bord, îi spune ea. Și, de cum o să urc, trebuie să iei legătura cu un polițist și să-l trimiți după mine.

— Uau, zice George. Faci glume cu mine?

— Ai încredere în mine, Georgie. E o chestiune urgentă. O chestiune de viață și de moarte. Lasă-mă să urc și du-te după un polițist!

— Pe bune?

— Pe bune! răspunde Lola.

•

Ar vrea să dea năvală pe vas, dar își păstrează calmul. Biletul furat. Tipul chipeș ca un star de cinema, Shooter Uxley, a furat un bilet de la femeia aceea însărcinată și s-a urcat frumușel la bord. Lola cercetează fețele călătorilor. Vede persoane în vârstă, oameni cu fețele arse de soare, bărbați care poartă pantaloni Nantucket Reds; vede labradori aurii, bebeluși care plâng, terieri Boston, femei care au făcut o groază de operații estetice. Vede un puști cu costum de Omul-Păianjen.

Observă un tip la bustul gol cu o pereche de bermude cu modelul steagului american, adormit și sforăind.

Simte o atingere pe braț. Se întoarce și dă de un polițist lângă care se afla Fred Stiftel, unul dintre căpitani.

— Domnișoară, începe polițistul, ce se întâmplă?

Lola aruncă o privire în jur. Ochii i se agață de fața unui tip aflat la coadă la bar. Are ochelari de soare la ochi, dar ea recunoaște conturul maxilarului și bretonul negru, fluturător. Cămașă albastră, sacou bleumarin.

— Uitați-l, îi spune Lola polițistului.

Își menține tonul normal și ochii ațintiți asupra obiectivului ei.

— Shooter Uxley. E chiar acolo.

Polițistul se apropie de Shooter Uxley, care își scapă berea din mână. În agitația care urmează, încearcă să o rupă la fugă, dar e prea aglomerat, nu are unde să se ducă, iar polițistul îi țintuiește brațele la spate și îi pune

cătuşele. Îl informează pe Shooter că e un potenţial subiect într-o anchetă în desfăşurare şi că va fi reţinut până ce poliţia avea să îl elibereze, după interogatoriu.

Toţi ceilalţi pasageri se uitau la această scenă. Pe fundalul liniştii lăsate, se sesizează un zumzet slab.

„E chiar ca la televizor!” îşi zice Lola. Şi, în acest caz, protagonista e ea! Lola Budd!

De-abia aşteaptă să îi dea mesaj lui Finn, să-i povestească tot. Inspectorul *va trebui* să o placă acum.

Karen

Vineri, 6 iulie 2018, 20:30

Bruce îi aduce o cupă plină cu un lichid deschis la culoare, cu bule, garnisit cu două mure.

— Ce-i asta? întreabă ea. Nu e punci, nu? Nu cred c-aş putea să rezist să beau punci.

— Nu e punci, spune Bruce. E un cocktail pe bază pe vin, făcut de mânuţa mea. E mai mult sifon decât vin, dar l-am gustat şi cred că o să-ţi dai aprobarea.

Karen ia o înghiţitură şi mintea i se duce imediat înapoi în tinereţe. Soţul ei e cel mai grijuliu bărbat de pe faţa Pământului.

— Mulţumesc, iubitule, îi spune.

Bruce o sărută direct pe buze şi, chiar după atâţia ani, ceva în interiorul lui Karen se trezeşte la viaţă.

— Pentru tine, orice, îi spune. Chiar orice, serios.

•

La masă, Karen mănâncă o jumătate de coadă de homar. Fiecare înghiţitură scăldată în unt o face să geamă de plăcere. În toată viaţa ei nu mai mâncase ceva cu un gust aşa divin.

Bruce încearcă să o convingă să guste din biscuitul lui de casă. Îl desface, ca soţia lui să vadă straturile pufoase ale aluatului, dar Karen se sfieşte. Homarul a fost îndeajuns, mai mult decât îndeajuns.

Bruce loveşte ritmic cu linguriţa în paharul de apă ţinut în sus. În pavilion se lasă tăcerea. Karen speră că discursul lui va fi un succes.

Bruce a băut cel puţin trei pahare de punci.

Soţul ei începe să vorbească:

— Doamnelor şi domnilor, numele meu e Bruce Otis, sunt tatăl miresei.

Chipul îi radiază de mândrie. Adoră acest titlu, iar Karen trebuie să recunoască că şi ea simte la fel. Ultima dată când fuseseră personaje importante, îşi dă seama, a fost când erau în liceu. Ea concura în proba de fluture din ştafeta de 400 de metri, iar oricine nu e impresionat de asta nu a încercat niciodată să înoate 100 de metri în stil fluture, cu atât mai mult să înoate rapid. Iar Bruce, bineînţeles, a câştigat campionatul statal la lupte greco-romane.

Karen îşi lasă privirea către faţa de masă şi închide ochii, să asculte.

— Ne duceam la poştă să expediem colete sau să ne verificăm căsuţa poştală, iar coada era mereu mai lungă decât de obicei sâmbăta, dar... ştiţi ceva? Nici că-mi păsa. Puteam să aştept o oră fără probleme. Puteam să aştept şi o zi întreagă... pentru că eram cu Karen.

Karen îşi întipăreşte bine cuvintele acestea în suflet. A fost iubită la viaţa ei, iubită profund şi sincer. A fost cunoscută şi înţeleasă. Ce altceva şi-ar mai putea dori?

Totuşi, după recunoştinţă vine... vinovăţia. Nu i-a spus lui Bruce despre cele trei pastile ovale sidefii amestecate cu oxicodona ei. Pastilele acelea sunt cu un compus cu un nume imposibil de pronunţat pe care le-a cumpărat în mod ilegal de pe internet, de pe un site de care dăduse întâmplător când căutase pe Google „eutanasie”. Îi scrisese un e-mail unui individ pe nume doctor Tang care a fost anestezist, cu licenţă în Utah, şi care acum le oferă pacienţilor în stadiu terminal medicamente – pentru un preţ –, astfel încât oamenii aflaţi în situaţia lui Karen îşi pot încheia vieţile cu demnitate.

Cele trei pastile au costat 1.200 de dolari, dintre care 1.100 Karen îi retrăsese din contul ei curent, bani pe care îi strânsese pe ascuns pe când lucra la magazinul de suvenire de la fabrica firmei Crayola – „fondul ei secret”, cum îl numea mama ei. Restul de 100 de dolari îi furase din portofelul lui Bruce în rate de câte cinci şi zece dolari. Îşi justifică aceste fapte pentru că, spre deosebire de Bruce, ea nu are o pasiune pentru hainele scumpe. Nu a folosit niciodată vreun ban în mod frivol, doar pentru ea, şi în mod clar n-o face nici acum. Aceste pastile o vor scoate din circulaţie imediat, scutindu-i atât pe Bruce, cât şi pe Celeste de agonia, mizeria şi cheltuielile implicate de moartea ei din cauze naturale.

Dacă i-ar fi spus lui Bruce, ar înţelege, aşa crede ea. În treizeci şi doi de ani de căsnicie, mereu văzuseră lumea în acelaşi mod. Dar dacă nu înţelege? Eutanasia e un subiect care afectează profund noţiunile personale despre demnitate şi teamă, dar şi spiritualitatea. Lui Karen îi e frică de dureri, da, îi e frică de faptul că boala o să o mănânce pe dinăuntru. Lui Bruce îi e teamă că va rămâne singur, dar poate că se temea şi pentru soarta sufletului ei. Karen nu ştie, de fapt. Nu au fost prea cucernici, deşi se identificau la modul general drept catolici şi ţineau toate sărbătorile. Pe Celeste au botezat-o la Biserica St. Jane din Palmer Township, pe când mama lui Karen şi părinţii lui Bruce erau în viaţă. Dar Karen nu mai pusese piciorul în biserica aceea de ani buni. Bruce păruse să fie mereu de aceeaşi părere ca şi ea – ea nu ştie în ce crede, încearcă doar să fie o persoană bună şi speră că totul va fi bine. Dar dacă Bruce crede în sufletul lui că principiile Bisericii Catolice sunt absolute şi că sinuciderea o s-o trimită automat în iad?

Nu discutase cu Bruce despre viaţa de după ce ea avea să nu mai fie pentru că acesta refuză să accepte inevitabilul – ceea ce, îşi zice ea, e mai bine decât să accepte lucrurile prea rapid. Când oaspeţii adunaţi la petrecere îşi ridică paharele în cinstea lui Celeste şi a lui Benji, Bruce îşi coboară privirea către Karen cu o expresie atât de plină de tandreţe, de dragoste şi admiraţie, că aceasta abia dacă poate suporta să-l privească în ochi. Pasiunea ei e la fel de puternică precum a lui, dar ea e realistă. Cancerul a făcut-o să fie realistă.

De exemplu, s-a împăcat cu probabilitatea că Bruce o să se recăsătorească. Karen chiar vrea să o facă. N-o să fie acelaşi lucru, e conştientă de asta. Întotdeauna o s-o iubească pe ea mai presus de orice, mereu şi cel mai mult. Noua soţie o să fie mai tânără – nu atât de tânără precum Celeste, speră Karen – şi va aduce un nou aer de vitalitate în viaţa lui Bruce.

Poate că noua soţie va avea o slujbă care să le ofere bani pentru călătorii, călătorii adevărate – în parcurile naţionale, croaziere, tururi ale Europei pe bicicletă... Poate Bruce se va apuca de yoga sau de pictat în acuarelă; poate va învăţa italiana. Karen îşi poate închipui aceste posibilităţi fără să simtă gelozie sau furie. Aşa îşi dă seama că a venit momentul să se retragă.

•

După desert, ea şi Bruce dansează pe o singură melodie, *Little Surfer Girl.* Lui Karen i-a plăcut mereu acest cântec, deşi nici măcar nu s-a apropiat vreodată de o placă de surf. Îl auzise pe tatăl ei cântând-o o dată, în maşină, când era mică şi nici nu fusese nevoie de mai mult. Fericirea tatălui ei şi vocea lui într-un falsetto relaxat fuseseră contagioase. Bruce ştie de această amintire, aşa că fredonează la urechea lui Karen. Dansează – îşi târşâiesc picioarele, de fapt – printre ceilalţi invitaţi. Nimeni nu se uită lung la ei, speră ea, sau să le facă fotografii, sau să se mire că o femeie atât de bolnavă mai poate să danseze.

Când se termină melodia, toată lumea aplaudă. Din câte se pare, formaţia şi-a încheiat programul pe seara aceasta. Petrecerea se apropie de final.

Celeste apare ca din neant.

— V-aţi distrat, B-B-Betty?

— Foarte mult, răspunde Karen. Dar sunt epuizată.

Îi simte palma lui Bruce pe spate; chiar şi presiunea aceea uşoară reprezintă o agonie pentru ea. Efectul oxicodonei e pe sfârşite, lăsându-i terminaţiile nervoase fragile, ca şi cum ar fi cioburi de sticlă. Mai are nevoie de o pilulă de oxicodonă înainte să adoarmă.

— Mâine e o zi mare, spune Bruce.

Celeste zice:

— Tag își dorește foarte mult să b-b-bea un pahar cu tine în bi-bi-biroul lui. Un p-p-pahar și un trabuc cubanez. A vorbit despre asta toată săptămâna.

— Zău? întreabă Bruce. Eu acum aud prima oară de asta.

— O duc eu pe B-B-Betty la culcare, se oferă Celeste.

— Nu, nu draga mea, se împotrivește Celeste. Tu du-te și distrează-te! E noaptea de dinaintea nunții tale. Ar trebui să ieși în oraș cu prietenii.

Celeste aruncă o privire în partea opusă a curții, unde Benji și Shooter umplu pahare cu bere din butoi. Shooter își ridică privirea, după care se apropie de ele în pas alergător. Karen e stânjenită de cât de chipeș i se pare. E la fel de arătos ca vedetele idolatrizate de adolescenții de pe vremea ei – Leif Garrett, David Cassidy, Robby Benson.

— Doamnă Otis, i se adresează, pot să vă aduc ceva? Întâmplător, știu unde au ascuns cei de la firma de catering carnea de homar care a rămas.

Asta o face pe Karen să izbucnească în râs, în ciuda pumnalelor care încep să se răsucească în partea inferioară a spatelui ei. Cât de drăguț din partea lui Shooter să-și aducă aminte că îi place homarul, chiar dacă zilele în care i-ar fi plăcut o gustare la miezul nopții sunt de mult apuse.

— Ne ducem la culcare, zice Karen. Dar mulțumesc… Te rog, scoate-o pe fiica mea în oraș!

— Am nevoie de somnul meu de fru-fru-frumusețe, protestează Celeste.

— Ești oricum foarte frumoasă, răspunde Shooter. N-ai putea să te faci mai frumoasă de atât.

Karen se uită la Shooter și remarcă expresia de pe chipul lui: tandrețe. Celeste inspiră asta la cei din jur, își spune ea.

— Perfect de acord, spune Karen.

— Avocatul apărării se retrage, atunci, zice Bruce.

O sărută pe frunte pe Celeste, după care o împinge ușor către Shooter.

— Du-te și distrează-te, draga mea!

— Dar M-M-Mac, Tag vrea…

— Tatăl tău se va duce să-l caute pe Tag, să bea paharul acela împreună, o asigură Karen. Sunt perfect capabilă să mă bag singură în pat.

Shooter o ia de braț pe Celeste, dar aceasta se trage înapoi să o mai îmbrățișeze o dată pe Karen și să o sărute pe fiecare obraz. Asta e o oglindire a modului în care Karen o săruta pe Celeste de noapte bună când era mică. Oare Celeste își dă seama de asta? Da, cel mai probabil da. Lui Karen i-ar fi plăcut ca fiica ei să vină la etaj, să o bage în pat, să-i citească ceva, chiar dacă e vorba doar de un articol din exemplarul din revista *Town and Country* de pe noptieră, iar apoi să stea în pat cu ea până adoarme, exact așa cum Karen făcea odinioară cu Celeste. Dar e hotărâtă să nu fie o povară. O s-o lase pe

Celeste – ba chiar o s-o încurajeze – să-şi vadă de viaţa ei cea nouă.

Bruce i se adresează lui Karen:

— Lasă-mă măcar să te conduc până la etaj.

— O să mă descurc, răspunde Karen. Du-te şi vezi unde e Tag, ca să poţi să te întorci la mine mai repede! Aş prefera aşa.

Bruce o sărută pe buze.

— Bine. Doar un pahar, totuşi.

•

Karen nu se grăbeşte deloc pe drumul ei către camera lor de la etaj. Vrea să simtă casa aceasta în propriul ritm. Vrea să atingă materialele, să se aşeze în fotolii pentru a le evalua confortul, vrea să miroasă aranjamentele florale, să citească titlurile cărţilor. N-a mai fost niciodată într-o casă ca asta, una în care fiecare piesă de mobilier a fost aleasă şi aranjată de un profesionist, unde ceasurile ticăie la unison, iar tablourile şi fotografiile sunt luminate în aşa fel încât să le pună în valoare. Celelalte case pe care le-a vizitat Karen la viaţa ei au fost variaţii ale propriului cămin – bufete de colţ în care erau etalate serviciile de porţelan de la nuntă, canapele modulare, cuverturi croșetate de mătușile rămase fete bătrâne.

Pătrunde cu paşi mici în sufrageria formală şi se opreşte imediat în dreptul pianului negru de concert. Partea de sus a instrumentului e lăsată în poziţie orizontală şi e acoperită cu fotografii înrămate. Iniţial, ramele în sine îi atrag atenţia lui Karen – majoritatea arată ca şi cum ar fi din argint masiv, iar altele sunt din lemn sculptat – iar apoi se uită la fotografii. Toate par a fi făcute în Nantucket de-a lungul anilor. Întruna, pe care Karen o studiază prima, Benji şi Thomas sunt înfăţişaţi adolescenţi. Stau pe plajă în faţa acestei case cu Tag şi Greer în spatele lor. Tag arăta atunci ca Benji acum – tânăr şi puternic, cu un zâmbet larg. Expresia lui Greer e inscrutabilă, în spatele ochelarilor de soare pe care îi poartă. E îmbrăcată în pantaloni capri albi, cu ciucuraşi roşii atârnându-i de tivuri. Asta e o tuşă jucăuşă, îşi spune Karen. În următoarea ei viaţă, va avea şi ea nişte pantaloni aşa.

Când dă să ia de pe pian următoarea fotografie, aude pe cineva tuşind. Karen e atât de surprinsă că mai-mai că aruncă fotografia peste umăr. Se întoarce şi dă cu ochii de o femeie ghemuită într-unul dintre fotoliile curbate, moderne, ca un ou într-un suport. E atât de nemişcată, încât Karen ar zice că doarme, doar că are ochii larg deschişi. A stat acolo în tot acest timp, privind-o pe Karen.

— Îmi cer scuze, spune Karen. M-ai speriat. Nu te-am văzut.

Femeia clipeşte.

— Cine eşti, până la urmă? întreabă ea.

— Sunt Karen Otis, răspunde Karen. Mama lui Celeste. Soacra mică.

— Mama miresei, repetă femeia. A, da, exact. Te-am remarcat mai devreme. Soţul tău a rostit discursul ăla încântător.

— Mulţumesc, spune Karen.

Dintr-odată se simte foarte slăbită. Femeia are accent britanic, probabil că e vreo prietenă de-ale lui Tag şi Greer – aproape toţi cei de-aici sunt prietenii lor. Karen îşi aduce aminte de jurământul ei de a străluci.

— Şi pe tine cum te cheamă?

— Featherleigh, spune femeia. Featherleigh Dale. Locuiesc în Londra.

— Foarte drăguţ, răspunde Karen.

Ar trebui să se scuze şi să se retragă la culcare, dar nu vrea să pară nepoliticoasă în faţa acestei Featherleigh. De ce le dau britanicii copiilor prenume care sună ca nişte nume de familie? Winston. Neville. Şi Greer.

Când Karen o auzise prima oară pe Celeste pomenind numele lui Greer, crezuse că vorbea de un bărbat. Şi obiceiul ăsta începe să prindă rădăcini şi în America, a observat. Mai mereu se trezea dând din cap, nevenindu-i să creadă ce nume aveau copiii care intrau în magazinul de cadouri de la Crayola. Fetiţe pe nume Sloane, Sterling, Brearley. Băieţei botezaţi Millhouse, Dearborne, Acton. Şi cum rămâne cu domnişoara lui Celeste, Merritt? „Ca şoseaua cu acces limitat", o auzise spunând, deşi Karen habar nu are ce înseamnă asta.

— Am deviat un pic în drumul spre culcare. Dar chiar ar trebui să mă retrag, cu scuzele de rigoare. Mă bucur că te-am cunoscut, Featherleigh. Presupun că o să ne vedem mâine.

— Stai puţin! spune Featherleigh. Te rog, poţi să mai stai câteva minute? Sunt prea beată să mă întorc chiar acum la hanul unde sunt cazată.

— Ai vrea să mă duc să o caut pe Greer? întreabă Karen.

I-a propus asta doar din politeţe. Simpla idee de a pleca în căutarea lui Greer i se pare extenuantă.

— Nu! răspunde Featherleigh. Nu pe Greer.

Ceva din tonul ei îi atrage atenţia lui Karen. Featherleigh îşi lasă picioarele goale pe podea şi se apleacă în faţă, spre ea.

— Poţi să păstrezi un secret?

Karen dă din cap fără să-şi dea seama. Poate să păstreze un secret, da. Păstrează un secret faţă de soţul şi fiica ei, secretul celor trei pastile ovale sidefii, secretul intenţiilor ei, iar acesta sigur e un secret mai mare decât orice-ar vrea să îi dezvăluie Featherleigh.

Englezoaica spune:

— Am avut o legătură cu un bărbat însurat. Dar a rupt-o cu mine în mai şi nu reuşesc să-mi revin.

— O, Doamne, rosteşte Karen.

În mintea ei, îi spune mai degrabă: „Aşa-ţi trebuie!” Karen nu-i suportă pe cei care se fac vinovaţi de adulter. Nu îi place să judece, dar poate spune cu siguranţă că, dacă o femeie l-ar fi curtat pe Bruce şi ar fi reuşit să-l prindă în mrejele unei aventuri, viaţa ei ar fi fost distrusă. Ea şi Bruce sunt norocoşi, o ştie, în ideea că sunt amândoi complet devotaţi relaţiei lor. Asta nu înseamnă însă că ea n-a fost niciodată geloasă. Bruce vorbea uneori despre femeile care veneau la el în magazin, vrând să le cumpere soţilor lor costume, iar Karen se întreba cum arătau şi dacă cochetau cu Bruce mai mult decât lăsa el să se înţeleagă. Existase o perioadă – chiar după ce Celeste plecase la facultate – în care Bruce venea acasă cântând melodii country necunoscute ei şi purtându-se ciudat de distant, iar Karen a crezut că poate... poate întâlnise pe altcineva. Într-un final, l-a întrebat dacă aşa stăteau lucrurile. El i-a răspuns foarte direct că era doar supărat că Celeste era departe. I se părea mai greu decât se aşteptase. Karen a recunoscut că şi ea resimţea şocul mai puternic decât se aşteptase şi sfârşiseră plângând împreună şi apoi făcând dragoste în bucătărie, ceea ce era ceva ce nu se mai întâmplase de când se născuse Celeste.

— Cred că te-ar interesa adevărul, spune Featherleigh.

— Poate că da, poate că nu. Karen nu suportă să audă una ca asta. Opreşte-te, îi spune. Te rog, opreşte-te aici!

Karen îşi ridică mâna, ca şi cum ar putea să împingă cuvintele departe de ea. Iese din cameră mergând cu spatele.

•

Cuvintele roiesc în jurul ei în timp ce urcă treptele.

„Cred că te-ar interesa adevărul. Am avut o legătură cu un bărbat însurat”.

Are mare nevoie de o pastilă de oxicodonă şi să se bage în pat. De ce, ah, de ce a ales-o femeia aia tocmai pe ea să i se destăinuiască? Cum Dumnezeu să conteze relaţia adulteră a lui Featherleigh pentru *Karen*? Nu cunoaşte pe nimeni aici! Evident, Featherleigh era destul de beată, iar oamenilor băuţi, din câte ştia Karen, nu le plăcea nimic mai mult decât să-şi mărturisească experienţele. Aşa-i trebuie că-şi băgase nasul unde nu e treaba ei, cercetând casa aceasta.

Când, în sfârşit, ajunge în capătul treptelor, se simte dezorientată. Camera ei este în stânga sau în dreapta? Se regrupează, sprijinindu-se în baston şi îşi zice: „În dreapta”.

Când se răsuceşte spre dreapta, îşi dă seama că e ultima uşă pe stânga. Dar, în secunda aceea, uşa despre care Karen crede că e a ei se deschide şi Merritt „ca şoseaua cu acces limitat” iese pe ea. Aceasta e aceeaşi tânără pe care Karen o numise Litera Stacojie când a ajuns aici, înainte să afle că era Merritt, domnişoara de onoare a lui Celeste. Fiica ei o adoră pe Merritt, are

impresia că e perfecţiunea întruchipată, şi deşi Karen e încântată că Celeste şi-a găsit o prietenă adevărată, nu poate să nu o catalogheze ca un pic cam slobodă.

Slobodă. Acum Karen gândeşte exact ca mama ei, sau chiar ca bunica ei. Cine foloseşte cuvântul *slobodă* pentru a descrie o femeie? Nimeni. Cel puţin, nu în ultimii patruzeci de ani. E convinsă că Merritt e foarte drăguţă, altfel Celeste nu ar îndrăgi-o atât. În seara aceasta, Merritt poartă negru.

— Eu... rosteşte Karen.

Acum chiar că e cum nu se poate mai confuză. Casa asta are mai multe camere decât un hotel.

— Cred că am cotit greşit undeva? Aveam impresia că aia era camera mea.

— A, chiar e camera dumneavoastră, doamnă Otis, răspunde Merritt. Eu doar o căutam pe Celeste. Nu ştiţi unde e, cumva?

— Celeste? spune Karen. Păi, era afară când am văzut-o eu ultima oară. Are de gând să iasă în oraş cu Benji.

— Bine, spune Merritt.

Pare să fie extrem de grăbită; se strecoară pe lângă Karen şi începe să coboare scara.

— Mulţumesc, doamnă Otis. Noapte bună!

— Noapte bună, răspunde Karen.

Rămâne pe loc, uitându-se lung la uşa de la dormitor. O căuta pe Celeste? În camera ei şi a soţului ei? De ce nu o căuta pe Celeste în *camera acesteia*, care e pe acelaşi palier, la stânga? În mod clar, femeia aia, Featherleigh, şi-a mâzgălit inscripţiile ei murdare pe pereţii minţii lui Karen, pentru că nu se poate gândi decât cum o să deschidă uşa dormitorului, o să-l găsească pe Bruce înăuntru şi va trebui să îl întrebe ce căutau el şi Merritt singuri în dormitor.

Nu flirtase Merritt cu Bruce mai devreme azi? „Nu te-ai înfierbântat?”

Karen întoarce clanţa şi împinge uşa, deschizând-o. Camera e goală şi cufundată în întuneric.

Expiră. Îşi sprijină bastonul de noptieră şi se aşază pe pat. Aşteaptă ca inima să îşi recapete ritmul normal.

Interogatoriu iniţial: Greer Garrison Winbury, Sâmbătă, 7 iulie, 10:20

După ce Nick termină de notat însemnările sale după discuţia cu Abby, îşi pune o pereche de mănuşi de latex şi intră în căsuţa unde fusese cazată Merritt Monaco. Le-a luat-o înainte criminaliştilor, aşa cum preferă să se

întâmple.

— Spuneți-mi o poveste, rostește în șoaptă. Ce s-a întâmplat?

Căsuța a fost decorată cu un gust feminin, în culori pastel și cu modele florale. Probabil că e gândită să te ducă cu gândul la o grădină englezească, deși lui Nick i se pare un stil dulceag și prea încărcat; e ca și cum ai intra într-un magazin Crabtree and Evelyn.

Zona de zi pare a fi neatinsă; Nick nu vede nimic care să nu fie la locul său. Trece în dormitor, unde aerul condiționat a fost setat pe o intensitate atât de mare, încât parcă a intrat într-o cameră frigorifică. Nick trebuie să recunoască faptul că senzația e plăcută, aproape delicioasă, după fierbințeala apăsătoare de afară. Patul e făcut, servieta lui Merritt e deschisă pe suportul pentru bagaj, iar pantofii i se văd dedesubt. Rochia de domnișoară de onoare – mătase de culoarea fildeșului cu broderie neagră – e singura piesă de vestimentație din dulapul de haine.

Pătrunde în baie. Cosmeticele lui Merritt sunt aliniate pe raftul de sticlă mai de jos – în mod clar, îi plăceau foarte mult fardurile Bobbi Brown –, iar peria de păr și placa de îndreptat sunt pe raftul de deasupra. Periuța de dinți în pahar.

Era îngrijită și ordonată, concluzionează Nick.

O trecere în revistă rapidă a gentuței de cosmetice scoate la iveală mai multe dermatografe, rimeluri, rujuri și pudră, dar nimic altceva.

„Pfua”, mormăie în sinea sa Nick. Caută ceva, dar ce anume? O să-și dea seama când o să-l vadă.

Pe comodă, găsește o poșetă plic deschisă în care se află un permis de conducere, un card American Express Gold, 77 de dolari cash și un iPhone X. Cercetează permisul: *Merritt Alison Monaco, 116 Perry Street, New York.* E o femeie frumoasă – și tânără; abia a împlinit 29 de ani. Mare păcat!

— O să-ți fac dreptate, rostește Nick. Hai să vedem ce s-a întâmplat.

Ia iPhone-ul X și glisează cu degetul pe ecran. Spre uluirea sa, telefonul se deblochează. „Uaaau...” Nu mai credea că există pe lume vreun milenial care să nu aibă telefonul protejat cu parolă. Se simte aproape păcălit. Femeia asta nu are chiar *nimic* de ascuns?

Se uită mai întâi pe SMS-uri. Nu e nimic nou azi, iar de ieri găsește un mesaj de la un tip pe nume Robbie care îi urează cu întârziere o Zi a Independenței frumoasă; speră că e bine. Cu o zi înainte de asta, Merritt i-a trimis un mesaj unei persoane înregistrate ca Jada V, mulțumindu-i pentru petrecere. În atașament e o fotografie cu artificii peste Statuia Libertății.

Registrul de apeluri e și el foarte vechi – și, prin „foarte vechi”, Nick se referă la faptul că nu apare nimic în ultimele 24 de ore. Vineri dimineață apare un apel inițiat către un număr cu prefixul 212, dar când Nick apelează

numărul respectiv de pe telefonul lui, îi răspunde centralista de la Societatea de Protejare a Animalelor Sălbatice. Probabil că Merritt sunase la serviciu, să vadă ce se mai întâmplase.

Indiciile sărăcăcioase oferite de telefonul fetei îl duc pe Nick cu gândul la comentariul lui Abby că era posibil ca Merritt să fi pus ochii pe cineva care era deja la nuntă. N-ar fi fost nevoită să sune sau să trimită mesaje nimănui dacă putea să vorbească cu el față în față.

Nick pune poșeta plic unde o găsise și își mai bagă nasul ici-colo încă un pic. Ar cere prea mult să găsească un jurnal lăsat așa, la vedere, e conștient de asta, dar poate o țigară cu marijuana, un prezervativ, o mâzgăleală pe o bucățică de hârtie cu numele persoanei cu care era încurcată? E prea atrăgătoare să nu fi existat *cineva.*

Dar nu găsește nimic.

•

Soacra mică e încă în camera ei, iar mireasa e încă la spital. Nick o găsește pe Greer Garrison, soacra mare, în bucătărie, unde vorbește la telefon. Evident, tocmai a dat cuiva vestea îngrozitoare și acum primește condoleanțe.

— Celeste e distrusă, spune. Nici nu-mi pot închipui prin ce chin trece. Face o pauză. Ei, hai să nu ne pripim... suntem cu toții în stare de șoc și – în momentul acesta, Greer își ridică privirea către Nick – polițiștii încearcă să afle ce s-a întâmplat. Cred că mi-a venit rândul la interogatoriu, așa că trebuie neapărat să închid, îmi pare rău. Transmite-i toate cele bune lui Thebaud. Greer încheie apelul apăsând pe ecranul telefonului. Pot să vă ajut cu ceva? i se adresează lui Nick.

Pare destul de stăpână pe ea, având în vedere situația, o evaluează Nick. Poartă pantaloni albi și un maiou bej: la gât are o cruciuliță de aur pe un lănțișor subțire din același material. Părul îi e drept și lucios; e dată cu ruj. Expresia îi e circumspectă. E conștientă că urmează să fie întreruptă în timp ce se achită de această sarcină și nu îi place deloc asta.

Nick spune:

— Doamnă Garrison, sunt detectivul Nick Diamantopoulos, de la Poliția Statală Massachusetts. O să vă rog să lăsați telefonul.

— Sunteți grec? rostește ea, lăsându-și capul într-o parte.

Probabil încearcă să facă legătura dintre numele lui și pielea închisă la culoare.

Nick zâmbește.

— Mama mea e din Capul Verde și tata e grec. Bunicii din partea tatălui sunt din Salonic.

— Încerc să scriu un roman cu acțiunea plasată în Grecia, răspunde ea.

Problema e că nu am mai fost acolo de o groază de timp. Se pare că am pierdut legătura cu adevăratele culori ale acelor locuri.

Oricât de mult i-ar fi plăcut lui Nick să stea la taclale despre Marea Egee, *ouzo* şi caracatiţă la grătar, are treabă.

— Trebuie să vă pun nişte întrebări, doamnă.

— Nu cred că înţelegeţi în ce situaţie dificilă mă aflu, domnule detectiv, spune ea. Asta e nunta *mea.*

— Nunta *dumneavoastră*?

— Eu m-am ocupat de planificare. Am oameni de sunat. Pe toţi invitaţii! Oamenii trebuie să afle ce s-a întâmplat.

— Înţeleg, răspunde Nick. Totuşi, pentru a afla exact ce s-a întâmplat, am nevoie să cooperaţi. Iar asta înseamnă să îmi acordaţi atenţia dumneavoastră exclusivă.

— Vă daţi seama că am o casă plină cu oameni aici? spune Greer. Vă daţi seama că mama lui Celeste are cancer *la sân* în fază terminală? Şi că Celeste a fost dusă la spital? Aştept să primesc veşti de la Benji despre starea ei.

— O să încerc să terminăm cât mai rapid posibil, răspunde Nick. Încearcă să ignore telefonul, deşi îi vine să i-l ia din mână. Puteţi să veniţi cu mine în camera de zi?

Greer îl fixează cu o privire plină de reproş.

— Cum îndrăzneşti să-mi dai indicaţii în *casa mea*?

— Îmi pare foarte rău de situaţia creată, doamnă. Acum, vă rog...

Porneşte pe hol şi speră că Greer vine şi ea în urma lui. Îi aude hainele foşnind în spate, aşa că se opreşte la uşa camerei de zi şi o lasă pe ea să intre prima. Închide uşa bine în spatele lor.

Greer se aşază pe marginea canapelei, cu spatele aplecat înainte, ca şi cum ar putea oricând să ţâşnească în picioare şi să fugă. Are telefonul în poală, bâzâind mereu.

— Puteţi să-mi spuneţi ce vă aduceţi aminte de *după* încheierea cinei de repetiţie? începe Nick. Care unde s-au dus?

— Tinerii au plecat în oraş, răspunde Greer. Bătrânii au rămas acasă. Cu excepţia lui Abigail, nora mea. E însărcinată. A rămas acasă.

— Dar atât mirele, cât şi mireasa au plecat în oraş? Şi mai cine? Nick îşi scoate carneţelul. Merritt? Ea e ieşit în oraş?

— Ştiţi care e meseria mea, domnule detectiv? întreabă Greer. Scriu romane poliţiste. Ca atare, cunosc foarte bine procedura poliţienească, aşa că înţeleg că trebuie să puneţi aceste întrebări. Dar vă pot spune exact ce i s-a întâmplat lui Merritt.

— Puteţi? întreabă Nick. Exact?

— Ei, nu chiar exact, răspunde Greer. Dar ideea generală e destul de

evidentă, nu? Fătuca a băut prea mult sau a luat cine știe ce pastile și apoi s-a hotărât să facă o baie îmbrăcată și s-a înecat.

— Dar trebuie să recunoașteți, spune Nick, că, deși această explicație e una viabilă, lasă anumite aspecte neelucidate.

— Cum ar fi?

— Am discutat cu o martoră care spune că e destul de sigură că Merritt nu a plecat în oraș. Astfel, dacă a rămas acasă, unde și ce a băut? A văzut-o cineva? A vorbit cineva cu ea? Eu tocmai am fost în căsuța în care era cazată domnișoara Monaco – n-am văzut nicio sticlă, niciun pahar gol, nimic. Și n-am găsit nici pastile sau flacoane cu vreun medicament care să necesite rețetă. Ca romancieră, sigur știți că e dificil când bei și dai pastile pe gât să faci dispărute dovezile incriminatoare. De asemenea, domnișoara Monaco avea și o tăietură destul de urâtă la picior. Cum s-a ales cu ea? Când s-a întâmplat asta?

— Nu căutați intrigi spectaculoase acolo unde nu e cazul, zice Greer. În literatură există un termen care se potrivește perfect. Se numește *heringul roșu.* Termenul a apărut la începutul secolului al XIX-lea, de la vânătorii care aruncau un hering afumat în urma lor, pentru a le distrage atenția lupilor. O diversiune.

Nick mai-mai că schițează un zâmbet. Vrea să îi fie antipatică, dar femeia asta are ceva ce-l face să o admire. Nu a mai cunoscut până acum o scriitoare care să aibă lucrări publicate și ce spune ea e adevărat – e o autoare de romane polițiste cu o experiență vastă, ar putea să fie capabilă să îi ajute.

— E bine de știut, zice el. Mulțumesc.

— Am dat nas în nas cu Merritt la finalul cinei, spune Greer. Se ascundea în spălătorie. Plângea.

— Plângea? se miră Nick.

Își aduce aminte că și Abby i-a spus că Merritt plânsese, în grădina cu trandafiri.

— V-a spus ce pățise?

— Nu, răspunde Greer. Și nu am insistat; nu se cuvenea din partea mea. Dar cred că era evident că se simțea exclusă. Prietena ei cea mai bună se mărita. Celeste era în centrul atenției, iar Merritt era la nuntă de una singură. Poate că era deprimată, habar nu am. Dar pot să spun că era foarte tulburată, ceea ce nu face decât să întărească ideea că băuse prea mult, poate a luat și niște pastile, iar apoi s-a dus să facă o baie în mare. Poate s-a înecat accidental sau poate că e vorba de ceva intenționat.

— Să se fi sinucis? rostește Nick.

— Vi se pare imposibil? întreabă Greer. Nu e o ipoteză plăcută, bineînțeles. Dar...

— Haideţi să ne întoarcem la dumneavoastră, propune Nick. *Dumneavoastră* ce aţi făcut după ce s-a terminat petrecerea? Dumneavoastră şi domnul Winbury aţi rămas acasă, corect?

— Nu înţeleg de ce ar fi relevant ce am făcut eu şi Tag, spune Greer.

— Scrieţi romane poliţiste, răspunde Nick. Deci cunoaşteţi termenul *alibi*?

Greer ridică dintr-o sprânceană privindu-l fix.

— Punct ochit, punct lovit, îi spune. Da. Soţul meu şi domnul Otis, tatăl miresei, au băut un pahar în biroul lui Tag, după care probabil s-au dus afară să fumeze un trabuc pentru că, atunci când a venit la culcare, Tag mirosea a fum.

— Am găsit un rest de trabuc stins pe o masă, în pavilion. Un trabuc. Aţi zice că e cel fumat de soţul dumneavoastră?

— Aşa aş zice, răspunde Greer, dar n-aş avea cum să spun sigur.

— Ce fel de trabucuri fumează soţul dumneavoastră, doamnă Garrison?

— Fumează trabucuri cubaneze, rosteşte Greer, dar mai multe mărci. Cohiba. Romeo y Julieta. Monte Cristo. Nu prea înţeleg ce importanţă are trabucul în ceea ce i s-a întâmplat domnişoarei Monaco.

— Nu suntem siguri că e un amănunt relevant, spune Nick. În momentul de faţă, încercăm doar să aflăm cine unde era după ce petrecerea s-a încheiat. Se pare că mai multe persoane au fost în pavilion, fumând şi bând, şi încercăm să stabilim cine a fost acolo. Domnul Winbury v-a spus unde fusese când a venit la culcare?

— Nu l-am întrebat unde fusese pentru că ştiam. Aici, acasă.

— La ce oră a venit domnul Winbury la culcare?

— Habar nu am. Eu dormeam.

— Dormeaţi, dar aţi remarcat că domnul Winbury mirosea a fum de trabuc?

— Exact, răspunde Greer. M-am trezit doar cât să-mi dau seama că Tag se pregătea de culcare şi că mirosea a fum de trabuc, dar nu cât să mă deranjez să mă uit la ceas.

— Şi nu v-aţi mai trezit până dimineaţă?

— Corect. M-am trezit de la sine la cinci şi jumătate.

— Şi la ce oră v-aţi băgat în pat, doamnă Garrison? V-aţi culcat imediat după ce s-a terminat petrecerea?

— Nu, nu imediat.

— Ce aţi făcut după petrecere? În timp ce domnul Winbury şi domnul Otis erau în birou?

— Am stat la calculator. Am scris. Am un termen de predare care se apropie cu repeziciune.

— Înţeleg. Şi unde anume aţi scris?

— Pe laptopul meu, răspunde Greer. În salonaşul meu.

— Şi masa de lucru respectivă e poziţionată în aşa fel încât să vedeţi pe fereastră?

— Da.

— Aţi observat ceva mişcare afară?

— Nu.

Nick se opreşte o clipă. Care e probabilitatea să nu fi văzut *nimic* pe fereastră? Nicio lumină? Nicio umbră?

— Şi la ce oră aţi terminat cu scrisul? întreabă.

— Am terminat la unsprezece şi un sfert, răspunde ea.

— Sunteţi sigură?

— Da, zice Greer. Mi-am impus să mă opresc, pentru că nu voiam să fiu obosită azi.

— Deci, după ce aţi terminat de scris, v-aţi dus la culcare. Să zicem... pe la unsprezece jumătate?

— Cam aşa, da.

Ceva din răspunsurile lui Greer Garrison îl irită. Sunt prea clare, prea fixe. E ca şi cum le-ar fi planificat din timp. Nick îşi asumă un risc.

— Aţi putea să mă duceţi la calculatorul dumneavoastră, doamnă Garrison? o întreabă.

— Nu înţeleg de ce ar fi nevoie de aşa ceva.

— Aş vrea să-l văd.

— Ei bine, în cazul acesta, mă duc să vi-l aduc.

— Nu, nu m-aţi înţeles, precizează Nick. Aş vrea să mă duceţi *la* calculatorul respectiv.

— E o solicitare absurdă, zice Greer.

A încolţit-o, îşi dă el seama.

— E o solicitare absurdă să mă duceţi la calculatorul în cauză, dar nu şi să îl aduceţi aici? Pentru că vreţi să ştergeţi sau să ascundeţi ceva de pe computerul respectiv?

— Nicidecum, răspunde Greer.

— Bine, atunci duceţi-mă la laptop. Vă rog, doamnă Garrison.

Femeia se uită lung la el preţ de o secundă, după care se ridică.

Nick o urmează pe hol. Trec de o uşă boltită şi pătrund într-o anticameră – în perete e o nişă în care se află un buchet imens de hortensii şi crini –, iar Greer deschide o uşă. Intră într-un salonaş cu o canapea, un fotoliu pentru două persoane, măsuţe care clar sunt antichităţi şi un birou faţă în faţă cu fereastra. Pe aceasta se vede o porţiune din gardul din lateral şi partea de sus a pavilionului de la piscină. Printr-o uşă, Nick vede dormitorul principal.

În acesta e un pat de mari dimensiuni cu așternuturi albe și o cuvertură, pe care sunt mai multe perne, toate aranjate în ordine perfectă. O pătură din cașmir, pe care e brodat cuvântul *Summerland*, e drapată pe diagonală peste colțul patului. Greer și-a făcut timp să-și facă patul atât de meticulos după ce aflase că Merritt murise – sau înainte? Dar, în momentul acela, o femeie iese din baia învecinată cu dormitorul principal, cu o găleată și o rolă cu prosoape de hârtie. Menajera.

— Ne poți lăsa singuri, te rog, Elida? i se adresează Greer.

Femeia dă aprobator din cap și se retrage cu pași grăbiți.

— Elida locuiește aici? întreabă Nick.

— Nu, răspunde Greer. Lucrează de la șapte dimineața la cinci. Azi a venit un pic mai devreme din cauza nunții.

Nick o urmează pe Greer până la un birou simplu din mahon, care lucea de parcă tocmai fusese lustruit. Pe blatul acestuia se află un laptop, un carnet de notițe, trei stilouri, un dicționar bilingv și unul explicativ. La birou e tras un scaun stil Windsor, iar Nick se așază și se concentrează asupra computerului.

— Deci documentul acesta, „Un ucigaș în Santorini”, e textul la care ați lucrat aseară?

— Da, confirmă Greer.

— Aici scrie că l-ați închis la 0:22. Dar dumneavoastră mi-ați spus că ați terminat lucrul la 23:15.

— M-am oprit din scris la 23:15. Am închis documentul la 0:22, se pare.

— Dar mi-ați zis că v-ați dus direct la culcare. Ați spus că v-ați culcat la aproximativ 23:30.

— Chiar m-am băgat în pat, zice Greer. Dar n-am putut să adorm, așa că am băut un pahar.

— De apă?

— Nu, un pahar cu băutură. Am băut niște șampanie.

— Deci la un moment dat, în intervalul 23:15 și 0:22, v-ați dus în bucătărie să beți un pahar de șampanie?

— Da.

— Și ați observat ceva mișcare atunci?

Greer își acordă un moment de gândire.

— Nu.

— N-ați văzut pe nimeni? întreabă Nick.

— Ei bine, în drumul de întoarcere în camera mea am văzut-o pe nora mea, Abby. Se ducea la bucătărie să bea apă.

— Da?

— Da.

— De ce nu a luat apă de la baie?

— Aş zice că voia gheaţă, probabil. E însărcinată. Şi noaptea era caldă.

— Aţi stat de vorbă cu ea?

— Doar câteva cuvinte.

— Ce v-a spus?

— A zis că îl aşteaptă pe Thomas să se întoarcă acasă. El ieşise în oraş cu Benji şi cu ceilalţi.

A, da. Nick îşi aminteşte că Abby era supărată că Thomas decisese să plece în oraş.

— Altceva?

— Nu chiar, nu.

— Aţi mai văzut şi pe altcineva?

— Nu.

— Şi, după ce v-aţi băut şampania, v-aţi întors în dormitor să vă culcaţi? întreabă Nick.

— Exact.

Nick se opreşte o clipă, să noteze ceva grăbit. L-a minţit în urmă cu zece minute; mare niciun motiv să creadă nimic din ce-l spune.

— Daţi-mi voie să schimb macazul acum. Am găsit un caiac de două persoane răsturnat pe plaja dumneavoastră. Deţineţi o asemenea ambarcaţiune?

— E caiacul soţului meu, spune Greer. Îşi înalţă uşor capul. A fost lăsat răsturnat pe plajă, deci?

— Da. Vi se pare ciudat?

Greer dă încet din cap.

— Un pic, da.

— De ce?

— Tag e maniac când vine vorba de caiacele lui, spune Greer. Nu le lasă înşirate pe oriunde.

— E posibil ca altcineva să fi folosit caiacul?

— Nu, le ţine încuiate. Dacă cel de două persoane a fost lăsat pe plajă, înseamnă că a ieşit cu cineva pe mare. Dacă ar fi ieşit de unul singur, l-ar fi luat pe cel de o persoană.

— Aveţi idee cu cine ar fi putut să se fi plimbat?

Greer neagă din cap. Pare mult mai puţin sigură pe ea decât acum câteva clipe, iar Nick simte cum, încet-încet, crede mai puţin în explicaţia pe care şi-o trasase atât de clar în minte.

— Presupun că va trebui să-l întrebaţi pe soţul meu asta, spune.

Tag

30 mai-19 iunie 2018

Îi ia numărul lui Merritt, dar nu face planuri să o revadă. E o chestie singulară, o aventură de un weekend, așa îi place să procedeze și cu alte femei. Au fost vreo șase, sau așa ceva, în decursul căsniciei sale, relaţii de o noapte-două, femei pe care nu le mai întâlnește apoi și la care nu se mai gândește vreodată. Comportamentul lui nu are nicio legătură cu sentimentele pe care le are pentru Greer. Sau poate că are. Poate că e o demonstraţie de putere, de sfidare.

Greer a intrat în căsnicia lor având mai mulţi bani și un statut social superior. S-a simţit dintotdeauna oarecum inferior ei. Aventurile lui sunt modul în care echilibrează balanţa.

Când se întoarce la New York, se întâmplă două lucruri. Primul e că îl sună Sergio Ramone. Tag ia în calcul să lase apelul să fie preluat de mesageria vocală. Se teme că Sergio a aflat că a fost cu Merritt la cina cu vinuri și că îl sună să-și exprime dezaprobarea. Dar apoi își aduce aminte că faptul că a mers însoţit de Merritt s-a făcut cu binecuvântarea soţiei lui.

— Bună, rostește. Ce mai faci, Sergio?

Până la urmă, se dovedește că Sergio l-a sunat din cu totul alt motiv. Omul lui de legătură de la Skadden, Arps, i-a spus lui Sergio că sunt șușoteli nemulţumite în departamentul de litigii despre Thomas Winbury. Se pare că acesta nu-și face partea lui de muncă. Își ia pauze lungi de masă și zile de concediu fără programare prealabilă. De multe ori pleacă de la serviciu la cinci, când alţi colegi stau la birou până la nouă sau zece seara. La ultima evaluare, i s-a dat un avertisment, dar nu a dat niciun semn de îmbunătăţire. Se discută posibilitatea concedierii.

Tag scoate un oftat. Thomas mereu a muncit doar atât cât să se menţină pe linia de plutire. Familia lui Abby e atât de bogată, încât Tag are o bănuială că Thomas *vrea* să fie concediat. O să lucreze în subordinea domnului Freeman, la firma lui din domeniul petrolier. Și se vor muta în Texas, ceea ce o să-i frângă inima lui Greer.

— Mulţumesc că m-ai avertizat, Sergio, spune Tag. O să vorbesc cu el.

Închide telefonul înainte ca Sergio să poată să îl întrebe cum a fost cina cu vinuri și apoi începe să înjure, cu ochii în tavan.

Câteva seri mai târziu, Thomas și Abby vin la cină la apartamentul lui Tag

şi al lui Greer. Aceasta gătise o pulpă de miel şi apartamentul era plin de aroma de carne la cuptor, usturoi şi rozmarin, dar de cum Abby intră în apartament, îşi acoperă gura cu mâna şi ţâşneşte spre baie.

Thomas dă din cap.

— Cred că a stricat surpriza, zice. Aşteptăm din nou un copilaş.

Greer întinde braţele către Thomas, dar ştiu cu toţii că trebuie să-şi limiteze reacţia la un optimism precaut.

Tag îi strânge mâna fiului său, după care îl trage într-o îmbrăţişare şi spune:

— O să fii un tată pe cinste.

De cum îi pleacă aceste cuvinte de pe buze, se îndoieşte de adevărul lor. Chiar o să fie Thomas un tată pe cinste? Ar trebui să se apuce serios de muncă, să înceapă să fie un exemplu pozitiv. Mai-mai că îl cheamă în biroul lui, să îi spună asta, dar până la urmă se decide să lase această ocazie să rămână în memoria tuturor drept una fericită sau cât se poate de fericită având în vedere că Abby suferea de asemenea greţuri îngrozitoare. O să vorbească cu Thomas altă dată.

•

În noaptea aceea, Tag nu reuşeşte să adoarmă. Se dă jos tiptil din pat şi se duce în birou. Cele trei birouri de acasă – cel din New York, cel din Londra şi cel din Nantucket – sunt nişte sanctuare dedicate intimităţii lui. Nimeni nu intră în ele, cu excepţia menajerelor, să se ocupe de curăţenie.

Îşi ia telefonul şi caută numărul lui Merritt. Aceasta răspunde la al treilea apel.

— Bună, Tag.

Glasul ei determină un şuvoi de amintiri. Aude zgomot în fundal, voci, muzică – e într-un local, pe undeva. E două dimineaţa, într-o miercuri. Tag n-ar trebui să continue legătura asta.

— Bună şi ţie, rosteşte. Sper că nu te-am trezit.

Merritt izbucneşte în râs.

— Sunt în centru, la un fel de bar. Arată ca o spălătorie cu autoservire, dar au o uşă secretă, o parolă şi... *voilà,* intri în subteran. Vrei să vii şi tu aici? Îţi explic eu cum să faci să intri.

— Nu, mulţumesc, răspunde Tag. Am sunat doar ca să-ţi spun că intuiţia ta nu a dat greş. Abby chiar e însărcinată. Ea şi Thomas ne-au anunţat în seara asta, la cină.

— Cine? întreabă Merritt.

— Abby. Abby, nora mea. A fost cu voi în weekendul burlăciţelor organizat pentru Celeste. Ai zis...

— A, exact, zice Merritt. Abby. Da, nu mă miră.

Se simte ca un netot. Ar trebui să închidă. O să o vadă pe Merritt în câteva săptămâni, la nuntă, şi ar fi cel mai bine dacă indiscreţia lor ar rămâne în trecut. Dar fata asta are ceva... Nu poate să lase lucrurile aşa.

— Unde ziceai că locuieşti? o întreabă. Cred că am uitat zona.

Se întâlneşte cu ea a doua zi, după muncă, şi iar în ziua următoare, iar sâmbătă îi spune lui Greer că se duce să alerge în Central Park, dar de fapt se duce la apartamentul lui Merritt. După ce fac sex, se duc la un local de pe strada ei, unde au nişte sandvişuri foarte bune, comandă mâncare pentru prânz şi stau unul lângă celălalt, vorbind şi râzând – iar în toiul acestei armonii, Tag îşi dă seama că situaţia îi scapă de sub control. Ce face aici? L-ar putea vedea vreun cunoscut cu fata asta.

O conduce acasă, iar ea îl trage înăuntru apucându-l de partea din faţă a tricoului. Merritt vrea ca el să intre din nou. Şi el vrea asta, ah, cât de mult! Cedează, dar numai pentru câteva minute, precizează.

Merritt l-a făcut să se simtă din nou ca un adolescent. Dorinţa lui e atât de intensă, atât de neobosită, încât îl sperie. Nu-şi poate aduce aminte să fi dorit pe cineva sau ceva atât cât tânjeşte după fata aceasta. Sentimentele sale pentru Greer par aproape vetuste în comparaţie cu toate aceste trăiri.

Merritt are 28 de ani, aproape 29. Are o relaţie călâie cu fratele ei şi a rupt complet legătura cu părinţii. Asta e un lucru pe care Tag nu îl poate înţelege.

— Şi ce faci de Ziua Recunoştinţei? o întreabă. De Crăciun?

Merritt ridică din umeri.

— Anul trecut, de Ziua Recunoştinţei am comandat mâncare chinezească şi am văzut un film. De Crăciun, am luat avionul până la Tulum, am fost la un centru de yoga.

Greer e absorbită total de terminarea romanului şi de planificarea nunţii lui Benji. E atât de concentrată asupra acestor două proiecte că nu observă nicio schimbare la Tag. Nu îl vede, nu îl aude, iar de sex nici nu se poate pune problema. Glumeşte că vor avea parte de o a doua lună de miere de cum Benji şi Celeste vor pleca în prima lor asemenea vacanţă. Dar el ştie că, de cum o să se termine cu nunta, Greer se va prăbuşi extenuată sau o să intre într-o stare de apatie, pentru că nu mai are ce să aştepte şi să planifice.

Stabileşte o întâlnire la un pahar cu nişte clienţi la barul de la Hotelul Whitby şi îi spune lui Merritt să stea în acest timp la bar, fără să dea vreun semn că îl cunoaşte. Ea face întocmai, îmbrăcată cu o rochie neagră minusculă şi cu tocuri subţiri de 13 centimetri, iar Tag se scuză şi îşi lasă clienţii singuri câteva minute. O urmează pe Merritt în toaleta femeilor, unde încuie uşa unei cabine şi fac sex cu o pasiune şocantă. Când iese, Tag e de-a dreptul îmbătat de fericire, nu-i pasă nicidecum cine îl vede.

Mai târziu, se mustră pentru imprudenţa de care a dat dovadă. Se

întreabă ce face.

•

Merritt primeşte bilete la concertul lui Billy Joel din Madison Square Garden. Vine şi el cu ea?

— Nu pot, răspunde Tag. E prea riscant.

— Te rog, insistă ea. Sunt locuri în al doilea rând.

— Tocmai asta e problema, zice Tag. Dacă erau undeva în ultimele rânduri, nu mi-aş face griji că s-ar putea să dau nas în nas cu vreun cunoscut.

— Bine, atunci, răspunde ea. O să mă duc cu Robbie.

— Cine e Robbie?

— Tipul cu care am avut o relaţie tumultuoasă de ceva vreme, ne-am tot certat şi împăcat, spune Merritt. E barmanul din tura de zi de la Breslin.

•

Tag e iritat de vestea existenţei acestui Robbie, deşi... la ce se aştepta? Normal că există un Robbie. Nu s-ar mira dacă ar exista vreo şase ca Robbie. Acest gând e atât de demoralizant că, a doua zi la prânz, Tag e la Breslin, comandând terină de iepure şi un ou scoţian – măcar e un local cu un meniu decent – de la un tip masiv, evident irlandez, E mai înalt cu şase centimetri şi mai greu cu vreo optsprezece kilograme decât Tag, plus că e cu 20 de ani mai tânăr. Acesta e tipul de bărbat cu care Merritt ar trebui să aibă o relaţie. Nu numai că Robbie e barman, dar e şi actor aspirant – iar din câteva cuvinte schimbate cu el află că tocmai a primit un rol într-un episod-pilot. Tag îl urăşte pe Robbie cu o pasiune clocotitoare; îi lasă un bacşiş absurd de mare.

În seara concertului, e agitat. Şi-l închipuie pe Robbie punându-şi mâinile acelea ca lopeţile pe talia lui Merritt şi legănându-se în ritmul muzicii lipit de spatele ei. E atât de zdruncinat de această imagine că îi spune lui Greer că nu îi e foame şi că nu va lua cina cu ea; poate că o să ronţăie un sandviş în birou, mai târziu.

Îi trimite mesaj lui Merritt: „Anunţă-mă când se termină concertul. Ne vedem la tine la apartament”.

Douăzeci de minute tensionate mai târziu, primeşte răspuns: „K”.

„K”. A existat vreodată un răspuns mai puţin satisfăcător, în toată istoria SMS-urilor? Tag e convins că nu.

Ora unsprezece soseşte şi trece, se face unsprezece treizeci. Tag cedează în faţa foamei şi se duce la bucătărie, să îşi facă un sandviş cu şuncă. Vede lumina în dormitorul pe care îl împarte cu Greer. Deschide uşa şi dă cu ochii de ea, îmbrăcată în pijamaua ei albastră făcută pe comandă. Are părul prins într-un coc susţinut cu un creion şi ochelarii proptiţi pe vârful nasului.

În dreapta laptopului are un pahar de chardonnay. E în mijlocul unei scene, îşi poate da seama, dar îşi ridică ochii la el şi schiţează un zâmbet.

— Deci mergem la culcare? îl întreabă.

„Da", răsună în mintea lui Tag. „Zi că da". Uite ce elegantă e, cât de productivă, cât de ingenioasă... Are absolut toate calitățile pe care și le-ar dori vreodată de la o femeie.

— Trebuie să mai lucrez, îi spune Tag. Eu și Ernie ne ocupăm de contractul cu Libia. O să fie o chestie uriașă. O să se prezinte la birou la prima oră și trebuie să am situația financiară terminată, să o aibă.

Greer închide calculatorul.

— Ei bine, eu închei pe seara asta. Își ridică fața, să fie sărutată. Să nu stai prea mult.

— Știi bine că nu, răspunde Tag. Te iubesc, draga mea.

•

Așteaptă până la douăsprezece treizeci și, văzând că nu primește niciun mesaj de la Merritt, iese pe furiș din apartament, oprește un taxi și se duce pe Perry Street. Se înființează la intrarea blocului ei și formează la interfon codul apartamentului, dar nu răspunde nimeni.

Și apoi o aude râzând. Aruncă o privire de-a lungul străzii și îi vede, neobservat, pe Merritt și pe Robbie venind spre bloc. Se plimbă apropiați, dar nu se ating. Tag încearcă să coboare rapid treptele de la intrarea blocului înainte ca ea să-l vadă... dar e prea târziu.

— Tag? rostește ea.

E prins. E aproape unu dimineața; n-are cum să spună că e doar o vizită întâmplătoare. E un bărbat cosmopolit, un bărbat de succes care stă în fața blocului ei, ca cine știe ce fraier dintr-o comedie romantică; dacă Greer ar putea să-l vadă acum, i s-ar fi părut atât de ridicol, încât poate chiar ar fi izbucnit în râs. Dar vederea lui Merritt îi stârnește un curent de adrenalină prin trup. Simte îndeajuns de multă pasiune cât să-l pocnească pe Robbie și să-l facă una cu asfaltul, în ciuda faptului că acesta e mai masiv, după care să o ridice pe Merritt pe umăr și să o ducă în apartament urcând pe scări. Poartă o rochie albă, croșetată, și cercei lungi, iar părul îi e strâns în vârful capului. E cea mai atrăgătoare femeie pe care a văzut-o vreodată.

— Trebuie să vorbesc cu tine, spune Tag.

— Bine, răspunde Merritt. Își ridică ochii la Robbie. Robbie, ți-l prezint pe Tag. Tag, Robbie.

Tag îi întinde mâna, un gest automat. Robbie spune:

— N-ai fost la prânz azi? La Breslin?

Tag n-ar fi trebuit să lase un bacșiș așa de mare. Sigur asta l-a făcut imposibil de dat uitării.

— Ai fost? spune Merritt.

Pare amuzată. Înțelege acum ce putere are asupra lui. A stricat complet

lucrurile, își spune Tag. Ar fi trebuit să se ducă pur și simplu la concert.

•

Ziua de naștere a lui Merritt e în iunie. Vrea să facă ceva special. Vrea să plece undeva cu Tag. Acesta cântărește bine această solicitare. Unde să se ducă? La Paris? La Roma? Istanbul? Los Angeles? Rio de Janeiro? Caută ceva informații despre Istanbul, dar decide că să plece peste mări și țări e o idee deloc practică și riscantă, chiar dacă ar pleca separat. În loc de asta, rezervă o cameră în New York, la Four Seasons, în centru. Își face griji oarecum, pentru că, atunci când el și Greer se mutaseră la New York, stăteau la un alt Four Seasons și le place să se cazeze la acest hotel atunci când călătoresc. Dar e o marcă în care are încredere, e vorba doar de o noapte, iar hotelul e tocmai lângă Freedom Tower, respectiv o zonă în care cunoscuții lui nu circulă după ora cinci după-amiaza.

În weekendul de dinaintea zilei de naștere a lui Merritt, Tag și Greer sunt în Nantucket. Greer are o întâlnire de trei ore cu Roger Pelton, care organizează nunta. El iese cu caiacul pe mare, după care se duce cu mașina în oraș, să ia prânzul – îi place la nebunie sandvișul cu crab cu carapacea moale de la Straight Wharf Fish – și, dacă tot e plecat, se hotărăște să îi cumpere un cadou lui Merritt. A fost educat de Greer să înțeleagă că singurul dar acceptabil la o zi de naștere sau aniversare este o bijuterie. Intră în magazinul Jessicăi Hicks cu gândul să ia niște cercei sau un colier scurt, dar când o descrie pe tânăra pentru care cumpără cadoul – minte că darul ar fi pentru nora lui, Abby, care e însărcinată cu primul lor nepot – Jessica îi arată inelul de argint cu model în filigran bătut cu safire multicolore.

— E făcut să fie purtat pe degetul mare, îi spune Jessica.

— Pe *degetul mare*? întreabă Tag.

— Credeți-mă, răspunde Jessica. E o modă.

Cumpără inelul pentru degetul mare și iese din magazin cu o senzație de anticipare veselă. Inelul e superb. Lui Merritt o să-i placă la nebunie, e sigur.

Fericirea lui e ceva special.

•

Pe optsprezece, ajunge la hotel devreme. A dat comandă ca un buchet de trandafiri scumpi să fie livrat în cameră, ca și o sticlă de șampanie.

Pune cutiuța de la Jessica Hicks între flori și frapieră. Totul e cum trebuie, dar nu se poate relaxa. Ceva din întregul scenariu în care se află îl face să simtă că relația aceasta era o aventură extraconjugală ordinară. E un stereotip, un bărbat de vârstă mijlocie care se culcă cu una dintre prietenele nurorii pentru că soția lui e ocupată și atentă la alte lucruri, iar el are nevoie să-și crească stima de sine.

Așteaptă în cameră sosirea lui Merritt, dar aceasta îi trimite mesaj că e la

salonul de frumuseţe pentru o epilare inghinală şi că o să întârzie.

E un pic iritat de sinceritatea ei. Chiar e nevoie să-i spună că *se epilează*? I se pare un gest lipsit de eleganţă.

Se hotărăşte să coboare la bar pentru un pahar. Un pahar cu o băutură adevărată.

De cum intră, ochii i se întâlnesc cu ai unui bărbat, iar în secunda următoare îşi dă seama cu oroare că respectivul e fiul lui, Thomas.

Înainte ca Tag să apuce să se gândească să nu reacţioneze aşa, se ascunde în spatele unui stâlp. Aşteaptă câteva secunde, ţinându-şi respiraţia, cu inima aproape oprindu-i-se de la şocul înregistrat, aşteptând ca Thomas să-l abordeze şi să-l întrebe ce caută acolo. Ce-ar trebui să spună? Că se întâlnea cu un client la un pahar, bineînţeles, şi apoi, când respectivul nu avea să apară, Tag se poate preface iritat şi să iasă ca să dea un telefon.

Aşteaptă, Nu se întâmplă nimic, însă. Tag l-a văzut pe Thomas, dar e posibil ca Thomas să nu îl şi văzut pe el, sau l-a văzut, dar cumva nu i-a recunoscut chipul ca fiind al tatălui lui?

Trece suficient timp ca Tag să se hotărască să ia iniţiativa. Aruncă o privire pe după stâlp. Thomas se uită lung la paharul lui cu fundul gros. Pare extrem de trist. Oricât de mult conştientizează Tag cât de important e să plece din bar cât încă mai poate, e fascinat de aerul fiului său mai mare. Mintea i se duce la apelul primit de la Sergio. Thomas pleacă devreme de la serviciu, îşi ia zile de concediu neprogramate anterior. Iar acum bea un pahar la barul unui hotel aflat în cealaltă parte a Manhattanului, care nu e nicidecum în zona locului său de muncă. Tag vrea să se aşeze pe scaunul de lângă el şi să-l întrebe ce se întâmplă.

Poate a fost concediat?

Poate Abby a pierdut sarcina?

Dacă e una din astea, o să afle destul de curând. Trebuie să iasă din bar neobservat. Se întoarce şi se retrage cu paşi grăbiţi, sperând că Thomas n-o să-l recunoască de la spate. Se duce înapoi în cameră să îşi ia geanta şi îi dă mesaj lui Merritt:

„A intervenit ceva. Camera 1011 îţi stă la dispoziţie în noaptea asta. Găseşti şampanie şi un mic cadou pentru tine. Dar va trebui să lăsăm întâlnirea noastră pentru altă dată. Îmi pare rău. La mulţi ani, Şosea-cu-acces-limitat".

Ia un taxi ca să se întoarcă acasă şi, când intră, dă de Greer în costumul ei de yoga cu corpul îndoit în poziţia copilului pe covorul din camera de zi. Îşi ridică ochii la el şi îi adresează un zâmbet radios.

— Ai venit acasă! îi zice.

Şi, în secunda aceasta, vraja se rupe. Tag a terminat-o cu aventura lui. E

din nou un soţ îndatoritor, un tată de nădejde şi un viitor bunic. Merritt îl sună în lacrimi; îi lasă mesaje vocale, îi trimite mesaje. Îi spune că e un ticălos, îi spune să-şi bage o furculiţă în ochi.

Sună la biroul lui şi vorbeşte cu domnişoara Hillery, secretara foarte britanică şi foarte formală a lui Tag, care îi e atât de devotată că a venit de la Londra odată cu el.

— A sunat o domnişoară, în legătură cu o şosea cu acces limitat? îi spune domnişoara Hillery, înmânându-i bileţelul cu mesajul. Spune că e vorba de o chestiune urgentă.

— Mulţumesc, domnişoară Hillery, spune Tag cu ceea ce speră că pare a fi un zâmbet lipsit de griji. Închide uşa biroului şi se prăbuşeşte la birou. Faptul că Merritt sunase la el la serviciu era doar un pas spre a suna la ei acasă sau – pentru că Tag ştie că Celeste ar putea să-i dea numărul de telefon, din naivitate – să o sune pe Greer pe mobil.

„Ei bine, o să primească exact ce-şi doreşte."

O sună înapoi.

— Tag? rosteşte ea direct.

— Ce Dumnezeu *faci*? o întreabă. Nu poţi să mă suni la muncă.

— Sunt însărcinată, rosteşte ea.

Nantucket

Sâmbătă, 7 iulie 2018, 12:00

Până la jumătatea dimineţii, întreaga insulă freamătă de veştile despre Domnişoara de Onoare Ucisă. Marty Szczerba o sună pe fiica lui, Laura Rae, iniţial doar pentru ad auzi vocea şi a se linişti că e în regulă, dar apoi întreabă de Adi Conover – *ea* e bine? –, iar Laura Rae răspunde:

— Da, tată, evident. Ce ai păţit?

Până la urmă, Marty îi spune toată povestea, sau ceea ce cunoaşte din ea. Laura Rae îi spune logodnicului ei, Ty, care lucrează la Toscana Excavating şi care nu e nicidecum un om care să ducă vorba. Dar Ty trece pe la mama lui pentru o gustare înainte de prânz şi îi povesteşte ce s-a întâmplat. Carla, mama lui Ty, face voluntariat la magazinul Hospital Thrift Shop sâmbăta, la prânz, şi se apucă să le dea vestea absolut tuturor clienţilor care îi trec pragul.

•

Finn MacAvoy primeşte un mesaj de la iubita lui, Lola Budd: Am prins un suspect de crimă!

Finn e la Cisco Beach, dă lecţii de surfing unor copilaşi de opt ani foarte bogaţi şi răsfăţaţi care vor cu toţii să devină ca John Trif Florence. Finn menţionează relaxat conţinutul mesajului de la Lola.

— Iubita mea a prins un suspect de crimă, spune.

Până să-şi dea seama, e înconjurat de mamele tinerilor surferi şi toate vorbesc despre o persoană pe care o numeau Domnişoara de Onoare Ucisă şi îl întreabă pe Finn dacă poliţiştii l-au prins pe vinovat şi cine e, iar Finn regretă amarnic că a deschis gura.

•

Sora geamănă a lui Finn, Chloe MacAvoy, s-a retras în pat deşi e o sâmbătă călduroasă şi însorită, iar programul de serviciu a fost anulat. Nu mai lucrează pentru că Merritt Monaco, domnişoara de onoare de la nunta Otis-Winbury, a murit. Roger Pelton a găsit-o plutind în mare, chiar lângă plajă, în dimineaţa respectivă.

Siobhan o sunase să-i spună personal ce se întâmplase în loc să o pună pe Donna, şefa chelnerilor, să facă asta, deoarece aşa e ea ca patroană. Îşi asumă responsabilitatea pentru clienţii ei.

— Chloe, i-a spus, nunta a fost anulată. Merritt Monaco, domnişoara de

onoare, s-a stins în decursul nopţii.

— S-a stins?

— A murit, Chloe, a spus Siophan. A decedat. S-a înecat în mare, în dreptul vilei respective, noaptea trecută.

— Dar... a rostit Chloe.

— Asta e tot ce ştim în momentul de faţă, i-a spus Siophan. Poliţiştii lucrează la elucidarea situaţiei.

„Poliţiştii?” s-a întrebat Chloe în sinea ei. Îl văzuse pe unchiul Ed pe terasă, vorbind la telefon, cu puţin timp în urmă, dar unchiul Ed mereu era cu telefonul la ureche.

A încheiat apelul cu Siobhan şi a închis ochii.

Se ţinuse foarte departe de moarte de la şapte ani, când unchiul Ed şi mătuşica veniseră să îi spună ei şi lui Finn că părinţii lor muriseră. Amândoi odată, îşi pierduseră vieţile într-un accident de navigaţie. Chloe nu prea înţelesese la momentul respectiv; era prea mică. Ce ştia despre moarte la şapte ani? Absolut nimic. Moartea părinţilor lor o afectase mai grav pe măsură ce mai crescuse. Acum ştie ce-i lipseşte. Nu are un tată care să o trateze ca pe o prinţesă; nu are o mamă împotriva căreia să se revolte. Îi are pe unchiul Ed şi pe mătuşica, iar aceştia sunt nişte tutori puternici, de nădejde şi capabili... dar nu sunt părinţii ei. Ori de câte ori se gândeşte la tatăl ei cântând *Please Come to Boston* la chitară sau la mama ei desenând un trandafir pe obrazul lui Chloe, simte o tristeţe insuportabilă. I-a dat un mesaj lui Blake, o fată care lucra cu ea: „Merritt, domnişoara de onoare, a murit”.

Blake i-a răspuns: „Ştiu. Am auzit că era o groază de sânge”.

Chloe a fugit la baie să vomite. După cina de repetiţie din seara anterioară, băuse câteva beri cu Blake şi Geraldo. Geraldo are 24 de ani, este din El Salvador şi mereu le aduce lui Chloe şi Blake băutură după programul de lucru.

Unchiul Ed a bătut la uşă.

— Eşti bine acolo?

— Bine, i-a răspuns Chloe.

Voia să îl întrebe pe unchiul Ed despre Merritt, dar nu putea să suporte să discute despre asta chiar atunci. În sinea ei, începuse să-l blesteme amarnic pe Geraldo.

•

Acum, din nou în pat, rememorează evenimentele din timpul petrecerii. Cele mai multe contracte decurg în acelaşi mod. Chloe şi colegii ei vin devreme, în uniformele lor cu pantaloni negri impecabili şi cămăşi albe imaculate, proaspăt ieşiţi de sub duş, cu chipuri luminoase, pregătiţi să

servească invitaţii. Pentru că nu are decât 16 ani, Chloe nu poate să servească alcool, deşi această regulă e încălcată tot timpul. Aproape primul lucru care s-a întâmplat la această cină de repetiţie a fost că Greer Garrison, mama mirelui, i-a cerut lui Chloe să îi reumple paharul cu şampanie. Chloe i-a spus lui Ian, barmanul, că *el* trebuia să o servească pe doamna Garrison, dar acesta avea alţi trei clienţi, aşa că i-a spus să îl caute pe Geraldo. Totuşi, Geraldo nu era prin zonă, iar Greer Garrison cerea cântat din nou să i se umple paharul, cu o privire cu subînţeles la Chloe, aşa că aceasta a luat sticla de Veuve Clicquot din frapieră şi i-a umplut discret cupa.

Chloe n-a observat mare lucru în rest în ceea ce privea evenimentele de la petrecere, doar că invitaţii se îmbătau din ce în ce mai tare. Se servea un punci special, un mojito cu mure, iar invitaţii îl dădeau pe gât ca pe apă. A strâns o groază de cupe de punci pe jumătate goale, cu frunze de mentă şi mure întregi şi dolofane prinse printre cuburile de gheaţă în curs de topire; le-a dus la bucătărie, unde l-a găsit pe Geraldo ocupându-se de gunoiul de acolo. A luat cupa cu cea mai mare cantitate de punci şi a dat-o pe gât.

— Câh, a zis Chloe. Pe aia a pus gura altcineva. În plus, dacă te vede Siobhan făcând aşa ceva, o să te dea afară.

— Siobhan tocmai a plecat, a răspuns Geraldo. Mai are alte patru evenimente în seara asta. N-o să se întoarcă.

— Atunci Donna, a spus Chloe, dar amândoi ştiau că Donna nu era deloc strictă.

Dacă l-ar fi văzut pe Geraldo bând alcool, nu ar fi făcut altceva decât să dea ochii peste cap.

— Gustă şi tu, a îndemnat-o Geraldo.

— Nu, a refuzat Chloe.

— Hai, gustă şi tu, a insistat Geraldo.

Chloe nu fusese niciodată omul care să reziste la presiunile din afară. În plus, băutura aceea avea o culoare mov care îi dădea un aspect delicios. A băut jumătate de cupă fără ca buzele ei să atingă marginea de sticlă. Băutura era atât de fructată şi de mentolată că abia putea să simtă gustul de alcool, dar aproape instantaneu s-a simţit mai uşoară, mai relaxată.

Şi-a format obiceiul de a sorbi pe ascuns câteva guri de punci ori de câte ori strângea cupele abandonate de invitaţi. Nu se îmbăta, sau cel puţin nu credea; din contră, punciul o făcea să fie mai atentă.

Chloe voia să devină scriitoare, ca Greer Garrison. Nu voia să scrie romane poliţiste; voia să scrie un blog de modă şi *lifestyle,* despre tot ce era nou şi ce era *la modă*.

Partea grozavă la nunta asta era cât de atrăgători şi de eleganţi erau toţi cei implicaţi. Chloe făcuse fotografii mentale cu cel puţin patru ţinute,

inclusiv salopeta extraordinară pe care o purta Greer Garrison. Arăta *uluitor* şi era *trecută de 50 de ani*.

Când Chloe se îndrepta către bucătărie – era o englezoaică la masa 4 care ceruse impunător să i se mai aducă nişte biscuiţi de casă –, a simţit miros de fum şi, având în vedere că Greer decretase că *fumatul era absolut interzis* oriunde pe proprietatea ei, Chloe a hotărât că biscuiţii mai puteau să aştepte şi a pornit în căutarea sursei. A găsit-o pe domnişoara de onoare pe veranda laterală, fumând o ţigară şi scuturând scrumul pe tufa de hortensii de dedesubt.

Chloe era pe punctul de a deschide gura pentru a-i spune că fumul intra în casă când un bărbat a urcat treptele verandei. Era tatăl mirelui. A luat un fum din ţigara domnişoarei de onoare şi apoi s-a sprijinit cu coatele de balustradă, chiar lângă ea.

Ea ar fi trebuit să se întoarcă la treaba ei. Dacă socrul mare, care era proprietarul casei, permitea fumatul, atunci sigur că era în regulă. Dar a rămas proţăpită exact unde se afla. Domnişoara de onoare era extrem de *cool*! Purta o rochie mulată, neagră, cu bretelele care i se încrucişau pe piele, un decolteu foarte adânc în spate şi un colier strâns pe gât din piele şi cristale despre care Chloe credea că ar fi putut fi de la Van Cleef and Arpels sau din vreo piaţă de vechituri din Mumbai; era imposibil să-ţi dai seama clar, ceea ce-l şi făcea să fie aşa tare.

— Trebuie să faci întrerupere, a zis tatăl mirelui.

— Nu pot, a răspuns domnişoara de onoare.

— Ba poţi, a zis tatăl mirelui.

— N-o s-o fac.

— Merritt, nu-ţi doreşti un copil.

Chloe a trebuit să facă un efort să închidă gura.

— Chiar nu vreau un copil, a răspuns Merritt. Dar te vreau *pe tine,* Tag, şi ăsta e copilul tău. E legătura mea cu tine.

— Aş putea să te provoc, a spus Tag. De unde ştiu eu că e al meu? Ar putea la fel de bine să fie al lui Robbie.

— Nu m-am mai culcat cu Robbie de anul trecut, zice Merritt. Şi acum câteva săptămâni nu s-a întâmplat nimic între noi. Ai avut tu grijă, nu-i aşa?

— Cum pot să fiu sigur că eşti într-adevăr însărcinată? De unde ştiu eu că nu te-ai descotorosit deja de copil? Uită-te şi tu, *fumezi.* Dacă ţi-ai pus aşa în cap să faci copilul ăsta, ce-ar fi să începi să ai grijă de el?

— Nu e treaba ta ce fac eu, a zis Merritt.

— Păi ori e, ori nu e, a contraatacat Tag. A aruncat ţigara în tufa de hortensii. Hotărăşte-te!

— Tag...

— O să trecem cu bine de nunta asta, a zis Tag. Şi când o să pleci, duminică, o să-ţi scriu un cec. Dar cu asta e gata totul, Merritt. Chestia asta s-a terminat.

Tag a dispărut din câmpul vizual al lui Chloe – a coborât pe scara verandei, a dedus ea, şi s-a întors la petrecere.

— O să-i spun lui Greer! a strigat Merritt în urma lui.

Nu a primit niciun răspuns, iar Merritt s-a înmuiat toată, izbucnind în plâns.

Chloe a simţit impulsul de a se duce să o aline, dar în acelaşi timp îşi spunea „Ce scandal...” Domnişoara de onoare era însărcinată cu copilul socrului mare! Acesta voia ca ea să facă avort; ea voia să fie cu el. El voia să îi dea bani ca să scape de ea; ea încerca să-l şantajeze.

— *Chica*[6]!

Geraldo gesticula către ea de pe hol, şi Chloe a pornit în grabă către el. Trebuia să se întoarcă la treabă.

•

În ciuda schimbului de replici la care fusese martoră, sau poate tocmai din cauza lui, Chloe a continuat să bea pe furiş. Nu părea să îi afecteze eficienţa profesională. A servit bufetul suedez cu fructe de mare, apoi a strâns tot; a ascultat distrată discursurile. A servit desertul, după care a strâns vasele. Invitaţii au început să danseze. Chloe a căutat-o cu privirea pe Merritt, domnişoara de onoare, dar nu a zărit-o nicăieri. În acest timp, Tag dansa cu Greer.

Petrecerea se apropia de final. Formaţia a interpretat ultimul cântec, iar Chloe a intrat în starea pe care ea o numea în mintea ei a fi de „curăţenie turbo”. Tot ce nu era piesă de mobilier trebuia dus înapoi în bucătărie. Fuseseră multe toasturi cu şampanie, aşa că erau o groază de cupe zvelte, care erau mai greu de transportat decât paharele de punci pentru că aveau centrul de greutate mai sus. Chloe încerca să fie atentă. Era întuneric, terenul era neregulat, iar ea băuse o cantitate deloc mică de punci. Ducea o tavă plină cu cupe de şampanie cu diverse niveluri de băutură rămasă în ele. Încerca să decidă dacă ar trebui să înceapă să dea pe gât şampania – Veuve Clicquot era foarte scumpă, ştia – şi se gândea şi la un instrument muzical pe care îl văzuse o dată şi care nu era altceva decât o serie de pahare cu apă până la diferite niveluri pe care un tip le atingea cu degetul umed atunci când vârful pantofului ei s-a atins de buza diferenţei de nivel acolo unde se făcea trecerea de pe plajă pe peluză. Tava a fost proiectată în aer; paharele s-au făcut ţăndări. Acest sunet era unul care reprezenta un coşmar recurent

---

[6] *Chica* (în limba spaniolă) – fată.

pentru chelnerii din toată lumea. Chloe s-a crispat instantaneu. Își dorea cu ardoare să aibă puterea de a face tava să i se întoarcă în mâini, ca într-un film derulat înapoi, iar paharele să redevină întregi. Era uşurată că petrecerea se încheia şi că se părea că nimeni nu observase momentul ei de neîndemânare extremă.

Dar, în secunda următoare, s-a auzit un glas din întuneric.

— Vai, stai să te ajut!

Chloe şi-a ridicat privirea din haosul de cioburi. Era Merritt, domnişoara de onoare, îmbrăcată cu rochia ei neagră *cool.*

— Nu e nevoie, a răspuns Chloe. E vina mea.

— I s-ar fi putut întâmpla oricui, a zis Merritt. Şi mi s-ar *fi întâmplat şi* mie, crede-mă, dacă aş fi avut curajul să fac aşa ceva la vârsta ta.

Chloe s-a uitat fix la Merritt preţ de o clipă. Acum, că stăteau faţă în faţă, era intrigată şi stânjenită. Ea ştia secretul lui Merritt, dar Merritt nu ştia că fata din faţa ei îi cunoştea taina. Dacă Merritt şi-ar fi dat seama că Chloe ştia că era însărcinată cu copilul socrului mare, ar fi fost... cum? Furioasă că aceasta trăsese cu urechea la discuţia lor? Jenată la culme de faptul că reprezenta un exemplu negativ? Chloe îşi ţinea chipul în jos, să nu cumva ca expresia să o trădeze. Alegea cioburile mai mari din iarbă. Când le punea pe tavă, scoteau un clinchet uşor.

— Cum te cheamă? a întrebat-o Merritt.

— Chloe MacAvoy.

— Unde locuieşti, Chloe?

— Aici, a răspuns ea. În Nantucket. Tot anul.

Merritt a scos un oftat.

— Ei bine, atunci să ştii că eşti cea mai norocoasă fată din lume.

— Tu unde locuieşti? a întrebat-o Chloe.

— Eu în New York, a răspuns Merritt. Lucrez în relaţii publice acolo şi fac şi ceva muncă de *influencer* pe Instagram.

— Oh. Chloe a înghiţit în sec. Zău? Cum te cheamă? Să te urmăresc şi eu.

— Caută Merritt – cu doi r şi doi t – Monaco, exact ca ţara. Poţi să ţii minte? Aş fi onorată dacă m-ai urmări, Chloe. O să fiu cu ochii pe notificări, să te urmăresc şi eu pe tine.

— O să mă urmăreşti şi tu? a rostit Chloe.

Se simţea grozav de flatată – Merritt era *influencer!* – chiar dacă ştia că nu ar trebui să o plaseze pe Merritt pe un piedestal. Dacă ea ar ajunge vreodată în postura în care e Merritt acum, mătuşica şi unchiul Ed ar fi *extrem de dezamăgiţi*.

Şi totuşi, nu avea cum să nu simtă un pic de admiraţie plină de uimire, căci se afla în prezenţa unei vedete.

— Îmi place la nebunie rochia ta. Te-ar deranja să-mi spui de unde e?

Merritt s-a uitat în jos, ca şi cum ar fi vrut să-şi aducă aminte ce purta.

— E de la Young, Fabulous and Broke, i-a răspuns. Cam ca mine – tânără, fabuloasă şi falită. Zâmbetul i se stinse. Ei, două din trei, oricum.

•

De cum au terminat de strâns cioburile şi Merritt a plecat în grabă să o găsească pe Celeste, Chloe n-a vrut decât să termine de strâns şi să plece. I-a arătat tava cu cioburi Donnei, care s-a încruntat, dar apoi a spus:

— Ni se întâmplă şi celor mai buni dintre noi, puştoaico.

Geraldo a zis:

— Hai să ne cărăm de-aici, *chica!*

Chloe trebuia să se ducă la baie. Grav. Lui Siobhan nu îi plăcea ca ei să folosească toaleta decât dacă era o urgenţă absolută, iar acum clar era cazul. Era o toaletă pentru oaspeţi şi acum, că cei mai mulţi dintre invitaţi plecaseră, era liberă.

Când a ieşit din baie, câteva minute mai târziu, a făcut stânga pe hol către ceea ce credea a fi uşa casei şi libertate. Dar a ajuns în schimb într-o cameră de zi.

— Hei, s-a auzit un glas.

Chloe s-a uitat atentă prin cameră, dar nu a văzut pe nimeni. Apoi dintr-un fotoliu care arăta ca un glob de îngheţată de vanilie, s-a ridicat o femeie. Era cea care fusese atât de nepoliticoasă şi o trimisese pe Chloe să îi aducă mai mulţi biscuiţi cu cheddar. „Şi ai grijă să fie calzi!"

— Da? a rostit Chloe.

— Poţi să-mi aduci o sticlă de ceva, păpuşico? a întrebat-o femeia. Whisky? Vodcă? Nişte şampanie de-aia din care bea Greer?

— Ăăă... a îngăimat Chloe. Petrecerea s-a încheiat, să ştiţi.

— Petrecerea *oficială* s-a terminat, a zis femeia. Era prost vopsită, un blond care devenise ruginiu pe cărare. Acum e petrecerea *de după* şi, având în vedere că am rămas pe uscat, am nevoie de ajutorul tău.

— Nu am decât 16 ani, i-a răspuns Chloe. Nu pot să vă servesc cu alcool. E ilegal.

Femeia a izbucnit în râs.

— Ha! Şi dacă ţi-aş da o sută de lire? Sau, stai, o sută de... cum le spuneţi voi, yankeii? Dolari!

O sută de dolari? Era tentant. Chloe ştia cât de uşor ar fi fost să ia o sticlă din cutiile care aşteptau să fie încărcate din nou în maşina firmei de catering. Dar gândul i s-a dus la Merritt. O decizie imprudentă poate duce la alta, şi-a dat seama, cu ceva teamă.

— Îmi pare rău, i-a spus. Trebuie să ajung acasă.

— Drăguţo, *te rog,* a zis femeia. Sunt disperată de-a dreptul! Aş fi pariat şi ultimul şiling pe care îl am pe numele meu că Tag Winbury ţine o sticlă de scotch în fiecare cameră, dar nu găsesc nicio picătură. Şi tu *ești* chelneriţa de la firma de catering, nu? Aşa că e treaba ta să-mi aduci ce vreau.

— Îmi pare rău, a zis din nou Chloe. Am terminat programul. Acum plec.

I-a adresat femeii ceea ce spera că era un zâmbet plin de profesionalism şi i-a întors spatele. A pornit în direcţia din care venise şi a ieșit rapid din casă pe uşa din lateral. Asta pentru că, hai să fim serioşi, la câte chestii să poată face faţă într-o singură seară?

Inspectorul

Sâmbătă, 7 iulie 2018, 12:30

Trebuie să plece cu maşina din Monomoy până la postul de poliţie, unde îl reţin pe Shooter Uxley. Are doi poliţişti statali la locul faptei, să se asigure că nimeni nu contaminează dovezile şi că nimeni altcineva nu mai dă bir cu fugiţii. Ar mai avea nevoie de vreo alţi doi oameni, sincer să fie. Nantucket pur şi simplu nu are personalul necesar pentru un caz de crimă într-un weekend aglomerat de sărbătoare. Asta e adevărul sumbru.

Inspectorul trage aer în piept pe nas şi expiră pe gură, cu asta rămăsese de la cursul de gestionare a stresului pe care era obligatoriu să-l facă o dată la trei ani. O să îl interogheze chiar el pe Shooter şi aşa va mai lămuri situaţia, cel mai probabil. O să afle de la medicul legist exact care a fost cauza decesului. Dacă nici aşa nu-şi dă seama ce s-a întâmplat, îi are pe tată, pe frate şi pe mire în persoană.

Totuşi, sincer să fie, intuiţia lui îi spune că vinovatul e cavalerul de onoare. Din ce alt motiv *ar fugi*? Ce *se întâmplă* aici?

Inspectorul a discutat cu Nick pe scurt înainte să plece de pe proprietatea unde trebuia să aibă loc nunta. Acesta îi spusese că mama mirelui, Greer Garrison, autoarea de romane poliţiste, îl minţise în legătură cu orele la care se petrecuseră lucrurile. Intenţionat, crede el.

— Nu mi-a plăcut cum a decurs interogatoriul, i-a zis Nick. Nu-mi miroase a bine.

•

Inspectorul sună acasă. Andrea e cea care răspunde.

— Cum merge?

— A, bine, răspunde Ed.

Andrea o să-şi dea seama că asta înseamnă exact opusul. Vrea să îi spună că iubita lui Finn, Lola Budd, a fost cea care l-a găsit pe principalul lor suspect, până la urmă. E o poveste bună şi o va bucura pe Andrea să ştie că Lola Budd a avut momentul ei de glorie, dar nu are timp acum să discute despre asta.

— Ce face Chloe? întreabă inspectorul. Se simte mai bine cu stomacul?

— Nu ştiu sigur, răspunde Andrea. S-a încuiat în camera ei.

— Fără uşi încuiate! rosteşte Ed.

Asta fusese o regulă de când propriii lui copii, Kacy şi Eric, erau mici.

— Du-te tu să-i spui asta, răspunde Andrea. Pentru că eu am încercat și nu dă înapoi. E supărată în legătură cu fata aia. Domnișoara de Onoare Ucisă, așa îi spune toată lumea acum.

— *Toată lumea*? întreabă Ed. Deja a devenit atât de grav? Toată lumea vorbește despre asta? Deja au dat un nume pentru ce s-a întâmplat? Deocamdată nici nu știm sigur că a fost omorâtă. Nu putem să fim deloc siguri.

— E o insulă mică, Ed, îi spune Andrea.

Se oprește o clipă, iar inspectorul își dă seama că soția lui tocmai îi servise replica lui preferată.

— Ar fi chiar așa îngrozitor dacă, cât timp tu te ocupi de elucidarea unei crime, eu m-aș duce la plajă?

Inspectorul *anchetează o* crimă, nu elucidează nimic.

— Du-te la plajă, îi spune el. Dar, te rog, ai grijă!

— Ești drăguț, zice Andrea. Te iubesc.

Inspectorul încheie apelul tocmai când primește un altul, de la Spitalul Cape Cod.

— Ed Kapenash la telefon, rostește.

— Inspectore, Linda sunt.

Linda Ferretti, medicul legist.

— Investigațiile preliminare arată că fata a decedat prin înec în jurul orei trei dimineața. Analiza de sânge arată că cineva i-a pus o pastilă în pahar, sau poate că a luat-o singură. S-ar părea că de vină ar fi o doză de barbiturice. Tot sângele ăla venea de la tăietura de la picior, dar era doar o rană superficială. Are o vânătaie cât un vârf de deget pe încheietură; aș zice că cineva a smucit-o sau a tras-o de mână. Nu am găsit niciun alt semn că ar fi fost strangulată sau sufocată și apoi aruncată în apă. Fie a luat pastile, fie i s-a administrat ceva. A intrat în mare să înoate puțin, a leșinat și s-a înecat. I s-ar fi putut întâmpla și în cadă.

— Bine, spune inspectorul. Ce alcoolemie avea?

— Mică, răspunde Linda. 0,25.

— Zău? întreabă inspectorul. Ești sigură?

— Și pe mine m-a surprins inițial, zice ea. Avea stomacul aproape gol. Fie nu a mâncat mult aseară, fie, ceea ce mi se pare mai probabil, a vomitat ceea ce a mâncat.

— Ce te face să crezi asta? întreabă inspectorul.

— Era însărcinată.

— *Glumești!* spune inspectorul.

— Mi-aș dori eu, răspunde Linda. O sarcină instalată foarte, foarte de curând. Aș zice că avea... șase-șapte săptămâni? Poate că nici nu își dăduse

seama că era însărcinată.

— Uau, zice inspectorul.

— Intriga se complică, spune Linda.

•

Inspectorul închide telefonul, iar acesta sună din nou. De data asta e sunat de la spitalul din Nantucket.

— Ed Kapenash la telefon, rosteşte el.

— Inspectore, sunt Margaret de la Urgenţe.

— Bună, Margaret, spune inspectorul. Ce s-a întâmplat?

— O avem aici pe mireasa cu nunta de azi, zice Margaret. Vrei să-ţi spun ceva ciudat? zice că preferă să discute cu poliţia aici, la spital, decât acasă. Logodnicul ei a venit să vadă cum se simte. S-au certat, iar el a plecat furios.

— Ţine-o acolo, Margaret, zice inspectorul. O să-l trimit pe Grec de cum se eliberează.

— Pe Grec? întreabă Margaret. Asistentele mele vor fi încântate.

Inspectorul zâmbeşte pentru prima oară pe ziua de azi.

— Mersi, Margaret, rosteşte, după care opreşte în faţa postului.

•

Îl ţin pe Shooter Uxley în prima cameră de interogatorii. Când intră inspectorul, Shooter doarme dus cu capul pe masă. Îl priveşte pentru o clipă, ascultându-l cum sforăie. Orice sentimente de anxietate pe care le-ar avea în mod clar au fost depăşite de extenuarea fizică.

„N-ai dormit prea mult azi-noapte, amice?” îl întreabă mental inspectorul.

Domnul Uxley îşi dăduse jos sacoul şi îşi scosese poalele cămăşii din pantaloni.

Inspectorul trece în revistă documentele pe care le are: Michael Oscar Uxley. Permis de conducere eliberat de statul New York, cu o adresă din Manhattan, pe West Thirty-Ninth Street. Tot din New York, ca şi decedata. Se întreabă dacă nu cumva Uxley era tatăl copilaşului domnişoarei Monaco.

Îl înghionteşte în braţ.

— Hei, poate vă treziţi, domnule Uxley?

Shooter scoate un geamăt şi îşi înalţă capul. Pare dezorientat pentru o clipă, după care îşi îndreaptă poziţia.

Inspectorul îi spune:

— În caz că aţi uitat, numele meu e inspectorul Kapenash, din cadrul Poliţiei Nantucket. V-aţi cam dat în spectacol.

Shooter clipeşte.

— Vreau un avocat, spune.

Celeste

Joi, 22 iunie – Vineri, 23 iunie 2017

Nu face cunoştinţă cu Shooter până ce ea şi Benji sunt împreună de nouă luni. Shooter e cel mai bun prieten al lui Benji – şi atunci de ce atât de târziu? Ei bine, Shooter e ocupat. Deţine şi conduce o companie numită A-List, care oferă sejururi în America pentru oamenii de afaceri străini. Ceea ce înseamnă, în fond, că Shooter şi-a făcut o carieră – profitabilă, din ce spune Benji – din petreceri. Ia directori din ţări asiatice şi est-europene şi îi distrează în stil american clasic pe aceşti domni (căci clientela sa e exclusiv masculină). Mare parte din „munca" sa se desfăşoară în Manhattan. Directorilor le plac restaurantele celebre pentru fripturile excelente – Smith and Wollensky, Gallagher's, Peter Luger's; le plac cluburile, mai ales cele de striptease de pe Twelfth Avenue. Shooter petrece mult timp şi în Las Vegas. E un rezident frecvent al Vegasului, îi spune Benji fără măcar vreo urmă de zâmbet. Îşi împarte timpul între Aria Sky Suites şi Mandarin Oriental. Shooter joacă numai zaruri; la St. George, organiza jocuri de zaruri noaptea târziu, de la asta şi-a şi căpătat porecla.

— Voi jucaţi jocuri de noroc în liceu? îl întreabă Celeste pe Benji.

Ea nu a călcat niciodată într-un cazino, dar dacă ar fi să se ducă, s-ar ţine departe de jocul de zaruri. Simplul nume al jocului o oripila.

— Shooter făcea în aşa fel încât să-ţi fie imposibil să rezişti, spune Benji. Mereu pierdeam, dar era distractiv.

Când Shooter nu „munceşte" în Manhattan sau în Las Vegas, e la Kentucky Derby, la The Masters, la Super Bowl, la Indy 500, la festivalul Coachella sau la Mardi Gras. Se bronzează în South Beach sau schiază în Aspen. Oriunde ţi-ai dori să fii peste weekend, Shooter e acolo cu un grup de directori de-ai lui.

În weekendul din 23 iunie, totuşi, Shooter vine în Nantucket împreună cu Benji şi Celeste. Aceasta e încântată să-l cunoască în sfârşit. Se bucură că vine şi el pentru că e prima ei vizită în Nantucket, prima ei călătorie în orice staţiune estivală, plus că e prima dată când petrece sfârşitul de săptămână cu Tag şi Greer, părinţii lui Benji. Mai petrecuse ceva timp cu Tag şi Greer de trei ori până atunci. Prima oară fusese o cină la Buvette, apoi câteva săptămâni mai târziu au mers la biserică împreună, la St. James, iar apoi au mâncat *dim sum* în Chinatown. A treia întâlnire a fost o cină în apartamentul soţilor Winbury, la intersecţia dintre Park şi Seventieth pentru a sărbători

faptul că Benji a împlinit 28 de ani.

Soţii Winbury sunt mai puţin intimidanţi decât se aşteptase Celeste. Tag e sociabil şi charismatic; Greer este energică şi un pic dominatoare până la a doua cupă de şampanie, când se relaxează şi devine destul de amuzantă şi de caldă. Sunt mai bogaţi decât în cele mai exagerate visuri ale lui Celeste, dar în timp ce ea se străduieşte să pară cultivată şi bine educată, ei se dau peste cap să pară a fi doar nişte oameni obişnuiţi şi se întâlnesc undeva pe la mijloc. Niciunul dintre părinţii lui Benji n-a tresărit când Celeste le-a spus că tatăl ei vindea costume la mall, iar mama ei lucra la magazinul de cadouri de la o fabrică de creioane colorate. Greer a pus câteva întrebări despre sănătatea lui Karen, care îi arătau grija, fără să pară falsă sau prea băgăcioasă. O făceau pe Celeste să se simtă în largul ei. Soţii Winbury o făceau pe Celeste să se simtă *o persoană care poate fi acceptată,* ceea ce era o surpriză plăcută. În ciuda acestui lucru, ideea de a sta cu ei un weekend prelungit în Nantucket e o perspectivă înfricoşătoare, iar Celeste se bucură că o să fie şi Shooter acolo, ceea ce mai diminuează presiunea asupra ei.

Pleacă joi după-amiaza târziu şi se întorc duminică seara. Ea şi-a luat liber vineri, prima ei zi de concediu într-un an şi jumătate; ultima dată a fost când şi-a luat o săptămână liberă să aibă grijă de Karen după mastectomia bilaterală. Iau avionul de la JFK cu JetBlue. Zborul nu durează decât 40 de minute, dar e un alt motiv de anxietate pentru Celeste. Nu a mai mers niciodată cu avionul. Lui Benji nu i-a venit să creadă când i-a spus.

— N-ai mai mers niciodată cu *avionul*?

Celeste a încercat să-i explice că a avut o copilărie protejată, mai protejată decât cea mai protejată persoană pe care o cunoaşte. E conştientă ce impresie dă folosirea cuvântului „protejată”, ca şi cum Bruce şi Karen încercau să o ferească pe Celeste de relele lumii largi, dar adevărul era că Bruce şi Karen nu aveau banii necesari pentru a explora lumea de dincolo de stricta lor apropiere. Nu aveau rude în Duluth sau în St. Louis la care să se ducă în vizită, iar când Celeste a venit acasă de la şcoală, când era în clasa a şasea, şi le-a cerut să o ducă la Disney World, Bruce a organizat o excursie de o zi într-o sâmbătă la Six Flags, în New Jersey.

În facultate, în vacanţa de primăvară, când toţi colegii ei de la Miami din Ohio s-au dus în Daytona sau în Bahamas, Celeste s-a dus înapoi acasă, în Easton, cu autobuzul. Nu avusese parte de un prim an de facultate în străinătate. După facultate, fusese copleşită de mutarea în New York, de slujba ei la grădina zoologică, de viaţa ei până ce îl cunoscuse pe Benji. Când să fi călătorit cu avionul?

Îşi face atâtea griji că s-ar putea să nu ajungă la aeroport la timp, încât renunţă la transportul în comun şi îşi permite extravaganţa unui drum cu un

Uber de la grădina zoologică. O costă 102 dolari. Ignoră încordarea dureroasă din stomac când adaugă această cheltuială la multe altele pe care le-a provocat acest weekend prelungit.

A avut nevoie de o garderobă de vară cu totul nouă – două costume de baie, un pareo, trei rochii de vară pe care să le poarte în oraş seara, pantaloni scurţi şi papuci de plajă, plus o poşetă de pai. A avut nevoie să meargă la pedichiură şi să se tundă. A avut nevoie de cremă cu protecţie solară şi de un cadou pentru Greer, fiind prima oară când venea în casa din Nantucket.

— Ce să-i iei unei femei care are efectiv totul? a întrebat-o Celeste pe Merritt.

— Du-i nişte ulei de măsline foarte bun, a sfătuit-o Merritt. E un cadou mai interesant decât o sticlă de vin.

Celeste a cumpărat o sticlă de ulei de măsline de 42 de dolari (şoc!) de la Dean and Deluca. Transportarea uleiului în Nantucket o costă alţi 25 de dolari, taxa de bagaj de cală.

Celeste trece de controlul de securitate de la aeroport, o experienţă devastatoare pentru suflet în care trebuie să stea desculţă printre străini şi să-şi expună obiectele ei de toaletă ieftine într-o pungă de plastic, ca toţi să poată comenta pe seama lor. Femeia din spatele ei arată cu degetul la crema Noxzema a lui Celeste şi spune:

— Credeam că nu se mai fabrică aşa ceva din anii ’80.

În drumul ei spre poartă, primeşte un mesaj de la Benji.

„Accident pe 55 Street, traficul e blocat, s-ar putea să pierd avionul. Du-te tu, ne vedem acolo mâine”.

Celeste se opreşte şi reciteşte mesajul.

„Te aştept, merg cu tine mâine”, îi răspunde.

Dar apoi îşi închipuie cum ar fi să refacă toate lucrurile pe care le-a făcut azi doar pentru a le relua mâine. Să-şi ia bagajul înapoi, să ia un Uber până în Manhattan, să îşi rezerve alt bilet pentru vineri...

„Du-te acum”, îi scrie Benji. „Te rog. Eu o să mă descurc. Shooter o să aibă mare grijă de tine.”

Când Celeste ajunge la poartă, dă de un bărbat în jeanşi şi cu o cămaşă albă de in care zâmbeşte larg când o vede.

— Eşti la fel de frumoasă pe cât a zis. Bărbatul îi întinde mâna. Eu sunt Shooter Uxley.

— Celeste, rosteşte ea. Otis.

Îi strânge mâna lui Shooter şi încearcă să-şi stăpânească emoţiile care i se agită în tot corpul. În urmă cu zece secunde, era în culmea tristeţii pentru că trebuia să se ducă în Nantucket şi să îndure o noapte şi jumătate din ziua

următoare fără Benji. Acum, totuşi, carnea îi tremură şi măruntaiele parcă i se îngreunează, de parcă ar fi în plin zbor. Shooter e... ei bine, primul cuvânt care îi apare în minte e *atrăgător,* dar ea nu a folosit niciodată acest cuvânt pentru a descrie pe cineva, aşa că îl schimbă cu *chipeş*. Frumos din punct de vedere obiectiv; frumuseţea lui e o realitate clară, nu e una subiectivă. Are părul închis la culoare, cu o şuviţă care îi cade peste unul dintre ochii albaştri. Şi ochii lui Celeste sunt albaştri, dar această culoare îl prinde mai bine pe Shooter, având părul închis la culoare. Dar ea reacţionează nu doar la modul cum arată Shooter. E impresionată de privirea, de zâmbetul, de energia lui – o captivează. Există un mod mai bun de a descrie acest fenomen? E fascinată. Asta, îşi spune, e dragoste la prima vedere.

Dar nu! Nu se poate! Ea îl iubeşte pe Benji. Tocmai au început să-şi spună asta. Prima oară a fost cu câteva zile în urmă, duminică seară, când se întorceau în oraş, din vizita la părinţii lui Celeste, în Easton. Benji îi cunoscuse pe Bruce şi Karen şi văzuse casa modestă de pe Derhammer Street unde copilărise Celeste. Aceasta îi arătase şcoala unde învăţase, liceul, piscina Palmer, centrul Eastonului, turnul Peace Candle, podul Free şi fabrica de producţie Crayola. Au luat cina cu Karen şi Bruce la Diner 248. Celeste a vrut să facă rezervare la un local mai rafinat – Easton avea o serie de restaurante noi; Masa cu specific mexican; Third and Ferry cu fructe de mare – dar Celeste şi părinţii ei sărbătoriseră mereu evenimentele importante din familie la acest bistro şi să se ducă în altă parte n-ar fi fost autentic. Au mâncat cu toţii supă de legume şi orz şi sandvişuri cu curcan, iar Karen, Bruce şi Celeste au împărţit un Fudgy Wudgy la desert, ca de obicei, iar Benji a gustat şi el o îmbucătură. După cină, s-au întors cu maşina acasă şi şi-au luat la revedere pe trotuar. Bruce şi Karen le-au făcut cu mâna până ce Benji şi Celeste au luat curba, iar ea a vărsat câteva lacrimi, aşa cum făcea mereu când se despărţea de părinţii ei. Benji întinsese mâna să îi strângă liniştitor genunchiul şi i-a spus:

— Ei, acum am văzut şi eu Eastonul. Mulţumesc.

Celeste a izbucnit în râs şi şi-a şters lacrimile de sub ochi.

— Cu mare plăcere. Nu e ca în Park Avenue sau în Londra, bineînţeles...

— E un orăşel drăguţ, a zis Benji. Cred c-a fost frumos să creşti aici.

Celeste s-a crispat auzind această evaluare; ceva din cuvintele lui suna condescendent.

— Chiar a fost, a răspuns ea, pe un ton defensiv.

Benji a întins mâna să-i strângă din nou genunchiul.

— Hei, îmi pare rău. Nu m-am exprimat bine. Mi-a plăcut Eastonul, iar părinţii tăi sunt nişte adevărate comori. Nişte oameni buni ca pâinea caldă.

„Sunt oameni”, îşi spusese Celeste. Oameni buni, cinstiţi, muncitori. Nu

înţelesese niciodată expresia „ca pâinea caldă”, dar părea a fi ceva ce spuneai despre cineva despre care considerai că îţi era inferior. Pentru a face momentul acesta şi mai umilitor, Celeste a început din nou să plângă, iar Benji i-a spus:

— Uau, am trecut din lac în puţ. Te rog, nu plânge, Celeste. Te iubesc.

Celeste a negat din cap.

— Zici şi tu aşa...

— Nu-i adevărat, a contrazis-o Benji. Voiam să-ţi spun asta de săptămâni bune, de luni chiar, dar mi-a fost frică pentru că tu comunici aşa puţin şi nu eram sigur că simţi şi tu la fel. Dar crede-mă, te rog, când îţi spun că te iubesc înseamnă că te iubesc, Celeste Otis.

Se simţise măgulită din punct de vedere psihologic. O *iubea*. O iubea *pe ea*. Nu ştia ce să spună, dar era clar că Benji aştepta un răspuns.

— Şi eu te iubesc, a rostit.

— Da? a întrebat el.

Da, îl iubea? Mintea lui Celeste s-a dus la prima oară când îl văzuse pe Benji, la cât de minunat se purtase cu Miranda, la cât de exasperat fusese de comportamentul rafinatei Jules. S-a gândit la florile, cărţile, restaurantele, la apartamentul lui uluitor şi la voluntariatul la adăpostul pentru oamenii fără adăpost. S-a gândit la cât de în largul ei se simţea în prezenţa lui, ca şi cum lumea n-ar fi avut de oferit decât lucruri bune. S-a gândit la cât de mult conta pentru ea părerea lui. Voia să fie suficient de bună pentru el.

— Da, i-a răspuns. Te iubesc.

•

Dacă îl iubeşte pe Benji, atunci ce se întâmplă acum, cu Shooter? Ştie pe de rost povestea părinţilor ei: Karen a urcat hotărâtă treptele din sala cu piscina şi i s-a prezentat lui Bruce, care transpira pentru a scăpa de apa din corp ca să se încadreze în categoria de greutate şi se uita fix la portocala lui. Karen îi întinsese mâna şi îi spusese:

— Mi se pare admirabil un bărbat cu o voinţă puternică.

Şi acelea, se pare, fuseseră cuvintele magice, pentru că ştiuseră amândoi instantaneu că aveau să se căsătorească şi să rămână împreună pentru totdeauna.

— Nici măcar nu mi-a mai fost foame după aia, spunea Bruce. Mi-am aruncat portocala, m-am încadrat în categoria de greutate, am câştigat lupta, dar nu prea a contat. Tot ce-mi doream era o întâlnire cu mama ta.

— Aşa acţionează dragostea, zicea Karen.

•

Oare dragostea acţionează unilateral? se întreabă Celeste. Ea şi-a petrecut ultimele nouă luni apropiindu-se cu grijă, precaut, de Benjamin Winbury şi

tocmai decisese să numească această experienţă dragoste. Totuşi, la doar cinci zile după aceea, e destul de sigură că a făcut o greşeală. Pentru că, întâlnindu-l pe Shooter, lumea a înghiţit-o cu totul. „Dusă”, îşi spune. „Sunt dusă.”

Nu. E om de ştiinţă. Crede în raţiune. Ce simte acum e la fel de efemer ca o stea căzătoare. Nu peste mult timp, se va stinge.

— Amicul Benji n-o să prindă avionul ăsta, spune Shooter. Mi-a dat ordine clare să am grijă de tine.

— N-o să fie nevoie, rosteşte Celeste. Pot să mă descurc singură.

— Poţi? întreabă Shooter.

Ochii îi sclipesc albastru.

Celeste nu poate să se uite direct la el, apoi se decide că se poartă prosteşte, bineînţeles că îl poate privi în ochi şi chiar asta face. Stomacul parcă i se transformă în plumb şi îi cade într-un hău, *uhuuu!* Shooter e atât de dureros de atrăgător... Poate doar trebuie să se obişnuiască cu el. Chiar şi cei mai frumoşi bărbaţi din lume – George Clooney, Jon Hamm – ar putea părea obişnuiţi dacă te-ai uita suficient de mult la ei.

— Ce loc ai?

— 1 D, răspunde ea.

— Eu am 12 A, spune Shooter. O să le cer să îmi dea locul lui Benji.

— Nu sunt cine ştie ce vicepreşedinte de companie din Praga, zice Celeste. Nu trebuie să mă dădăceşti.

— Eşti iubita celui mai bun prieten al meu de nouă luni, răspunde Shooter. Vreau să te cunosc. E cam greu să fac asta de la douăsprezece rânduri de scaune distanţă, nu crezi?

— De acord, acceptă Celeste.

Stau unul lângă celălalt în partea din faţă a avionului. Shooter pune bagajul de mână al lui Celeste în suportul de deasupra scaunelor, apoi o întreabă dacă ar prefera locul de la fereastră sau cel dinspre culoar. Ea îl alege pe cel dinspre culoar. Îşi dă seama că cei mai mulţi oameni care nu au mai mers niciodată cu avionul ar fi ales să stea la fereastră, dar ea e îngrozită. Shooter aşteaptă ca ea să se instaleze şi abia apoi se aşază şi el. Este un domn, dar la fel e şi Benji. Benji e cel mai politicos dintre domni. Se ridică ori de câte ori Celeste pleacă de la masă să se ducă la toaletă şi se ridică din nou când se întoarce. Îi ţine uşile, are mereu o batistă la el şi nu o întrerupe niciodată.

Shooter scoate o ploscă plată din buzunarul din spate şi io întinde lui Celeste. Aceasta o măsoară din priviri. Conţine o băutură alcoolică, presupune, dar ce fel? E mult prea precaută să bea fără să întrebe în prealabil. Şi totuşi, în momentul acesta, nu are chef să fie precaută. Are chef

să fie îndrăzneață. Acceptă plosca și ia o dușcă. E plină cu tequila. Celeste bea tequila doar când e cu Merritt, deși ea, una, e de părere că are gust de pământ. Tequila asta e mai fină decât alte tipuri, dar chiar și așa îi pârjolește gâtul. Și totuși, o secundă mai târziu tensiunea din gâtul ei dispare, iar maxilarul nu i se mai încordează automat. Mai ia o înghițitură.

— Am asta la mine pentru că nu-mi place deloc să merg cu avionul, zice Shooter.

— Nu-ți place? întreabă Celeste. Dar nu mergi cu avionul mai tot timpul?

— Aproape săptămânal, răspunde el. Prima dată când am mers cu avionul, aveam opt ani. Părinții m-au trimis în tabăra de vară din Vermont. Își lasă capul pe tetiera fotoliului și se uită fix înainte. De fiecare dată când merg cu avionul, parcă mă întorc la amintirea acelei zile. Ziua în care mi-am dat seama că părinții mei voiau să scape de mine.

— Deci erai un copilaș foarte neastâmpărat? întreabă ea.

Își dă seama că vorbește exact ca Merritt.

— A, probabil, răspunde Shooter.

Celeste îi dă plosca înapoi. El zâmbește trist și ia o dușcă.

Mai târziu, amintirile lui Celeste despre cele douăzeci de ore pe care le-a petrecut în Nantucket singură cu Shooter vor fi un fel de colaj, ca acelea din filme. Un cadru cu un avion săltând și cutremurându-se din cauza turbulențelor și Shooter ridicând jaluzeaua de la fereastră la timp încât Celeste să vadă fulgere la orizont. Apoi Shooter luându-i mâna într-a lui, Celeste imaginându-și reacția părinților ei când aveau să fie informați că ea murise într-un accident aviatic. Apoi avionul aterizând în siguranță în Nantucket, cu pasagerii ovaționând, Shooter și Celeste bătând palma perfect sincronizați.

Un alt cadru cu Shooter și Celeste urcând într-un jeep argintiu pe care Shooter îl închiriase. Cerul s-a înseninat, capota jeepului e coborâtă, Shooter a pornit la drum, iar părul lui Celeste flutură în spate, bătut de vânt. Apoi Elida, menajera de vară, întâmpinându-i pe Shooter și pe Celeste în ușa casei familiei Winbury, cunoscută ca Summerland, și informându-i că și doamna și domnul Winbury fuseseră reținuți în New York, dar că ar trebui să se simtă ca la ei acasă; ea, Elida, avea să se întoarcă de dimineață.

Următorul cadru e cu Celeste făcând pe nonșalanta când intră în casă. E un palat, un palat de vară, cum aveau monarhii din Rusia și Austria. Plafoanele sunt amețitor de înalte, camerele sunt deschise, luminoase, aerisite. Toată casa e decorată în alb – pereți albi, lambriu alb, podele din stejar vopsite în alb, o bucătărie cu faianță albă și blaturi din marmură de Carrara de un alb pur – cu accente superbe de culoare din loc în loc: tablouri, perne, flori naturale, un bol din lemn plin cu lămâi și mere Granny Smith.

Celeste ar zice că nu-i vine să creadă ce superbă e casa aceasta, cu cele șase dormitoare de la etaj și un apartament în care e inclus dormitorul principal, la parter; cu panoramele ei largi peste port; cu pivnița sa de vinuri cu pereți de sticlă de lângă sufrageria informată, pentru „prieteni"; cu piscina ei dreptunghiulară și casa de la piscină în stil balinez; cu cele două căsuțe de oaspeți ca rupte dintr-un basm; cu grădina ei cu trandafiri rotundă, aflată în mijlocul unui iaz cu crapi *koi,* o grădină la care se poate ajunge doar pe un pod pietonal.

Shooter îi face turul casei – el a venit la Summerland destul de des de când avea 14 ani, peste jumătate din viața lui – și, drept urmare, atitudinea lui are un aer de proprietar de-a dreptul fermecător.

Îi spune lui Celeste că făcuse o pasiune copleșitoare pentru Greer și că avusese niște vise care te duceau cu gândul la complexul lui Oedip, în care îl omora pe Tag și se căsătorea cu ea.

— Și, practic, deveneam tatăl vitreg al celui mai bun prieten al meu, îi spune.

Celeste scoate un țipăt amuzat la culme.

— Cu Greer?

Celeste o place pe Greer, dar îi vine greu să și-o închipuie drept obiectul dorinței unui adolescent.

— Era atât de frumoasă, spune Shooter. Și mereu era foarte atentă și afectuoasă cu mine. Mi-a fost mamă mai mult decât maică-mea. Cred că, dacă aș ruga-o frumos, ar fi în stare să-și dezmoștenească amândoi fiii și să-mi lase mie casa asta.

Celeste izbucnește în râs, dar începe să creadă că Shooter chiar ar putea să aibă capacitatea de a interveni în legăturile de sânge și de a răsturna dinastii.

Apoi o imagine cu Shooter umplându-i lui Celeste un pahar cu vinul lui Greer și desfăcând una din berile lui Tag pentru el. Celeste se simte de parcă ar fi adolescenți și dau o petrecere în lipsa părinților. Un cadru cu Shooter desfăcând o cutie cu alune, apoi răsfoind cartea de telefoane din Nantucket și dând un telefon în particular. O imagine cu Celeste și Shooter ciocnind un pahar de vin și o sticlă de bere așezați în fotolii Adirondack și privind apusul. Apoi cu Shooter ieșind pe ușa casei, plătind livratorului și aducând o sacoșă cu un adevărat ospăț în bucătărie. A comandat două porții de homar, cu tot cu porumb, cartofi și cutiuțe cu unt topit.

Celeste spune:

— Am crezut că ai comandat pizza.

Shooter răspunde:

— Suntem în Nantucket, Rază de soare.

Apoi o imagine cu Celeste şi Shooter după cină şi mai multe păhărele cu tequila ridicol de fină a lui Tag, într-un taxi, îndreptându-se către Chicken Box, care nu e un fast food, ci mai degrabă un bar cu muzică live. Un cadru cu Celeste şi Shooter dansând în primul rând la concertul unei formaţii care interpretează cântecele de succes ale altor artişti numită Maxxtone, care cântă *Wagon Wheel,* iar apoi *Sweet Caroline.* Urmează imaginea lor cu mâinile ridicate, mişcându-şi pumnii în ritmul muzicii şi scandând: „Ba, ba, baaa!" şi „Cât de tare, cât de tare!" Apoi Celeste şi Shooter ieşind cu paşi împleticiţi de la Chicken Box şi urcând în alt taxi care îi duce înapoi la palatul de vară.

E unu şi jumătate dimineaţa, mai târziu decât pe vremea când Celeste stătea trează toată noaptea în facultate, dar, în loc să se ducă la culcare, ea şi Shooter se duc pe plajă, se dezbracă în lenjerie intimă şi intră în apă să înoate.

Un cadru cu Celeste spunând:

— Sunt atât de beată, că probabil o să mă înec.

— Ba nu, răspunde Shooter. În niciun caz nu te-aş lăsa să te îneci.

O imagine cu Shooter făcând pluta pe spate, stropind cu apă din gură. Celeste făcând şi ea pluta, uitându-se lung la stele, gândindu-se că spaţiul cosmic e un mister, dar nu între atât cât e universul emoţional al oamenilor.

Urmează momentul în care Celeste şi Shooter se întorc în casă, înfăşuraţi în prosoape cu dungi albe şi bleumarin, pe care Shooter le-a şterpelit din casa de la piscină. Se opresc în bucătărie.

Shooter deschide frigiderul. În mod clar, Elida a făcut provizii pentru weekend; interiorul frigiderului familiei Winbury e ca desprins dintr-o revistă. Sunt vreo şase tipuri de brânză, niciunul cunoscut lui Celeste, aşa că le ia la inspectat: Taleggio, brânză armeană care se desprinde în fâşii, Emmentaler. Batoane de cârnaţi uscaţi şi pepperoni. O cutie mică de unt cu trufe, nişte humus artizanal, patru cutii cu măsline, ordonate de la cele mai deschise la culoare la cele mai închise, de la mov deschis la negru. Cutii cu pate şi borcane cu chutney care par trimise direct din India. Celeste cercetează etichetele: Harrods. Cam acelaşi lucru.

— Bine, pot să mă pronunţ?

Celeste îşi pune mâna pe spatele gol al lui Shooter, iar el se întoarce cu faţa spre ea. Sunt luminaţi de lumina rece din frigider şi, pentru o clipă, Celeste are impresia că ea şi Shooter sunt nişte copii curioşi care privesc o lume nedescoperită până atunci, ca tinerii protagonişti ai unui roman de C.S. Lewis.

— Da?

— La mine acasă... dacă voiam o gustare? Aveam o cutie de cremă de

brânză Philadelphia. Şi o întindeam pe biscuiţi săraţi. Dacă mama fusese recent la piaţa Amish, uneori aveam şi jeleu de ardei iuţi, să pun pe deasupra.

Celeste îşi dă seama că probabil era puternic şi profund ameţită, pentru că niciodată, absolut niciodată, nu dă detalii despre copilăria ei. Se simte ca o netoată.

— Eşti ca o gură de aer proaspăt, zice Shooter.

Acum, Celeste se simte şi mai prost. Nu vrea să fie ca o gură de aer proaspăt. Vrea să fie tulburătoare, ispititoare, irezistibilă. Dar stai puţin... cum rămâne cu Benji?

E cazul să se ducă la culcare, îşi spune. Asta bănuia că se întâmplă când stăteai treaz prea târziu: reputaţiile erau distruse, speranţele şi visurile erau spulberate. Ce-i spuseseră mereu Mac şi Betty? „După miezul nopţii nu se întâmplă nimic bun”.

— Şi încă ceva? rosteşte Celeste. Dacă aş fi ţinut uşa frigiderului deschisă atâta vreme? Aş fi fost certată că fac risipă de curent.

— Certată? întreabă Shooter.

— Da, certată. Încearcă să se încrunte la el. Mă duc la culcare.

— În niciun caz, spune Shooter.

Cercetează conţinutul frigiderului, după care ia untul cu trufe. După ce scotoceşte un pic prin dulapul din stânga frigiderului – chiar ştie unde e totul, îşi dă seama Celeste, ca şi cum ar fi casa lui – scoate o cutie lungă şi subţire de... grisine. Grisine cu rozmarin.

— Hai, stai jos!

Celeste i se alătură lui Shooter în sufrageria „informală” de lângă bucătărie, unde privesc cum cubul de sticlă reprezentat de pivniţa de vinuri străluceşte ca o navă spaţială. Shooter deschide cutia de grisine şi pe cea cu unt.

— Pregăteşte-te, îi spune. O să fie o experienţă memorabilă. Ai mâncat vreodată unt cu trufe?

— Nu? rosteşte Celeste.

Ştie că trufele sunt nişte ciuperci – porcii le scot din pământ în Franţa şi în Italia – dar nu poate să se entuziasmeze cine ştie ce la ideea de unt cu trufe. Nu sună deloc apetisant. Şi totuşi, îi e într-atât de foame, încât ar mânca aproape orice – cina cu homar pare să fi avut loc cu zile bune în urmă – aşa că acceptă o grisină subţire ca un fir de trestie cu un glob de unt în capăt.

Muşcă vârful grisinei şi aroma îi explodează pe papilele gustative. Scânceşte, cuprinsă de extaz.

— Cam bun, nu? spune Shooter.

Celeste închide ochii, savurând gustul, care nu se aseamănă cu nimic din ce mai mâncase vreodată. E bogat, complex, aspru, sexy. Înghite.

— Nu-mi vine să cred cât de... *bună*... e chestia asta.

Un cadru cu Shooter şi Celeste mâncând grisine cu rozmarin şi unt cu trufe până ce se termină untul şi în cutie nu mai sunt decât vreo câteva bucăţi răzleţe de grisine, care zăngănesc acolo. Era o gustare înşelător de simplă, dar Celeste n-o s-o uite niciodată, absolut niciodată.

Urmează o imagine cu ei doi urcând la etaj. Celeste s-a instalat în „camera lui Benji" care e decorată în alb, bej şi *taupe,* iar Shooter, în celălalt capăt al holului, în „camera de oaspeţi numărul trei" care e decorată în alb, bleumarin şi *taupe*. Celeste se uită şi în celelalte camere de oaspeţi; sunt aproape identice şi se întreabă dacă oamenilor care nu cunosc casă, ca ea, nu li se întâmplă să intre în altă cameră din greşeală. Îi face cu mâna lui Shooter, un gest fără vlagă.

— Cred că e de-ajuns pe ziua de azi, mă duc la culcare.

— Eşti sigură? rosteşte Shooter.

Celeste se gândeşte preţ de o secundă. *Chiar e* sigură? Au forţat limitele unei relaţii platonice; nu mai pot face nimic, menţinându-şi în continuare nevinovăţia, decât poate să se ducă în camera de jocuri şi să se lanseze într-un joc de Scrabble.

— Sunt sigură, zice.

— Rază de soare, spune Shooter.

Celeste se uită la el. Ochii lui o ţin ostatică; nu-şi poate dezlipi privirea de a lui. O întreabă fără a-i spune nimic. Sunt singuri aici. Nimeni n-ar şti niciodată.

În mijlocul bătăliei care se desfăşoară în mintea ei – dorinţa ei înfocată confruntându-se cu simţul ei moral – se gândeşte la vechea dilemă filosofică: Dacă un copac se prăbuşeşte în pădure şi nu e nimeni în jur să-l audă, chiar face vreun zgomot? Întrebarea aceea, îşi dă seama, nu e nicidecum despre un copac. E despre ce se întâmplă aici, acum. Dacă se culcă cu Shooter şi n-o să ştie nimeni altcineva în afară de ei doi, s-a întâmplat cu adevărat sau nu?

„Da", îşi răspunde. Ea ar fi schimbată pentru totdeauna. Şi speră că nici Shooter nu avea să rămână acelaşi.

— Noapte bună, îi spune.

Îl sărută pe obraz şi se retrage pe hol.

•

Urmează un cadru cu Shooter şi Celeste a doua zi dimineaţă, mergând cu două biciclete din flota de Schwinnuri ale familiei Winbury în oraş, la patiseria Petticoat Row, de unde iau două cafele cu gheaţă gigantice şi doi croasanţi cu şuncă şi brânză Gruyère, din care se scurge brânză topită cu

gust ca de nucă şi unt când le rup în bucăţi să le mănânce, pe o bancă de pe Centre Street. Apoi o imagine cu Shooter cumpărându-i lui Celeste un buchet de flori de câmp de la o tarabă dintr-un camion de pe Main Street, un gest absurd şi extravagant, pentru că vila lui Greer şi a lui Tag e încadrată de grădini bogate şi casa e plină cu buchete de flori naturale. Celeste îi reaminteşte asta, iar el spune:

— Da, dar niciuna dintre florile alea nu sunt *de la mine*. Vreau să te uiţi la buchetul ăsta şi să ştii cât de înnebunit sunt după tine.

„Înnebunit”, îşi repetă în gând. Era o exprimare ciudată, demodată şi cu o rezonanţă britanică.

Dar Benji e cel britanic, nu Shooter.

Undeva în decursul tuturor discuţiilor cu aer de confesiune din seara trecută, Celeste aflase că Shooter e din Palm Beach, Florida. A fost trimis la o tabără de vară la opt ani şi apoi la internat câţiva ani după aceea. Tatăl lui Shooter murise când el era în primul an de liceu, la St. George.

— Şi-atunci s-a dărâmat şandramaua, spune Shooter. Tata mai fusese căsătorit de două ori şi avea şi alţi copii, iar acei alţi Uxley s-au năpustit şi au pus stăpânire pe tot. Singurul meu frate, Mitch, a fost de acord să-mi plătească taxele pentru ultimul an la St. George, dar nu aveam niciun venit substanţial la dispoziţie, aşa că am început să organizez jocuri de zaruri la şcoală. Nu aveam bani de facultate, aşa că m-am mutat în Washington DC, unde am lucrat ca barman. Într-un final, am intrat într-un circuit de jocuri de poker pe mize mari unde am cunoscut diplomaţi, specialişti în lobby şi o groază de oameni de afaceri străini. Ceea ce m-a dus la afacerea de care mă ocup acum.

— Cu mama ta ce s-a întâmplat? l-a întrebat Celeste.

— A murit, i-a răspuns Shooter.

Apoi a dat trist din cap, iar Celeste şi-a dat seama că nu era cazul să-l întrebe mai mult de atât.

„Înnebunit”. Ce vrea să spună cu asta, mai exact? Nu are timp să mediteze la asta, pentru că Shooter o conduce pe stradă, către camionul Bartlett’s Farm. Cumpără trei roşii de seră şi o pâine portugheză.

— Roşii, maioneză, pâine albă bună, îi spune. Sandvişul meu preferat de vară.

Celeste ridică sceptic dintr-o sprânceană. Ea a fost crescută cu mezeluri – curcan, şuncă, salam, friptură rece de vită. Poate că părinţii ei se descurcaseră greu cu banii, dar mereu avea carne în strat gros în sandvişurile ei.

Se răzgândeşte, însă, când stă la piscină într-unul dintre costumele ei de baie noi şi Shooter îi aduce sandvişul lui preferat. Pâinea a fost prăjită şi e

aurie, cu zone maronii; feliile de roșie sunt groase și suculente, condimentate cu sare de mare și piper proaspăt râșnit și a pus exact cantitatea ideală de maioneză ca sandvișul să devină acrișor și cremos.

— Cum ți se pare? o întreabă. Cam bun, nu?

Celeste ridică din umeri și mai ia o îmbucătură.

Stau unul lângă celălalt pe șezlonguri, scăldați în razele soarelui de după-amiază, cu piscina răcoroasă și închisă la culoare în fața lor. Aceasta are o cascadă lină la un capăt care creează ceea ce Celeste numește în sinea ei „muzică de apă”, un cântec ușor care mai-mai că o adoarme în mijlocul unei conversații foarte importante. Ea și Shooter aleg cel mai bun cântec de la fiecare artist de rock clasic care le vine în minte.

— Rolling Stones, spune Shooter. *Ruby Tuesday.*

— *Beast of Burden,* rostește Celeste.

— Ooo, reacționează Shooter. Bună alegere!

— David Bowie, propune Celeste. *Changes.*

— Eu sunt mai degrabă genul *Modern Love,* spune Shooter.

Celeste neagă din cap.

— Nu suport cântecul ăla.

— Dire Straits, spune Shooter. *Romeo and Juliet*. Întinde piciorul să o înghiontească în gambă. Trezește-te! Dire Straits.

Ei îi place cântecul acela despre fata cu patine cu rotile. „Face filme la fața locului, nu știe ce-nseamnă asta.” Mintea i se scufundă în spatele pleoapelor închise. Se scufundă. Cum se numește cântecul ăla? Nu poate... să-și aducă aminte.

*

Se trezește la auzul unei voci care o strigă pe nume.

— Celeste! Pământul către Celeste!

Deschide ochii și se uită spre șezlongul de lângă al ei. E gol. Mijește ochii. Dincolo de piscină vede un bărbat în costum fără sacou – pantaloni, cămașă, cravată. E Benji. A venit Benji. Se ridică în șezut. Își aranjează sutienul de la costumul de baie.

— Bună! îl salută, dar tonul ei s-a schimbat. Nu mai e deloc însuflețit.

— Bună, zice și Benji.

Dă mai încolo prosopul lui Shooter și se așază pe șezlongul acestuia.

— Ce faci? Cum a fost?

— Sunt bine, răspunde Celeste. A fost... bine.

Încearcă să-și aducă în minte detaliile pe care le poate împărtăși cu el: cina cu homar, *Sweet Caroline,* baia în sutien și chiloți sub stele, cu mult peste ora ei de culcare obișnuită, untul cu trufe, un copac care cade în pădure?

Nu.

O plimbare cu bicicleta cu soarele dimineţii cald pe faţă, un buchet de gura leului, mărăriţe şi cârciumărese, sandvişuri cu roşii? Îşi aduce aminte numele cântecului.

— *Skateaway,* spune.

— Poftim? rosteşte Benji.

Celeste clipeşte de câteva ori, rapid. Câmpul ei vizual e împânzit de pete viu colorate şi amorfe, ca şi cum s-ar fi uitat direct spre soare.

Karen

Vineri, 6 iulie 2018, 23:15

Ia o pilulă de oxicodonă, se spală pe dinţi şi îşi pune o cămaşă de noapte, doar pentru a şi-o da jos chiar înainte să se strecoare între cearceafuri. Acestea sunt belgiene, aşa i-a spus Celeste, bumbac cu şapte sute de fire pe centimetru pătrat, adică cel mai bun. Patul e acoperit cu o pilotă albă, o pătură de caşmir de culoarea fildeşului, cearceafurile acestea albe de bumbac cu marginile dantelate şi un munte de perne, fiecare la fel de moale ca un glob de frişcă. Karen şi le aşază în jurul corpului şi se lasă uşor pe ele. E ca şi cum ar dormi pe un nor. Oare în rai o să fie aşa, ca şi cum ar dormi într-unul din paturile pentru oaspeţi de la Summerland? Nu poate decât să spere că da.

Aţipeşte, cu durerea alungată.

Se trezeşte cu o tresărire – „Celeste! Celeste!" Întinde un braţ către Bruce, dar cealaltă parte a patului e rece şi goală. Se uită la ceasul de pe noptieră: 11:46. Douăsprezece fără un sfert şi Bruce n-a venit încă la culcare? Karen e iniţial iritată, după care îndurerată. Îşi dă seama că trupul ei gol nu mai e ispititor, dar crezuse că poate avea să se întâmple ceva între ei în noaptea asta. Vrea să se simtă aproape de Bruce încă o dată.

Încă o dată.

Se chinuie să îşi recapete ritmul normal al respiraţiei. Avea un vis, un coşmar despre Celeste. Aceasta era... undeva într-un loc necunoscut... un hotel cu etaje nenumerotate, niveluri diferite, dintre care unele duceau în nişte fundături; era un loc derutant, ca un labirint. Celeste îi tot striga numele, dar Karen nu putea să ajungă la ea. Fiica ei avea ceva să-i spună, ceva ce Karen chiar trebuia să afle.

„Celeste nu vrea să se mărite cu Benji", îşi spune Karen. Asta e adevărul gol-goluţ.

Fără să vrea, în minte îi vine ce spusese mediumul: „Haos". Într-un fel, Karen crede că Celeste ar trebui să facă nunta oricum. Nu e îndrăgostită nebuneşte de Benji. Posibil să simtă pentru el doar o mică parte din ceea ce simte ea pentru Bruce, sau poate că simte ceva cu totul diferit. Karen ar vrea să-i spună să profite cât poate de situaţia în care se afla, o situaţie pentru care orice altă tânără ar fi în stare să facă moarte de om. Celeste şi Benji nu trebuie să fie cuplul perfect. Zău, aşa ceva nu există. Dar apoi Karen se

oprește. Doar cele mai egoiste dintre femei și-ar încuraja fiicele să se mărite cu niște bărbați pe care nu-i iubesc. Ceea ce trebuie să facă ea – își dă seama *acum* – e să-i dea lui Celeste permisiunea de a da înapoi. 170 de oameni vor veni la Summerland mâine pentru o nuntă fără seamăn; peste 100.000 de dolari fuseseră cheltuiți pentru sărbătorirea ei, poate chiar dublu. Dar nicio sumă de bani sau de eforturi organizatorice nu merită o viață de compromisuri. Karen trebuie să vorbească cu Celeste chiar acum.

Să o găsească pe fiica ei, totuși, i se pare dintr-odată o chestiune dificilă. Oare o să fie de ajuns un apel telefonic? Își ia mobilul și formează numărul lui Celeste. Apelul e direcționat către mesageria vocală.

Aceasta e modalitatea universului de a-i spune că un apel telefonic nu o să fie suficient. Celeste își închide telefonul când se duce la culcare; probabil că doarme.

Cu mare grijă, își lasă picioarele pe podea și se ridică, își găsește bastonul și se îndreaptă. Oxicodona încă își face efectul; se simte puternică și sigură pe ea, însuflețită de un scop. Se înfășoară în halat și se aventurează pe hol.

Dacă memoria nu o înșală, camera lui Benji, unde Celeste doarme singură în noaptea asta, e a doua ușă spre stânga. Holul are o lumină subtilă de-a lungul îmbinării podelei cu pereții, așa că poate vedea unde să-și proptească bastonul pe măsură ce înaintează. Când ajunge la ușă, bate ușor. Nu vrea să trezească toată casa, dar nici nu vrea să întrerupă ceva.

Nu primește niciun răspuns. Karen își lipește urechea de ușă. În casa lor de pe Derhammer Street, ușile sunt goale pe dinăuntru.

Cele de aici sunt din lemn masiv, adevărat, astfel că e imposibil să auzi ceva prin ele. Întredeschide ușa cu mare grijă.

— Celeste? rostește. Draga mea?

Camera e cufundată în tăcere. Bâjbâie după un întrerupător și aprinde lumina. Patul e făcut exact ca al lui Karen – pilotă, pătură din cașmir, o serie de perne. Deci Celeste nu a ajuns încă acasă. Sau poate că s-a hotărât să rămână peste noapte cu Merritt, în căsuța de lângă vilă, ca să poată să stea treze, bârfind și chicotind în ultima noapte de femeie necăsătorită a lui Celeste. Totuși, cumva, Karen se îndoiește că așa stau lucrurile. Celeste n-a fost niciodată genul de fată care să bârfească sau să chicotească. N-a avut niciodată prietene apropiate în copilărie și în adolescență, ceea ce pe vremuri o îngrijora pe Karen, chiar dacă îi plăcea la nebunie că era cea mai apropiată confidentă a fiicei ei.

Privirea lui Karen alunecă spre rochia de mireasă albă, ca o coloană, care stă pe umeraș, pe ușa dulapului de haine. E o rochie ca ruptă dintr-un vis, perfectă pentru gusturile simple ale lui Celeste și frumusețea ei clasică.

Dar... n-o s-o poarte mâine. Karen oftează, închide lumina și apoi și ușa.

•

Întorcându-se pe holul cufundat în semiîntuneric, simte dintr-odată o iritare crescândă. Unde este toată lumea? A fost lăsată complet singură în casa asta. Se întreabă dacă nu cumva așa e când ești mort.

Treptele sunt dificil de coborât când mergi cu bastonul. Se decide că se simte suficient de puternică pentru a-și lăsa bastonul aici. Începe să coboare încet, prinzându-se bine de balustradă, și se gândește la cozile de homari rămase, puse bine în frigider. Ideea e ispititoare, dar nu poate să simtă foame. Singurele lucruri după care tânjește acum sunt o conversație profundă cu fiica ei și trupul soțului ei lângă ea în pat.

Aude glasuri în depărtare și simte miros de fum. Înaintează în vârful picioarelor, întinzând mâna către perete când simte nevoia să-și recapete echilibrul. Aude vocea lui Bruce. Când trece de colț, poate distinge două siluete pe o terasă – nu terasa principală, ci una în formă de potcoavă, spre dreapta, una pe care Karen nu a observat-o până atunci. Se strecoară cu greu prin spatele unei canapele și aruncă o privire pe după perdele. Bruce și Tag stau pe marginea acestei terase, fumând trabucuri și sorbind din niște pahare în care probabil că era scotch. Poate să le audă vocile, dar nu și să distingă ce zic.

Ar putea fie să se întoarcă în pat, fie să-și găsească fiica. Totuși, în loc de asta, Karen deschide fereastra ușor. Într-o casă luxoasă ca asta, aceasta se deschide ușor. Nu scoate niciun zgomot.

Tag spune:

— N-am avut nicio legătură serioasă înainte de asta. Doar chestii trecătoare, când călătoream. O femeie în Stockholm, una în Dublin. Dar cu fata asta era diferit. Și acum sunt prins în capcană. E însărcinată și vrea să păstreze copilul. Zice...

Bruce clatină din cap și dă pe gât o dușcă de scotch.

Sigur e foarte, foarte beat după o seară întreagă de cupe cu mojito, șampanie și acum scotch. Acasă, Bruce nu bea decât bere – Bud Light sau Yuengling. Când vorbește, cuvintele îi sunt îngreunate.

— Și ce-o să faci acum, prietene?

— Nu sunt sigur. Trebuie să o fac să asculte glasul rațiunii. Dar e încăpățânată.

Tag privește atent capătul aprins al trabucului său, după care se uită la Bruce.

— În fine, asta e, ți-am spus povestea mea din tranșee. Tu? Ai înșelat-o vreodată pe doamna Otis?

— Nu, frate, zice Bruce. Nimic de genul ăsta.

Karen trage aer adânc în piept. N-ar *trebui* să tragă cu urechea, asta e o

discuţie de la bărbat la bărbat, iar acum iată că îl auzise pe Tag mărturisind că lăsase o femeie însărcinată – probabil pe individa aceea, Featherleigh! – şi ce mizerie o să iasă din *asta*! Karen se simte un pic mai bine în ceea ce priveşte anularea în ultimul moment a nunţii. Familia Winbury nu e deloc aşa cum crezuse ea că e.

— Dar am făcut o pasiune pentru o tipă o dată, spune Bruce. O pasiune foarte intensă.

Karen e atât de şocată că aproape că scoate un ţipăt. Durerea e instantanee şi copleşitoare. O pasiune? O *pasiune foarte intensă*?

— A, da? întreabă Tag.

— Da, da, da, răspunde Bruce.

„E beat", îşi aduce aminte Karen cu o sforţare voită. Nu a băut atât niciodată, poate. Probabil că inventează o poveste ca să-l impresioneze pe Tag Winbury.

— Lucra cu mine la Neiman Marcus, continuă Bruce. La început aveam o relaţie strict profesională. De fapt, nici nu o plăceam prea tare. Era arogantă. Venise la magazinul meu din New York, de la Bergdorf Goodman, unde lucrase la raionul de pantofi.

De la Bergdorf. Raionul de pantofi. Da, Karen îşi aminteşte vag de cineva... dar cine era?

— A, da? spune Tag din nou.

— Apoi ne-am împrietenit. Ne luam pauzele de masă împreună. Ea privea viaţa într-un mod diferit decât mine şi era... nu ştiu... o gură de aer proaspăt, cred, să vorbesc cu cineva care fusese în mai multe locuri şi făcuse multe lucruri. Asta era exact după ce plecase la facultate Celeste şi, n-o să te mint, a fost ca o criză a vârstei mijlocii atât pentru mine, cât şi pentru Karen. Lui Karen nu-i place deloc să facă cumpărături, detestă cheltuielile pe lucruri frivole, dar începuse să se ducă la tot felul de prezentări, petreceri cu vânzare de vase Tupperware, ceva numit The Pampered Chef. Iar eu m-am înscris pentru mai multe ture de noapte, astfel încât să pot petrece timp cu femeia asta.

Karen îşi simte inima pocnind, ca o anvelopă tăiată de marginea unei borduri de granit, ca un balon plutind chiar într-o tufă de trandafiri plină de ţepi. Simte o lovitură în piept. Nu-i vine să creadă că aude una ca asta. Acum, în ultimele zile ale vieţii ei, află că bărbatul pe care l-a iubit toată viaţa a avut sentimente pentru o altă femeie. Încearcă să se calmeze. O pasiune de-asta nu înseamnă nimic. O pasiune e ceva inofensiv. N-a avut şi Karen pasiuni pentru diverşi – tânărul care lucra la legume, la supermarketul Wegman's, de exemplu? Îi făcea mereu cu mâna, un gest uşor, şi dacă respectivul îi răspundea prin acelaşi gest sau îi zâmbea şi el, parcă plutea prin magazin,

uneori atât de veselă că ajungea să cumpere bunătăţi pe care m-ar fi trebuit să le cumpere – batoane de ciocolată albă Magnum, de exemplu.

— Şi voi doi aţi... vreodată? întreabă Tag.

— Nu, răspunde Bruce. M-am gândit la asta, totuşi. A fost o perioadă derutantă a vieţii mele. Nu pot să-ţi explic cât de mult mi-a răscolit universul şi cât mi-a răsturnat toate valorile. Îmi petrecusem toată viaţa considerându-mă o anumită persoană şi apoi, dintr-odată, mă simţeam a fi cu totul altcineva.

— Povesteşte-mi, zice Tag. Cum o chema?

— Robin, răspunde Bruce. Robin Swain.

Karen chiar suspină, surprinsă tare – dar nici Tag, nici Bruce nu o aud. Doar continuă să pufăie din trabucuri. Ea îşi simte măruntaiele lichefiindu-se. Trebuie să stea jos. Încearcă cu mişcări frenetice să aranjeze perdelele aşa cum le-a găsit şi se retrage cu greu din spatele canapelei. Ar trebui să se întoarcă în camera ei. Nu vrea ca Bruce să o găsească aici. Dacă ar afla că trăsese cu urechea, s-ar... evapora.

Robin Swain... Nu! Te rog, Doamne, nu!

Nu poate să reziste până la etaj. Se aşază pe canapea, dar se simte prea expusă. S-ar lăsa pe podea, însă n-o să se mai poată ridica, e conştientă de asta. Aruncă o privire prin încăpere, cuprinsă de o panică nebună. Dintr-odată, detestă casa asta, mobilele ei luxoase, bunătatea ostentativă a soţilor Winbury, care acum pare o cruzime voalată. De ce Dumnezeu l-ar întreba Tag pe Bruce *o întrebare atât de oribilă*?

De ce ar răspunde Bruce aşa?

Robin Swain.

Ce-a *vrut să spună* Bruce?

Dar Karen ştie ce-a vrut să spună. Şi tocmai de aceea reacţionează aşa. Ştia că era ceva neobişnuit în prietenia lui Bruce cu Robin. Dar, bineînţeles, era ceva de neconceput, absurd... Nu avea nicio logică!

Face un efort să-şi recapete un oarecare echilibru. „Bruce e beat”, îşi spune. A inventat o poveste pentru Tag, ca să se dea cocoş. S-a folosit de numele lui Robin Swain pentru că a fost primul care i-a venit în minte. Karen n-ar trebui să dea crezare lucrurilor pe care tocmai le-a auzit. Ar trebui să se ducă la culcare. Reuşeşte să ajungă în holul de la intrare şi să urce treptele scării interioare.

De cum ajunge în camera ei, ia o pilulă de oxicodonă. Şi încă una. Apoi se bagă în pat, fără să-şi dea halatul jos. Tremură. O pasiune intensă pentru Robin Swain. Au luat o mulţime de cine împreună; Bruce lucra nopţile ca să fie împreună. O perioadă dezorientantă a vieţii lui. O criză a vârstei mijlocii.

„Ei, da”, concluzionează Karen. „Chiar că *e* dezorientantă dezvăluirea

asta”.

Robin Swain e bărbat.

•

Era septembrie, chiar după ce plecase Celeste la facultate. Karen şi Bruce închiriaseră un camion şi traversaseră practic Pennsylvania şi aproape tot Ohio până la Oxford, care se afla la doar opt kilometri de graniţa cu Indiana. O ajutaseră să se mute în camera ei de cămin din Hahne Hall, îi cunoscuseră pe fata cu care avea să împartă spaţiul de locuit, Julia, şi pe părinţii acesteia.

Karen şi Bruce participară la discursul inaugural al decanului, după care se întorseseră cu Celeste în camera ei, amândoi derutaţi, nesiguri cum să facă să îşi ia rămas-bun.

Într-un final, Celeste s-a hotărât să se ducă să ia cina cu Julia şi părinţii ei la Kona Bistro; îi lăsase pe Karen şi pe Bruce singuri în camera ei. Aceasta se gândise să se mute aici, pur şi simplu, sau să închirieze un apartament pe aceeaşi stradă şi e sigură că şi Bruce luase în calcul această idee.

Niciunul dintre ei nu spusese mare lucru pe drumul spre casă.

O săptămână-două mai târziu, Bruce a venit acasă şi îi spusese de un coleg nou, Robin Swain. Era un bărbat cam de aceeaşi vârstă ca şi Bruce care se transferase de la raionul de pantofi de la Bergdorf.

Robin copilărise în Opelika, Alabama, şi începuse facultatea la Auburn, dar nu o terminase. Mereu voise să se ducă la New York, aşa că făcuse economii şi cumpărase un bilet de autobuz. Fusese angajat la Bergdorf, să lucreze în magazie.

Iniţial, Bruce se plânsese de Robin. Poate că provenea dintr-un orăşel, dar anii în care lucrase în Manhattan îl făcuseră să aibă o atitudine de superioritate. Dispreţuia magazinul King of Prussia, complexul comercial, ba chiar şi întreaga zonă Delaware Valley. Nu era nici pe departe atât de sofisticată ca New York, zicea el. Era rămasă pentru totdeauna în 1984, când echipele sportive din Philadelphia erau bune, permanentul era la modă şi toată lumea asculta Bruce Springsteen.

Robin asculta *country*.

Totuşi, în câteva săptămâni, Karen remarcase o schimbare. Bruce a început să vorbească mai favorabil despre Robin. Una dintre cămăşile cu care venise acasă, să facă paradă în faţa lui Karen, fusese aleasă pentru el de Robin. Acum, că rememorează lucrurile, Karen îşi dă seama că *atunci* apăruse pasiunea lui Bruce pentru şosete. Lui Robin îi plăceau la nebunie şosetele fanteziste şi, la scurt timp după aceea, Bruce a adoptat şi el această extravaganţă; purta şosete în culorile curcubeului, cu model de zebră, cu imaginea lui Elvis. A cumpărat un CD numit *When the Sun Goes Down* al lui Kenny Chesney şi a început să fredoneze acest cântec tot timpul, fir-ar să fie!

„Totul se înfierbântă când apune soarele.”

Într-o seară, Bruce l-a invitat pe Robin acasă la cină. Lui Karen i s-a părut un pic ciudat. Era o raritate ca ea şi Bruce să aibă musafiri la cină, iar oraşul Collegeville, unde Robin avea un apartament închiriat, era la peste o oră distanţă. Nu era deloc practic.

Dacă Bruce voia să ia cina cu Robin, ar trebui să mănânce la mall.

Dar Bruce insistase. Îi spusese lui Karen ce să gătească – friptura ei înăbuşită după reţeta lui Betty Crocker cu cartofi şi morcovi, o salată verde (nu salată iceberg, îi precizase) şi chifle albe. Avea să ia el vin în drum spre casă, i-a mai spus.

„Vin?” se mirase Karen în gând. Ei nu beau niciodată, absolut niciodată vin la cină. Beau apă cu gheaţă şi Bruce mai deschidea din când în când o bere.

Când Bruce şi Robin au intrat în casă, râdeau de ceva, dar expresiile le-au redevenit sobre când au dat cu ochii de Karen.

Robin era înalt, purta un sacou albastru care părea scump, cămaşă albă, pantaloni bleumarin şi o curea din piele maro cu catarama reprezentată de un H argintiu. Purta şosete bleu cu norişori albi, pe care Bruce i le-a arătat mândru lui Karen ridicându-i pantalonii lui Robin până la genunchi. Robin avea un început de chelie, ochi căprui şi un uşor accent sudist, tărăgănat. I se păruse *homosexual* lui Karen când îl văzuse? Nu-şi aduce aminte. Sentimentul ei principal pe parcursul cinei fusese gelozia. Bruce şi Robin vorbeau între ei – despre marfă, despre clientelă, despre colegii lor. La fiecare schimbare de subiect, Robin încerca să o includă şi pe Karen, dar răspunsurile acesteia erau atât de glaciale, încât renunţase să mai încerce. Nu voia să fie rea cu Robin, dar se simţise luată prin surprindere de prezenţa lui în casa ei. Mintea i se întorcea la imaginea lui Bruce ridicându-i cracul de la pantalon până la genunchi. Gestul păruse atât de familiar, aproape intim...

Şi-a pus sentimentele contradictorii pe seama faptului că Celeste plecase şi acum rămăseseră doar ei doi, iar Bruce îşi găsise un prieten la serviciu. Ceea ce era în regulă. În fond, şi Karen avea prieteni la magazinul de cadouri de la Crayola. Era prietenă cu aproape toată lumea! Dar nu avea nicio prietenă specială, nimeni pe care să vrea să o invite acasă la cină, nimeni cu care să vorbească şi să râdă şi, astfel, să-l facă pe Bruce să se simtă în plus.

După cină, Bruce i-a sugerat lui Robin să-l ajute cu vasele, astfel încât ea să poată să stea cu picioarele ridicate şi să se relaxeze. *Când* se mai relaxase Karen cu picioarele ridicate? Niciodată, chiar niciodată. Dar putea să înţeleagă o aluzie. Şi-a luat la revedere de la Robin şi i-a urat noapte bună lui Bruce, după care s-a dus valvârtej la etaj să stea furioasă în pat şi să asculte cum cei doi bărbaţi spălau vasele şi le ştergeau, cum au terminat sticla de

vin, iar apoi au ieşit pe veranda din spate să discute Dumnezeu-ştie-despre-ce.

Karen simte cum oxicodona o prinde de umeri, apoi se lasă o uşurare imensă când durerea se desprinde de ea.

Bruce făcuse o pasiune intensă pentru Robin. Pentru un bărbat.

„A fost o perioadă derutantă”, a zis. „Dintr-odată, mă simţeam a fi cu totul altcineva”, aşa a spus.

Pentru Karen, era o mărturisire esenţială. Soţul ei, campionul ei statal la lupte, lupul ei înfometat din aşternut avusese sentimente pentru un alt bărbat, sentimente pe care, evident, nu-i place să le recunoască, pentru că, în faţa lui Tag, l-a prezentat pe Robin ca fiind o femeie.

Robin a lucrat la Neiman Marcus doar până după sărbătorile de iarnă din anul respectiv. Până când Celeste s-a întors la Oxford după vacanţa de Crăciun, Robin fusese transferat la reprezentanţa Neiman Marcus din Dallas. Bruce fusese supărat? Rănit, chiar? Dacă da, îşi mascase sentimentele bine.

Bruce avea un secret, o pasiune intensă. Nu făcuse nimic în acest sens – în această privinţă, Karen îl crede.

Şi Karen are secretul ei: cele trei pilule din flacon, printre cele de oxicodonă.

Îl iartă pe Bruce, fără să fie nevoie să îi mai spună ceva – *chiar* a fost o perioadă derutantă. Şi, după cum Karen voise să îi spună lui Celeste, cuplul perfect *chiar nu există.*

Îi va spune asta fiicei ei mâine-dimineaţă. Închide ochii.

Nantucket

Sâmbătă, 7 iulie 2018, 12:45

Nick „Grecul" Diamantopoulos merge cu mașina de la numărul 333 de pe Monomoy Road la Spitalul Local Nantucket, unde o să discute în sfârșit cu mireasa. Aceasta vrea să fie interogată *la spital,* iar Nick speră că asta înseamnă că are niște informații cu adevărat importante.

De-abia așteaptă să le afle, dar când intră în sensul giratoriu, simte mirosul de la Lola Burger pe geamul deschis și e prea ispititor să poată rezista. Un lucru bun în Nantucket, își dă seama Nick, e că mâncarea e de prima mână. Chiar și la fast-fooduri. Intră în parcarea localului și intră în grabă să își încerce farmecele pe Marva, chelnerița, care îi aduce un Lolaburger fript aproape în sânge (cu cheddar maturat, ceapă caramelizată, sos de foié gras) cu garnitură de cartofi prăjiți. Îi lasă Marvei un bacșiș generos, iar aceasta îi spune:

— Să nu uiți de noi, Grecule! Să mai vii să mă vezi!

Nick se urcă înapoi în mașină, îndesându-și cartofi prăjiți în gură.

La spital, e întâmpinat de un trio de asistente – Margaret, Suzanne și Patty. Nick a ieșit în oraș atât cu Suzanne, cât și cu Patty – nimic serios, doar puțină distracție. Le zâmbește tuturor și le spune:

— Unde să mă duc și ce trebuie să știu?

Patty își trece brațul prin îndoitura cotului lui și îl conduce pe hol, până într-o cameră de consultații.

— A venit azi-dimineață devreme și am tratat-o pentru un atac acut de isterie, adică i-am măsurat semnele vitale și i-am administrat niște Valium, să o calmeze. A dormit un pic. Mi-aș dori să putem să facem mai mult pentru ea. Prietena ei cea mai bună s-a înecat în fața casei? Și Celeste a fost cea care a găsit-o? În ziua nunții ei?

— Nunta a fost anulată, zice Nick. Evident.

— Evident.

— Persoana decedată era domnișoara de onoare, o informează Nick.

— Mi-a spus și Celeste, răspunde Patty. Hohotește sec. Poate nu i-a plăcut rochia.

Nick neagă din cap. Nu poate să glumească pe seama lui Merritt. Pur și simplu nu poate.

— Ce s-a întâmplat când a venit mirele aici? întreabă.

— Asta a fost cam acum o oră. Mi-a părut un tip de treabă. Își făcea griji pentru Celeste și se aștepta să o ia cu el acasă. A stat în rezerva ei cam zece minute, după care a plecat. Și ea a cerut să vorbească cu tine.

— Bine, Patty. Mulțumesc. E-n regulă să o interoghez aici?

— Sigur, răspunde asistenta. A, știi ce e ciudat? Celeste a venit cu bagajul făcut. Nu sunt sigură cum să interpretez asta. Când am întrebat-o cum de avea geanta aceea, a început să plângă, așa că am abandonat subiectul.

— Bine, spune Nick. *Chiar* că e ciudat, dar probabil că există o explicație.

— Ies din tură la trei, spune Patty. Să mă suni dacă vrei să ne vedem mai târziu.

Ideea e ispititoare, dar Nick știe că n-o să se poată relaxa până nu elucidează cazul ăsta. Speră că mireasa îi va putea lămuri toate aspectele.

— Așa o să fac, răspunde.

O găsește pe Celeste îmbrăcată într-un halat de spital, întinsă pe masa de consultații. Când dă cu ochii de el, se ridică în șezut.

— Ești de la Poliție?

— Detectiv în cadrul Poliției Statale, Nick Diamantopoulos, rostește el. Condoleanțe pentru prietena ta!

Celeste acceptă printr-o mișcare din cap.

— Ai venit aici să-mi iei declarația.

— Într-adevăr, confirmă Nick. E o adevărată tragedie ce s-a întâmplat cu Merritt...

— E moartă? întreabă Celeste. E... Adică e moartă, nu?

Nick ia loc pe scaunul aflat la capătul patului.

Cartofii prăjiți încep să-i fermenteze în stomac.

— Îmi pare rău, da. E moartă.

Celeste își lasă capul în jos și plânge fără zgomot.

— E doar vina mea.

— Poftim?

— E vina mea. Știam că o să se întâmple ceva rău. Am crezut c-o să fie vorba de mama, dar nu eram... și a fost Merritt! A murit!

— Îmi pare foarte rău, zice din nou Nick. Știu că ai multe lucruri pe care trebuie să le procesezi în momentul de față.

— Ba nu știi, spune Celeste. Habar nu ai.

Nick își scoate carnețelul.

— Cel mai bun mod de a o ajuta pe Merritt e să mă ajuți pe mine să descopăr ce s-a întâmplat cu ea. Era prietena ta cea mai bună, domnișoara ta de onoare. Îți spunea toate secretele, nu?

Celeste dă afirmativ din cap.

— Și uite care-i partea ciudată în ce privește nunțile, zice Nick. Aduc

laolaltă oameni care nu se cunosc. Am interogat deja două persoane, dar niciuna nu o cunoştea cu adevărat pe Merritt. Deci tu eşti un personaj-cheie al acestei anchete.

Celeste trage aer adânc în piept.

— Nu sunt sigură că vreau să-i trădez încrederea lui Merritt. Sunt implicate şi alte persoane. Alte persoane la care ţin.

— Înţeleg, spune Nick.

Îi înţelege cu adevărat dilema, dar e un cercetaş aflat în căutare de mine antipersonal.

— Ce-ar fi să-mi spui ce ştii şi vedem dacă are relevanţă pentru caz, bine?

Celeste se uită lung la el.

— Am un martor care v-a văzut pe tine şi pe domnişoara Monaco în grădina cu trandafiri a familiei Winbury după încheierea petrecerii, începe Nick. Această persoană mi-a zis că domnişoara Monaco plângea şi că tu încercai să o consolezi. Poţi să-mi spui despre ce era vorba?

Celeste clipeşte.

— Cineva ne-a văzut în *grădina cu trandafiri*? îl întreabă. Cine?

— Nu pot să-ţi spun asta, răspunde Nick. Tot ce-mi spui aici are caracter confidenţial. Asta se aplică tuturor persoanelor cu care discut.

— Înţeleg ce spui, dar...

— Dar ce? întreabă Nick.

Îi e frică să spună ce ştie – dar de ce?

— Din câte am înţeles, domnişoara Monaco rupsese legătura cu părinţii ei şi că are un frate, dar nimeni nu ştie unde anume locuieşte. Aşa că nu are rude aici, care să vorbească pentru ea şi să îi apere interesele. Asta înseamnă că e sarcina mea – şi a ta – să aflăm ce s-a întâmplat, înţelegi cât de mare e această responsabilitate, Celeste?

— Merritt... trecea printr-o despărţire dureroasă, spune Celeste. De un bărbat căsătorit. Era foarte tulburată din cauza asta.

Nick dă aprobator din cap. Aşteaptă.

— I-am spus să pună capăt acestei relaţii. Când am aflat despre ce era vorba, respectiv doar acum câteva săptămâni, i-am spus să o termine cu el, iar ea a zis că aşa o să facă, numai că nu s-a întâmplat nimic. Iar apoi cel care a pus punct a fost el.

— Bărbatul căsătorit?

— Da, răspunde Celeste. Şi de-asta plângea.

Nick scrie în carneţel: „Bărbat căsătorit," Apoi îşi trece în revistă rapid celelalte notiţe şi gândul i se duce la telefonul mobil al lui Merritt. Tocmai trecuse printr-o despărţire, dar în telefon nu erau niciun fel de apeluri sau de mesaje, nici primite, nici iniţiate. Cu excepţia celui de la Robbie, care îi

ura cu întârziere o Zi a Independenţei fericită şi care spera că era bine.

— Bărbatul căsătorit se numeşte Robbie, cumva?

Celeste face ochii mari.

— De unde ştii de Robbie?

— Sunt detectiv, răspunde Nick. Robbie e bărbatul căsătorit în cauză?

— Nu, spune Celeste. Robbie e... era... nu ştiu, prietenul ei. Un tip care îi era amic. Un fost prieten, dar nu mai era nimic între ei de genul ăsta.

— Celeste, bărbatul căsătorit cu care era încurcată Merritt a fost la petrecerea de aseară?

Confirmă cu o mişcare aproape imperceptibilă a capului. Aproape involuntară, se pare.

— Să înţeleg că ai dat din cap afirmativ?

— E Tag, zice ea în şoaptă. Tag Winbury, socrul meu.

„Bum!" îşi zice Nick.

De cum este rostit un nume, restul curge mai uşor, ca şi cum s-ar fi scos un dop.

Merritt şi Tag s-au combinat în urmă cu două luni, în timpul weekendului de burlăciţe al lui Celeste. S-au întâlnit apoi în oraş, Celeste nu ştie sigur când sau unde. Dar de 4 Iulie, ceea ce e cu puţin timp în urmă, Celeste e sigură că relaţia se încheiase. Nu era o chestie monumentală, din ce spunea ea.

— Dar am vorbit cu ea după cina de repetiţie. Era supărată. Am insistat să vină în oraş cu noi, dar a zis că n-o să fie deloc o companie plăcută. Voia să stea acasă şi să îşi plângă de milă, aşa mi-a zis. Să proceseze suferinţa, astfel încât azi să revină ia normal. Celeste continuă după o clipă. La nuntă.

— Ultima dată când ai văzut-o pe Merritt în viaţă a fost acolo, în grădina cu trandafiri? întreabă Nick.

— Nu, spune Celeste. Am văzut-o şi când ne-am întors din oraş.

— Da? Unde era?

— Era la o masă sub pavilion cu Tag, răspunde Celeste. Şi cu Thomas, fratele lui Benji. Thomas a venit cu noi în oraş. Ne-am dus la barul din spate de la Ventuno, dar când am ajuns la Boarding House, soţia lui, Abby, La sunat şi la zis să vină acasă. Când ne-am întors, stătea la masă sub pavilion cu Tag şi Merritt... şi o prietenă de-a soţilor Winbury pe care o cheamă Featherleigh Dale.

Nick notează numele: „Merritt, Tag, Thomas – fratele – şi încă o persoană – femeie? – pe nume Featherleigh Dale".

— Tu o cunoşti pe această Featherleigh Dale? întreabă Nick.

— Nu chiar, răspunde Celeste. Tocmai am făcut cunoştinţă cu ea aseară. E din Londra.

— Şi ea era cazată tot la reşedinţa Winbury?
— Nu.
— Dar era acolo azi-noapte?
— Da, confirmă Celeste.
— Cât era ceasul când ai văzut-o pe Merritt sub pavilion cu Tag?
— Am plecat din oraş când s-au închis barurile, la unu, răspunde Celeste. Deci în jur de unu şi jumătate?
— Şi, când ai văzut-o pe Merritt cu Tag, ai fost îngrijorată?
— Eram îngândurată... spune Celeste.
— E şi normal, zice Nick. În fond, trebuia să te măriţi azi.
— Dar asta nu înseamnă că am o scuză. Celeste îşi lasă privirea în pământ. Eram îngândurată şi nu am convins-o pe Merritt să vină la culcare. Dacă aş fi făcut-o, ar fi fost în viaţă acum. E vina mea.
Nick trebuie să o menţină pe mireasă concentrată asupra evenimentelor.
— Celeste, ce făceau Tag, Merritt, Thomas şi... Featherleigh sub pavilion? Beau? Fumau?
— Beau tărie în pahare mici, răspunde Celeste. Nişte rom deosebit pe care Tag îl ia din Barbados. Tag avea un trabuc în mână. Păreau fericiţi. Merritt părea *fericită*, sau mai fericită, oricum. Au încercat să mă convingă şi pe mine să stau cu ei, dar Benji şi Shooter se duseseră la culcare şi voiam să dorm şi eu...
— Complet de înţeles, răspunde Nick. Urma să te căsătoreşti a doua zi.
Din nou, Celeste clatină din cap. Referirea la nuntă pare să îi deturneze concentrarea, aşa că Nick se hotărăşte să nu mai menţioneze acest subiect.
— Tocmai când le spuneam noapte bună, Abby a strigat de la o fereastră de la etaj, spune Celeste. Voia ca Thomas să vină la culcare. Şi în momentul ăla am ezitat puţin, pentru că m-am gândit că n-ar fi bine pentru Tag şi Merritt să rămână singuri. Sinceră să fiu, m-am gândit că ar fi fost posibil să-şi reia... Se opreşte, şi obrajii i se îmbujorează. M-am gândit că s-ar putea să facă sex.
Nick dă aprobator din cap.
— În regulă.
— Dar Featherleigh era şi ea acolo şi nu dădea niciun semn că ar fi vrut să plece. A făcut un comentariu că în Londra era dimineaţă şi că se simţea din nou revigorată. Celeste înghite în gol. Am sărutat-o pe Merritt de noapte bună, i-am strâns mâna, am privit-o în ochi şi am întrebat-o: „Eşti bine, dragă?”, iar ea mi-a răspuns: „Hei, nu te mai bâlbâi!” Asta pentru că m-am bâlbâit câteva luni, să ştii. Oricum, m-am gândit că, dacă era destul de trează să observe asta, avea să fie în regulă. Aşa că m-am dus la culcare.
— Ai mai auzit şi altceva venind de afară după aceea? o întreabă Nick. Ai

auzit voci dinspre apă? Pe plajă a fost lăsat un caiac de două persoane. Pe nisip am găsit urme de sânge, iar Merritt avea o tăietură la picior. Ştii ceva despre asta?

— Un caiac? rosteşte Celeste. Îşi îndreaptă poziţia, îşi trage picioarele peste marginea patului, pe podea, şi începe să se plimbe încolo şi încoace. Tag a ieşit pe mare cu caiacul, împreună cu Merritt? Ştii cumva dacă aşa au stat lucrurile?

— Nu, răspunde el. Colaborez cu Poliţia Nantucket la cazul ăsta. Inspectorul-şef o să-l interogheze pe domnul Winbury în privinţa caiacului. Chestiunea importantă, însă, e... tu n-ai auzit nimic?

— Nu, răspunde Celeste. Dar casa e poziţionată spre stradă şi camera lui Benji – cea în care stăteam eu – dă spre alee, nu spre apă.

— Şi în dimineaţa asta... tu eşti cea care a găsit-o pe domnişoara Monaco, e corect?

— Da, răspunde Celeste.

— Te-ai trezit devreme, comentează Nick. De ce?

Celeste lasă capul în jos şi începe să tremure.

Nick se întoarce şi dă cu ochii de o geantă de voiaj galbenă, cu model încărcat, aflată în colţul camerei. Îşi aduce aminte ce a spus Patty.

— Şi aveai un bagaj făcut? Cred că pur şi simplu nu înţeleg de ce erai pe plajă la cinci şi jumătate dimineaţa, cu geanta de voiaj în mână.

Deşi Nick chiar înţelege sau cel puţin crede că înţelege.

Când Celeste îşi ridică faţa, obrajii îi sunt plini de lacrimi.

— Se poate să ne oprim aici, deocamdată?

Nick îşi cercetează rapid carneţelul. În mod clar, nunta asta n-a fost una obişnuită. Domnişoara de onoare se culca cu socrul mare. Nick îl va suna pe inspector şi-l va pune să îl interogheze pe tatăl mirelui; dacă ar discuta cu el, Nick probabil că şi-ar ieşi din pepeni. Începe să aibă o implicare emoţională în cazul acesta, ceea ce nu e niciodată bine.

În secunda următoare, mintea i se duce la Greer Garrison. Care dintre răspunsurile lui Greer i se păruseră suspecte? Toate, dacă e să fie sincer. I se păruse lipsită de simţire, lipsită de suflet, deloc afectată şi... deloc surprinsă. Şi omisese intenţionat să-i spună lui Nick că se dusese în bucătărie, pentru un pahar înainte de culcare. Greer scrie romane poliţiste. Nick îşi spune că, dacă ar fi cineva care să poată să pună la punct un plan criminal şi să scape basma curată, în mod clar ea ar fi aceea.

Nu-i aşa?

Dacă ştia despre legătura asta extraconjugală, ar fi unul dintre suspecţii principali. Dar Nick nu poate lăsa nicio pistă neexplorată. Featherleigh Dale era la masă, după ce atât Celeste, cât şi Thomas plecaseră.

Featherleigh ar putea să spună sigur dacă Tag a scos-o pe Merritt pe mare cu caiacul.

Nick își notează pe carnețel: „Găsește-o pe Featherleigh Dale!”

Auzind-o pe Celeste plângând, Nick se întoarce în momentul prezent.

— Putem să încheiem, îi spune. Deocamdată.

Se ridică în picioare. Biata fată! E destul de clar că se confruntă cu mai multe probleme decât faptul că îi murise cea mai bună prietenă.

— O s-o trimit pe Patty înapoi la tine!

Inspectorul

Sâmbătă, 7 iulie 2018, 14:00

Shooter Uxley vrea avocat, ceea ce e dreptul lui, deşi orice poliţist din America va trage aceeaşi concluzie: lucrurile nu arată deloc bine pentru el. De ce să ceri avocat dacă nu ai nimic de ascuns? Inspectorul încearcă să îi comunice asta lui Shooter în mod diplomat, fără să-şi trădeze adevărata motivaţie, aceasta fiind că au nevoie de răspunsuri, şi asta rapid.

Keira, secretara inspectorului, îl informează că, înainte să termine tura sergentul Dickson, a putut să dea de fratele domnişoarei Monaco, Douglas Monaco din Garden City, New York, a discutat cu el şi acesta a zis că avea să ia legătura cu părinţii lui şi să facă aranjamentele necesare pentru înmormântare.

— Cum ţi s-a părut? întreabă inspectorul. A pus ceva întrebări?

— A fost şocat, spune Keira. Dar nu vorbise cu ea de la Crăciunul trecut şi a zis că părinţii ei nu mai vorbiseră cu ea de ani buni. Au avut un conflict.

— Te-a întrebat ce s-a întâmplat? rosteşte inspectorul.

— Nu, răspunde Keira. Doar mi-a mulţumit că l-am anunţat şi mi-a dat datele lui de contact.

— Bine, spune inspectorul.

Ultimul lucru de care are nevoie acum sunt nişte rude supărate şi agresive, care să bată cu pumnul în masă ca poliţia să îşi intensifice munca de cercetare. Şi totuşi, exact cealaltă extremă îi dă un sentiment de tristeţe, chiar dacă lipsa de presiune îi uşurează munca.

— Poţi să le dezvălui ziariştilor numele, vârsta şi oraşul de domiciliu – respectiv New York, pur şi simplu – şi spune-le că ancheta este în desfăşurare. Fără alte comentarii.

— Şi mai e ceva, ştii? rosteşte Keira. A sunat Sue Moran, de la Camera de Comerţ. E îngrijorată.

— De ce?

— Nunţile organizate în Nantucket aduc un venit de peste 50 de milioane de dolari, mi-a spus. O Domnişoară de Onoare Ucisă afectează serios afacerile, a ţinut să precizeze. Vrea să încercăm să comentăm cât mai puţin asupra faptului că totul s-a întâmplat la o nuntă.

— Bine, răspunde inspectorul. O să încercăm. Dar poate c-ar fi bine să-i aduci aminte că Nantucket e o insulă mică.

•

Uxley optează pentru o avocată din localitate, Valerie Gluckstern. Inspectorul o știe bine pe Val și, deși nu e avocata lui preferată din cei de pe insulă, nu e nici cea mai puțin agreată. A început ca avocată specializată în drept comercial și imobiliar și trecuse la drept penal, respectiv reprezentarea acuzaților, în urmă cu șase-șapte ani, de cum pe insulă au ajuns să fie destui infractori bogați și influenți încât să aibă cum să câștige bine pe seama lor. Val e dispusă să ocolească sau să ignore anumite reguli pentru că locuiesc la aproape 50 de kilometri de continent, iar că procedura din metropolă nu se aplică întotdeauna aici.

De exemplu, în loc să poarte costum și pantofi cu toc, Val își face apariția la sediul poliției îmbrăcată cu o rochie de plajă, o pălărie de pai și șlapi.

— Am venit direct de la plajă, spune Val și, într-adevăr, are nisip lipit pe partea din spate a picioarelor. A venit frate-meu în vizită, cu cei patru copii și cu nevastă-sa, care e însărcinată. Nu prea m-am supărat când am fost chemată. Ridică o sprânceană, aruncându-i o ocheadă inspectorului. Tu ai vreodată musafiri, Ed?

— Dacă pot să evit, nu, răspunde el.

— Ești un om înțelept, comentează Val. Aruncă o privire în jur. Unde e Grecul? Credeam că el se ocupă de caz.

Așa se explică sosirea promptă a lui Val mai mult decât dorința de a scăpa de musafiri, își dă seama inspectorul. Toate femeile de pe insulă ar sări prin cercuri de foc pentru Grec.

— Interoghează o martoră la spital, spune inspectorul.

Val dă afirmativ din cap.

— Dă-mi voie să vorbesc cu clientul meu!

— A încercat să fugă, îi zice inspectorul. Așa ceva nu dă deloc bine, Val. Ar trebui să-i spui asta.

— Dă-mi voie să vorbesc cu clientul meu, zice din nou Val.

Cât Val stă de vorbă cu Shooter, Ed se uită în telefon. Găsește un mesaj de la Grec, în care îi spune: „Trebuie să dăm de o invitată de la nuntă numită Featherleigh Dale”, iar inspectorul înjură printre dinți. Se fixase asupra lui Shooter Uxley ca principal suspect și acum apare o altă persoană de interes? Sună imediat la reședința Winbury, să discute cu Greer.

— Căutăm o persoană pe nume Featherleigh Dale, îi spune.

— Da, răspunde Greer.

Tonul nu îi e nicidecum surprins.

— Știți cumva unde am putea să o găsim? se interesează.

— E cazată la un han, răspunde Greer. Dați-mi voie să verific la care. Mi-am notat. Câteva clipe mai târziu, revine pe fir. La Sand Dollar Guest House,

pe Water Street.

— Mulţumesc.

Inspectorul încheie apelul şi îl trimite pe unul dintre sectoriştii săi la Sand Dollar să o aducă pe această Featherleigh Dale la sediu, pentru interogatoriu.

Nick sună de pe drumul de la spital la reşedinţa Winbury.

— Am discutat cu mireasa, îl anunţă. A fost o adevărată mină de aur.

— Ce ţi-a spus? întreabă inspectorul.

— Domnişoara noastră de onoare nu era chiar onorabilă, răspunde Nick. Avea o relaţie cu tatăl mirelui, Tag Winbury.

Inspectorul închide ochii. Îi e atât de foame că vede stele verzi – şi-atunci îşi aduce aminte că Andrea i-a pus mâncare la pachet: un sandviş cu curcan, bacon, salată şi roşii, două prune coapte şi reci, un termos cu supă rece de castraveţi şi cocos. O adoră pe soţia lui. De cum o să încheie convorbirea cu Nick, o să mănânce.

— Am discutat cu Linda Ferretti, medicul legist, rosteşte inspectorul. Victima era însărcinată în şapte săptămâni.

Nick trage aer pe gură şi inspectorul simte o resuscitare motivaţională. Moartea acestei femei nu a fost accidentală. Era vorba de un caz adevărat, iar ei trebuiau să îi desluşească iţele.

— Era însărcinată cu copilul lui Winbury, zice Nick. Mă-ntreb cine ştia. Celeste nu mi-a spus asta. Rememorează conversaţia avută cu ea. Nu ştia.

Se întreabă dacă Greer Garrison ştia.

— L-am trimis pe Luklo să o ridice pe domnişoara Dale de la han, spune inspectorul. În ce fel este implicată?

— A stat sub pavilion până noaptea târziu cu Merritt, Tag şi Thomas, fratele mirelui. Fratele, Thomas, s-a dus sus la culcare, lăsându-i acolo pe Merritt, Tag Winbury şi Featherleigh Dale. Ar trebui să aibă de povestit una, alta din ce ne interesează.

— Da, avem nevoie de tipa asta, Dale, spune inspectorul. Acum, că ştim ce ştim... Şi atunci, eu de ce îl interoghez pe Shooter Uxley? Care e rolul meu în toate astea? De ce tocmai el, dintre toţi, a cerut un avocat?

— Cred că o să aflăm, răspunde Nick. Ce avocat şi-a luat?

— Valerie Gluckstern.

— Îmi place Val, zice Nick. Şi ea mă place pe mine.

— Să sperăm că asta va fi în favoarea noastră şi o să putem să-l facem pe puşti să vorbească, zice inspectorul. După ce o să termin cu Uxley, o să discut cu tatăl.

— O să vorbesc eu cu tipa asta, cu Dale, anunţă Nick. De cum o să dăm de ea. Şi, să ştii, dacă ai nevoie de ajutor să o înduplеci pe Val Gluckstern, să-mi

spui.

— Mulţumesc, Făt-Frumos, rosteşte inspectorul.

Celeste

Sâmbătă 12 august – luni, 21 august 2017

Își ia un concediu de o săptămână de la grădina zoologică în august, sincronizându-se cu cel al lui Benji și pleacă amândoi în Nantucket.

Merritt spune:

— Ești conștientă ce noroc ai, da? Să ai un iubit bogat cu o vilă imensă, chiar pe malul mării, în Nantucket?

— Da, răspunde Celeste stânjenită.

Nu vrea ca nimeni – nici măcar Merritt – să creadă că urmărește banii lui Benji. Banii fac lucrurile mai frumoase și mai ușoare. Pot să iasă în oraș la cină oricând și oriunde vor, se duc la concerte și stau în primul rând, Benji o răsfață mereu cu drumuri cu taxiul și îi trimite buchete de flori frumoase, exotice și uneori, când ajunge acasă, descoperă că i s-a lăsat o cutie de *macarons* de la Pierre Hermé pe prag (nu mâncase niciodată vreun *macaron* înainte să-l cunoască pe Benji; acum, sunt unul dintre cele mai scumpe obiceiuri pe care și le-a format). Se bucură de aceste aspecte ale relației lor – ar minți dacă ar nega asta –, dar ce-i place mult la Benji e că e bun la suflet, grijuliu, stabil, de încredere și constant.

În ciuda tuturor acestor lucruri, s-a tot gândit, chiar înainte să-și facă planuri de concediu, să se despartă de el. Îl place, dar și-a tot prezentat sentimentele într-un mod fals, pentru că nu e îndrăgostită de el.

E îndrăgostită de Shooter Uxley.

A încercat să se convingă că nu ar fi așa. Cum să poată să-l iubească pe Shooter, când n-a petrecut decât o zi cu el? După sosirea întârziată a lui Benji în acel weekend din iunie, Shooter a plecat de pe insulă, pretinzând că are o urgență la serviciu. În după-amiaza zilei de duminică, de cum Celeste s-a întors la ea în apartament, Shooter i-a trimis un mesaj: „Nu puteam să suport să vă văd împreună”.

Deci, concluzionase Celeste, și Shooter simțise același lucru. Simțise acel *magnetism* puternic, inconfundabil, acea atracție animalică. Ea folosește această sintagmă în mod conștient, pentru că e om de știință și poate înțelege mai mult decât un om obișnuit faptul că oamenii sunt la mila fiziologiei lor. Gândul i se duce la modul în care un leu se impune ca mascul dominant într-un grup sau la corbul de mare albastru, care își expune picioarele în fața femelei dansând. Lumea animalelor e plină de asemenea

ritualuri care pot fi înregistrate şi categorisite, dar nu şi explicate, în fond. Celeste nu-şi poate controla impulsurile sau sentimentele, la fel cum nu pot nici hienele sau porcii furnicari; şi totuşi, îşi poate controla comportamentul. Nu are nicio intenţie să-l părăsească pe Benji pentru prietenul lui cel mai bun. Dar ştie că nu e corect să rămână cu el în condiţiile în care nu îl iubeşte.

Trebuie să pună capăt acestei relaţii.

O să se despartă de el, se hotărăşte, după ce se vor întoarce din Nantucket.

Sâmbătă, duminică, luni: Celeste şi Benji fac plajă la piscină, înoată în golf, mănâncă sandvişurile miniaturale şi cuburile de pepene galben pe care Elida le aduce pe o tavă la ora prânzului. Spre seară, se duc la 167 Raw să cumpere fileuri de ton proaspăt şi de peşte-spadă, apoi se duc la Bartlett's Farm să ia porumb, dovlecei, verdeaţă pentru salată şi o plăcintă de casă cu piersici. Dimineţile, se plimbă prin magazinele din oraş. La Milly and Grace, Celeste probează patru rochii, iar Benji, neputându-se decide cu care îi stă cel mai bine, i le cumpără pe toate patru. În seara aceea, o duce în Sconset, să ia cina la lumina lumânărilor, în grădina de la Chanticleer. În centrul grădinii se află un căluţ dintr-un carusel, iar Celeste se tot trezeşte că rămâne cu privirea aţintită la el pe tot parcursul cinei.

Săptămâna aceasta, Shooter e în Saratoga Springs, New York, cu un grup de directori tehnici din Belarus; s-au dus să vadă cursele. Celeste ştie asta pentru că Benji o ţine mereu la curent cu mişcările lui Shooter; îi arată toate fotografiile pe care i le trimite Shooter, ca un unchi mândru. Uneori îi spune, în glumă:

— Eu sunt plictisitor, dar uite-l pe prietenul meu cel interesant.

Celeste zâmbeşte cu blândeţe; se uită la fotografii, dar nu poate să se concentreze asupra feţei lui Shooter. Ce rost ar avea? N-a răspuns la mesajul primit de la el. Nu poate avea un canal de comunicare secret cu el; ştie unde ar duce asta.

Îşi desprinde ochii de la căluţul de carusel şi mintea de la gândurile despre Saratoga şi îşi impune să fie fericită. Îl place pe Benji. Ţine la Benji.

Privindu-l cum soarbe din paharul cu vin, şi-l închipuie pe Shooter la ghişeul de pariuri, cu un creion scurt după ureche, la îndemână pentru a-şi nota cotele. Şi-l închipuie în tribună sau în loja de sus, cu apetitive rafinate şi chelneriţe îmbrăcate sumar care îi servesc cu cocktailuri, unde numai cei mai importanţi oameni din lume au voie să stea. Îşi imaginează calul pe care pariase Shooter detaşându-se pe turnantă. Shooter a ales din nou câştigătorul. Bate palma cu directorii din Belarus.

— Vrei desert? rosteşte Benji. Celeste?

•

Marţi şi miercuri: Celeste bronzată. E relaxată. Începe să se simtă mai în largul ei cu părinţii lui Benji. Într-o dimineaţă, aleargă opt kilometri cu Tag. În după-amiaza următoare, se duce la o expoziţie de fotografie de pe Old South Wharf cu Greer, iar apoi Celeste propune să intre să ia câte o îngheţată de la gelateria mică de lângă acea galerie.

— Fac eu cinste, spune Celeste.

Îngheţatele costă doar zece dolari, dar Celeste îi lasă adolescentului roşcat şi drăguţ de la tejghea un bacşiş de cinci dolari. Tag şi Greer sunt atât de generoşi, încât o determină să vrea să fie şi ea generoasă, la nivelul ei.

Se aşază pe o bancă de pe chei, să-şi savureze îngheţatele la soare, iar Greer o întreabă:

— Ei, şi cum merg lucrurile între tine şi Benji?

Celeste nu e sigură ce anume o întreabă Greer.

— Totul e bine, răspunde.

— Eu şi Tag plecăm înapoi în oraş mâine, rosteşte Greer. Fiul prietenei mele, Elizabeth Calabash, se căsătoreşte, face nunta la Piaza.

— Oh, îngaimă Celeste.

Savurează gustul îngheţatei de fructul pasiunii şi se gândeşte că, înainte să-l cunoască pe Benji, ar fi optat pentru o aromă cunoscută şi sigură, ca lămâia sau zmeura.

— Ce frumos...

— Cred că lui Benji i-ar plăcea să petreacă ceva timp singur cu tine, spune Greer. Nimic nu sufocă romantismul ca prezenţa părinţilor.

— Îmi place să petrec timp cu voi, zice Celeste.

Şi e adevărat. Cu soţii Winbury acolo, în casă, e o atmosferă de familie. Sunt momente când are impresia că ea şi Benji sunt fraţi. Cel mai mare vis al lui Celeste este ca părinţii ei să vadă cândva Nantucketul. Încearcă să le descrie totul când vorbeşte cu ei la telefon, dar nu poate să ilustreze corect frumuseţea locurilor, plus că sunt anumite lucruri pe care e conştientă că ei nu le vor înţelege – cum ar fi să iei cina la nouă seara într-o grădină cu un căluţ de carusel în centru, să plăteşti 1.700 de dolari pentru o fotografie sau chiar îngheţata italienească de fructul pasiunii.

•

Joi şi vineri: Tag şi Greer pleacă joi. Benji îi cere scuze lui Celeste, dar şi-a asumat angajamentul de a juca în echipa membrilor oaspeţi, în turneul de la Clubul de Golf Nantucket, ceea ce îi va ocupa cea mai mare parte a zilei de vineri.

— Nicio problemă, spune Celeste.

Are o carte nouă – *Mrs. Fletcher* de Tom Perrotta – şi de-abia aşteaptă să petreacă ceva timp singură. N-ar trebui să fie aşa, e conştientă de asta.

— Am pregătit o surpriză, o anunţă Benji. O sărută. Vine Shooter.

Celeste clipeşte şi se trage înapoi.

— Poftim? îl întreabă. Parcă era în Saratoga.

— A fost, răspunde Benji. Dar are câteva zile libere, aşa că l-am invitat aici.

Celeste habar nu are ce expresie îi traversează chipul. E una alarmată? Speriată? Panicată?

— Parcă-ţi plăcea Shooter, spune Benji.

— A, îmi place, răspunde Celeste. Chiar îmi place.

Vineri dimineaţă, la ora şapte, Benji pleacă cu Land Roverul lui Tag cu crosele de golf pe bancheta din spate. Celeste stă pe veranda din faţă şi îi face cu mâna până dispare din câmpul ei vizual. Apoi pătrunde în holul de la intrare şi se cercetează întruna dintre oglinzile de anticariat ale lui Greer. E blondă, cu ochii albaştri, drăguţă dar nu frumoasă, sau poate frumoasă, dar nu ieşită din comun. E ceva acolo ce nu vede ea? Ceva în interiorul ei? Îi plac animalele, mediul înconjurător, natura. Asta a diferenţiat-o mereu de celelalte femei, a făcut-o mai puţin dezirabilă, nu mai mult.

Când era mică, mereu citea enciclopedii sau *National Geographic*, iar când nu făcea asta, colecţiona şerpi şi salamandre în cutii de pantofi, încercând să le recreeze mediul natural. Nu o interesau formaţiile de băieţi, să poarte brăţări ale prieteniei, să se dea cu rolele sau să cumpere CD-uri şi clame de păr de la mall, exact aşa cum acum nu îi pasă de politicile de gen, reţelele de socializare, să stea pe Netflix ore în şir, să se ducă la cursuri de *barre*[7] sau de cine ce-a purtat la Met Ball. E atipică. E ciudată.

Vine Shooter. Nu ştie deloc ce să facă. Să se poarte ca şi cum totul ar fi normal? Se schimbă în costumul de baie, îşi ia cartea cea nouă şi iese la piscină.

Când se trezeşte, cu cartea deschisă pe piept, dă cu ochii de Shooter aşezat pe şezlongul alăturat, cu cotul pe genunchi şi bărbia în palmă, uitându-se lung la ea.

Nu, visează. Închide ochii.

— Rază de Soare.

Deschide ochii.

— Bună, rosteşte el. Zâmbeşte larg. Benji m-a sunat să-mi spună că ai nevoie de cineva să aibă grijă de tine.

— Nu am, răspunde ea tăios.

Refuză să flirteze cu el. Refuză să fie complice în chestiunea asta. E ca şi cum Benji ar încerca să o piardă, dând-o pe seama lui Shooter din nou.

---

[7] O serie de exerciţii fizice care încorporează elemente din balet, yoga şi Pilates (n.tr.).

— Ar fi trebuit să rămâi în Saratoga.

— Ești sexy când ești severă, zice Shooter. Și am venit cu mare drag, am vrut să vin. Tot ce-am vrut de când am plecat de-aici a fost să te văd din nou.

— Shooter, rostește ea.

— Probabil că mă consideri un ticălos absolut, spune el. Îi fac avansuri iubitei celui mai bun prieten. Se scriu cântece fix despre situația asta în care ne aflăm acum, Celeste – Rick Springfield, the Cars. Și știi de ce? Pentru că se întâmplă. Se întâmplă foarte des.

— Dar de ce eu? întreabă ea.

I se pare oricum uimitor că i-a captat interesul și devoțiunea lui Benjamin Winbury, dar să se bucure și de atenția lui Shooter i se pare atât de neverosimil încât se întreabă dacă nu cumva e o șmecherie sau o farsă la mijloc. Bărbații ca Benji și Shooter ar trebui să se dea în vânt după femei ca Merritt. Merritt e influencer; are putere, o influență deloc neglijabilă în online și știe toate personajele importante din societate. Are relații în toate mediile, e inteligentă, spirituală, e un geniu în ceea ce privește afirmarea socială. Prin comparație, Celeste le scrie e-mailuri celorlalți administratori de grădini zoologice despre cele mai bune metode de îmbunătățire a habitatului urangutanilor.

— Pentru că ești autentică, răspunde Shooter. Ești atât de normală și de realistă, că ești de-a dreptul exotică. Tu nu te prefaci și nu te lansezi în jocuri psihologice. Ai idee cât de rar e lucrul ăsta în zilele noastre? Și m-am simțit atât de bine cu tine aici... Nu mi-a mai plăcut niciodată compania unei femei atât de mult. E ca și cum m-ai fi vrăjit. Când Benji mi-a cerut să vin, n-am stat pe gânduri.

— Benji e iubitul meu, spune Celeste. Între noi n-o să se întâmple nimic.

Shooter îi aruncă o privire intensă ca o rază laser, cu ochii lui ca de safir.

— Auzindu-te spunând asta mă face să te plac și mai mult. Benji e opțiunea mai bună dintre noi.

„Benji chiar e opțiunea mai bună!” își spune Celeste în gând. Se întreabă dacă nu cumva motivația lui Shooter e invidia. Vrea ce are Benji – părinții lui, rafinamentul și educația lui, iar acum și iubita lui. Probabil că despre asta e vorba. Celeste își întoarce privirea asupra cărții, sperând că doamna Fletcher o va putea salva.

— Pune-ți pantalonii scurți și șlapii, zice Shooter. O să te duc undeva.

— Unde? întreabă Celeste.

— Ne vedem în fața casei, îi zice el.

•

Shooter a închiriat un jeep argintiu. Îi spune lui Celeste că l-a cerut exact pe acela pe care l-au avut prima dată, și când aceasta se așază pe scaunul din

dreapta, chiar are o senzaţie puternică de familiaritate, ca şi cum aceasta ar fi maşina lor, ca şi cum locul lor ar fi în ea.

Shooter o duce la Surfside Beach Shack.

— M-am înşelat în privinţa sandvişului cu roşii, zice el.

Se dă jos din jeep şi se întoarce câteva momente mai târziu cu o cutie din carton în care sunt două sandvişuri înfăşurate în folie de aluminiu şi două pahare pline.

— Astea sunt cele mai bune sandvişuri de pe insulă, posibil chiar şi din toată lumea.

Pornesc din nou până la capătul Madaket Road, traversează un mic pod din lemn şi intră în ceea ce pare a fi un sătuc pescăresc din altă epocă. Casele sunt colibe mititele cu detalii arhitecturale pitoreşti: o terasă suspendată care se întinde între două acoperişuri, un turn cu acoperiş oblic, un şir de ferestre rotunde, ca nişte hublouri. Nu seamănă deloc cu castelele elegante de pe Monomoy. Acestea sunt ca nişte căsuţe de plajă pentru elfi şi toate au nume pline de personalitate: Hanul Raţei, Merge şi Aşa, Dor de Ducă.

— Sunt atât de mici! spune Celeste. Cum pot să locuiască oamenii în ele?

— Cele mai plăcute momente se petrec afară, spune Shooter. Şi uită-te cum sunt plasate – sunt chiar pe malul mării.

Celeste e pe punctul de au reaminti că şi reşedinţa familiei Winbury e chiar pe malul mării, dar înţelege farmecul inerent al acestor case. Pe balustradele verandelor sunt prosoape în dungi viu colorate şi grătare cu cărbuni pe terase; „curţile din faţă" sunt întinderea de nisip şi o mulţime dezordonată de tufe de trandafir cu frunze încreţite. Cât de idilică trebuie să fie viaţa aici! Stai toată ziua la plajă, te clăteşti bine la duşul în aer liber, frigi la grătar un biban dungat pe care l-ai prins chiar tu aruncând o plasă la o sută de metri de casă. Seara, vecinii vin în vizită să beţi împreună o bere ca gheaţa sau un gin cu apă tonică uitându-vă la stele şi ascultând valurile care se sparg de ţărm. Zilele ploioase ar aduce cu ele jocuri de cărţi şi jocuri de masă sau un roman poliţist bun citit într-un fotoliu vechi şi confortabil.

Shooter se ghemuieşte să scadă presiunea aerului din pneurile jeepului; Celeste îl priveşte de sus, de pe scaunul din dreapta-faţă. Îi studiază ceafa, forma urechilor... Când bărbatul se mută la anvelopele din spate, îşi aţinteşte ochii asupra lui prin intermediul oglinzii laterale. Shooter îşi ridică ochii la ea, o surprinde privindu-l şi îi trimite o bezea. Celeste vrea să se strâmbe, însă în schimb îi zâmbeşte.

Pornesc cu maşina pe dune. Frumuseţea golaşă a naturii din Smith's Point e uluitoare. În faţa lor se află o fâşie lată de plajă virgină, cu oceanul în stânga şi dunele acoperite cu iarbă de mare în dreapta. Dincolo de acele dune se află suprafaţa plată a Nantucket Sound.

Shooter înaintează încet – cu opt kilometri la oră – ca să poată să deschidă torpedoul, atingând ușor genunchiul lui Celeste cu dosul palmei în această manevră. Scoate un ghid cu păsările marine care se găsesc pe Coasta de Est.

— Pentru zoologa mea, rostește el.

Celeste vrea să îl corecteze – nu e a lui, nici zoologă, nici altceva –, dar e fascinantă instantaneu de ghidul din mâinile ei. Dintotdeauna i-a plăcut la nebunie ornitologia, deși necesită mai multă răbdare decât are ea în mod natural ca să poată studia și pentru a se specializa în acest domeniu. Și totuși, adoră să viziteze Lumea Păsărilor și să discute cu Vern, ornitologul lor. Vern a văzut personal peste 7.000 din cele aproximativ 10.000 de specii de păsări din lume, un palmares care îl plasează în rândul elitei pasionaților de păsări. De multe ori, cele mai bune povești ale lui Vern nu sunt despre păsări în sine, ci mai degrabă despre călătoriile pe care le-a făcut pentru a le vedea. Când avea doar 18 ani, a făcut autostopul din Oxford, Mississippi până la Pădurea de Nori Monteverde din Costa Rica pentru a vedea superbul quetzal. A fost în Gambia să vadă *Tockus nasutus* și în Antarctica pentru a admira pinguinii Adélie.

Imediat, Celeste îi arată fluierarul și scoicarul american, cu ciocul său portocaliu distinctiv.

Shooter izbucnește în râs și spune:

— Ești delicioasă.

Merge până în capătul lui Smith's Point – Celeste vede insula Tuckernuck, mult mai mică decât Nantucket, peste canalul îngust –, iar apoi o ia pe o traiectorie curbată către celălalt capăt al peninsulei. Organizează o tabără – câte un scaun pliant pentru fiecare, o umbrelă pentru umbră și o masă mică, pe care pune mâncarea. Își leapădă imediat tricoul polo. Celeste se străduiește să nu observe mușchii spatelui lui.

— Uite aici, îi spune el.

Intră în apă câțiva metri, după care probabil coboară de pe un prag sau o margine, căci brusc apa îi ajunge până la piept. Își ridică brațele, iar apa îl împinge de-a lungul malului.

— Iuuuhuuu! exclamă.

Ajuns cam la vreo patruzeci de metri distanță, iese din apă și se întoarce în pas alergător la Celeste.

— E un tobogan cu apă natural, îi spune. Trebuie să încerci și tu.

Celeste nu se poate abține. Părinții ei au dus-o la Great Wolf Lodge în fiecare vară din copilăria ei; nu a găsit niciodată vreun tobogan cu apă care să nu îi placă la nebunie. Intră cu pași ezitanți, pipăind cu tălpile până la marginea pragului. O secundă mai târziu, sare în față și curentul o poartă de-

a lungul coastei.

E grozav! E extrem de amuzant! Celeste n-a mai râs şi nu s-a mai simţit aşa de bine de când era copilă, cu tatăl ei, coborând pe toboganul Coyote Canyon.

— De unde ştiai că e aici? îl întreabă pe Shooter, cu răsuflarea tăiată.

Acesta îi răspunde:

— Cu asta mă ocup, trebuie să cunosc secretele tuturor universurilor.

— Vreau să mă mai dau o dată, rosteşte Celeste.

•

Montajul cinematografic reîncepe: O imagine cu Celeste şi Shooter lăsându-se purtaţi de curent de-a lungul plajei iar şi iar, chiuind ca nişte cowboy la rodeo. Celeste nu se poate sătura; apa e rapidă, puternică, vie. Shooter e cel care renunţă primul şi, într-un final, Celeste declară că o să se mai dea doar o dată. Apoi ea şi Shooter mâncându-şi sandvişurile – un „burger" de crabi, creveţi şi scoici, cu avocado, bacon, salată verde, roşie şi un sos *aioli* cu mărar şi ardei copt. Şi de băut au limonadă cu limete şi pepene. E cel mai delicios prânz pe care l-a mâncat Celeste vreodată. E o exprimare hiberbolică? Nu crede, chiar dacă îşi dă seama că sandvişul şi băutura sunt doar parte din experienţă. Cealaltă e reprezentată de înot, nisip, privelişte... şi Shooter. Celeste e atât de extenuată după ce mănâncă, încât îşi întinde un prosop şi se lungeşte cu faţa în jos. Shooter îi urmează exemplul, iar când Celeste se trezeşte, piciorul lui îl atinge pe al ei. Ea nu ar vrea să se mişte, dar trebuie să o facă.

La cinci, când pleacă cu maşina de pe plajă, pielea lui Celeste e întinsă de la expunerea la soare, iar părul ei blond e aspru de la sare. Îşi închipuie că arată îngrozitor, dar când se zăreşte fugitiv în oglinda laterală, ceea ce vede e o tânără fericită. N-a fost niciodată, absolut niciodată de când se ştie, atât de fericită.

— Hei, Rază de Soare? rosteşte Shooter.

— Te rog, nu, spune ea.

Nu vrea ca el să spună ceva care să strice starea asta. Nu vrea să-i facă cine ştie ce declaraţii. Nu vrea ca el să încerce să dea un nume lucrurilor care se întâmplă. Ştiu amândoi ce se întâmplă.

Shooter izbucneşte în râs.

— Voiam doar să te întreb dacă vrei să ne oprim la Millie's în drumul spre casă... Să bem câte o margarita?

— Da, răspunde ea.

De cum Shooter opreşte în parcarea de la Millie's, telefonul începe să îi bipăie, ca şi cel al lui Celeste. Shooter ridică o sprânceană, privind-o în ochi.

— Ne uităm la telefoane? întreabă. Sau le ignorăm?

„Le ignorăm”, răspunde Celeste în mintea ei. Şi totuşi, din obişnuinţă, aruncă o privire pe ecranul mobilului. Are trei mesaje de la Benji.

„M-am întors.”

„Unde sunteţi?”

„Alooo?”

Celeste se simte ca suspendată în aer. Ce-ar trebui să facă? Vrea să se ducă la Millie’s cu Shooter, să comande o margarita, poate să-şi atingă picioarele de ale lui pe sub tejgheaua barului.

Dar genul ăsta de comportament iresponsabil nu îi stă în caracter.

— Trebuie să plecăm, zice.

*

La Summerland, Benji e pe terasă, cu sacou şi cravată. Are o sticlă de Veuve Clicquot la răcit în frapieră. Se uită cu subînţeles la Shooter.

— Aţi întârziat, zice.

— Am întârziat? rosteşte Celeste. Trebuia să ajungem mai devreme? Am crezut că eşti plecat să joci golf.

Shooter spune:

— Scuze, frate, am pierdut noţiunea timpului.

Intre Shooter şi Benji e o energie anume. Lui Celeste îi e teamă să întrebe ce se petrece.

— Ar trebui să fac duş? întreabă ea.

— Da, răspunde Benji. O sărută. Pune-ţi rochia aia roz nouă. Mergem în oraş.

Se duce sus, să facă duş şi să se schimbe. Îşi ia o rochie verde în locul celei roz, o sfidare măruntă, dar importantă. Nu-i place deloc când Benji încearcă să o domine; ştie că-şi închipuie că e profesorul Henry Higgins, iar ea un fel de Eliza Doolittle. Dar nu e cazul. E o femeie inteligentă, în toată firea; poate să-şi aleagă singură rochiile.

Dintr-odată, are o stare foarte proastă. Nici măcar nu vrea să meargă în oraş la cină.

Aruncă o privire în jos la terasă de la fereastra camerei ei. Şampania e în continuare în frapieră – dar Benji şi Shooter au dispărut.

Aude un foşnet ca o şoaptă şi Celeste se întoarse exact la timp pentru a vedea o foaie de hârtie alunecând pe sub uşa ei. Încremeneşte. Aude nişte paşi îndepărtându-se. După ce trec vreo câteva clipe, se duce în vârful picioarelor pentru a lua biletul. Pe el scrie: „În caz că ai îndoieli, să ştii că sunt îndrăgostit de tine”. Scrisul nu îi e cunoscut. Nu e al lui Benji.

Strânge biletul la piept şi se aşază pe pat. Ăsta e fie cel mai frumos, fie cel mai rău lucru care i s-a întâmplat vreodată.

— Celeste!

Benji o strigă de la parter. Celeste mototoleşte biletul. Ce-ar trebui să facă cu el? Îl mai citeşte o dată, apoi îl aruncă în toaletă şi trage apa.

— Vin acum! răspunde.

Shooter s-a schimbat într-o pereche de pantaloni din stofa cărămizie tradiţională în Nantucket, o cămaşă albă şi un sacou albastru la două rânduri de nasturi, plus o şapcă de căpitan pe care Celeste o observase atârnată într-un cui în antreul casei, dar presupusese că avea doar un rol decorativ.

— Ce şapcă tare! rosteşte ea.

Shooter nu zâmbeşte.

Benji o conduce până la capătul docului de pe proprietatea familiei, unde un vas aşteaptă. E *Ella,* vasul de ieşiri informale al familiei Winbury. E atât de elegant şi de frumos, cu elementele de lemn lucioase şi banchete impecabile, tapisate cu un material alb cu bleumarin, încât lui Celeste îi e teamă să urce la bord. Shooter urcă primul şi îi oferă mâna lui Celeste. Aceasta ar vrea să-i strângă uşor palma, să îi comunice că a primit biletul şi că simte şi ea la fel – dar îi e frică să nu observe Benji.

Ea şi Benji se instalează în spate, în timp ce Shooter preia cârma. Benji deschide sticla de şampanie, umple două cupe care parcă aşteptau acest moment şi îi înmânează una lui Celeste.

— Noroc, rosteşte.

— Noroc, răspunde Celeste.

Ciocneşte paharul cu al lui Benji şi face un efort să îl privească în ochi. Fiecare clipă reprezintă o luptă de a nu se uita la Shooter, aşezat pe locul căpitanului.

— Shooter nu primeşte?

— Nu, Shooter nu primeşte, zice Benji. E căpitanul nostru în seara asta.

— Unde mergem? întreabă ea.

— O să vezi, răspunde Benji.

Celeste se lasă pe spătarul banchetei, dar nu se poate relaxa. Shooter e la cârmă, cu şapca aceea ridicolă pe cap; e aproape ca şi cum Benji a ţinut morţiş să îl umilească. Dar poate că exagerează ea. Poate că Shooter s-a oferit să piloteze ambarcaţiunea; poate îi place. E o seară superbă, cu cerul senin şi o temperatură plăcută, iar apa golfului, o oglindă pe care se reflectă lumina aurie bogată a soarelui aflat în spatele lor. Alţi navigatori le fac cu mâna când trec unii pe lângă ceilalţi. Un domn strigă: „Ce frumuseţe!", iar Benji îi răspunde la fel de tare: „Nu-i aşa?" şi o sărută pe Celeste.

Aceasta spune:

— Sunt convinsă că se referea la iaht.

— La iaht, la tine şi la mine, la noaptea asta incredibilă... rosteşte Benji.

„Da, sigur", îşi spune Celeste în sinea ei. De la distanţă, probabil că par cel

mai norocos şi cel mai privilegiat cuplu din lume. Nimeni n-ar ghici ce chinuri suferă ea în forul său interior.

Ia o gură de şampanie. Benji îşi trece braţul pe după umerii ei şi o trage mai aproape.

— Mi-a fost dor de tine, îi zice.

— Cum a fost la golf? întreabă ea.

Benji nu răspunde, ceea ce pe ea nu o deranjează.

•

Andochează la Wauwinet Inn. Shooter e surprinzător de priceput cu parâmele şi nodurile necesare, ceea ce o face pe Celeste să se întrebe ce alte talente ascunse mai are. Oare cântă la muzicuţă? Ştie să tragă cu arcul? Face mogul schi? Termină cu iahtul şi apoi o ajută pe Celeste să coboare pe chei. Benji păşeşte şi el pe uscat chiar în urma ei şi se uită la ceas.

— O să ne întoarcem la nouă, îi spune lui Shooter.

— Stai un pic, rosteşte Celeste. Îşi simte inima ca şi cum i-ar fi strânsă în pumn. Se întoarce către Shooter: Tu nu vii la cină?

Shooter schiţează un zâmbet, dar ochii îi sunt la fel de impenetrabili că ai unui portret pictat.

— O să fiu aici după ce terminaţi, spune.

Celeste păşeşte şovăitor cu sandalele ei înalte, cu talpă ortopedică. E nesigură pe ea cu tocuri şi într-o zi normală, cu atât mai mult pe un chei, în situaţia de faţă.

Benji o ia de braţ şi o conduce de-a lungul cheiului, către hotel.

Când ajung suficient de departe pentru a nu fi auziţi, Celeste spune:

— Nu înţeleg. De ce nu vine şi Shooter la masă?

— Pentru că vreau să iau o cină romantică cu iubita mea, răspunde Benji.

Pentru prima oară de când îl cunoaşte, are un ton îmbufnat, ca unul dintre copiii iritabili de la zoo, care şi-au depăşit ora la care-ar trebui să-şi facă somnul de după-amiază. Această manifestare de iritare neaşteptată o provoacă pe Celeste.

— Şi, ce, l-ai *plătit* ca să piloteze vasul? E *prietenul* nostru, Benji. Nu e servitorul tău.

Benji spune:

— Ar fi trebuit să-mi dau seama că o să ţi se pară nedrept aranjamentul ăsta. Dar când i-am spus lui Shooter de planul meu să te aduc aici, s-a oferit. O să mănânce ceva la bar.

— De unul singur? întreabă Celeste.

— E vorba de Shooter, îi răspunde Benji. Sunt sigur că o să-şi facă nişte prieteni.

•

Cina la Topper's e o experiență ieșită din comun, căci toate detaliile sunt tratate cu mare atenție. Băuturile sunt aduse pe un cărucior etajat de cocktailuri; ginul cu apă tonică al lui Benji e preparat la masă, cu un instrument de amestecat din sticlă. Coșul cu pâine conține focaccia cu rozmarin caldă și parfumată, chifle de casă cu bacon și salvie și grisine răsucite cu cheddar și usturoi, care arată ca ramurile unui copac dintr-o pădure fermecată. În mod normal, Celeste și-ar fi întipărit toate aceste lucruri în memorie, să le poată descrie mai târziu părinților ei, dar mintea îi e concentrată asupra frazei scrise pe biletul care i-a fost băgat pe sub ușă: „În caz că ai îndoieli, să știi că sunt îndrăgostit de tine".

Apetitivele le sunt servite sub cupole argintii. Chelnerul le ridică pe amândouă simultan, cu un gest teatral. Mâncarea e o adevărată operă de artă – legumele sunt tăiate în așa fel încât să semene cu niște pietre prețioase; sosurile sunt întinse pe farfurii, ca niște tușe într-un tablou. Benji a comandat un vin care se pare că e atât de rar și de uimitor că l-a făcut pe somelier să se fâstâcească.

Lui Celeste nu-i pasă. Absența lui Shooter o afectează mai mult decât prezența lui Benji. Tratează apetitivul cu o lipsă de entuziasm dezamăgitoare – legume de vară cu brânză stracciatella după care se scuză și se duce la toaletă.

În drum, trece pe lângă o fereastră care dă într-o încăpere cu atmosferă intimă în care sunt cinci scaune la un bar de mahon, un televizor la care se difuzează un meci al celor de la Red Sox și câteva mese cu scaune înalte cu șezutul din ratan. Barul are o atmosferă de club colonial britanic, care e un pic mai intimă și mai relaxată decât sala de mese.

Shooter stă la bar singur, sorbind dintr-un martini.

Celeste se uită lung la spatele lui Shooter și verifică ce-i spun instinctele. Să vorbească cu el sau să lase lucrurile așa cum sunt? *Să vorbească cu el!* O să-i spună că și ea simte același lucru pentru el, iar mai târziu vor pune la cale un plan de a fi împreună fără să-i facă rău lui Benji. Totuși, înainte să apuce Celeste să pună piciorul în bar, o femeie își face apariția. Poartă pantaloni negri, un șorț de aceeași culoare și o cămașă albă, cu câțiva nasturi descheiați.

„A, e barmanița", își dă seama Celeste ușurată. E destul de atrăgătoare, cu păr scurt și închis la culoare, cu o tunsoare bob, ochelari cu lentile alungite și ridicate în părți și un ruj roșu-închis. Se apropie de Shooter și el o îmbrățișează, după care o trage în poala lui și începe să o gâdile. Ea începe să râdă ascuțit – prin ușa închisă, Celeste o aude doar slab – și, chiar când sentimentele lui Celeste se acresc, devenind suferință și furie, barmanița se ridică, își aranjează șorțul și își reia îndatoririle.

Celeste intră vijelios în toaletă, speriind o femeie care își dă cu ruj la chiuvetă.

*

Când se întoarce la masă, Benji se ridică în picioare.

„E un adevărat domn”, își spune ea. Și nu va trebui să-și facă niciodată griji în privința lui.

Între cină și desert – au comandat sufleul, care necesită mai mult timp – Benji scoate ceva din buzunarul sacoului. E o cutiuță. Celeste se holbează la ea, aproape fără să o vadă cu adevărat.

Își dă seama că, de fapt, conștientizase că urma să se întâmple asta.

— Nu am fost să joc golf azi, îi mărturisește Benji. Am luat avionul până în oraș să iau ceva anume.

Deschide cutiuța pentru a etala cel mai uluitor de frumos inel cu diamant pe care l-a văzut vreodată Celeste.

Celeste dă din cap o dată, privind inelul, ca și cum cineva tocmai le-ar fi făcut cunoștință.

— Te căsătorești cu mine, Celeste? întreabă Benji.

Ochii lui Celeste se umplu de lacrimi. Nu numai că *ea* știa că avea să se întâmple asta, dar o știa și Shooter. Și totuși, tot a dus-o la Smith’s Point, tot i-a arătat cum să se lase purtată de curent, tot i-a cumpărat o carte despre păsări, tot i-a spus Rază de Soare și tot a făcut-o să se simtă ca și cum ar fi fost cea mai strălucitoare stea de pe cer. Și apoi i-a împins biletul acela pe sub ușă.

„În caz că ai îndoieli”.

Nu se referea la îndoielile lui Celeste în privința lui. Se referea la îndoielile pe care le-ar fi putut avea în privința căsătoriei cu Benji.

„Sunt îndrăgostit de tine”.

Shooter se ocupă cu jocurile de noroc. Aruncă zarul, să vadă dacă poate să câștige. Pentru el e un joc, își spune. Sentimentele lui nu sunt adevărate.

Folosindu-și șervetul, își tamponează lacrimile care i se scurg pe obraji. Nu poate să-l privească în ochi pe Benji pentru că, dacă ar face-o, acesta și-ar da seama că sunt lacrimi de derută, dar acum sigur el presupunea – sau spera – că sunt lacrimi de bucurie copleșitoare.

Toată situația asta e un haos, un haos imens și încurcat din punct de vedere emoțional, iar Celeste simte pentru o clipă impulsul de a se ridică și de a pleca, întorcându-le spatele amândurora. O să se întoarcă acasă, în Easton, la părinții ei.

Mintea i se duce la imaginea lui Shooter trăgând-o în poala lui pe barmanița aceea sexy, cu ochelari, la zâmbetul lui jucăuș, la degetele lui gâdilându-i coastele acelei femei. Ar avea o viață plină de nefericire cu

Shooter. Sentimentele ei pentru el sunt prea intense; ar distruge-o. E o opţiune mai bună, mai înţeleaptă, să se mărite cu Benji. Va continua să fie aşa cum fusese dintotdeauna. Centrul universului cuiva. Adorată.

— Da, rosteşte în şoaptă. Da, o să mă căsătoresc cu tine.

•

Când Benji şi Celeste se întorc la iaht, Shooter îi aşteaptă. Are în ochi sclipirea unui martini sau a vreo trei. Părul îi este ciufulit; pe obraz are o urmă a rujului barmaniţei.

„În caz că ai îndoieli, să ştii că sunt îndrăgostit de tine".

— Ei, cum *a mers*? întreabă el, cu un entuziasm dulceag.

S-ar putea să fie vorba mai degrabă de cinci martini, estimează Celeste. Shooter rosteşte cuvintele destul de greu. Benji va trebui să fie cel care să piloteze vasul spre casă.

Celeste îşi întinde mâna stângă.

— Ne-am logodit.

Shooter o priveşte fix în ochi. „Ai pierdut", îi zice ea în mintea ei, savurând victoria pentru o secundă. Dar apoi se corectează. Amândoi au pierdut.

— Ei, ce să zic... rosteşte el. Felicitări!

•

Benji insistă ca logodnica lui să-şi sune părinţii pe parcursul drumului cu iahtul spre casă, dar, în mod ciudat, aceştia nu răspund. I se pare şi mai ciudat când Benji îi spune că a vorbit atât cu Bruce şi cu Karen cu câteva zile înainte, le comunicase intenţiile sale şi le ceruse binecuvântarea.

Erau încântaţi la culme, i-a spus el.

Celeste lasă un mesaj pe robot, cerându-le să o sune înapoi. Nu primeşte veşti de la ei deloc sâmbătă. Când sună din nou, duminică, tatăl ei e cel care răspunde, însă ceva e în neregulă. Tatăl ei plânge.

— Tati? rosteşte Celeste.

Pentru o clipă, se agaţă de speranţa că plânge din sentimentalism, emoţionat de veştile despre logodna ei.

— E vorba de mama ta, zice el.

Nantucket

Sâmbătă, 7 iulie 2018, 13:12

Pe măsură ce ziua se desfăşoară, veştile despre Domnişoara de Onoare Ucisă se răspândesc pe insulă. Pentru că nimeni nu ştie ce s-a întâmplat, totul devine posibil, indiferent cât de trasă de păr e presupunerea.

Un grup de femei mileniale din New York care iau prânzul şi beau cocktailuri la Cru află ce s-a întâmplat de la chelnerul care se ocupă de masa lor, Ryan.

— Ca şi cum să fii domnişoară de onoare n-ar fi destul de greu, remarcă Zoe Stanton, şefă de magazin la Opening Ceremony.

— Domnişoară de onoare, murmură o agentă de relaţii publice pe nume Sage Kennedy. Dintr-odată, i se aprinde un beculeţ în minte. Cum o chema pe respectiva?

— Încă nu i s-a dezvăluit numele, răspunde Lauren Doherty, o fizioterapeută la Spitalul de Chirurgie Specializată.

Sage îşi scoate telefonul mobil, în ciuda hotărârii luate de Anul Nou de a nu-l folosi în timpul meselor (cu excepţia situaţiilor în care mănâncă de una singură). E destul de sigură că urmăreşte pe Instagram o tipă care urma să fie domnişoară de onoare la o nuntă în Nantucket weekendul acesta. Scoate un suspin surprins. E vorba de Merritt. Merritt Monaco.

Sage simte un fior care porneşte din tălpi şi îi urcă de-a lungul coloanei vertebrale până la creier. Cândva, Sage şi Merritt lucraseră împreună la o firmă de relaţii publice numită Brightstreet, deţinută de Travis şi Cordelia Darling. Merritt avusese o relaţie extrem de imprudentă cu Travis Darling şi, când aflase Cordelia – ei bine, Sage nu mai văzuse niciodată pe cineva atât de obsedat de a se răzbuna. *Se crispa* când o auzea pe Cordelia vorbind-o de rău pe Merritt către absolut toţi clienţii lor, folosind insulte *dezgustătoare*. Cordelia chiar luase legătura cu părinţii lui Merritt. *Părinţii* ei, ca şi cum Cordelia ar fi fost directoarea liceului, iar Merritt fusese prinsă iscând un incendiu în cantina şcolii. Odată cu concedierea lui Merritt, statutul lui Sage în firmă avansase; practic, i se încredinţaseră toate responsabilităţile acesteia. O alta s-ar fi bucurat pe seama deciziilor sinucigaşe profesional pe care le luase colega ei cu mai multă vechime în firmă – dar Sage pur şi simplu o compătimise. Bănuia că relaţia cu Travis fusese din vina acestuia. Era un tip libidinos.

Sage voise să ia legătura cu Merritt când se mai limpeziseră apele, dar îi fusese teamă să acţioneze ferindu-se de Cordelia. Când aceasta anunţase că muta firma în Los Angeles, Sage acceptase scrisoarea de recomandare elogioasă şi pachetul compensatoriu consistent şi îşi găsise imediat un alt post. Îi trimisese lui Merritt un mesaj în care o anunţa de plecarea Cordeliei, iar ea îi răspunsese: Mulţumesc că mi-ai spus.

Nu deveniseră prietene, nici pe departe, dar Sage o urmărise pe Merritt în mediul online. O urmărea pe Instagram de pe un cont cu un nume inventat – ceea ce era ciudat, îşi dădea seama, dar mai puţin complicat decât să o urmărească, să îi aprecieze postările şi să comenteze la ele cu numele ei real. O felicitase când obţinuse noul post la Societatea de Protejare a Animalelor Sălbatice şi începuse să susţină firme ca Parker şi Young, Fabulous and Broke, precum şi aproape toate restaurantele şi cluburile la modă care se deschideau în zona aflată la sud de Fourteenth Street.

Fuseseră nişte postări despre faptul că Merritt avea să fie domnişoară de onoare în weekendul acesta în Nantucket. Pe la începutul săptămânii, Merritt postase o fotografie probând rochia de domnişoară de onoare – era dintr-o mătase vintage, de culoarea fildeşului, cu broderie neagră pe corsaj, făcută să arate ca imaginile vechi, scrijelite de vânătorii de balene pe os sau fildeş, ceea ce lui Sage i se păruse o idee *foarte tare* – cu subtitlul „În seara asta plec spre Nantucket. #DDO #nuntaanului #BFF".

Oare o omorâse cineva *pe Merritt*?

Sage se uită lung la sandvişul ei cu homar şi la paharul plin de vin roze Rock Angel, dându-şi seama că-i dispăruse total pofta de mâncare. Cine să vrea să o omoare pe Merritt?

„Cordelia", îi vine automat în minte. Ia o gură de roze să se întărească şi se întreabă dacă e cât de puţin verosimil ca fosta ei şefă să fi venit în Nantucket, să se fi infiltrat cumva la festivităţile prilejuite de nuntă – poate deghizându-se ca unul dintre chelnerii de la firma de catering – şi să se apropie de Merritt astfel. O teorie absurdă? Ceva ce se întâmplă doar în filme. În mod normal, Sage aşa ar crede, dar o să fie marcată pentru totdeauna de ura otrăvită care parcă emana din toţi porii Cordelei Darling în perioada în care tocmai descoperise aventura soţului ei.

Cordelia e în Los Angeles, îşi aminteşte Sage. Nu are niciun motiv să sărbătorească săptămâna cu 4 Iulie în Nantucket; Coasta de Vest are destule plaje.

Sage îşi pune telefonul la loc şi le zâmbeşte prietenelor ei. S-ar putea nici să nu fie vorba de Merritt, îşi spune. Urmăreşte privirea lui Lauren către laturile deschise ale restaurantului. Panorama era de-a dreptul spectaculoasă: golful de un albastru sclipitor, ambarcaţiuni cu pânze,

pescăruşi, stâncile din Shawkemo în depărtare. Cum să se întâmple ceva rău într-un asemenea loc?

•

Domnişoara de Onoare Ucisă e pe buzele a aproape toţi oamenii de la Greydon House, în cealaltă parte a oraşului, pe Broad Street. Heather Clymer, care e cazată împreună cu soţul ei, Steve, în camera 2, tocmai s-a întors de la Hospital Thrift Shop, unde a auzit întreaga poveste de la una dintre voluntare. Heather a fost cea care a adus acest subiect la Greydon House, unde s-a răspândit ca un virus: domnişoara de onoare de la o nuntă mare şi luxoasă din Monomoy a fost găsită azi-dimineaţă devreme plutind în golf, iar atât poliţia locală, cât şi cea statală bănuiesc că e vorba de o mână criminală.

Laney şi Casper Morris se află chiar lângă recepţia hotelului şi sunt pe punctul de a porni pe stradă spre Muzeul Vânătorii de Balene din Nantucket când aud veştile. Laney îşi înfige unghiile în antebraţul lui Casper.

— Au! reacţionează acesta.

E deja un pic pornit împotriva lui Laney pentru că-l forţează să meargă la Muzeul Vânătorii de Balene într-o zi însorită şi superbă, ultima zi a concediului lor. Ar trebui să se ducă la plajă! Muzeul Vânătorii de Balene nu pleacă nicăieri; pot să-l viziteze în tihnă la bătrâneţe.

— O nuntă mare şi luxoasă din Monomoy? rosteşte Laney.

Îl trage pe Casper înapoi în camera lor elegant mobilată, unde Casper se prăbuşeşte pe pat, recunoscător pentru întârzierea intervenită în începerea programului de azi.

— Domnişoara de onoare a fost găsită în apă. E moartă. Ştii a cui nuntă e, nu? În Monomoy?

— A lui Benji? întreabă Casper.

Ştie că aşa e; practic, Laney a vorbit toată săptămâna despre asta, pentru că cea mai bună prietenă a lui Laney este Jules Briar, fosta iubită a lui Benji. Casper nu o prea are la inimă pe Jules şi ştie că prietenia cu ea e solicitantă şi pentru Laney, dar ea şi Jules se cunosc din clasa întâi, la Spence, şi e greu să renunţi la anumite obiceiuri. Jules aflase cumva că Benji urma să se căsătorească în weekendul acesta în Nantucket şi, când aflase că Laney şi Casper aveau să fie şi ei pe insulă, o implorase pe Laney să fie cu ochii în patru şi să-i spună tot ce observa. Jules e iraţional de geloasă pe logodnica lui Benji, *pe care acesta o cunoscuse când Benji şi Jules o duseseră pe Miranda la grădina zoologică*.

Laney făcuse exact cum o rugase Jules. Seara trecută, când stăteau la coadă la Juice Bar, Laney îl văzuse pe Shooter Uxley, cel mai bun prieten al lui Benji, în faţă la Steamboat Pizza. Era cu o femeie blondă. Laney le-a făcut

o poză lui Shooter şi blondei şi i-o trimisese lui Jules.

Aceasta răspunsese imediat. „Ea e! Femeia de la zoo! Logodnica lui Benji!”

Şi-au dat mai multe mesaje despre motivul pentru care logodnica – Celeste Otis, aşa o chema; Jules făcuse muncă de cercetare obsesivă firească în situaţia aceasta – ieşise la pizza cu Shooter, nu cu Benji.

Apoi şi-au dat mesaje despre cât de dor le era de Shooter. Era atât de distractiv...

Acum, Laney spune:

— Domnişoara de onoare a fost omorâtă. Bietul Benji!

— Poate Benji e ucigaşul, spune Casper, după care izbucneşte în râs, pentru că e convins că Benjamin Winbury e unul dintre cei mai de treabă tipi care-au trăit vreodată pe lumea aceasta, atât de bun la suflet că el mereu îl tachina că îi punea pe restul masculilor într-o lumină proastă. Şi, de asemenea, Casper avusese ceva gânduri criminale în legătură cu unele dintre prietenele lui Laney; subiectul conversaţiei din momentul de faţă se afla în capul listei respective.

— Dacă cea ucisă ar fi fost mireasa, zice Laney, aş fi bănuit-o pe Jules.

— Să ştii, confirmă Casper.

Laney spune:

— E ca un duş rece, să ştii. Să te gândeşti că cineva de vârsta noastră a putut să moară aşa...

Casper întinde mâna spre soţia lui.

— Hei, îi spune, nu te lăsa afectată de asta. Nu ştim ce s-a întâmplat acolo.

— Viaţa e atât de scurtă. Laney îi zâmbeşte soţului ei. Lasă-l încolo de Muzeu al Vânătorii de Balene, zice. Hai să mergem la plajă!

•

Benjamin Winbury e sechestrat în biroul tatălui lui, cu acesta şi fratele lui.

Raţional, Benji înţelege că Merritt a murit, că s-a înecat în faţa casei, dar nu prea poate accepta această nouă realitate. Creierul lui nu poate trece în starea „Merritt a murit”. E înmărmurit, blocat în „Merritt e în viaţă şi nunta se va desfăşura conform programului, la patru după-amiaza”. Smochingul lui e pe umeraş, în dulap, iar în buzunarul de la piept al sacoului sunt verighetele, pe care Benji o să i le predea lui Shooter, împreună cu darul acestuia de cavaler de onoare, o pereche de butoni cu monogramă.

Încă mai are lucruri de tăiat de pe lista lui cu sarcini, cum ar fi să organizeze o excursie pe mare şi o zi la spa pentru Celeste de cum vor ajunge în Santorini, dar acum amânarea sarcinilor nu mai contează. Nunta a fost anulată.

Bineînţeles că nunta a fost anulată. Nici nu se punea problema să se mai ţină când cea mai bună prietenă a lui Celeste a fost găsită moartă.

Benji e copleşit de o groază de sentimente haotice. E tulburat, şocat şi oripilat, exact ca toţi ceilalţi. Şi totuşi, în acest amestec se află şi ceva furie şi ciudă. E *ziua nunţii lui*! Părinţii lui au făcut eforturi enorme şi au cheltuit o groază de bani pentru a face această nuntă o experienţă de neuitat şi acum *totul e în van.* Totuşi, dincolo de plângerile superficiale, previzibile, că cea mai fericită zi din viaţa lui Benji s-a transformat într-una tragică şi haotică, în sufletul lui e o tristeţe mai profundă că n-o să intre într-un angajament pe toată viaţa cu femeia pe care o iubeşte dincolo de orice logică.

A fost influenţat între atât de Celeste că acum uneori gândurile sale se materializează în metafore din lumea animalelor. Celeste e ca un fluture rar pe care Benji a reuşit cumva să îl prindă. Această comparaţie e, fără îndoială, nepotrivită în nenumărate privinţe, dar aşa se gândeşte la ea în forul lui interior, unde nu îl poate judeca nimeni, că e ca o pasăre exotică sau un fluture rar. Dacă e să exploreze mai departe această metaforă, atunci căsătoria cu ea e asemănătoare cu închiderea ei într-o colivie sau să o prindă cu un bold de un panou de plută. Ar fi trebuit să fie *a lui*.

Ceea ce moartea lui Merritt a scos la iveală, însă, e că Celeste îşi aparţine doar sieşi.

Ea a fost cea care a găsit-o pe Merritt. Cu ajutorul lui Roger, i-a scos cadavrul din valuri. Era isterică, nu mai avea nimeni cum să se înţeleagă cu ea, dincolo de orice tentativă de consolare. Nu putea să respire, iar Roger şi paramedicii luaseră decizia înţeleaptă de a o duce la spital, unde puteau să o calmeze.

Benji a aşteptat două ore înainte de a se duce să o vadă, pentru a-i acorda timp şi spaţiu pentru a procesa ce se întâmplase, dar când a ajuns la spital să o ia acasă, discuţia pe care a purtat-o cu ea nu a mers deloc aşa cum se aşteptase el.

O găsise în pat, ameţită de la valiumul administrat, iar pleoapele abia dacă i s-au întredeschis şovăitor când el a intrat în cameră. Se aşezase pe marginea patului, îi luase mâna într-ale lui şi îi spusese:

— Îmi pare atât de rău...

Ea a scuturat din cap şi a zis:

— E vina mea.

Din motive pe care Benji nu şi le putea explica, acest răspuns declanşase un val puternic de furie în fiinţa lui. Credea că Celeste se învinuia că organizaseră o nuntă la malul mării, că o rugase pe Merritt să îi fie domnişoară de onoare, că o adusese aici, în Nantucket. Şi răspunsul lui Benji la replica ei venise automat:

— A avut mare noroc să vină aici, să aibă o prietenă ca tine, nu te merita, nu era demnă de tine, Celeste. Şi, mai mult, probabil că şi-a provocat singură

moartea! Mi-ai spus o dată că aduna pastile şi că a avut gânduri sinucigaşe, aşa că de unde ştim că nu a făcut-o acum? A plănuit chestia asta ca să-ţi distrugă ziua nunţii.

Celeste a închis ochii şi Benji a crezut că sedativul pusese din nou stăpânire pe ea, dar apoi i-a spus:

— Nu-mi vine să cred că ai zis asta. Practic, dai vina pe Merritt. Crezi că asta a fost vina *ei.* Pentru că nu ţi-a plăcut niciodată de ea. Erai de părere că avea o influenţă proastă asupra mea. Dar era *prietena mea,* Benji. Era prietena pe care am căutat-o toată viaţa mea. Mă accepta, mă iubea, avea grijă de mine. Dacă n-aş fi cunoscut-o pe Merritt când am făcut-o, poate că aş fi părăsit New York-ul. Poate că m-aş fi întors în Easton, să lucrez la grădina zoologică din Trexlertown. Poate că nu te-aş fi cunoscut. Dai vina pe Merritt pentru că nu-ţi poţi închipui o situaţie în care poate cineva din casa ta, cineva din familia ta, a făcut o greşeală foarte, foarte gravă. Ai impresia că familia ta e impecabilă. Dar te înşeli.

— La ce te referi? a întrebat-o Benji.

— O să afli destul de curând, a răspuns Celeste. Dar acum aş vrea să pleci. Vreau să vorbesc cu poliţiştii. Singură.

— Poftim? a zis Benji. Şi cum rămâne cu părinţii tăi? Ei ştiu măcar? Erau încă în camera lor când am plecat eu.

— L-am sunat pe tata, a spus Celeste. Acum, te rog, pleacă!

Nu-i venise să creadă, dar îşi putea da seama după conturul ferm al maxilarului ei că vorbea foarte serios.

S-a ridicat să plece. Ştia că nu avea niciun rost să deschidă subiectul unei căsătorii în Grecia sau al reprogramării nunţii în august. Moartea lui Merritt schimbase situaţia. O pierduse pe Celeste.

*

Acum nu i-a rămas decât să se plimbe încolo şi încoace prin biroul lui Tag, punându-le tatălui şi fratelui aceeaşi întrebare, în mod repetat:

— Ce *s-a întâmplat*?

În noaptea precedentă, Benji se dusese la culcare după ce se întorseseră cu toţii din oraş. Dar Thomas şi Tag mai rămăseseră în pavilion.

— Da? întreabă Benji. Da?

— Da, confirmă Tag. Am rămas Thomas, eu, Merritt şi Featherleigh.

— Şi ce făceaţi? întreabă Benji.

Thomas ridică din umeri.

— Am băut câteva pahare.

— Pahare cu ce? întreabă Benji. Cu scotch?

— Cu rom, răspunde Tag. Eu voiam doar să-mi termin trabucul, să mă bucur de seară. Stăteam liniştit cu fratele tău până ce au venit peste noi

Merritt și Featherleigh.

— De unde au venit? rostește Benji.

— În mod clar, se cunoscuseră la petrecere și s-au înțeles de minune, răspunde Tag. Au ieșit din casă flecărind ca niște prietene de suflet. Ca Thelma și Louise.

— Abby m-a chemat la culcare la scurt timp după ce astea două s-au așezat la masă cu noi, spune Thomas. Își ridică palmele. Eu efectiv nu am *nicio* implicare în asta. Abia dacă o cunoșteam pe Merritt. Dar avea aerul ăla... Știi la ce mă refer, nu? Era o femeie periculoasă.

— Amin, spune Tag în șoaptă.

— Merritt părea foarte amețită? întreabă Benji. Părea să fi luat ceva?

— Trebuie să te relaxezi, frățioare, spune Thomas. Polițiștii vor lămuri toată chestia asta.

„Polițiștii", își spune Benji în mintea sa. De aceea sunt blocați aici, în biroul tatălui lui; așteaptă să fie interogați de polițiști. Biroul miroase a tutun și a turbă și e plin de obiecte de anticariat – sextante, barometre, imagini cu victorii navale de-ale britanicilor din vechime. Multora biroul lui Tag li se pare fascinant; Benji e de părere că e respingător. Deși, în situația de față, reprezintă un buncăr util, iar Benji chiar ar avea nevoie de un pahar cu tărie.

— Îmi pui un Glenmorangie? îl întreabă pe tatăl lui.

— Înainte să vorbești cu poliția? se miră Tag. Ți se pare înțelept?

— Polițiștii din Nantucket, unul mai intimidant decât altul, comentează Thomas. Îți pun eu un pahar. Se duce la bar. Dacă l-ar fi bănuit pe Benji, l-ar fi interogat primul.

— Să mă bănuiască *pe mine*? zice Benji. Nici nu-i trecuse prin cap așa ceva. De ce să mă bănuiască pe mine?

În momentul acela, se aude o bătaie la ușă, iar inima lui Benji tresare puternic de frică.

Chiar îl suspectează polițiștii?

Tag traversează încăperea pentru a deschide ușa. Tatăl lui arată respectabil, cu un tricou polo alb și o pereche de pantaloni scurți de bumbac închiși la culoare, dar Benji și Thomas sunt încă în pantalonii scurți lejeri și cu tricourile în care dormiseră.

La ușă e reverendul Derby. Toți trei bărbații din familia Winbury răsuflă ușurați. Reverendul îl îmbrățișează pe Tag.

— Am venit să văd dacă pot să fiu de ajutor, rostește reverendul.

Benji nu poate să suporte discursurile despre Dumnezeu acum. Nu are dispoziția necesară de a auzi că toate astea fac parte din planul Domnului, nici nu vrea să participe la o dezbatere dacă a fost vorba de sinucidere și

care ar fi consecinţele acestui fapt pentru sufletul lui Merritt.

— Ce se întâmplă acolo? îl întreabă Tag pe reverendul Derby. Au apărut ceva noutăţi?

— Mie nu mi-a zis nimeni nimic, în mod direct, răspunde acesta. Dar am auzit întâmplător pe cineva spunând că medicul legist a găsit un sedativ în sângele tinerei. Probabil că se dusese să înoate, dintr-un motiv sau altul, şi pur şi simplu a leşinat.

„Un sedativ”, îşi spune Benji. „Asta era!” Merritt a luat un ambien şi intrase în starea aceea crepusculară despre care se vorbeşte atât, în care creierul i se închidea, deşi corpul îi era încă treaz. A intrat în mare, pentru o baie în miez de noapte, şi s-a înecat.

Reverendul Derby îl bate pe umăr pe Benji.

— Cum rezişti, tinere?

Benji ridică din umeri. Nu vede niciun rost să-l mintă pe reverendul Derby. E ca un membru al familiei, ca un fel de unchi. Mare parte din amintirile lui Benji despre el sunt într-un cadru laic. Reverendul Derby vine în fiecare an la sărbătoarea anglicizată a Zilei Recunoştinţei din casa familiei Winbury; se duce cu Tag la jocurile celor de la Yankees; şi-a petrecut multe weekenduri aici, în Nantucket; a participat la festivităţile de absolvire ale lui Thomas şi Benji de la liceu, colegiu şi master. Faptul că reverendul Derby era mereu prezent îi conferea familiei o anumită autoritate morală, deşi niciunul dintre cei patru Winbury nu era deosebit de religios.

Sau Benji, cel puţin, nu e. Înţelege că nu se poate pronunţa pentru viaţa interioară a altcuiva, dar viaţa lui a fost atât de binecuvântată – până la momentul acesta – încât nu a avut *nevoie* de religie.

— Îmi fac griji mai degrabă pentru Celeste, spune el. Chestia asta a luat-o total pe nepregătite.

Reverendul Derby îl priveşte cu ochii lui albaştri apoşi, dar ştie că nu e cazul să zică nimic. Îşi ia mâna de pe umărul lui Benji.

— O să-ţi las un pic de intimitate. Dar să ştii că sunt aici, dacă ai nevoie de mine.

Tag îi strânge mâna reverendului Derby când îl conduce la uşă.

Thomas spune:

— Scotch.

•

Benji şi Thomas sunt fiecare la jumătatea celui de-al doilea pahar când se aude o altă bătaie la uşă. Din nou, Tag se ridică să răspundă. Din nou, inima lui Benji reacţionează ca un pit bull încercând să rupă lanţul. E mama lui.

— Pot să intru? îl întreabă pe Tag.

Glasul îi e tensionat. Benji ştie că nu îi place modul în care Tag îşi apără

intimitatea biroului. E suspectă, zice ea mereu.

Tag îi deschide uşa şi întinde o mână. Greer intră. Şi ea e îmbrăcată potrivit, într-o pereche de pantaloni albi şi un maiou din in de culoarea pâinii integrale. Părul îi e prins într-un coc la ceafă şi e dată cu ruj. Celeste s-ar fi simţit jignită, bănuieşte Benji, dacă ar fi ştiut că lui Greer i s-a părut potrivit să se dea cu ruj în dimineaţa aceasta, dar mama lui e genul acela de englezoaică pentru care e important ca străinii din casă – poliţiştii, experţii criminalişti, detectivul – să nu o vadă fără machiaj, indiferent de situaţie.

— Mama? spune el.

Crede în capacitatea mamei sale de a face cumva această situaţie una suportabilă.

— Ah, Benny, rosteşte ea.

Îi foloseşte numele de alint din copilărie, abandonat de mult. Îl atinge exact la coarda sensibilă; ştie că îl iubeşte. Îl strânge în braţe atât de strâns, încât Benji îi poate simţi oasele şi bătăile inimii. Când se retrage, se uită direct la el şi o poate simţi cum încearcă să-l îmbărbăteze. Dacă speranţele şi visurile cuiva fuseseră spulberate la fel de mult prin anularea acestei nunţi, aceasta era Greer. Şi totuşi, pare să accepte această răsturnare de situaţie cu o demnitate tristă, exact cum trebuie.

— Ai discutat cu soţii Otis? o întreabă el. Celeste a zis că l-a sunat pe taică-său.

— Nu au ieşit din camera lor, răspunde Greer. Am pus-o pe Elida să le ducă o tavă cu mâncarea de prânz, dar sunt convinsă că sunt prea tulburaţi să mănânce mare lucru. Ochii i se opresc asupra paharelor de scotch de pe măsuţa de cafea. Voi aţi mâncat ceva azi?

— Nu, răspunde Benji.

— Eu aş putea mânca, zice Thomas.

Greer îi adresează o privire destul de aspră.

— Bine, atunci. Sunt sandvişuri în bucătărie.

— Ce se întâmplă, mai exact? întreabă Tag. Încă aşteptăm să discutăm cu detectivii.

— Eu m-am achitat de discuţia cu individul de la poliţia statală, spune Greer. Cred că pot să mă pronunţ că are ceva cu mine...

— Cu tine? se miră Benji.

Greer flutură dintr-o mână.

— Nu ştiu sigur ce e în capul lor. Inspectorul-şef de la Poliţia Nantucket tocmai a sunat să întrebe la ce han e cazată Featherleigh.

— Featherleigh? întreabă Thomas. Ce dracu' legătură are ea cu ce s-a întâmplat?

— Ei bine, zice Tag, *a fost* ultima persoană care a văzut o pe Merritt în

viață.

— Așa e? întreabă Greer.

— Așa e? rostește și Thomas.

Tag le întoarce spatele tuturor și se duce să-și toarne și el un pahar de scotch la căruciorul de băuturi.

— Cred că da, zice, uitându-se lung în pahar înainte să bea. Da.

— Featherleigh nu a fost cu tine? întreabă Greer. Pare mai degrabă interesată decât acuzatoare. Nu ai ieșit cu ea pe mare, la o plimbare cu caiacul?

— Cu Featherleigh? întreabă Thomas. De ce să o scoată tata pe Featherleigh la o plimbare cu caiacul? Nu e nicidecum genul sportiv.

— N-am ieșit cu Featherleigh cu caiacul, rostește Tag.

— Nu? întreabă Greer.

— Nu, întărește soțul ei.

— Dar ai ieșit cu *cineva,* zice Greer. Caiacul, cel cu două locuri, a fost găsit răsturnat pe plajă. Doar cu o singură vâslă. Și noi toți știm că nimeni altcineva nu l-a folosit.

Benji se lasă pe pernele moi ale unuia dintre fotoliile de piele și dă pe gât cea mai rămas din scotch. Nu-i place direcția pe care a luat-o discuția aceasta. E cu familia lui restrânsă, cu părinții și fratele său mai mare. Ei sunt familia Winbury, un grup foarte norocos, nu doar grație banilor, statutului și avantajelor pe care le are, ci și pentru că, în lumina standardelor contemporane, toți sunt „normali". O familie fericită și normală; o familie – ar fi zis – fără secrete sau drame.

Dar acum nu mai e atât de sigur.

Deschide gura și vorbește privindu-i pe toți trei.

— Cu cine ai fost cu caiacul, tată?

Își aduce aminte de ce a spus Celeste, că cineva din familia lui a făcut o greșeală foarte, foarte gravă.

Benji se ridică.

— Tată?

Tag stă cu fața spre căruciorul cu băuturi. Are o mână pe pahar și cealaltă pe gâtul sticlei de Glenmorangie.

Greer îl privește. Thomas îl fixează și el. Toți așteaptă un răspuns.

Glasul îi e redus la nivelul unei șoapte discrete, dar cuvintele și tonul îi sunt clare.

— Cu Merritt, zice. Am fost cu Merritt.

Karen

Se trezește cu o tresărire. Lumina soarelui se revarsă prin ferestre, veselă și citrică. Ar fi trebuit să se trezească la opt și jumătate, să o ajute pe Celeste să se pregătească, dar își poate da seama că e mult mai târziu de atât. Întinde mâna să se uite pe ecranul telefonului. E douăsprezece și jumătate.

Scoate un țipăt și se ridică în șezut. În mod bizar, nu simte nicio durere. Nicio durere? Ultima doză de oxicodonă a fost azi-noapte târziu, și totuși, asta înseamnă acum douăsprezece ore. Într-o zi normală, terminațiile nervoase țipă după șapte-opt ore.

— Bruce? strigă.

Partea lui de pat e goală, dar – întinde mâna – încă îi păstrează căldura.

Îl aude icnind. E în baie. Mojitourile de mure și scotch-ul probabil că își fac efectul întârziat.

Se aude apa trasă la toaletă, apoi cea de la chiuvetă, iar apoi Bruce intră în camera lor. Pare mai mic, își spune ea. Și mai bătrân cu zece ani.

Vine și se așază lângă ea, pe marginea patului.

— Karen, începe, nunta a fost anulată.

— Anulată? rostește ea.

Cumva, deja știa asta, dar cum? Încearcă să pună cap la cap evenimentele din noaptea anterioară. Celeste voise să stea acasă, dar Bruce și ea o încurajaseră să iasă în oraș. Voiseră să se distreze!

Celeste!

Avusese un coșmar – încerca să o găsească pe Celeste, dar nu reușea să dea de ea. Și în secunda următoare a avut parte de revelația că Celeste nu voia să se mărite cu Benji. Se dusese în vârful picioarelor până în camera ei; o găsise goală. Apoi se dusese la parter. Trăsese cu urechea la conversația aceea îngrozitoare și ciudată dintre Bruce și Tag.

Robin Swain.

Karen neagă din cap. Noaptea trecută, mărturisirea despre Robin Swain i se păruse atât de devastatoare, dar în dimineața asta șocul și oripilarea au dispărut, exact ca și durerea. Oamenii au parte de tot felul de sentimente nebunești și neașteptate pe parcursul vieții lor. Robin Swain nu a fost nimic mai mult decât o pulsație minoră pe ecranul trecutului lor îndepărtat.

— Celeste nu vrea să se mărite cu Benji, spune Karen.

— Nu, Karen, răspunde Bruce. Nu e vorba de asta.

„Dar tocmai despre *asta* e vorba”, își spune Karen.

Nu a spus niciodată asta, însă e convinsă că ea e în mod natural mai apropiată şi mai coordonată emoţional cu Celeste decât e Bruce. Celeste e fetiţa lui Bruce, fără nicio îndoială, dar el nu înţelege mintea lui Celeste aşa cum o face Karen.

— Merritt a murit, Karen, zice Bruce. Prietena lui Celeste, Merritt. Domnişoara de onoare. A murit azi-noapte.

Karen are impresia că i se va prăvăli capul de pe gât şi i se va rostogoli pe podea.

— *Poftim*? întreabă.

— I-au găsit cadavrul în golf, plutind în derivă, de dimineaţă, spune Bruce. S-a înecat.

— S-a *înecat*? rosteşte Karen. S-a înecat *azi-noapte*?

— Aşa se pare, spune Bruce. Am stat un timp cu Tag şi apoi am venit la culcare. Dormeai când am ajuns eu. Era destul de târziu, dar chestia asta trebuie să se fi întâmplat după aceea.

— A, nu, zice Karen.

E îngrozită, îngrozită cu adevărat, îngrozită sincer. Merritt era atât de tânără, atât de frumoasă şi de sigură pe ea.

— Cum... ce...

— A băut sau a luat droguri, cred, spune Bruce. Şi apoi a intrat în mare. Adică... nu ştiu, ce altă explicaţie să fie?

— Unde e Celeste? întreabă Karen.

— Paramedicii au dus-o la spital, spune Bruce. Ochii i se umplu de lacrimi. Celeste a fost cea care a găsit-o.

— Nu! Nu, nu, nu!

Biata, inocenta lor fiică! Karen se teme că Celeste nu are puterea să facă faţă unei asemenea situaţii. E prea fragilă, prea blândă şi prea bună. Asta fusese adevărat chiar şi în adolescenţă, *mai ales* în adolescenţă. Fiicele altora se apucaseră de băut şi de fumat, începuseră să ia anticoncepţionale în secret sau îşi luaseră diafragme ca să nu rămână însărcinate. Celeste stătea acasă cu Bruce şi Karen şi se uitau la *Friday Nights Lights.* Aceasta fusese emisiunea lor preferată într-atât, încât Tim Riggins şi Tami Taylor le păreau la fel de apropiaţi ca nişte prieteni de familie şi, de multe ori, Bruce, Karen şi Celeste se uitau unii la alţii pe deasupra bolurilor cu cereale de la micul dejun şi-şi spuneau:

— Priviri senine, inimi pline, n-au cum să piardă.

Celeste făcea voluntariat la Grădina Zoologică Lehigh Valley din Trexlertown în weekenduri. Bruce o ducea cu maşina, iar Karen o lua. Aceasta o găsea aproape tot timpul cu lemurii sau cu vidrele, fie dându-le de mâncare, fie certându-i, ca şi cum ar fi fost nişte copilaşi neastâmpăraţi. De

multe ori, trebuia să o tragă efectiv de acolo. Sâmbătă seara, se duceau la Diner 248 şi apoi la film.

Celeste vedea deseori puşti de la şcoală în grupuri sau la întâlniri şi le zâmbea, le făcea cu mâna, dar nu păruse niciodată jenată să fie văzută cu părinţii. Era mereu senină şi mulţumită, ca şi cum pur şi simplu prefera să stea cu Bruce şi Karen. Mac şi Betty.

— Aşa că s-a anulat nunta, spune Karen.

— Da, zice Bruce. Iar poliţiştii au demarat o anchetă.

— Fata asta are rude? întreabă Karen.

— Nu prea multe, cred, răspunde Bruce. N-a mai vorbit cu părinţii ei de şapte ani.

„De şapte ani?" se miră Karen în sinea ei. Asta o afectează aproape la fel de mult ca vestea decesului lui Merritt. Şi totuşi, Karen îşi putea da seama din purtarea şi atitudinea fetei aceleia că nimeni nu avusese grijă de ea, nici măcar de la distanţă.

Deci acum n-o să mai fie nicio nuntă. Karen înţelesese asta noaptea trecută, dar crezuse că motivul va fi altul. Crezuse că Celeste avea să o anuleze.

Şi, în secunda următoare, vizita lui Karen la medium îi revine în minte, în detalii clare.

Studioul mediumului era în centrul Eastonului, la o jumătate de cvartal de fabrica Crayola; Karen trecea pe lângă el tot timpul, înspre şi dinspre serviciu. Se uitase la firmă doar cu o uşoară curiozitate: Kathryn Randall, medium: şedinţe de prezicere intuitivă, şedinţe de spiritism. Kathryn Randall era un nume atât de frumos, un nume atât de normal, ca o poieniţă cu margarete; acesta fusese unul dintre motivele din spatele interesului lui Karen. Nu o chema Veda, Krystal sau Starshower. Era Kathryn Randall.

Karen se dusese la Kathryn Randall la două zile după ce aflase despre metastazele din corpul ei. Nu o interesa ca mediumul să îi prezică viitorul *ei* – ea o să mai trăiască nişte săptămâni, luni, un an, după care avea să moară – dar trebuia să ştie ce îi rezerva viaţa lui Celeste.

„Studioul" lui Kathryn era doar o cameră de zi normală. Karen s-a aşezat pe o canapea gri, tapisată cu tweed, şi s-a uitat lung la diploma lui Kathryn de la Universitatea din Wisconsin. I-a dat o fotografie cu Celeste şi i-a spus:

— Vreau să ştiu dacă ai vreo previziune intuitivă despre fiica mea.

Kathryn Randall avea în jur de 35 de ani, era la fel de frumoasă ca numele ei, cu păr şaten-deschis lung, o piele fără cusur şi un zâmbet care-ţi inducea o stare de calm. Arăta ca o educatoare de grădiniţă.

A studiat fotografia mult timp, suficient de mult încât Karen să se neliniştească. Era uimită de decorul convenţional. Se aşteptase să dea de

perdele de mătase, lumânări, poate chiar şi un glob de cristal, ceva care să sugereze o legătură cu supranaturalul.

Kathryn Randall a închis ochii şi a început să vorbească încet, pe un ton care te ducea cu gândul la o transă hipnotică. Celeste avea un suflet bătrân, i-a spus. Mai fusese pe Pământ, şi nu doar o dată, ceea ce explica seninătatea ei. Nu simţea nevoia de a-i impresiona pe cei din jur. Se simţea bine cu cine era.

S-a oprit brusc şi a deschis ochii.

— Se potriveşte cu personalitatea ei?

— Da, i-a confirmat Karen, entuziasmându-se. Chiar da!

Kathryn a dat afirmativ din cap.

— O să fie fericită. Într-un final.

— Într-un final? a întrebat Karen.

O expresie îngrijorată i-a umbrit chipul lui Karen pentru o clipă, ca o briză unduind suprafaţa unui lac.

— Viaţa ei romantică... a început Kathryn.

— Da? a intervenit Karen.

— Văd haos.

— Haos? a repetat Karen.

Şi ea, care credea că viaţa romantică a lui Celeste era o chestiune sigură. Era logodită cu Benjamin Winbury. Era un basm transformat în realitate.

Kathryn a schiţat un zâmbet slab.

— Aţi făcut bine să veniţi la mine, a spus. Dar niciuna dintre noi nu putem să intervenim cu nimic.

Karen îi plătise tariful de treizeci de dolari şi plecase. Haos. *Haos*?

După aceea, evitase să mai treacă pe lângă studioul lui Kathryn Randall. A început să-şi lase maşina în parcarea de pe Ferry Street, chiar dacă era mai departe.

•

Acum, rotiţele din mintea lui Karen încep să se învârtească frenetic. Kathryn Randall a avut dreptate când a vorbit despre haos. Nunta a fost anulată, Merritt a murit. A băut sau a luat pastile, aşa a zis Bruce, după care s-a înecat. „Pastile”, îşi repetă în minte Karen şi dintr-odată se simte la fel de îngreţoşată ca după prima şedinţă de chimioterapie. O prinsese pe Merritt ieşind chiar din camera asta aseară. Îi spusese că o căuta pe Celeste, dar păruse o minciună. Nu o căutase pe Celeste, căutase pastile. Oare ajunsese cu căutarea până la al treilea sertar din baie? Găsise flaconul cu oxicodonă şi cele trei pilule sidefate amestecate printre ele? Fusese curioasă în privinţa lor şi luase cumva una, să vadă ce se întâmpla?

Această idee e prea îngrozitoare încât să poată izbucni în lacrimi. E un

gând greu, întunecat, care îi pârjoleşte sufletul. Nu numai că Merritt a murit, dar e vina lui Karen. Trebuie să-şi verifice pastilele. Dar nu poate să o facă.

Dacă-şi verifică pastilele şi descoperă că una sau mai multe dintre pilulele sidefate lipsesc, ce-o să-i spună lui Bruce? Lui Celeste? Poliţiştilor?

Gândurile îi sunt un ţipăt mut.

Nu poate să mai reziste nicio clipă fără să ştie. Se ridică în picioare. Durerea îi e în continuare mascată, ceea ce e imposibil, o ştie. Nu a mai luat o pastilă de oxicodonă de aproape douăsprezece ore, aşa că în corpul său îşi face efectul altceva. Şocul.

Bruce se lasă pe pat, cu ochii deschişi. E aici, dar nu aici, ceea ce ei îi convine în momentul acesta. Karen închide uşa de la baie şi o încuie. Se aşază pe toaletă şi deschide uşor al treilea sertar. Scoate flaconul de pastile.

Îl strânge în pumn.

Apoi întinde o cârpă de spălat albă şi curată şi varsă toate pilulele pe ea. Se uită lung la grămăjoară, după care le întinde uniform. Una, două... trei pilule sidefate şi ovale, prezente la apel. Şi apoi, să fie ea sigură, numără pilulele de oxicodonă. Toate-s acolo.

Valul de uşurare pe care îl simte Karen aproape că o face să leşine. Se leagănă; în faţa ochilor îi apar pete mari.

Se întoarce cu paşi nesiguri în dormitor, să se întindă pe patul alb. Conturul corpului îi e încă format pe cearceafuri şi pături, ca un „înger de zăpadă". Se potriveşte în această formă ca o piesă a unui puzzle şi închide ochii.

Inspectorul

Sâmbătă, 7 iulie 2018, 14:47

E pregătit să-i acorde lui Valerie Gluckstern o oră cu Shooter Uxley, dar după doar douăzeci de minute, aceasta îi spune inspectorului că clientul ei e pregătit să-i răspundă la întrebări.

În camera de interogatorii, inspectorul se așază la masă, chiar în fața lui Shooter și a lui Val. Se simte mai bine după ce și-a luat prânzul, dar are nevoie să obțină ceva de-aici, pentru că Barney de la criminalistică a sunat să-i spună că nu au descoperit nimic în păhărelele din pavilion, pe trabuc sau în sticla cu rom.

— Ești sigur? a întrebat inspectorul. Trebuie să fie cei a într-unul dintre păhărele.

Și Barney, căruia nu-i plăcea să i se pună la îndoială rezultatele, îl înjurase și închisese telefonul.

— Perspectiva mea s-a schimbat semnificativ de azi-dimineață, rostește inspectorul.

Știe că lui Nick îi place să înceapă discuțiile relaxat, să creeze o conexiune și să lase informațiile să curgă firesc, dar lui nu i se pare că e cazul acum. O fată a murit, tipul ăsta a rupt-o la fugă, iar inspectorul vrea să obțină răspunsuri. Acum.

— Domnul Uxley e pregătit să vă răspundă la toate întrebările, după cum am spus, rostește Val. Nu are nimic de ascuns.

Inspectorul se uită lung la puști. Fir-ar să fie, e prea chipeș să poată să-ți fie milă de el, deși pare destul de tulburat.

— Spune-mi de unde veneai de dimineață, îi spune.

Shooter își răsfiră degetele pe blatul mesei, chiar în fața lui, și se uită lung la ele în timp ce vorbește.

— De la terminalul de feriboturi Steamship, răspunde.

— Ce căutai la terminalul de feriboturi? întreabă inspectorul.

— Încercam să plec de pe insulă, spune Shooter.

— Dar ai pierdut feribotul? continuă inspectorul.

— Nu l-am pierdut, răspunde Shooter. M-am răzgândit, atâta tot.

— Te-ai răzgândit, rostește inspectorul. Ai face bine să-ncepi să dai mai multe explicații, băiete. Se uită la Val: Clientul tău a mințit că a fost la Wauwinet. A mințit în privința alibiului său. Apoi a încercat să se îmbarce pe

feribotul Hy-Line cu un bilet furat. Acum aud că de dimineaţă a fost la terminalul Steamship, să plece cu cursa de şase şi jumătate, presupun că fără să ştie cineva despre asta, din moment ce mirele i-a spus sergentului Dickson că dispăruse. Medicul legist a plasat ora decesului fetei între 2:45 şi 3:45. Fata murise, iar apoi el s-a hotărât să fugă. Doar pe baza acestei succesiuni de evenimente, am suficiente motive să-l arestez ca suspect pentru crimă de gradul I.

— Ba nu, spune Val.

Inspectorul îşi întoarce privirea asupra lui Shooter.

— Ai face bine să scuipi o poveste cât se poate de credibilă.

Shooter bate în masă cu degetele, unul câte unul, începând cu degetul mic de la mâna stângă, până la cel mic de la mâna dreaptă, şi apoi în sens invers.

Val îi pune o mână pe antebraţ.

— Spune-i inspectorului ce mi-ai spus mie, îi zice. E în regulă.

— Am plecat de la reşedinţa Winbury devreme azi-dimineaţă, spune Shooter. Am mers pe jos tocmai până la clubul de navigaţie şi am luat un taxi până la terminalul Steamship. Mă duceam acolo pentru că... Ezită şi ochii i se duc la Val. Aceasta dă aprobator din cap. Pentru că urma să fug cu mireasa.

„Urma să fugă cu mireasa”, îşi zice inspectorul. „Asta chiar că era o nuntă pe cinste”.

— Sunt îndrăgostit de Celeste, iar ea mi-a spus că şi ea e îndrăgostită de mine, spune Shooter. Noaptea trecută, am ieşit mai mulţi în oraş după petrecere, iar eu şi Celeste ne-am separat de grup să luăm nişte pizza, iar eu i-am cerut să fugă cu mine. Se opreşte o clipă, ochii îi coboară către masă, trage adânc aer în piept, tulburat, după care continuă: I-am spus că o să am grijă de ea, că o să o iubesc pentru totdeauna. Tot ce trebuia să facă era să vină la Steamship la şase în dimineaţa asta. Aveam de gând să luăm feribotul de şase jumătate spre Hyannis, să închiriem o maşină şi să mergem până la Boston, să luăm avionul spre Las Vegas şi să ne căsătorim.

Val spune:

— Domnul Uxley a aşteptat-o pe domnişoara Otis la terminalul Steamship până la 6:35. Întoarce capul către Shooter: Aşa e?

— Când am văzut feribotul desprinzându-se de ţărm, când am auzit sirena, mi-am dat seama că nu avea să vină, spune Shooter. Mă gândisem că erau şanse 50% să se prezinte. Când am văzut că nu şi-a făcut apariţia, am crezut că s-a decis să se mărite cu Benji. Aşa că am luat un taxi înapoi spre casă. Pentru că eram cavalerul de onoare. Şi, până la urmă, nunta avea să aibă loc.

— Atunci te-am văzut eu? întreabă inspectorul.

— Şi mi-aţi spus că Merritt murise. Scutură din cap. Ştiţi ceva? Lui Celeste

îi era frică să dea curs planului nostru pentru că îi era teamă să nu se întâmple ceva rău dacă plecam. Înghite în sec. Sunt convins că se învinovăţeşte pentru tot.

— De ce nu mi-ai zis toate astea din capul locului? întreabă inspectorul. În loc să spui adevărul, m-ai minţit, după care ai fugit. Înţelegi în ce lumină te pune asta? De ce să mai cred vreun cuvânt care-ţi iese din gură?

— Eram zguduit, răspunde Shooter. Am crezut că mă întorc la o nuntă şi, în loc de asta, mi-aţi zis că Merritt e *moartă*? Nu puteam să adaug şi drama noastră la toate astea. Celeste ar fi trebuit să-mi confirme spusele, iar eu voiam să o protejez, să nu fie nevoie să facă una ca asta. Şi nu voiam ca familia Winbury să afle. Eram agitat şi confuz şi m-am gândit că ar fi mai uşor să zic pur şi simplu că fusesem cu Gina. Nu m-am gândit că o să verificaţi efectiv. Apoi, de cum mi-am dat seama că fusesem prins cu minciuna, m-am gândit că singura soluţie care îmi mai rămăsese era să dispar. Se uită *direct* în ochii inspectorului. Îmi dau seama că am gestionat situaţia într-un mod nefericit. Dar nu am ucis-o pe Merritt.

— Merritt ştia că voi doi aveaţi de gând să fugiţi împreună? întreabă inspectorul. Crezi că Celeste i s-a destăinuit?

— Am convenit să nu spunem nimănui, răspunde Shooter. Aveam de gând să punem punct, să plecăm de pe insulă şi să le spunem celorlalţi mai târziu. Celeste nu avea de gând să le spună nimic nici măcar părinţilor ei. Deci nu, nu cred că Celeste i s-a destăinuit lui Merritt.

Pentru o clipă, în camera de interogatorii domneşte liniştea. Inspectorul trece în revistă în minte povestea lui Shooter. Se leagă lucrurile? Are ceva puncte neclare? Nick e un mare susţinător al intuiţiei când vine vorba de interogatorii. Povestea are logică, dar îl crezi pe tipul ăsta?

„Da”, îşi răspunde inspectorul. Îşi aduce aminte că Roger i-a spus că, atunci când Celeste găsise cadavrul, avea un bagaj în mână. Pornise să se întâlnească cu Shooter şi... ce? A zărit ceva în apă când era pe picior de plecare? Nu era imposibil.

Avea un bagaj în mână. Din acest motiv, şi doar din acest motiv, inspectorul o să opteze să îi dea crezare domnului Uxley.

Se ridică şi dă aprobator din cap, privind-o pe Val.

— Voi doi puteţi să plecaţi, zice.

Trebuie să meargă mai departe – şi asta rapid – şi să discute cu Tag Winbury şi tipa aceea, Dale, cine-o fi şi ea.

Celeste

August 2017

Cancerul mamei ei dezvoltase metastaze la oase. Are tumori în coloana vertebrală. Cancerul e incurabil. Pot, totuşi, să înceapă o altă serie de şedinţe de chimioterapie, care îi vor câştiga între un an şi optsprezece luni de viaţă.

Reacţia lui Benji la această veste e să o tragă pe Celeste mai aproape de el şi să o îmbrăţişeze mai strâns. Sunt logodiţi acum, iar asta l-a făcut să fie purtătorul de cuvânt pentru *noi*. Vrea ca mama ei să ceară o a doua părere de la medicii de la Mount Sinai. Părinţii lui cunosc „persoane influente” care se află în consiliul director. Vor putea să îi obţină lui Karen o consultaţie la „cel mai bun doctori, chiar cei mai buni doctori”.

Celeste nu vede cu ochi buni implicarea lui Benji. Ea şi părinţii ei sunt o unitate delimitată, ca o insulă: Mac, Betty şi Gândăcel. *Ei* sunt noi. I se pare că Benji se bagă cu forţa în lumea lor, cu relaţiile şi optimismul lui. În lumea lui Benji, fiecare problemă are o soluţie, graţie persoanelor pe care le cunosc soţii Winbury şi a banilor pe care îi au.

Celeste spune:

— Părinţii mei nu-şi pot *permite* să obţină o a doua părere la Mount Sinai, Asigurarea tatălui meu a fost depăşită de mult.

— Plătesc eu, zice Benji.

— Dar nu *vreau* să plăteşti tu! răspunde Celeste. Mama are un doctor pe care îl place şi în care are încredere. Doctorul Edman de la St. Luke – care este un spital adevărat, apropo, nu doar o clinică din cine ştie ce complex comercial.

— Bine, înţeleg, spune Benji, deşi Celeste ştie exact ce gândeşte.

E convins că St. Luke nu e un spital la fel de bun ca Mount Sinai. Cum Dumnezeu să fie la fel de bun când nu e în New York, iar Tag şi Greer nu cunosc pe nimeni din consiliul director de acolo?

— Încerc doar să fiu de ajutor.

— Mulţumesc, spune Celeste, cât poate de sincer. Sunt foarte supărată şi încerc să gestionez lucrurile în felul meu.

•

Pentru că Celeste tocmai s-a întors din concediul ei în Nantucket, nu-şi mai poate lua liber; vara e pe sfârşite, iar la grădina zoologică e pur şi simplu prea mare aglomeraţie. Totuşi, în mijlocul primei săptămâni de lucru,

închiriază o mașină Zipcar și se duce să-și vadă părinții după serviciu. Când ajunge la casa de pe Derhammer Street, o găsește pe mama ei așezată la masa din bucătărie, cu o carte de colorat pentru adulți și un set premium de 64 de creioane colorate.

Când intră Celeste, ridică ochii de pe pagina la care lucra. E o mandală.

— Nu-i prea rău, nu? rostește Karen.

A colorat modelul complicat în nuanțe de verde, albastru și violet.

— E frumos, răspunde Celeste, dar glasul îi e tremurat, iar ochii i se umplu de lacrimi.

Karen a lucrat la magazinul de cadouri de la fabrica de producție Krayola mai mult de un deceniu. Unii strâmbă din nas la ceea ce lor li se pare o slujbă măruntă care se rezuma la a vinde cutii cu creioane colorate, dar Karen s-a mândrit mereu cu ea.

„Aduc culoare în viețile copiilor", spunea ea mereu.

Karen se ridică și o lasă pe fiica ei să o îmbrățișeze.

— O să câștig bătălia asta, îi spune.

— N-ar trebui să o numești „bătălie", răspunde Celeste. Am citit undeva chestia asta. E un cuvânt violent și unora dintre supraviețuitori li se pare jignitor.

Karen pufnește.

— Jignitor? repetă. Și cum ar trebui să-i spun?

— Călătorie, răspunde Celeste.

— Ei, căcat! spune Karen.

Celeste clipește, surprinsă; mama ei niciodată nu vorbește urât.

— E o bătălie, adăugă Karen.

•

Se duc la cină la Diner 248 și țin morțiș să comande un Fudgy Wudgy, deși Celeste și Bruce nu reușesc să mănânce decât câte o linguriță, iar Karen, deloc. Aceasta se agită foarte tare în legătură cu inelul cu diamant al lui Celeste: e cel mai frumos inel pe care i-a fost dat să-l vadă vreodată. Are cel mai mare diamant pe care l-a văzut în viața ei. *Patru carate întregi! Și cu montură de platină!*

Celeste spune:

— Mă gândesc să amân nunta. Mă gândesc să îmi dau demisia și să mă mut acasă până ce-o să te faci mai bine.

— Prostii, răspunde Karen.

Glasul îi e tăios și puternic, iar oamenii de la mesele învecinate întorc capetele spre ea. Cei trei membri ai familiei Otis stau tăcuți o clipă; nu sunt genul de oameni care să atragă atenția asupra lor.

Celeste știe bine că nu e cazul să mai spună nimic despre asta. Mama ei îi

spusese de când era doar o copilă că niciun bărbat de pe lumea aceasta nu avea să fie suficient de bun pentru ea, dar asta pentru că nici nu-şi închipuia pe cineva ca Benjamin Winbury, un Făt-Frumos în carne şi oase. Viitorul lui Celeste o să fie binecuvântat. Nu va mai trebui să-şi facă griji în privinţa banilor, aşa cum Bruce şi Karen au făcut-o toată viaţa lor.

Celeste se uită la Mac şi Betty, aşezaţi în faţa ei în separeu, ca întotdeauna, cu braţul tatălui ei petrecut peste umerii mamei ei, iar mâna mamei ei aşezată pe coapsa lui. Celeste îi invidiază. Nu vrea bani; vrea ce au ei. Vrea dragoste.

„În caz că ai îndoieli...”

— Dacă e să schimbi ceva, spune Karen pe un ton mai coborât, mă gândeam că ai putea să te măriţi mai devreme. Poate în primăvară sau la începutul verii.

„...să ştii că sunt îndrăgostit de tine.”

„Mai devreme?” reverberează în mintea lui Celeste.

Dă aprobator din cap.

— Bine, rosteşte în şoaptă.

•

Shooter s-a cufundat în viaţa lui – restaurante, cluburi din centru, turneul U.S. Open cu clienţii, Las Vegas cu clienţii, să formeze echipe ideale de fotbal la tot felul de jocuri. Benji îi arată fotografii lui Celeste, dar aceasta abia dacă aruncă o privire pe ele. Nu poate să se gândească la Shooter, nu poate să *nu* se gândească la Shooter. O parte din ea e convinsă că dorinţa pe care o simte pentru Shooter a determinat întinderea cancerului în corpul mamei ei. E conştientă că nu aşa merg lucrurile în realitate, dar tot are senzaţia supărătoare că cele două lucruri sunt cumva legate. Dacă rămâne cu Benji, dacă se mărită cu Benji, Karen o să se facă bine. Dacă se căsătoresc în primăvară sau la începutul verii, Karen va trăi veşnic.

Celeste slăbeşte două kilograme, apoi cinci. Merritt îi spune că o invidiază şi îi spune cât de minunat arată.

La muncă, Celeste e iritabilă. Într-un final, îşi pierde cumpătul cu Blair, ipohondra. Încă o zi în care nu vine la serviciu şi va fi concediată, îi spune. Blair ameninţă că o să dea în judecată grădina zoologică. Are „motive întemeiate” să anunţe că nu vine la serviciu din cauza problemelor de sănătate. Celeste, într-o rară criză de furie, îi spune lui Blair să termine cu „căcaturile” şi, până să se dezmeticească, e chemată în biroul lui Zed pentru o predică despre atitudinea profesională, limbajul potrivit la locul de muncă bla-bla-bla.

Greer îi cheamă pe Benji şi pe Celeste în apartamentul ei şi al soţului ei, la cină. A pregătit ceva numit *cassoulet.* Celeste, îndatoritoare ca de obicei, îi

spune că sună bine, dar adevărul e că e iritată. Habar nu are ce e *cassoulet.* O enervează să aibă de-a face mereu cu mâncărurile astea erudite – de ce nu poate Greer să facă ruladă de carne sau sandvişuri cu carne tocată şi sos, ca Betty? – şi, până la urmă, se dovedeşte că în *cassoulet* se pune carne de raţă, şorici şi, cel mai grav, *fasole.* Celeste reuşeşte să ia două îmbucături. Lipsa ei de poftă de mâncare trece aproape neobservată, totuşi, pentru că adevăratul motiv al invitaţiei lui Greer nu e să le dea de mâncare lui Celeste şi Benji, ci să le spună că ar vrea ca ea să le planifice nunta. Pot să facă totul la Summerland, în Nantucket, în weekendul de după 4 Iulie.

Benji îi ia mâna într-a lui, peste masă.

— Ar fi în regulă, din punctul tău de vedere? o întreabă.

— N-am vrea să te simţi prinsă într-un fel de ambuscadă, spune Tag. Soţia mea poate fi un pic cam dominatoare.

— Încerc doar să fiu de ajutor, protestează Greer. Vreau să-mi ofer susţinerea şi resursele. Nu-mi place ideea de a fi nevoită să-ţi planifici nunta în timp ce mama ta e bolnavă.

Celeste dă aprobator din cap, ca o marionetă.

— Sună bine, zice ea.

*

Iniţial, Celeste se bâlbâie doar când discută despre nuntă. Are o problemă cu cuvântul *catering;* e oricum un cuvânt greu de pronunţat. Apoi cu *reverend* şi apoi şi cu *biserică*. Cei din jur se prefac să nu observe, dar bâlbâială se agravează treptat. Într-un final, Benji o întreabă ce se petrece, iar Celeste izbucneşte în lacrimi. Nu poate să se c-c-controleze, îi spune. În scurt timp, toate consoanele sonore îi fac probleme.

Dar nu şi la muncă.

Nu şi când vorbeşte la telefon cu Merritt.

Nu şi când e singură în apartament, când citeşte în pat. Poate citi paragrafe întregi din cartea ei fără să se încurce nici măcar o dată.

•

Celeste se agaţă de speranţa că o nuntă mare şi elaborată în Nantucket se va dovedi o imposibilitate logistică – e prea din scurt, toate localurile probabil că sunt deja rezervate – şi aşa, fie nunta avea să fie amânată fără un termen clar, fie pot planifica un eveniment mai restrâns în Easton, ceva mai asemănător cu nunta părinţilor ei, o ceremonie la starea civilă, o recepţie la un restaurant modest...

Totuşi, din câte se pare, influenţa şi banii lui Greer sunt suficient de puternice încât să facă minuni. Greer o angajează pe Siobhan de la Island Fare, aranjează ca reverendul Derby să oficieze slujba la Biserica Episcopală St. Paul, găseşte o formaţie şi o orchestră şi îl angajează pe Roger Pelton,

principalul coordonator de nunţi din Nantucket – nu că Greer nu poate să se ocupe de tot de una singură, dar are de scris un roman şi ar fi o prostie să aibă un om ca Roger pe insulă şi să nu apeleze la serviciile lui.

Nunta e fixată pe 7 iulie.

•

Greer o întreabă pe Celeste cum ar vrea să procedeze în privinţa domnişoarelor de onoare.

— Ah, rosteşte Celeste. Evident, acesta e un aspect pe care nu îl poate lăsa pe seama lui Greer. O să fie prietena mea, Merritt Monaco.

Merritt o să fie o domnişoară de onoare bună; ştie toate regulile şi tradiţiile, deşi Celeste se cutremură când se gândeşte la petrecerea burlăciţelor pe care ar putea-o organiza Merritt. Va trebui să discute cu ea despre asta.

Observă că Greer încă se uită la ea, ca şi cum ar aştepta ceva.

— Şi mai cine? întreabă Greer.

Mai cine? Mama ei? Nimeni nu vrea ca mama ei să fie domnişoară de onoare, Celeste ştie măcar asta. Nu are vreo soră şi nici verişoare. Nu are pe nimeni la serviciu care să se potrivească – în momentul de faţă, Blair nu vorbeşte cu ea; Bethany e *secretara* ei şi e prea ciudat, iar restul angajaţilor sunt bărbaţi. Mai e colega ei de cameră din colegiu, Julia, dar relaţia ei cu aceasta era mai degrabă utilitară decât amicală. Erau amândouă pasionate de ştiinţă, amândouă ordonate şi respectuoase, dar şi-au văzut de vieţile lor după colegiu. Ar fi şi singura prietenă cu care se vedea Celeste în colegiu, Violet Sonada, dar Violet s-a angajat la Grădina Zoologică Ueno din Tokyo.

Ar mai fi cineva din liceu? Cynthia, care locuia pe aceeaşi stradă cu ea, fusese cea mai apropiată prietenă a ei, dar renunţase la Penn State din cauza unei boli nervoase, iar Celeste nu mai vorbise cu ea de atunci. Merritt are o grămadă de cunoştinţe în oraş, dar Celeste abia dacă-şi aduce aminte cine-i cine.

E o inadaptată social, iar Greer o să afle asta.

— L-l-lasă-mă să mă g-g-gândesc, rosteşte, sperând că Greer va presupune că sunt prea multe candidate din care trebuie să aleagă şi că Celeste va trebui să elimine nişte nume de pe listă.

Dar Greer, bineînţeles, sesizează imediat adevărul umilitor. Asta pentru că e romancieră, îşi spune Celeste. E atentă la orice indiciu, chiar excesiv, e aproape ca şi cum ar citi gândurile celor din jur.

— N-ar trebui să mă amestec, spune Greer, dar chiar cred că lui Abby i-ar plăcea de minune să fie şi ea doamnă de onoare.

Celeste se înviorează imediat. Abby! Poate să o roage pe Abby Winbury, soţia lui Thomas. Are vârsta potrivită; are o atitudine destul de feminină şi

tinerească; probabil că a fost domnişoară de onoare de douăzeci de ori până acum. Celeste se relaxează chiar când îşi dă seama că familia Winbury îi sare din nou în ajutor.

•

Îi spune lui Benji că o s-o roage pe Merritt să fie domnişoara ei de onoare şi pe Abby să-i fie doamnă de onoare, iar Benji se încruntă.

— Pe Abby? zice. Eşti sigură?

Partea bună e că Celeste nu trebuie să-i ascundă nimic lui Benji.

— Nu mi-a m-m-ai venit în m-m-minte altcineva, spune. Te însori cu c-c-cea mai ina-d-d-daptată social fată din New York.

Benji o sărută.

— Şi nici c-aş putea fi mai fericit de-atât.

— Şi care e p-p-problema cu Ab-b-by? întreabă Celeste.

— Nicio problemă, răspunde Benji. A acceptat?

— Aveam de g-g-gând să-i t-t-trimit un e-mail d de la muncă m-m-mâine, spune ea.

Benji dă aprobator din cap.

— Ce e? întreabă Celeste.

Abby ar umple un gol extrem de evident. Şi, în plus, fiind soţia lui Thomas, Abby nu s-ar simţi insultată dacă nu ar fi rugat-o? Într-adevăr, Abby poate fi uneori cam nesuferită – a fost într-o organizaţie de studente la Universitatea din Texas şi a păstrat o anumită doză de răutate superficială şi în momentul de faţă e obsedată să rămână însărcinată –, dar face parte din familie.

— Am impresia că relaţia dintre Thomas şi Abby are probleme serioase, spune Benji.

Celeste suspină, surprinsă.

— Poftim?

— Thomas merge mereu în călătorii de unul singur, zice Benji. Şi iese cu prietenii lui după serviciu. Ca să nu mai spun că e obsedat de dus la sală.

— Aha, spune Celeste.

Ştie că Benji are dreptate. Sau întâlnit cu Thomas şi Abby la cină de câteva ori, iar Thomas mereu ajunge ultimul, adeseori direct de la sală, încă îmbrăcat în hainele transpirate în care făcuse sport. Abby nici măcar nu-l lasă să o sărute dacă nu a făcut duş, aşa spune. Trebuie să facă duş înainte să facă sex, iar sexul e după program, căci încearcă să aibă un copil. Dar de ce să te străduieşti atât ca să ai un copil dacă nu ai de gând să rămâi cu persoana respectivă?

— Eu, unul, n-o să-l rog pe Thomas să-mi fie cavaler de onoare, spune Benji.

— P-p-poftim? întreabă Celeste.

Asta o surprinde şi mai mult decât informaţia despre presupusele neînţelegeri maritale ale lui Thomas şi Abby.

— Dar e f-f-fratele tău.

— Se întâmplă ceva cu el, răspunde Benji. Şi vreau să mă distanţez de chestiunea asta. O să-l am drept cavaler de onoare pe Shooter.

— Pe Shooter? rosteşte Celeste.

— L-am rugat deja, spune Benji. A fost atât de fericit! I-au apărut lacrimi în ochi.

„I-au apărut lacrimi în ochi", îşi repetă Celeste în gând. „Atât de fericit!"

— Şi c-ce-o să-i s-s-spui lui T-T-Thomas?

— O să-i spun lui Thomas că poate fi maestru de ceremonii, zice Benji. Poate.

Greer

Sâmbătă, 7 iulie 2018, 15:30

La 15:30, după ce toţi invitaţii au fost sunaţi şi toţi prietenii şi rudele din Anglia au fost anunţaţi despre tragedia survenită şi toate pregătirile de nuntă au fost anulate în grabă – cu excepţia celor care fac parte din „scena crimei" –, Greer îşi rezervă câteva momente să arunce o privire pe fereastră la a doua căsuţă, cea unde fusese instalată Merritt. E înconjurată de bandă de plastic cu însemnele poliţiei, ca un cadou de prost-gust, deşi oamenii de la criminalistică plecaseră, şi nu e nimeni acolo să o împiedice pe Greer să intre. I-ar plăcea la nebunie să se ducă acolo şi să-şi bage nasul peste tot, dar se teme că familia e şi aşa în bucluc; nu poate să-şi permită să provoace şi alte probleme.

Tag a ieşit pe mare cu caiacul cu Merritt.

Cu Merritt, nu cu Featherleigh.

•

Greer simte nevoia să poarte o discuţie între patru ochi cu Tag, dar acesta a zis că trebuie să dea un telefon, probabil lui Sergio Ramone, care nu e doar un prieten bun, ci şi un avocat de apărare strălucit. Greer nu ştie sigur dacă chiar şi un avocat aşa bun ca Sergio poate să-l scoată pe Tag din mizeria asta. A plimbat-o pe fata aceea cu caiacul, iar a doua zi dimineaţă respectiva e găsită moartă.

Înecată în golf.

Greer se retrage în dormitorul matrimonial şi se cocoaţă pe canapeaua de la capătul patului, aşteptându-l pe Tag, deşi anticipează că o să fie scos din casă cu cătuşe de cum poliţiştii îşi vor da seama că Tag şi Merritt aveau o aventură.

Băieţii fuseseră foarte afectaţi de această informaţie. Benji a izbucnit:

— Tu ai omorât-o, tată? Ai o-mo-ră-t-o?

— Nu, a răspuns Tag. Am ieşit cu ea pe mare cu caiacul, da, asta am făcut. Dar am adus-o înapoi pe ţărm în siguranţă.

După glas, părea că spune adevărul. Inflexiunile vocii şi tonul îi erau pline de o convingere calmă, dar Greer ştie acum că o minţise de mult timp – poate pe toată durata căsniciei lor – astfel că... oare cum să mai fie sigură?

Thomas nu a spus absolut nimic. Posibil ca şi el, ca şi Greer, să fi fost prea uluit să poată spune ceva.

Inelul despre care Greer crezuse că Tag îl cumpărase pentru Featherleigh fusese pentru Merritt. Greer văzuse inelul pe degetul mare al acesteia – îl *văzuse*! – dar avusese o idee blocată în minte într-atât, încât nu mai fusese loc şi pentru alte posibilităţi.

Inelul fusese singura scăpare a lui Tag. Greer fusese la Jessica Hicks, bijutiera, să discute despre verighete. Se gândise că ar fi fost un detaliu frumos ca Benji şi Celeste să aibă verighete simple, făcute de un bijutier de pe insulă. Imediat ce Greer intrase în magazin, sprâncenele Jessicăi se ridicaseră instantaneu. Îi spusese:

— Deci nu i-a plăcut inelul nurorii dumneavoastră?

— Nora mea? întrebase Greer.

— Cea însărcinată? spusese Jessica. Nu i-a plăcut inelul?

— Inelul? întrebase Greer.

— Soţul dumneavoastră a venit aici... îi zisese Jessica.

— A, da! spusese Greer cu entuziasm, deşi un presentiment întunecat începuse să i se infiltreze în suflet. Tag nu scosese nicio vorbă despre vreun cadou pentru Abby. Şi soţului ei nu îi stătea în fire să facă gesturi atente pentru copii; lăsa asta în seama lui Greer.

— Mi-a spus ceva de asta, dar am fost atât de ocupaţi că nu a apucat să-mi arate, continuase Greer. Şi oricum nu s-ar descurca să-l descrie. Cum arăta?

— Argint, cu model în filigran, îi răspunsese Jessica, bătut cu safire multicolore. Ca acesta. E făcut să fie purtat pe degetul mare.

Apoi Jessica îi arătase lui Greer un inel care se vindea cu 600 de dolari. Deci nu costase o avere, nu fusese ca o incursiune la Harry Winston în căutare de diamante, dar Greer fusese aproape sigură că nu avea să o vadă niciodată pe Abby cu inelul acela pe deget.

•

Tag intră în dormitor, închide uşa în urma sa şi o încuie.

— Greer, rosteşte.

Îşi ridică palmele, ca şi cum ea ar fi putut oricând să-l lovească.

Lui Greer i-ar plăcea să-l pălmuiască. Ce-a *făcut*? Fata era moartă, nunta, anulată, căsnicia, viaţa lor...

Şi totuşi, lui Greer nu-i trecu prin minte să spună decât:

— Credeam că ai o aventură cu Featherleigh.

Tag face ochii mari.

— Nu, răspunde.

— Nu, spune Greer. Te-ai încurcat cu Merritt.

— Da, confirmă el.

Ea aprobă din cap.

— Dacă vrei să te ajut, ai face bine să-mi spui tot. Absolut tot, Tag.

Începuse în seara cinei cu vinuri, zice el. Erau amândoi ameţiţi, foarte ameţiţi, iar ea îi făcuse avansuri. Făcuseră sex; fusese o experienţă deloc remarcabilă, regretabilă. Crezuse că totul avea să se rezume la asta, dar apoi se întâlnise întâmplător cu ea în oraş, la barul unui hotel, iar ea îl invitase în apartamentul ei.

Nu e sigur de ce, dar acceptase. Şi apoi se mai întâlniseră o dată sau de două ori, dar într-un final îi ceruse să îl lase în pace.

— I-ai cumpărat cadouri? întreabă Greer.

— Nu.

— Tag...

El scoate un oftat.

— Un fleac. A fost ziua ei de naştere acum câteva săptămâni. Atunci am pus punct. Ea voia să plecăm undeva împreună. Am refuzat. Ea a insistat. Am rezervat o cameră la Four Seasons din centru...

„La Four Seasons?" Fiecare detaliu o străpunge.

— Întârzia şi, în minutele acelea în care o aşteptam, m-am reîntors cu picioarele pe pământ. Am plecat de la hotel şi m-am întors acasă la tine.

— Deci de câte ori i-ai tras-o? întreabă Greer. În total.

— De cel puţin cinci ori, maximum zece, răspunde Tag.

Lui Greer îi e greaţă. Poate înţelege farmecul, probabil. Merritt era atrăgătoare; era tânără, liberă, fără obligaţii. Merritt avea un aer de rebelă. Cine m-ar fi vrut să şi-o tragă cu Merritt? Ceea ce o face pe Greer să simtă nevoia de a vărsa e gândul la ce făcea ea în timp ce se întâmplase asta de şase, şapte, opt ori. Ce făcuse ea? Scria la romanul ei perfect mediocru sau organiza nunta fiului lor? Indiferent ce făcea, nu era atentă la Tag. Nu se gândise la el nici măcar o clipă.

— Şi asta a fost tot? rosteşte Greer. Nimic mai mult? Ai avut o aventură, ai pus punct. Ea era supărată. Am văzut-o plângând în timpul cinei de repetiţie, în spălătorie, ca să vezi, tocmai acolo dintre toate locurile de pe lumea asta! Deci când o să vorbeşti cu poliţiştii, o să le spui că era tulburată emoţional şi că a ameninţat că se sinucide dacă nu mă părăseşti. Ai adus-o înapoi pe mal; ai venit la culcare. Ea s-a înecat singură.

— Păi... începe Tag.

— Păi ce?

— E un pic mai complicat de atât, zice Tag. Îşi drege vocea. Era însărcinată.

Greer închide ochii. Însărcinată!

— Direct la spânzurătoare cu tine.

Chipul lui Tag se descompune; Greer a lansat săgeata otrăvitoare şi l-a nimerit direct între ochi. Fata era însărcinată. *Însărcinată* cu un bastard

Winbury. Gândul în sine e detestabil, și totuși i se pare cum nu se poate mai previzibil. Thomas Winbury senior, cunoscut tuturor drept Tag, și-a făcut familia de rușine. Deciziile sale neinspirate, impulsurile sale josnice și caracterul slab au murdărit numele Winbury. A comis o crimă și o să fie prins.

Greer poate să aibă o părere cât de proastă poftește ea despre Tag, dar, la urma urmei, e conștientă că va spune și va face orice e nevoie pentru a-l proteja.

Se aude o bătaie în ușă.

E Thomas.

— Inspectorul-șef de la poliție s-a întors, anunță el. Ar vrea să discute cu tine acum, tata.

Tag se uită la Greer. Aceasta dă aprobator din cap, dar îi e teamă să rostească vreun cuvânt de față cu Thomas. Tag ar trebui să se țină de versiunea pe care au pus-o cap la cap împreună. Încearcă să-i transmită asta din priviri, dar el își lasă bărbia în piept, ca un om vinovat. Greer ar vrea să se ducă împreună cu el în camera unde va avea loc interogatoriul. Să vorbească ea, să expună ea toate argumentele. În fond, dintre ei, ea e cea care se ocupă cu povestitul.

Dar, evident, asta n-o să se poată. Tag s-a băgat în mizeria asta de unul singur; va trebui să treacă prin asta tot singur.

•

E epuizată. E aproape patru, ora la care trebuia să aibă loc ceremonia.

Se întinde pe pat. E atât de obosită că ar putea să doarmă până dimineață. Poate *chiar* o să doarmă până dimineață.

Merritt Monaco. Avea 29 de ani. Frumoasă, dar banală. Cu ea se culca Tag.

Dezgustul îi curge prin vene lui Greer. Nu e nicidecum naivă; a scris romane cu intrigi la fel de abjecte, chiar și mai și. Șirul evenimentelor nu a avut nimic original – un bărbat mai matur fermecător, bogat și puternic, cu o soție indiferentă, a sedus sau a fost sedus de o fetișcană tânără, frumoasă și prostuță. Era, practic, un rezumat al istoriei lumii – de la Henric al VIII-lea cu Anne Boleyn până la un președinte al SUA cu o stagiară impresionabilă. Dar pentru psihicul ei pare ceva absolut inedit, nu? Pentru că i se întâmplă ei.

Însărcinată.

Când Tag o să fie acuzat de crimă, ziariștii se vor repezi ca niște șacali pe acest subiect. Averea lor și faptul că Greer scrie romane polițiste îl vor face absolut irezistibil. Va apărea pe prima pagină din *Post,* apoi va fi preluat de ziarele de scandal englezești. Greer va fi prezentată ca un personaj demn de milă; fanii ei fie se vor cutremura, fie vor porni campanii pline de furie în numele ei. Această perspectivă e îngrozitoare – atâtea femei între două

vârste, pline de indignare, scriind postări pe Facebook sau compunând scrisori compătimitoare pentru ea. Vieţile lui Thomas şi Benji vor fi distruse. Vor deveni nişte paria ai lumii mondene. Thomas o să fie concediat; lui Benji i se va cere să-şi dea demisia din consiliile de administraţie ale organizaţiilor caritabile la care lucrează.

Se ridică în capul oaselor. Nu poate să doarmă. Are nevoie de o pastilă.

Intră în baia dormitorului matrimonial, iar privirea i se opreşte asupra chiuvetei lui Tag – aparatul lui de ras, pămătuful de bărbierit, pieptenele lui din baga. Nu ar suporta să intre în baia aceasta şi să vadă partea lui Tag goală. Au fost împreună prea mult timp, trecuseră prin prea multe.

Deschide dulăpiorul de medicamente şi, chiar când face asta, are o senzaţie bizară de déjà vu, ca şi cum făcuse exact aceste gesturi cu scurt timp în urmă – şi, undeva în adâncul sufletului ei, ştie că, atunci când o să se uite pe raft, o să vadă că somniferele ei nu sunt la locul lor.

„Stai”, îşi spune. „Stai puţin!”

Pastilele îi fuseseră prescrise de medicul ei de familie, doctorul Crowe. Acesta a început să vorbească în dodii, e aproape senil; a fost „doctorul de probleme femeieşti” al lui Greer de când aceasta s-a mutat în Manhattan. Pastilele sunt „destul de tari”, aşa cum îi place lui Crowe să îi aducă aminte, un fel de rudă a sedativelor pe care toată lumea le lua în anii ’70. „Destul de tari” nu e o vorbă în vânt; o lasă lată imediat pe Greer şi o închid într-un coşciug de obsidian pentru opt ore încheiate. Ea nu-şi ţine somniferele într-un flacon de medicamente, ci într-o cutie rotundă din ceramică împodobită cu o imagine a reginei Elisabeta a II-a în tinereţe. A primit-o cadou de la bunica ei, cu ocazia împlinirii vârstei de 11 ani.

Cutia cu regina Elisabeta se află mereu în acelaşi loc, pe acelaşi raft şi Greer ştie de ce nu mai e acolo. Sau, cel puţin, crede că ştie.

Închide dulăpiorul de medicamente şi se uită lung la imaginea proprie, reflectată în odihnă. Trebuie să-şi pună gândurile în ordine. Dar nu e timp pentru aşa ceva. Trebuie să discute cu inspectorul imediat. Trebuie să-şi salveze soţul, ticălosul ticăloşilor.

Nantucket

Sâmbătă, 7 iulie 2018, 16:00

Marty Szczerba stă la bar, la restaurantul Crosswinds de la aeroportul Nantucket, mâncând în sfârșit de prânz. Îi place sandvișul Reuben[8], adoră salata de varză cu morcov; s-a îngrășat cincisprezece kilograme de când a murit Nancy, ceea ce nu-l ajută deloc în căutarea unei noi iubite. O femeie deloc neatrăgătoare de 40-45 de ani se așază dintr-odată pe scaunul de lângă cel ocupat de el. Arată către sandvișul lui și spune cu un accent britanic rafinat:

— Vreau și eu ce a comandat domnul. Și un pahar de chardonnay. Un pahar mare.

Marty se agită cu cuțitul și furculița, încercând să o cheme pe Dawn, barmanița, care urmărește turneul de la Wimbledon la televizorul din colț.

— Dawn, domnișoara ar vrea să comande.

În timp ce barmanița notează comanda de sandviș Reuben, salată de varză și morcov și un pahar mare de chardonnay, Marty reușește să o privească mai bine, pe furiș, pe noua sa vecină. E blondă, sau oarecum blondă, cu o siluetă oarecum frumoasă, cu riduri de expresie de-o parte și de alta a gurii și unghiile date cu un lac roșu precum cireșele. Poartă o salopetă fără bretele, de un verde-kaki, despre care Marty știe că se presupune că e șic. Îi permite să îi admire în voie pieptul și brațele. E un pic pufoasă, dar nici Marty nu e zvelt și musculos ca o statuie grecească.

— Pe mine mă cheamă Marty Szczerba, rostește, întinzându-i mâna.

— Featherleigh, răspunde ea. Featherleigh Dale.

Îi prinde mâna și îi adresează un zâmbet, iar în clipa următoare i se pune în față paharul cu chardonnay. Ridică paharul, privindu-l pe Marty, și spune:

— De-abia aștept să plec de pe insula asta. Ultimele 24 de ore m-au fost ușoare pentru mine.

Marty și-ar dori să aibă și el un pahar, să ciocnească cu ea, dar e încă în timpul programului. Și el a avut o zi groaznică, începând și terminându-se cu cazul Domnișoarei de Onoare Ucise și suspectul fugar. Până la urmă, tipul pe care îl căutau a fost prins de o adolescentă din oraș care lucrează la Hy-Line. Marty se bucură că individul nu mai e dispărut, dar nu îi place deloc ideea că

---

[8] Sandviș cald, specific american, cu friptură de vită, șvaițer, varză murată și sos rusesc (n.tr.).

a fost eclipsat de o fetişcană care îl găsise folosindu-se de Facebook. A trişat, nu? Lui Marty i-ar fi prins bine ceva lauri. Se tot gândea să o invite în oraş pe Keira, secretara inspectorului-şef, dar nu are decât treizeci şi ceva de ani şi se duce la aerobic zilnic, aşa că probabil e în căutarea unui tip mai eroic decât se poate pretinde acum Marty.

— Deci eşti doar în vizită pe la noi? întreabă Marty. Unde locuieşti?

E destul de trecut prin viaţă încât să nu-şi facă speranţe cu cineva care nu e de pe insulă; încă mai are doi ani până la pensie, deşi după aceea, o să fie pregătit să plece de aici. Laura Rae şi Ty vor fi la casa lor până atunci, căsătoriţi şi fericiţi, poate chiar cu un copil, iar el va deveni o pacoste. Speră că Featherleigh asta o să-i spună că locuieşte în Boston. Cât de perfect ar fi? Primeşte lunar două bilete dus-întors la Boston cu Cape Air. Se închipuie cu Featherleigh, plimbându-se prin Public Garden ţinându-se de mână, oprindu-se la Parish Café de pe Boylston să ia prânzul. Vor bea cocktailuri la Seaport. Boston e un oraş minunat pentru îndrăgostiţi. Pot să se dea cu bărcuţele în formă de lebede! Să ia ceaiul cu tot dichisul la Four Seasons! Să se ducă la un meci al celor de la Red Sox! Şi, peste doi ani, când Marty o să fie pregătit să iasă la pensie, relaţia sa cu Featherleigh va fi suficient de sigură încât să treacă la următorul nivel.

— În Londra, răspunde ea. Am un apartament în Sloane Square, deşi mă tem că o să fie al băncii până mă întorc eu.

„Londra”, repetă în minte Marty, în timp ce visurile i se dezumflă. E prea departe. Dar n-ar fi deloc rău să o viziteze pe Featherleigh pentru o idilă relaxată, fără obligaţii. El nu a fost niciodată la Londra, lucru care trebuie remediat, mai ales că pe profilul său de pe Match.com se laudă că îi plac la nebunie călătoriile.

— Şi cu ce te ocupi? o întreabă.

Featherleigh ia o înghiţitură prelungă din vin, după care îşi propteşte cotul pe bar şi îşi sprijină capul în palmă, să îl privească în tihnă.

— Le vând obiecte de anticariat bogătaşilor, îi spune. Tu cu ce te ocupi, Marty?

Acesta îşi îndreaptă puţin poziţia corpului.

— Sunt şeful serviciului de securitate aici, la aeroport.

— Ei bine, zice ea, e un post foarte prestigios, nu?

Modul în care pronunţă „prestigios” cu accentul ei britanic e incredibil de frumos. Marty schiţează un zâmbet larg.

— E cel mai tare, intervine Dawn.

Marty îi mulţumeşte mental lui Dawn pentru susţinere, deşi se simte cumva stânjenit că trage cu urechea la prima lui încercare de a agăţa o femeie din 1976 încoace. Dă din cap în semn că da, apoi se întreabă dacă nu

cumva Featherleigh face haz de el. În fond, nu e ca și cum ar fi șeful serviciului de securitate de la Heathrow. Ar fi un post de coșmar, ca desprins din iad, își dă seama el. Zboruri din toate colțurile lumii, toate venind în acel punct. Cum ar putea să țină evidența potențialelor amenințări la securitatea aeroportului și a pasagerilor? Și totuși, tipii ăia de acolo reușesc să o scoată la capăt, 24 de ore din 24.

— Pe timpul verii, Nantucket e pe locul doi ca număr de pasageri din stat, zice Marty. Doar la Logan ne depășesc.

— Logan? întreabă Featherleigh.

— Aeroportul din Boston, îi explică el.

— A, da, rostește Featherleigh. Ei bine, eu am un bilet în regim de așteptare către JFK, cu JetBlue. Se uită la ecranul telefonului. Chiar sper că o să prind un loc. Îi face cu ochiul lui Marty. Tu nu ai cum să tragi ceva sfori, nu?

— La compania aeriană? spune el. Nu.

Această recunoaștere o proiectează pe Featherleigh în abisul electronic al telefonului ei. Soarbe din paharul ei mare cu chardonnay și începe să scroleze. Marty se uită la a doua jumătate a sandvișului lui Reuben, cu brânza rece și închegată acum și la salata de varză cu morcov, care a devenit apoasă. Înainte să o piardă definitiv pe Featherleigh în detrimentul farmecelor Instagramului, îi spune:

— Cum a fost sejurul pe insulă?

Femeia își pune telefonul pe bar, iar Marty simte un fior pueril de triumf.

— Nici n-aș putea să-ți explic.

— Ei, ia încearcă!

— Am venit tocmai de la Londra la o nuntă. Acum, ca să vezi, pe mine nu mă interesa nunta în sine, dar tipul cu care aveam o relație avea să fie acolo, așa că am acceptat invitația.

Marty aude sintagma „tipul cu care aveam o relație" și ce-i mai rămăsese din entuziasmul inițial începe să se disipeze. Chiar și o femeie nu-superbă-dar-acceptabilă ca Featherleigh a găsit pe cineva.

„Unde-or fi toate femeile care arată acceptabil, dar fără obligații?" se întreabă Marty.

— Și apoi, din motive prea oribile ca să stau să le explic acum, nunta a fost anulată...

— Ia stai puțin, rostește Marty. Urma să participi la nunta din...

În momentul acela, telefonul lui Marty începe să sune și o privire discretă aruncată pe ecran îi arată că apelantul e inspectorul-șef. Trebuie să răspundă. Ridică un deget, să o oprească pe Featherleigh din a spune ceva.

— Scuză-mă o clipă, îi spune.

Savurează acest moment în care are ocazia să îi arate lui Featherleigh că el *chiar* e destul de important.

— Cu ce-ţi pot fi de ajutor, inspectore? rosteşte în telefon.

— Acum căutăm pe altcineva, îi spune inspectorul. Şi avem motive întemeiate să credem că e la aeroport, încercând să părăsească insula cu un bilet în aşteptare. Sex feminin, până în 45 de ani, păr spre blond, pe nume Featherleigh Dale.

Marty rămâne cu gura căscată şi telefonul mai-mai că îi alunecă din mână, dar reuşeşte să îşi recapete autocontrolul şi să îi zâmbească lui Featherleigh.

— Mă ocup, inspectore, zice.

Tag

Dă mâna cu inspectorul-şef de la Poliţia Nantucket şi încearcă să adopte tonul potrivit: îndurerat, dar puternic, îngrijorat, dar lipsit de vinovăţie.

Când Greer îl trezise zgâlţâindu-i umărul şi spunându-i:

— Prietena lui Celeste, Merritt, prietena, domnişoara de onoare... Tag, e moartă. S-a înecat în faţa casei. E moartă. Au venit paramedicii şi poliţiştii. Celeste a găsit-o plutind pe mare. E moartă. Doamne, Tag, *trezește-te*! *Fă* ceva! crezuse că era prins într-un coşmar. Avusese nevoie de câteva secunde bune să-şi dea seama că Greer era reală şi că ce spunea era adevărat.

Merritt se înecase. Era moartă.

Imposibil, îşi spusese. O adusese pe plajă, după plimbarea cu caiacul. Ea plecase valvârtej – supărată, da, dar cât se poate de vie.

Pe uscat. Crezuse că se dusese la culcare.

•

Nu ştie sigur ce ştiu poliţiştii.

Ştiu de aventura lor? Ştiu de sarcină?

Vor afla că Merritt era însărcinată de cum vor sta de vorbă cu medicul legist, dar oare vor afla şi de relaţia cu el? Cui i-a spus Merritt? I-a spus lui Celeste? Oare Celeste le-a spus poliţiştilor? Primul impuls al lui Tag după aflarea îngrozitoarei veşti a fost să dea de Celeste şi să îi aducă aminte că viitorul familiei Winbury depindea de discreţia ei. Dar aceasta fusese dusă la urgenţe să fie tratată pentru anxietate şi nu s-a mai întors la vilă – ceea ce e un semn rău, bănuieşte el.

Îl conduce pe inspector în biroul lui. Benji a plecat după ce Tag recunoscuse că o plimbase cu caiacul pe Merritt, iar Thomas a întins-o şi el. Dar amândoi fiii lui ştiu că nu e cazul să le spună nimic poliţiştilor, Tag e convins. Bunăstarea lor e condiţionată de bunăstarea lui.

I se adresează inspectorului:

— Pot să vă ofer ceva de băut?

Poliţistul ridică o palmă, refuzându-l:

— Nu, mulţumesc.

Tag se instalează în fotoliul de la masa de lucru şi îi face semn inspectorului către unul dintre cele două care se află în faţa acesteia. Asta îl face pe Tag să simtă că deţine controlul situaţiei, ca şi cum el l-ar fi invitat pe inspector pentru o discuţie şi nu invers. „Percepţia modelează realitatea”, îşi spune Tag. De ce să nu îl pună pe inspector în poziţia celui interogat?

— Ce-aţi aflat? întreabă Tag.
— Pardon? rosteşte inspectorul.
— O tânără a murit, spune Tag. Şi totul s-a întâmplat pe proprietatea mea sau în imediata vecinătate. Acum ce să zic... poate a fost un accident. Poate Merritt a băut prea mult şi s-a înecat. Dar dacă aveţi vreo dovadă că e vorba de altceva, să ştiţi că merit să ştiu şi eu. Tag îşi oţeleşte privirea. Nu-i aşa?
— Nu, răspunse inspectorul. Nu e aşa.
Tag deschide gura să spună... să spună ce? Nu contează, pentru că inspectorul se apleacă spre el, rămânând aşezat pe fotoliu şi spune:
— Când aţi văzut-o ultima oară pe domnişoara Monaco?
Tag clipeşte. Instinctul îi spune să mintă – bineînţeles că instinctul îl îndeamnă să mintă! – pentru că adevărul îl incriminează prea tare.
— Am văzut-o azi-noapte, răspunde el.
Inspectorul dă aprobator din cap.
— La ce oră?
— N-aş şti să spun.
— În regulă, zice inspectorul. Unde eraţi când aţi văzut-o ultima oară?
— Eram... afară.
— Puteţi să fiţi mai precis, vă rog? insistă inspectorul. În ce circumstanţe aţi văzut-o ultima oară pe domnişoara Monaco?
Tag îşi acordă un moment de gândire. A avut toată ziua la dispoziţie să cântărească diferitele răspunsuri la această întrebare, dar acum mintea îi caută frenetic o soluţie.
Dacă minte, îl vor prinde, îşi spune. Şi e nevinovat. În ceea ce priveşte moartea lui Merritt, e nevinovat.
— Eram sub pavilion, am băut câteva pahare, zice. Eram un grup. Eu, fiul meu, Thomas, o prietenă de familie pe nume Featherleigh Dale şi domnişoara Monaco.
— Şi cum aţi descrie starea de spirit a domnişoarei Monaco la momentul respectiv? întreabă inspectorul.
Tag se gândeşte bine. I-a urat noapte bună lui Bruce Otis şi avusese de gând să se ducă la culcare – dar Thomas sosise din oraş de unul singur. Abby îl sunase şi insistase să vină acasă; când se dusese să vadă ce făcea, totuşi, o găsise dormind.
— Sau se prefăcea că doarme, i-a zis Thomas. E ca şi cum ar încerca să mă prindă cu ceva.
— Să te prindă cu ceva? a repetat Tag.
Mintea i s-a dus automat la seara în care pusese punct relaţiei cu Merritt, când îl văzuse pe Thomas stând de unul singur la barul de la Four Seasons. Aşa că, în loc să se ducă la culcare, Tag luase o sticlă de rom de calitate din

biroul lui. După cum spunea mătușica lui preferată, Mary Margaret, „Când nu mai știi ce să faci, îmbată-te”. Tag avea de gând să aibă o discuţie de suflet cu Thomas; trebuia să o fi făcut de mult.

— Hai cu mine în pavilion, ha spus fiului lui.

Thomas nu a avut nevoie de alt imbold. A aranjat una dintre mesele rotunde aduse pentru recepţie şi a adus patru scaune pliante – gândindu-se, presupusese Tag, că s-ar putea să li se alăture şi ceilalţi, când aveau să se întoarcă din oraş. Tag tocmai umpluse păhărelele când Merritt şi Featherleigh şi-au făcut apariţia din umbre. Fusese aproape ca şi cum ar fi stat la pândă până atunci. Pe Tag l-a tulburat să o vadă pe Merritt, dar aceasta i-a zâmbit ca şi cum s-ar fi scuzat şi lui Tag i s-a părut că privirea ei îi comunica faptul că era de acord cu soluţia propusă de el. Avea să facă aşa cum îi ceruse: să ia banii, să facă întrerupere de sarcină şi să plece din viaţa lui. Tag știa că Merritt nu-şi dorea un copil.

— Vreţi un pahar înainte de culcare, domnişoarelor? le-a întrebat Tag.

— Chiar m-am rugat pentru aşa ceva, a răspuns Featherleigh.

Merritt nu a zis nimic, deşi s-a aşezat lângă Tag şi, când acesta i-a pus un păhărel plin în faţă, nu a protestat. Tag fusese oarecum neliniștit de cât de prietenoasă era dintr-odată Merritt cu Featherleigh Dale. Ce căutau ele împreună? Şi de ce mai era Featherleigh acolo şi la ora aceea? Era cazată la un han în centrul oraşului. Aşteptase până în ultima clipă să îşi facă rezervare, aşa că nu mai găsise loc decât într-o adevărată cocină de han, după descrierea lui Greer; poate de-asta nici nu voia să plece prea curând.

— Merritt părea în ape bune, îi spune Tag inspectorului. Adică... presupun. Nu o cunoşteam prea bine.

— Nu? întreabă inspectorul.

Abdomenul lui Tag se contractă involuntar. Acum e momentul să ceară să fie reprezentat de un avocat. Se gândise să îl sune pe Sergio Ramone din clipa în care aflase că Merritt murise, dar în mintea lui, chemarea unui avocat echivala cu a-ţi recunoaşte vinovăţia. Şi el nu o omorâse.

Nu o omorâse!

— Nu am avut niciun amestec în moartea domnişoarei Monaco, declară. Absolut niciunul.

— Aveaţi o relaţie extraconjugală cu Merritt Monaco? întreabă inspectorul.

— Da, recunoaşte Tag. Dar i-am pus capăt acum câteva săptămâni.

— Domnişoara Monaco v-a spus că era însărcinată cu dumneavoastră?

— A zis că e...

— Bine, atunci, rosteşte inspectorul. Se apleacă din nou înainte pe fotoliu. O să presupun că, atunci când aţi primit această veste, nu aţi fost prea

încântat. Şi o să presupun că aţi fi fost dispus să faceţi eforturi considerabile ca nimeni să nu afle acest lucru.

Tag se scufundă în propriul corp. Ar putea să se lase la mila inspectorului, poate să facă apel la solidaritatea masculină? Îşi poate da seama dintr-o privire că are în faţă un tip onorabil. Poartă o verighetă de aur. Probabil că e căsătorit de douăzeci şi cinci sau treizeci de ani şi că nici măcar nu s-a uitat vreodată la altă femeie.

— Aş fi făcut mari eforturi să nu se afle acest lucru, recunoaşte Tag. Dacă aş fi fost sigur că era copilul meu. Merritt se vedea şi cu alţi bărbaţi. Ştiu de un tip irlandez pe nume Robbie, care lucrează ca barman la Breslin, în New York. E posibil să fi fost copilul lui Robbie.

— Dar v-a spus că era al dumneavoastră, spune inspectorul. Nu contează dacă era al lui Robbie. Vă ameninţa pe dumneavoastră. Vă ameninţa să dea în vileag relaţia cu dumneavoastră. Sunt convins că v-a speriat una ca asta, mai ales în acest sfârşit de săptămână, când eraţi înconjuraţi de rude şi prieteni. Fiul dumneavoastră urma să se căsătorească; pare destul de nedrept să aleagă fix acest moment ca să-şi spele rufele în public aşa.

Tag sesizează inflexiunea de compătimire falsă din glasul inspectorului, chiar dacă vorbele îi sunt perfect adevărate: Era nedrept.

— I-am spus lui Merritt că, după nuntă, o să-i semnez un cec. Voiam să facă întrerupere de sarcină. Ridică ambele antebraţe. E rău, ştiu. Dar nici pe departe ca a o omorî!

Inspectorul se uită fix la el.

— Chiar credeţi că aş fi atât de netot cât să înec o femeie cu care mă culcam, o femeie care pretindea că poartă în pântec copilul meu şi să o las să fie adusă de valuri în faţa casei mele, în dimineaţa nunţii fiului meu? Nu eram atât de disperat. Eram îngrijorat, în mod clar, dar nu eram disperat şi nu am omorât pe nimeni.

— Dar aţi ieşit pe mare cu caiacul, împreună cu domnişoara Monaco, aşa e? Cu caiacul pe care l-am găsit pe plajă? Atât soţia, cât şi nora dumneavoastră au declarat că sunteţi singura persoană care foloseşte caiacele.

— Da, recunoaşte Tag. Da, aşa e.

— Chiar dacă era în toiul nopţii, continuă inspectorul. Dumneavoastră nu vi s-a părut o acţiune disperată? Sau cel puţin nesăbuită?

— A zis că trebuia să stea de vorbă cu mine, răspunde Tag. În particular, departe de toţi ceilalţi, departe de casă.

— Şi ce s-a întâmplat cât aţi fost pe mare?

— Vâsleam spre plaja de pe o insulă de lângă Abrams Point, dar era întuneric şi-mi venea greu să o găsesc, spune Tag. Iar apoi, când eram în

larg, dintr-odată caiacul s-a înclinat spre dreapta şi am auzit că a căzut ceva în apă. Merritt se aruncase. Se apleacă spre interlocutorul său. Trebuie să înţelegeţi, Merritt era labilă psihic. Era dominată de hormoni, de emoţii, era instabilă. Mi-a recunoscut că singurul motiv pentru care voia să păstreze copilul era că aşa mă avea la mână. Apoi a sărit din caiac, ca o nebună. A trebuit să vâslesc înapoi şi să o trag de încheietura mâinii înapoi la bord.

— De încheietura mâinii? rosteşte inspectorul.

— Da, răspunde Tag. Şi, de cum am reuşit să o aduc înapoi în caiac, am vâslit cât am putut de repede spre casă. A coborât pe plajă şi a plecat. Am crezut că se duce la culcare.

— Nu aţi priponit caiacul, spune inspectorul. L-aţi lăsat răsturnat pe plajă. Ceea ce, din câte am înţeles, e atipic pentru dumneavoastră.

— Situaţia era atipică, spune Tag. Dar îmi făceam griji că, dacă mai rămân pe loc cât să priponesc caiacul, Merritt avea să reapară pe plajă, să continue cu reproşurile şi gesturile dramatice, să înceapă să ţipe şi apoi o să ne audă cineva. Îşi lasă chipul în jos, ascunzându-şi-l în palme. Nu voiam decât să mă lase în pace.

— Exact, spune inspectorul. Nu voiaţi decât să vă lase în pace. Îşi propteşte palmele pe birou şi se apleacă spre Tag. Medicul legist a găsit un sedativ puternic în sângele domnişoarei Monaco. Aşa că daţi-mi voie să vă spun ce cred eu. Cred că îi turnaţi pahar după pahar fetei şi i-aţi strecurat şi o pastilă într-unul dintre ele. Apoi aţi invitat-o la o plimbare cu caiacul şi v-aţi răsturnat accidental sau intenţionat, iar ea n-a mai ajuns înapoi în ambarcaţiune. Sau poate aţi făcut cum aţi spus şi aţi scos-o din apă trăgând-o de încheietură. Poate că aţi lăsat-o să leşine pe caiac şi apoi aţi împins-o în apă mai aproape de mal, ca să pară că a intrat în mare să facă o baie şi s-a înecat pur şi simplu.

— Nu, spune Tag. Nu aşa s-au întâmplat lucrurile. Nu i-am dat niciun sedativ şi nici n-am împins-o în apă nicăieri.

— Dar recunoaşteţi că dumneavoastră aţi fost cel care umpleaţi paharele, spune inspectorul. Da?

— Aşa e, dar...

— A mai bătut şi altceva? întreabă inspectorul.

— Apă, răspunde Tag. Apă! Featherleigh s-a dus în bucătărie la un moment dat...

Tag nu-şi poate aminti dacă asta a fost înainte sau după ce Thomas s-a dus la culcare. Înainte, aşa crede. Thomas poate să îi confirme spusele. Dar nu... nu, a fost după aceea. Sigur după.

— Şi Featherleigh i-a adus un pahar de apă cu gheaţă.

— Chiar aşa? rosteşte inspectorul.

— Da, chiar așa, confirmă Tag.

Dintr-odată, acesta pare a fi detaliul care avea să-l salveze. Fusese circumspect când Merritt ceruse niște apă, pentru că asta părea să arate că-și făcea griji pentru sănătatea proprie – sau pentru cea a copilului –, iar apoi își dăduse seama că el nu văzuse efectiv ca Merritt chiar să fi dat pe gât vreunul dintre paharele pe care le umpluse el. Se întrebase dacă nu cumva le aruncase conținutul peste umăr. Featherleigh fusese mai mult decât dispusă să îi aducă apă noii ei prietene la cataramă și, cât lipsise ea, Merritt îi spusese lui Tag că trebuia să stea de vorbă cu el între patru ochi.

— Featherleigh i-a adus lui Merritt un pahar cu apă. Merritt l-a golit.

— L-a golit? întreabă inspectorul. N-a mai băut nimeni din apa asta?

— Nimeni, spune Tag.

Își relaxează poziția, sprijinindu-se de spătarul tapisat. Poate că Featherleigh îi dizolvase pe ascuns o pastilă în apa aceea, sau poate că luaseră pastile împreună mai devreme. Featherleigh e imprevizibilă. Tag ar fi considerat-o și inofensivă, dar nu e exclus să fi declanșat din greșeală tot haosul acesta.

— Nu am găsit niciun pahar de apă la fața locului, spune inspectorul.

— Nu? zice Tag. E imposibil. Ei bine, credeți-mă când vă spun, Merritt a băut un pahar de apă cu gheață. Featherleigh i l-a adus din bucătărie.

Tag se uită urât la inspector, ceea ce i se pare o manevră riscantă, dar s-a săturat până peste cap să fie intimidat. Nu i-a administrat niciun sedativ lui Merritt și nici n-a omorât-o.

— Cred că trebuie să stați de vorbă cu Featherleigh Dale, zice Tag.

— Eu cred că ar trebui să încetați să-mi tot spuneți cum să-mi organizez ancheta, răspunde inspectorul.

Glasul îi e doar cu puțin mai tare, dar tonul îi e impunător oricum. E de aici, de pe insulă. Probabil că nu-i vede cu ochi buni pe cei ca Tag, cu casele lor ca din reviste și moravuri îndoielnice.

— Mai am doar o singură întrebare.

Tag a început deja să vadă pete în extremele câmpului său vizual, ceea ce e primul semn al unei migrene din cauza tensiunii psihice.

— Și anume?

— Domnișoara Monaco avea o tăietură destul de urâtă la talpă, spune inspectorul. Și am găsit urme cu sângele domnișoarei Monaco pe nisip, pe plaja din față. Știți ceva despre asta?

— Nimic, răspunde Tag. Nu avea nicio tăietură la picior când era în pavilion. Puteți să o întrebați pe Featherleigh! Și pe Thomas! Deci... înseamnă că s-a tăiat când s-a întors pe uscat. Ceea ce dovedește că am adus-o înapoi teafără și nevătămată!

Inspectorul spune:

— Nu dovedeşte nimic, dar vă mulţumesc pentru informaţiile oferite.

Se ridică, iar Tag îi urmează exemplul, deşi îşi simte picioarele slăbite, ca şi cum ţesuturile i s-ar fi lichefiat.

— Eu cred că e destul de evident că Merritt a luat nişte pastile pentru că era supărată, după care a intrat din nou în apă şi s-a înecat, spune Tag. Aţi putea să concluzionaţi pur şi simplu că moartea ei a survenit accidental. Ar fi mai uşor pentru toată lumea – pentru rudele şi prietenii ei, pentru fiul meu şi Celeste...

— Aş putea ajunge la concluzia că a fost vorba de un accident, spune inspectorul. Şi aveţi dreptate – probabil că ar fi mai uşor pentru toată lumea, inclusiv pentru Poliţia Nantucket. Dar n-ar fi neapărat şi o concluzie adevărată. Şi în domeniul meu, domnule Winbury, e sarcina mea să caut să descopăr adevărul. Ceea ce, evident, depăşeşte puterea dumneavoastră de înţelegere.

— Asta e o jignire, spune Tag.

— Ei, ce să zic... zice inspectorul. Dar apoi, spre uşurarea lui Tag, porneşte spre uşă. O să vă anunţ dacă mai avem nevoie şi de altceva de la dumneavoastră.

— Deci am terminat? întreabă Tag.

— Deocamdată, da, confirmă inspectorul.

Celeste

Duminică, 10 iunie 2018

Benji e plecat în weekendul său dedicat petrecerii burlacilor. Shooter a organizat un sejur de desfrânare totală: joi după-amiază au aterizat în Las Vegas, unde s-au instalat în apartamentul lor de la mansarda hotelului Aria şi şi-au petrecut timpul în cazinouri până în zori. Ziua de vineri a adus cu ea două activităţi, condus maşini de curse şi apoi tras cu arma. Sâmbătă au mers cu maşina la Palm Springs să joace golf şi să ia o cină de o mie de dolari de persoană, cu ceva fripturi pe cinste, la Mr. Lyons. Iar azi, duminică, urmează să ia avionul înapoi spre casă.

Înainte să plece, Benji a încercat să se scuze în avans.

— Probabil că vor fi şi stripteuze, i-a zis. Sau chiar mai rău de-atât.

— P-p-prostituate şi d-d-droguri, i-a spus Celeste, dându-i un sărut de rămas-bun. Sau vreun show cu l-l-l-esbiene. Chiar nu v-v-vreau d-d-detalii. Tu d-d-doar d-d-distrează-te.

— Ar trebui să fiu încântat sau îngrijorat că nu te împotriveşti deloc să plec în excursia asta?

— Fii în-c-c-cântat, Fa răspuns Celeste.

•

Ea şi-a petrecut zilele de vineri şi sâmbătă în Easton, cu părinţii ei. Mama ei terminase chimioterapia; acum nu mai puteau face nimic, doar să fie recunoscători pentru fiecare nouă zi. Karen se simţea destul de bine, aşa că au făcut tustrei o plimbare prin cartier, după care au mers la Diner 128, pentru a lua cina mai devreme.

La solicitarea tatălui ei, Celeste adusese cu ea rochia de mireasă.

Acesta i-a spus:

— Poate vrei să o probezi, să te vadă mama ta.

— D-d-dar de ce? întrebase Celeste. V-v-veniţi la n-n-nuntă, nu? În Nant-t-tucket?

— Tu ia-o cu tine, îi spusese Bruce.

Şi astfel, de cum mama ei fu instalată confortabil acasă, Celeste a probat rochia de mireasă. Şi-a pus pantofii de mătase cu toc subţire, dar mic, şi cerceii cu perle. Nu s-a deranjat să-şi aranjeze părul sau să se machieze, dar asta nu prea părea să conteze. Karen radia; ochii îi străluceau; şi-a împreunat mâinile în dreptul inimii.

— Ah, draga mea, eşti de vis!

„Mulţumesc” formase Bruce cu buzele, fără să scoată vreun sunet, din cealaltă parte a încăperii.

Celeste a început să facă piruete, încercând să zâmbească.

•

Acum, duminică dimineaţa, Celeste se întoarce cu maşina înapoi în oraş, să se întâlnească cu Merritt pentru a lua prânzul la un local numit Fish, de pe Bleecker Street.

— Vreau stridii, i-a spus Merritt la telefon. Şi nu vreau să dau ochii cu vreun cunoscut. Trebuie să stau de vorbă cu tine.

Când Celeste ajunge la Fish, Merritt e deja acolo, cu un cocktail Bloody Mary în faţă. Cojeşte alune între degetul mare şi arătător şi lasă cojile să cadă pe jos. Fish are atmosfera unui bar de duzină, dar în vitrină sunt metri şi metri de gheaţă zdrobită pe care se află grămezi de stridii. La televizor rulează meciul celor de la Yankees. Barmanul poartă un tricou pe care scrie „Sex, droguri şi sandvişuri cu homar”.

— Bună, o salută Celeste, aşezându-se pe scaunul de lângă cel ocupat de Merritt. O sărută pe obraz şi comandă şi ea un Bloody Mary. Simte nevoia să se lase şi ea un pic în voia plăcerilor. Îşi îndeplinise îndatoririle filiale în timp ce Benji petrecuse trei zile de desfrâu fără limite.

— Bună şi ţie, zice Merritt. Ai primit vreo veste de la Benji?

— Nu, răspunde Celeste. Eu i-am zis să nu mă sune.

Dintr-odată, starea de spirit îi e plină de veselie şi simte nevoia să vorbească. Bâlbâială aproape că îi dispare când e singură cu Merritt.

— Serios? întreabă Merritt.

— Serios, confirmă Celeste. Voiam să se distreze şi să nu-şi facă griji să-i dea raportul viitoarei soţii.

— Cuplul ideal, comentează Merritt.

Celeste ia o gură din paharul ei; alcoolul şi condimentele i se urcă imediat la cap. Ia în calcul să îi spună lui Merritt că motivul pentru care îl rugase pe Benji să nu sune era că nu voia să afle nicio noutate despre Shooter – ce pusese la cale Shooter, ce făcea, ce lucruri amuzante spusese. Celeste e pe ultima turnantă. Nunta e peste patru săptămâni, dar tot îi e teamă că o să fie împiedicată de inima ei nebună. Se gândeşte zilnic să anuleze nunta.

Mai ia o înghiţitură din cocktail în timp ce Merritt trece în revistă meniul de stridii de pe tăbliţa de pe perete. Ar fi o mare uşurare să-şi mărturisească sentimentele în faţa lui Merritt. De-asta are omul prieteni buni, nu? Teoretic, Celeste e o prietenă nesinceră pentru că nu îi spune lui Merritt. Şi totuşi, îi e frică să le spună pe nume sentimentelor ei. Se teme că, dacă rosteşte cuvintele cu voce tare – „sunt îndrăgostită de Shooter” –, se va întâmpla ceva

foarte rău.

Merritt comandă o duzină de stridii. Are poftă de ceva care să-i aducă aminte de Coasta de Vest, îi spune, așa că cere șase Kumanoto și șase Fanny Bay; Celeste a acceptat să guste câte una din fiecare, într-o încercare de a-și educa gustul pentru drăcoveniile acelea. Familie: *Crassostrea.* Specie: *gigas.* Stridia de Pacific.

Merritt trage aer în piept cu un aer dramatic și spune:

— Te rog să nu mă judeci.

— N-aș face nicicând așa ceva, răspunde Celeste. Ce se întâmplă?

Prietena ei întinde o mână spre ea, demonstrativ.

— Sunt atât de emoționată că tremur efectiv.

— Spune-mi pur și simplu, spune Celeste.

E obișnuită cu punerile în scenă teatrale ale lui Merritt. Sunt unul dintre motivele pentru care o iubește atât.

— Am o relație cu cineva, zice Merritt. Totul a început acum câteva săptămâni și am crezut că e o chestie fără obligații, dar apoi tipul m-a sunat și de atunci lucrurile au devenit mai serioase.

— Da? rostește Celeste.

Nu prea înțelege ce e așa epocal la asta.

— E căsătorit, zice Merritt.

Celeste dezaprobă din cap.

— Am crezut că te-ai învățat minte cu Travis Darling.

— Travis era un agresor, spune Celeste. Tipul ăsta chiar îmi place. Problema e... promiți că n-o să mă strângi de gât?

— Să te strâng de gât? repetă Celeste.

Nu-și poate da seama ce o să-i spună Merritt.

— E vorba de viitorul tău socru, spune Merritt. Bărbia i se lasă în piept, dar se întoarce pentru a-i adresa o privire piezișă. E Tag.

Celeste e foarte mândră de ea. Nu țipă. Nu sare de pe scaun, nu pleacă valvârtej din bar și nu ia metroul spre casă. În loc de asta, soarbe ce-i mai rămăsese din Bloody Mary și îi face semn barmanului să îi mai aducă un pahar.

E vorba de Tag. Merritt și... Tag.

Celeste și-a petrecut prea mult timp cu Merritt, își spune, pentru că nu e șocată. Poate să și-i închipuie prea ușor pe Merritt și pe Tag împreună.

— A început cumva când te-a dus la cina aia cu vinuri?

— Un pic înainte de asta, răspunde Merritt. Am observat că mă măsura din priviri în vinerea din weekendul tău de burlăciță când eram în fața casei, așteptând taxiul. Așa că sâmbătă dimineața, am pornit într-o misiune de explorare ca să văd dacă era într-adevăr interesat și chiar era.

— Şi *te-ai culcat* cu el? întreabă Celeste.

Tag e un tip foarte atrăgător şi are un aer de mascul dominant, exact genul de bărbat care îi place lui Merritt.

Şi totuşi, Celeste nu şi-o poate închipui făcând *sex* cu el. E mai bătrân decât tatăl ei!

— Auzi, tu chiar ai 28 de ani? întreabă Merritt. Bineînţeles că m-am culcat cu el!

— Uuuuh, reacţionează Celeste. Îmi pare rău, dar...

— Am crezut că o să fie o aventură de-o noapte, spune Merritt. Mi-a cerut numărul de telefon, dar n-am crezut deloc că o să mă sune. Dar apoi, o săptămână şi jumătate mai târziu, m-a sunat la două dimineaţa.

— O, Doamne, rosteşte Celeste.

Mintea ei porneşte pe un traseu predictibil: „Ce e în capul lui Tag? E un libidinos! Masculul superficial tipic!"

Până în momentul de faţă, Celeste îl simpatizase. O îndurerează să descopere că profită de prietena ei, o femeie de aceeaşi vârstă cu copiii lui. Oare face aşa ceva tot timpul? Probabil că da! Şi cum rămâne cu Greer? Celeste n-ar fi crezut niciodată că o să aibă ocazia de a o compătimi pe Greer Garrison, dar acum exact asta se întâmplă. Înţelege impulsul biologic din spatele faptelor lui Tag: e încă în putere, încă doreşte să-şi împrăştie sământa şi să participe la propagarea speciei.

„Dar hai să fim serioşi..."

— Ei, hai! exclamă Celeste.

Merritt se face mică, văzând o asemenea izbucnire.

— Îmi pare rău, se repliază Celeste. Se avântă la al doilea pahar de Bloody Mary. Îmi pare rău. N-o să te judec. Şi totuşi... t-t-te rog, Merritt, trebuie să pui capăt acestei relaţii. Mâine. Sau, şi mai bine, c-c-chiar în s-s-seara asta.

— Nu cred că pot, răspunde Merritt. Sunt implicată. M-a cucerit. Săptămâna viitoare e ziua mea şi l-am rugat să mă ducă undeva. Cred că se gândeşte la diverse variante.

— Eşti o f-f-femeie în t-t-toată firea, rosteşte Celeste.

Se crispează; bâlbâială i-a revenit în forţă. Dar nici nu e de mirare! Celeste a trecut de la o stare de relaxare la a se simţi ca şi cum tocmai urcase într-un roller-coaster după ce se îndopase cu gogoşi.

— Nu te-a *cucerit*. Poţi să-ţi foloseşti liberul-arbitru şi să ieşi din relaţia asta.

— Mă gândesc tot timpul la el, îi mărturiseşte Merritt. Parcă fiinţa lui îmi curge prin vene. E ca şi cum m-aş fi infectat cu el.

Le sunt aduse stridiile, iar Merritt, fără să se gândească, pune sos iute pe jumătate.

— Ai idee cum e să simţi aşa ceva?

„Îmi curge prin vene. M-aş fi infectat cu el”.

„Da”, răspunde ea în mintea ei. „Cu Shooter”.

— N-n-nu, spune cu voce tare.

•

Chiar dacă ştie că nu e bine, Celeste rămâne cu Merritt la Fish toată după-amiaza. Ea mănâncă o salată Cobb, Merritt, un burger de ton cu o porţie suplimentară de wasabi. Comandă împreună o sticlă de Sancerre, iar apoi – pentru că Celeste asimilează noutăţile foarte încet şi Merritt are un soi de stare de exaltare pentru că în sfârşit îi mărturisise tot – comandă încă una.

— Sancerre e un *sauvignon blanc* provenit din Valea Loarei, spune Merritt. Tag m-a învăţat asta în prima noastră seară petrecută împreună.

— Minunat, răspunde Celeste.

Ascultă răbdătoare pe măsură ce Merritt îi dezvăluie treptat detaliile relaţiei ei cu Tag. Se întâlnesc în apartamentul ei. O dată au mers la un local şi au mâncat sandvişuri. Tag a plătit, i-a ţinut scaunul, i-a dus tava cu resturile. Tag e rafinat, matur, e inteligent şi e un om de succes. Ştie că e un clişeu, dar se topeşte când îi aude accentul britanic. Îi vine să-l mănânce, să facă o baie în el. Tag e gelos pe Robbie. A venit la ea acasă în toiul nopţii pentru că era gelos.

— V-v-vorbeşte vreodată despre G-G-Greer? întreabă Celeste.

Îşi umple din nou paharul cu vin. Începe să se îmbete. Farfuriile le-au fost luate din faţă, aşa că Celeste atacă bolul cu alune.

— Uneori aduce vorba de ea, spune Merritt. Dar de obicei evităm subiectul familiei lui.

— Înţelept, spune Celeste.

Merritt îi spune că, cu doar câteva zile înainte, Tag i-a cerut lui Merritt să-şi facă apariţia la barul unui hotel unde se întâlnea cu nişte clienţi la un pahar. Au făcut sex în toaleta femeilor, după care Merritt a plecat.

Lui Celeste i se pare o scenă ca desprinsă dintr-un film. Doar că e vorba de viaţa reală, despre prietena ei cea mai bună cât se poate de reală şi de viitorul ei socru, şi el la fel de real.

Ar trebui să fie *oripilată*! Totuşi, într-o răsturnare atipică de situaţie, e aproape uşurată că Merritt se face vinovată de ceva chiar mai grav decât ea. Ea e îndrăgostită de cel mai bun prieten al lui Benji. Dar şi-a exercitat voinţa. Voinţa, înţelege ea acum, e o specie pe cale de dispariţie. Alţii se lansează în tot felul de aventuri extrem de nepotrivite.

— Trebuie să plec acasă, spune Celeste, uitându-se pe ecranul telefonului. Benji aterizează în douăzeci de minute şi v-v-vine la mine la cină.

— Nu poţi să-i spui nimic lui Benji, zice Merritt.

Celeste se uită la prietena ei. Nu știe sigur ce privire îi adresează, căci își simte fața ca și cum ar fi din plastilină. Aerul din bar parcă freamătă. E atât de beată!

— Evident că nu, răspunde.

•

Merritt plătește nota, iar Celeste, pentru prima oară, nu protestează, nici nu se oferă să plătească jumătate și nici nu refuză când Merritt îi pune treizeci de dolari în palmă și o urcă într-un taxi spre casă. E o mită, iar Celeste o merită cu vârf și îndesat.

•

Cumva, reușește să urce treptele până la apartamentul ei. Nu-și închipuie să se trezească suficient cât să ia cina cu Benji, dar dacă ar fi să anuleze, acesta o să creadă că e supărată în privința excursiei lui la sfârșit de săptămână.

În niciun caz nu poate să îi spună despre Merritt și tatăl lui. Nu poate să se dea de gol. Trebuie să se poarte ca și cum totul ar fi în regulă, normal, așa cum era înainte ca el să plece.

Îi trimite un SMS lui Merritt: „Termin-o cu el! Acum! Te rog!”

Apoi adoarme pe canapeaua ei extensibilă, cu fața afundată în pernă.

•

Se trezește când aude soneria de la interfon. Lumina care se strecoară prin singura fereastră a dormitorului ei a mai slăbit. E târziu. Ce oră e? Se uită la ceasul de pe noptieră. Șapte și un sfert. Sigur e Benji cel care sună.

Se grăbește să ajungă la ușă și apasă butonul de permitere acces, după care se duce repede în baie să se spele pe dinți și pe față. E încă amețită, dar nu așa cum era și nu are încă starea aceea de uscăciune a gurii sau de mahmureală propriu-zisă. Ba chiar îi e un pic foame. Poate ea și Benji se vor duce pe jos la localul acela cu specific peruan, unde se servește pui, își propune. E duminică seara, așa că Benji va dormi la el acasă, iar Celeste poate fi în pat până în ora zece. Pentru mâine, la zoo are programate două grupuri de școlari în excursie, tot efectivul școlii; așa e în fiecare an în iunie.

E cufundată în aceste gânduri banale când deschide ușa, așa că ceea ce vede reprezintă un șoc total.

Nu e Benji, ci Shooter.

— Stai puțin... îngaimă ea.

— Salut, Rază de Soare, rostește el. Pot să intru?

— Unde e B-B-Benji? întreabă Celeste, iar o săgeată de panică incandescentă în formă pură îi străpunge ființa. S-s-s-a întâmplat ceva?

— A luat un taxi direct spre casă de la JFK, răspunde el. Nu te-a sunat?

— N-n-nu știu, spune Celeste.

Nu s-a mai uitat la telefonul mobil de când... de dinainte să se urce în taxiul care a adus-o acasă.

Shooter dă aprobator din cap.

— Crede-mă, așa e. Te-a sunat şi ţi-a lăsat un mesaj în care spunea că vrea să se ducă acasă şi să se bage în pat. Nu mai rămăsese mare lucru din amicul Benji când am coborât din avion.

— Bine, spune Celeste. Şi t-t-tu ce cauţi aici?

— Pot să intru, te rog? zice Shooter.

Celeste se uită rapid dincolo de Shooter Casa scării e la fel de cenușie şi de tristă ca de obicei. Îi trece prin cap că ar trebui să fie stânjenită în privinţa apartamentului ei – Shooter locuieşte într-un apartament golaş din Helps Kitchen, dar până şi acela sigur e mult mai frumos decât al ei.

Dar n-ar trebui să îi pese ce părere are Shooter.

— Bine, rosteşte.

Se descurcă onorabil să-şi compună un ton nonşalant, chiar un pic iritat, dar îşi simte carnea zbătându-i-se sub piele, ca macacul isteric de la Grădina Zoologică Bronx, Kellyanne. Benji a fost afectat de weekendul dedicat petrecerii burlacilor, şi nici Shooter nu stă prea bine. Are părul ciufulit şi poartă un tricou ca al celor de la New York Giants, o pereche uzată de pantaloni scurţi kaki şi şlapi. I se pare mai tânăr lui Celeste, aproape inocent.

Face un pas în lateral să-l lase să intre, apoi închide ușa în urma lui.

— Şi... cum a fost petrecerea burlacilor a secolului? întreabă.

În loc să răspundă, Shooter o sărută o dată, şi e exact cum visase Celeste că ar fi: o atingere catifelată şi delicioasă. Celeste scoate un gângurit, ca de porumbiţă, iar Shooter o sărută din nou. Buzele li se întredeschid, iar limba lui o caută pe a ei. Picioarele ei încep să tremure; nu-i vine să creadă că încă mai poate sta în poziţie verticală. El îi cuprinde capul în palme; atingerea îi e delicată, dar electricitatea, fierbinţeala, dorinţa dintre ei e de-a dreptul explozivă. Celeste habar nu avea că trupul ei poate reacţiona așa la apropierea unui bărbat. E în flăcări.

Palmele lui Shooter se lasă în jos pe corpul ei până ajung la fese. O trage, lipind-o de el. Celeste îl doreşte atât de mult că aproape îi dau lacrimile. Nu poate suporta ideea că avusese dreptate. Ştiuse că, dacă era să se întâmple așa ceva, avea să înnebunească şi să nu mai poată să-şi controleze simţurile.

„Nu te opri”, îşi spune în minte. „Nu te opri!”

Shooter se retrage.

— Celeste, spune. Are glasul răgușit. Sunt îndrăgostit de tine.

„Şi eu sunt îndrăgostită de tine”, răspunde ea mental. Dar nu o poate spune şi, dintr-odată, raţiunea ei preia din nou frâiele, așa cum ar fi trebuit să o facă acum câteva clipe. Ce se întâmplă e o greşeală! O greşeală! E

logodită cu Benji! N-o să pângărească asta, nu o să îl înșele. Nu o să îl înșele. Nu o să fie ca Merritt sau Tag. Poate că ei consideră că intensitatea dorinţei le justifică faptele, dar asta e o interpretare convenabilă a conceptului de moralitate. Celeste nu e cucernică, dar are un simţ clar al corectitudinii şi, de asemenea, crede – deşi nu ar recunoaşte-o în veci cu voce tare – că, dacă Merritt şi Tag îşi continuă relaţia, se va întâmpla ceva rău. Ceva foarte rău.

Nu aşa se vor întâmpla lucrurile şi pentru ea. Ea nu poate călca greşit aşa, altfel mama ei o să moară. E sigură de asta.

— Trebuie să pleci, spune ea.

— Celeste... protestează el.

— Pleacă, insistă Celeste. Deschide uşa. Se simte ca şi cum ar putea leşina dintr-o clipă într-alta. Shooter. Te rog... Te rog!

El se uită fix la ea pentru câteva clipe cât o eternitate cu ochii aceia albaştri cu puteri hipnotice. Celeste se agaţă de acea părticică din sufletul ei care ştie că aşa e corect, că aceasta e singura soluţie posibilă.

Shooter nu insistă. Iese, iar Celeste închide uşa în urma lui.

Nantucket

Sâmbătă, 7 iulie 2018, 17:15

Nick tocmai a primit veşti de la inspector: interogatoriul său cu Featherleigh Dale e dintr-odată foarte important. Tag Winbury, tatăl, e încă un potenţial suspect în anchetă, dar inspectorul nu e convins că el e vinovatul.

— A recunoscut că a ieşit pe mare cu caiacul împreună cu fata, i-a spus inspectorul. A zis că ea s-a aruncat intenţionat, iar el a tras-o înapoi la bord de încheietura mâinii, ceea ce se potriveşte cu raportul medicului legist. A recunoscut că el a fost cel care a umplut paharele, deci ar fi o explicaţie verosimilă că i-ar fi strecurat o pastilă într-unul dintre ele, dar criminaliştii nu au găsit nicio urmă de acest gen pe sticlă sau pe păhărelele găsite sub pavilion. Nu ştia de tăietura de la picior. A spus că sigur s-a tăiat după ce s-au întors ei pe uscat. Trebuie să discutăm cu Featherleigh despre rana asta. Iar Tag a zis că Merritt a băut un pahar cu apă pe care i l-a adus Featherleigh Dale din bucătărie.

— Apă? a întrebat Nick. Dar nu am găsit niciun pahar de apă la faţa locului.

— Exact, a răspuns inspectorul. Deci poate că minte. Sau poate...

— Cineva s-a descotorosit de paharul de apă, a spus Nick.

Mama, Greer Garrison, fusese în bucătărie la un moment dat, să-şi ia nişte şampanie. Nick are în continuare senzaţia că ascunde ceva.

— Dacă Greer ştia despre relaţia extraconjugală a soţului ei...

— Şi despre copilaş... a completat inspectorul.

— Poate ea a pus o pastilă pe ascuns în apa pe care a băut-o, a zis Nick. Şi apoi s-a dus înapoi şi a luat paharul de acolo. L-a băgat în maşina de spălat vase, pe un program de curăţare intensivă. Dar de unde-ar fi putut să ştie că Merritt o să se ducă apoi să facă o baie în mare?

— Poate tatăl şi mama sunt complici în chestia asta, a propus inspectorul.

— Amândoi? a zis Nick. În noaptea de dinaintea nunţii fastuoase a fiului lor? O nuntă pentru care plătesc ei?

— O altă chestie, a spus inspectorul. Tag Winbury e un tip deştept. Dacă ar fi folosit caiacul ca să o înece pe fata noastră, mai mult ca sigur că n-ar fi plecat fără să se asigure că barca e încuiată la locul ei. Nu-i aşa? Ca să-şi acopere urmele?

— Crezi că exagerăm cu analiza? a întrebat Nick. Să fi fost doar un accident?

— Fii meticulos cu Featherleigh, i-a spus inspectorul.

— Ştii cum lucrez, a zis Nick. Sunt ca un ogar de vânătoare.

•

Nick aşteaptă în sala de interogatorii când o aduc pe Featherleigh Dale. O aude vociferând un pic pe hol: o să piardă zborul către JFK. Trebuie să se întoarcă la Londra. Luklo deschide uşa sălii de interogatorii şi o aduce pe domnişoara Dale înăuntru. Nick se ridică în picioare.

El şi Featherleigh Dale se măsoară din priviri.

Ea spune:

— Ei, tu chiar eşti o bucăţică delicioasă, nu?

Luklo rânjeşte, iar Nick îi întinde mâna.

— Domnişoară Dale, numele meu e Nick Diamantopoulos, sunt detectiv la Poliţia Statală Massachusetts. Am doar câteva întrebări pentru dumneavoastră şi, imediat ce o să terminăm aici, în condiţiile în care o să fim mulţumiţi de răspunsuri, o să am grijă ca sergentul Luklo să vă ducă înapoi la aeroport, să vă vedeţi de drum.

— Dacă aş fi ştiut că detectivul o să arate ca tine, rosteşte Featherleigh, atunci în mod clar aş fi comis o infracţiune.

— Vă rog, luaţi loc, spune Nick.

Featherleigh îşi trage valiza pe roţi şi pune o poşetă plină-ochi cu *lucruri* – un roman în ediţie broşată, o perie de păr, o pungă cu covrigei deschisă, care se revarsă pe podea – pe valiză, după care scoate o gentuţă plic din aceasta şi o ia cu ea la masă, unde începe să-şi aplice un ruj roşu aprins, ca o maşină de pompieri.

Nick aşteaptă ca ea să se instaleze confortabil şi-şi spune: „Femeia asta e prea dezorganizată ca să omoare pe cineva, chiar şi accidental". Dar poate că se înşală. Featherleigh Dale are în jur de 45 de ani. E un pic dolofană, are părul de o nuanţă aflată cam la jumătate între blond şi roşcat – arată ca şi cum s-ar fi răzgândit pe când se vopsea – şi poartă ceea ce pare a fi o salopetă din inventarul aviaţiei din 1942, mai puţin mânecile.

— Pot să vă aduc ceva de băut? întreabă Nick.

— Dacă nu aveţi un chardonnay acceptabil, nu, răspunde ea. Mi-aţi întrerupt masa de prânz.

Nick se aşază şi el.

— Haideţi să începem, domnişoară Dale...

— Feather, spune ea. Prietenii îmi spun Feather.

— Feather, rosteşte Nick şi aproape că zâmbeşte.

Pe vremuri era un travestit pe Brock Avenue în New Bedford pe nume

Feather. Se oprește și face un efort de voință să-și reamintească faptul că e aici cu treburi serioase și că trebuie să fie meticulos.

— Hai să începem cu relația ta cu soții Winbury. De unde vă cunoașteți?

Featherleigh, acum Feather, flutură din mână.

— Îi știu dintotdeauna, spune.

— Adică?

— Adică, stai să văd... Tag Winbury a învățat la Oxford cu fratele meu mai mare, Hamish, odihnească-se în pace, așa că îl știu pe Tag de când eram mică. Am reluat relațiile cu familia lui la înmormântarea fratelui meu și, după aceea, ni s-au tot intersectat drumurile. Am o afacere de descoperire antichități pentru oameni ca Greer, oameni care au mai mulți bani decât Dumnezeu și pe care nu-i deranjează să scuipe 30.000 pentru o canapeluță. I-am găsit niște ferestre recuperate de la o biserică din Canterbury. Alea au costat 10.000 *pe bucată* și sunt destul de sigură că le ține și acum în cine știe ce spațiu de depozitare.

— Deci ai o relație de afaceri cu soții Winbury, spune Nick.

— Și personală, completează Feather. Suntem prieteni.

— Ei, da, spune Nick. Ai venit din Londra pentru nuntă. Cât de bine îi cunoști pe Benji și Celeste?

— Îl cunosc un pic pe Benji, răspunde Celeste. Pe Celeste deloc. Am cunoscut-o abia aseară. Pe ea și pe prietena ei. Păcat de ce s-a întâmplat...

— Ce s-a întâmplat? întreabă Nick.

Feather face ochii mari.

— N-ai auzit? Prietena miresei, Merritt, s-a *înecat.* Domnișoara de onoare. Am crezut că de-aia vrei să-mi pui întrebări.

— Nu, chiar așa e, de-aia, spune Nick. Dezorganizarea ei îi perturbă și lui ritmul. Voiam să spun... ce s-a întâmplat aseară? Erai în grupul care a stat sub pavilion bând rom, corect?

— Mount Gay Black Barrel, precizează Feather. Adus din Barbados. Știi ceva? Am fost pe moșia unde se face. Îmi place la nebunie romul ăla.

— Cine, mai precis, stătea la masă cu dumneavoastră? întreabă Nick.

— Tag, Thomas, eu și Merritt, răspunde Feather. Apoi adaugă, pe un ton grav: Decedata.

— Deci spuneți că tocmai făcuserăți cunoștință cu Merritt aseară, spune Nick. Cum s-a întâmplat asta?

— S-a întâmplat ca de obicei, la o petrecere, zice Feather. Am remarcat-o imediat. Era frumoasă, stilată și avea o încredere în sine înnăscută. Mie-mi place la nebunie încrederea în sine. Featherleigh îi adresează un zâmbet radios lui Nick. Tu ai o încredere în sine înnăscută. Se vede. E o trăsătură foarte atrăgătoare la un bărbat.

— Deci ai observat-o de la distanţă, spune Nick. Aţi făcut cunoştinţă oficial?

— Abia mai târziu, spune Feather. Mult mai târziu, de fapt – după ce s-a terminat petrecerea.

Nick notează ceva şi dă aprobator din cap. Are senzaţia că Feather nu are nevoie decât de puţină încurajare pentru a continua să vorbească.

— Eram disperată, căutam ceva de băut. Generaţia tânără s-a dus în oraş – mireasa, mirele, cavalerul de onoare, Thomas –, dar nimănui nu i-a trecut prin cap să o invite şi pe bătrâna Feather şi pur şi simplu nu-mi venea să mă întorc la hanul unde eram cazată. Am încercat să obţin o sticlă de ceva tare de la o angajată de la firma de catering, dar nu mi-a mers, aşa că am plecat la vânătoare.

— La vânătoare, repetă Nick.

— Am fost discretă, spune Feather. Pentru că ştiam că, dacă m-ar fi văzut Greer, m-ar fi urcat imediat într-un taxi.

— A, chiar aşa?

— Greer nu mă place, nu e *de acord* cu prezenţa mea. E dintr-o familie bogată de câteva generaţii bune, a copilărit într-un conac numit Swallowcroft, mergea la Wycombe Abbey şi toate cele. Plus că bănuieşte că vreau să pun mâna pe soţiorul ei. Ha! Feather scoate un chiot amuzat. E mult, *mult* prea bătrân pentru mine.

Nick îşi dă seama că are nevoie de un fel de lesă verbală pentru femeia aceasta, ca să nu se abată prea tare de la subiect, deşi îşi notează repede: „Greer bănuia că Feather + Tag???"

— Să ne întoarcem la cum tu şi Merritt...

— Aşa, mă strecuram eu pe-acolo, în vârful picioarelor, ascunzându-mă după tufe, ceea ce e mai greu decât ai crede, pentru că au becuri cu senzori de mişcare. Mă gândeam că, dacă reuşeam să ajung la casa de la piscină, o să găsesc ceva alcool acolo. Feather se bate uşor cu arătătorul în tâmplă. Un raţionament strălucit din partea mea. În fine, am dat de domnişoara de onoare care stătea pe o bancă, în grădina cu trandafiri a lui Greer. Plângea.

— Plângea?

— Am întrebat-o dacă e bine. Da, mi-a răspuns. Apoi am întrebat dacă pot să o ajut cu ceva. Nu, mi-a zis. Mă miram, pentru că mi se păruse sigură pe ea din naştere şi acum o vedeam aşa, ca o fetiţă la locul de joacă, părăsită de toţi prietenii ei. Aşa că am întrebat-o dacă voia să participe la ştrengăria mea.

— Ştrengăria, repetă Nick.

— Căutarea unei sticle de băutură în casa de la piscină, zice Feather. A spus da şi a venit cu mine.

— Şi apoi ce s-a întâmplat? întreabă Nick.

— Am deschis poarta, am ales două şezlonguri, după care am deschis uşile de sticlă ale casei de la piscină şi, *voilà* – un bar complet echipat! Am umplut două pahare cu Grey Goose şi apă tonică şi am venit afară cu ele. Merritt a zis că ea nu-l vrea pe al ei, avea o senzaţie neplăcută în stomac, şi nici că m-am supărat. Le-am băut eu pe amândouă.

— Şi Merritt a stat cu tine? întreabă Nick.

— Da, a rămas. Am stat de vorbă. Până la urmă, aveam o groază de lucruri în comun.

— Zău?

— Eram amândouă încurcate cu bărbaţi căsătoriţi, răspunde Feather. Adică... *care* erau şansele să se întâmple aşa ceva?

„Nu atât de mici”, ar fi vrut să îi răspundă Nick, dar trebuie să trateze foarte atent partea aceasta de discuţie. Feather pare să fie sinceră, dar Nick face meseria asta de suficient timp încât să aibă anumite bănuieli că ar putea juca teatru.

— A zis ceva Merritt despre bărbatul cu care avea o relaţie? întreabă el.

— Doar că era căsătorit, răspunde Feather. Şi că era un mare ticălos, din câte se părea. Îi făcuse curte, îi tot făcuse curte... iar apoi îi făcuse vânt dintr-odată. Nu voia să-şi părăsească nevasta, în niciun caz, nici nu se punea problema. Şi, crede-mă, asta mi-a părut cam prea cunoscut.

— Dar Merritt mă zis cine era respectivul?

— Nu m-ia spus, şi nici eu nu i-am zis ei, răspunde Feather. Eram acolo ca să ne susţinem una pe cealaltă, nu să ne mărturisim totul.

— A zis dacă bărbatul cu care era încurcată era *la* nuntă? întreabă Nick.

— *La* nun... nu. Merritt locuieşte în Manhattan. De ce să... bănuiţi că era încurcată cu un bărbat însurat care participa şi el la nuntă şi că el a omorât-o?

Nick trebuie să redirecţioneze conversaţia.

— Ce s-a întâmplat când aţi plecat de la casa de la piscină?

— Ne-am hotărât să ne întoarcem la vilă, spune Feather. Şi ne-am întâlnit întâmplător cu Tag şi Thomas, cu sticla lor de Black Barrel.

— Ţi s-au părut surprinşi să dea cu ochii de voi? întreabă Nick.

Feather îşi lasă capul într-o parte.

— Să fi fost? Nu-mi aduc aminte. Tag ne-a întrebat dacă vrem un păhărel înainte de culcare. Şi noi am zis că da.

— Deci stăteaţi sub pavilion, bând rom, şi apoi ce s-a întâmplat? întreabă Nick.

— Tu ce crezi că s-a întâmplat? întreabă Feather. Ne-am îmbătat. Se opreşte o clipă. *Şi mai tare*.

— Merritt a băut şi ea?

— Cred că da? zice Feather. Nu pot să spun sigur, pentru că, nu uita, zicea că simte greaţă de la stomac. După un timp, soţioara lui Thomas l-a chemat sus şi eu m-am gândit că petrecerea noastră se destrăma. Dar Tag e pasăre de noapte şi părea dispus să mai continue puţin, iar Merritt a cerut nişte apă. I-am adus eu, să ştii.

— Ai pus şi gheaţă în pahar? zice Nick.

Feather îşi dă ochii pe spate, ca şi cum răspunsul la această întrebare e scris pe tavan.

— Nu-mi aduc aminte. Îmi pare rău. E important?

— S-a întâmplat şi altceva cât tu erai în casă, aducându-i apă? întreabă el. Ai văzut pe cineva? Ai făcut ceva?

Feather dă aprobator din cap.

— Am făcut pipi.

— Te-ai dus la baie, zice Nick. Asta înainte să umpli paharul? Sau după?

Feather se uită lung la el.

— După, spune. Am lăsat paharul cu apă pe blat. Adică... nu l-am luat la baie cu mine.

— Dar n-ai văzut pe nimeni altcineva în bucătărie? întreabă Nick.

— Nu.

— Ai auzit pe cineva?

— Nu, spune Feather. Era pornit ventilatorul. În casele foarte rafinate, să ştii, fac în aşa fel încât să nu se audă ce faci tu acolo în baie.

— Nu te-a urmat nimeni de afară? întreabă Nick.

— Nu, spune Feather.

— Şi, când i-ai adus apa lui Merritt, a băut-o? întreabă Nick.

— A dat-o pe gât de parcă mâncase un drob de sare.

— Îţi aduci aminte să fi *dus înapoi* paharul ei? întreabă Nick. Pentru că paharul de apă nu era pe masă de dimineaţă. Dar păhărelele de rom, da.

Feather clatină din cap.

— Nu-mi aduc aminte să fi luat paharul, dar nici să nu îl fi luat. Dacă ar trebui să-mi dau cu presupusul, aş zice că l-am lăsat acolo, în ideea că menajera avea să îl ia de dimineaţă.

Nick îşi notează: „Menajera”.

— Şi cum s-a încheiat, până la urmă, băuta asta? întreabă Nick.

— Am terminat sticla de rom, spune Feather. Tag a zis că se duce în biroul lui să ia alta. Chiar după ce a plecat, Merritt a spus că se duce la culcare. Aşa că am rămas în pavilion singură un timp... după care m-am hotărât că ar fi mai bine s-o tai de-acolo, nu voiam să stau la băute cu Tag până noaptea târziu.

— De ce nu?

— N-ar fi dat bine, răspunde Feather. Dacă ne-ar fi prins Greer... Feather se oprește o clipă. Mi-e foarte, foarte frică de femeia aia.

— Chiar așa?

— Tuturor le e, răspunde Feather. Spune ceva, dar poți să-ți dai seama doar uitându-te la ea că în mintea ei se gândește la cu totul altceva. Se știe că romancierii sunt niște mincinoși notorii.

— Sunt? întreabă Nick.

— Nu sunt? spune Feather. Așa își câștigă traiul, mințind. Inventează povești. Deci e logic ca această tendință să se prelungească și în viața personală.

Nick e intrigat de acest răspuns.

— Ai văzut-o pe Greer prin zonă, chiar și pentru o clipă, după petrecere? Ai văzut-o în bucătărie, turnându-și un pahar de șampanie?

— Nu, spune Feather. Scoate un suspin surprins. De ce? Crezi că Greer a avut vreo legătură cu ce s-a întâmplat?

— Nu ai văzut-o? insistă Nick.

Feather neagă din cap.

— Pe Merritt ai mai văzut-o după aceea?

— Nu, spune Feather.

— Deci ultima oară când ai văzut-o pe Merritt a fost când a plecat din pavilion, spunând că se duce la culcare.

— Corect.

— Merritt s-a tăiat la talpă, la un moment dat? întreabă Nick.

— Să se taie *la talpă*? întreabă Feather. Nu.

— Purta încălțări când erați în misiunea voastră secretă?

— Da, răspunde Feather. Purta niște sandale argintii. Superbe. Merritt mi-a zis că le primise gratis de la producător și am întrebat-o dacă poate să îmi facă și mie rost de o pereche gratis, iar ea m-a întrebat ce mărime port, eu i-am spus 41 și ea mi-a zis că e ca și rezolvată treaba. Ochii lui Feather încep să se umple de lacrimi. Chiar era o fată încântătoare.

— Da, răspunde Nick. Sunt convins că era.

Scrie: „Nicio tăietură. Sandale." Știe că s-au găsit niște sandale argintii la fața locului, sub pavilion, pe care Merritt probabil le lăsase acolo când plecase la plimbare cu caiacul. În sfârșit, Nick începe să simtă că poate să-și reconstituie în minte ce s-a întâmplat noaptea trecută... cu excepția câtorva detalii foarte importante.

— Bine, și după ce... ai tăiat-o de acolo, unde te-ai dus? Ai chemat un taxi și te-ai dus înapoi la hanul unde aveai cameră închiriată?

— Mmmhmm, răspunde Feather.

— Îmi pare rău, spune Nick. Am nevoie să-mi dai un răspuns, da sau nu.

Feather şovăie.

„Bine, deci...” îşi spune Nick. „Acu-i acu”.

— Feather?

— Da, spune ea. Da, aşa am făcut.

— Şi la ce oră s-a întâmplat asta? întreabă Nick.

— N-aş putea să spun.

— Dar era târziu, zice Nick.

Feather ridică din umeri.

Nick o priveşte în ochi şi îi oferă cel mai reuşit zâmbet al lui. Sora lui Nick, Helena, numeşte acest zâmbet „fatalul”, pentru că de obicei îi aduce tot ce vrea. Şi Feather cedează şi ea în faţa lui. Ridică o sprânceană.

— Eşti burlac? îl întreabă. Pentru că, dacă da, aş putea fi convinsă să mai rămân o noapte.

— Ai chemat taxiul imediat? întreabă Nick. Sau ai rămas în pavilion? Sau ai făcut altceva?

— Altceva? spune Feather.

— Directoarea de la hanul unde te-ai cazat, zice Nick, i-a spus poliţistului nostru că te-ai întors la hotel la 5:15 azi-dimineaţă. Şi avem ora decesului domnişoarei Monaco în intervalul 2:45 şi 3:45. Privind retrospectiv, deci, probabil că a intrat în apă între 2:30 şi 3:30. Aşadar, dacă tu n-ai ajuns la han decât la 5:15...

— Directoarea se înşală, răspunde Feather. Am ajuns mai devreme de cinci. Cu ore mai devreme.

— Dar ai spus chiar acum câteva secunde că nu ştii cât era ceasul, spune Nick.

— Ei bine, pot să-ţi spun clar, ce dracu', că era mai devreme de cinci! izbucneşte Feather.

— Putem să verificăm filmările de pe camerele de supraveghere, nu e o problemă, spune Nick.

Feather izbucneşte în nişte hohote zgomotoase.

— Hanul *ăla nu* are camere de supraveghere! zice. Încerci *să mă păcăleşti*!

— Au avut o spargere anul trecut, spune Nick. Nu s-a furat nimic, dar domnişoara Brannigan, care conduce hanul, s-a speriat, ceea ce e şi de înţeles, aşa că a instalat camere de luat vederi. Nick închide carneţelul, îşi ia pixul şi se ridică în picioare. O să îl trimit pe sergentul Luklo, să ceară înregistrările.

Se întoarce, întrebându-se câţi paşi o să apuce să facă. Se dovedeşte că doar doi.

— Stai puţin, spune Feather. Stai puţin!

— Vrei să-ţi modifici răspunsul? întreabă Nick.

— Da, răspunde Feather. Ai o ţigară?

— M-am lăsat acum cinci ani, spune Nick. Mi-am salvat singur viaţa. E un obicei murdar.

— Murdar, consimte Feather. Dar uneori nimic altceva n-o să poată să te facă să te simţi mai bine.

— Cu asta trebuie să fiu de acord, spune Nick. Se aşază din nou. Mai trag câte una câteodată, când beau bourbon.

— Deci eşti şi tu om, zice Feather. Începe să lăcrimeze. Şi eu sunt tot un om.

— Exact, spune Nick. Eşti om, iar oamenii fac greşeli, se poartă în tot felul de moduri în care n-ar trebui.

Se opreşte şi îşi deschide carnetul foarte încet.

— Aşa, acum ce-ar fi să-mi spui ce s-a întâmplat? Nu ai chemat un taxi, nu-i aşa?

— Nu, rosteşte Feather. Nu, n-am chemat un taxi. Am intrat în casă şi am adormit.

Nick scapă pixul din mână.

— Ai *adormit*?

— Mai degrabă am leşinat, spune Feather.

— Şi te-aştepţi ca eu să cred aşa ceva? o întreabă Nick.

— Asta-i adevărul, zice Feather.

Nick se ridică în picioare.

— Ai fost una dintre ultimele persoane care au văzut-o pe Merritt Monaco în viaţă. Dacă nu poţi să ne oferi numele unui şofer de taxi care să poată să declare că te-a luat de la vilă înainte de 2:45, înseamnă că ai fost prezentă la locul faptei. De asemenea, ai fost persoana care i-a adus domnişoarei Monaco acel pahar cu apă, care a fost ultimul lucru consumat de victimă înainte de deces. Ai idee în ce bucluc te bagă aceste lucruri, domnişoară Dale?

— Am rămas în casa familiei Winbury, spune Feather, pentru că aşteptam pe cineva.

— Pe cine aşteptai? rosteşte Nick.

Încearcă să treacă în revistă personajele principale. Domnul Winbury avea o aventură cu Merritt. Shooter Uxley era îndrăgostit de mireasă. Pe cine aştepta Featherleigh în toiul nopţii?

Feather a început să plângă de-a dreptul acum.

Nick nu se poate decide ce strategie să adopte. Să ridice tonul şi să fie agresiv? Nu, se decide. Asta dă rezultate numai la televizor. În viaţa reală, rezultate dau răbdarea şi bunătatea.

Ia o cutie cu şerveţele pe care o ţin în camera de interogatorii tocmai pentru acest gen de ocazii. O pune pe masă, scoate un şerveţel şi al întinde lui Feather, după care se aşază uşor pe scaunul lui.

— Pe cine aşteptai, Feather? întreabă pe un ton cât mai blând posibil. Pe cine?

— Pe Thomas, răspunde Feather.

„Pe Thomas?” se miră Nick. „Cine e Thomas?” Apoi îşi aduce aminte: Thomas e fratele lui Benji.

— Pe Thomas Winbury? întreabă el. Ai o relaţie cu Thomas Winbury... o relaţie romantică?

„Bărbat căsătorit”, îşi reaminteşte. „Tag... mult, mult prea bătrân... Erau acolo ca să se susţină una pe cealaltă, nu să îşi mărturisească totul”.

— Am avut, spune Feather. Dar apoi a rupt-o cu mine în mai – se opreşte să tragă un alt şerveţel din cutie şi să-şi sufle nasul – când nevastă-sa a rămas însărcinată. A zis că nu mai poate să se întâlnească cu mine. Mi-a zis să nu vin la nuntă. Mi-a zis că, dacă vin la nuntă, mă omoară. Exact aşa s-a exprimat.

Gândurile lui Nick fac salturi acum. Aşchia nu sare departe de trunchi.

Thomas era încurcat cu Feather, dar a încheiat relaţia când a aflat că Abby era însărcinată. Thomas i-a spus lui Feather să nu vină la nuntă. O ameninţă. Poate că e convins că o să-i spună lui Abby despre relaţia lor.

— Şi crezi că Thomas *a vorbit serios*? rosteşte Nick. Oamenii spun „te omor” tot timpul. Prea mult, pentru gustul meu. Sau crezi... crezi că a încercat efectiv să te omoare?

„Nu era nimic în păhărelele de rom, nimic în sticlă. Paharul de apă!”

— Hai să o luăm de la capăt, propune Nick. Când te-ai dus în bucătărie, să iei apă pentru Merritt, ai zis că toată lumea era la masă, corect?

Feather îşi acordă o clipă de gândire.

— Da.

— Şi nu era nimeni în bucătărie? întreabă. Eşti sigură că nu ai văzut-o pe Greer? Ştiu că ţi-e foarte frică de ea, dar poţi să-mi spui adevărul.

— Nu, răspunde Greer. Nu am văzut-o pe Greer.

— Şi ai fost la toaletă după ce ai umplut paharul? zice Nick. Cât ai stat în baie?

— Vreo două minute? spune Feather. Ca de obicei... Dar am încercat să mă împrospătez niţel.

— Deci hai să spunem cinci minute! Ţi se pare corect?

— Corect.

Mai mult decât suficient timp ca Thomas să vină pe furiş şi să pună o pastilă în paharul de apă – sau ca Greer să facă acelaşi lucru.

„Totuşi”, îşi spune Nick, „Merritt nu a fost otrăvită, doar i s-a administrat un somnifer”.

Ceea ce-l duce pe Nick înapoi la tată, Tag Winbury. Tag ar fi putut să pună ceva în apă înainte să o scoată pe Merritt pe mare cu caiacul. Apoi, când aceasta „a căzut în apă”, ar fi fost mult mai probabil să se înece.

Dar cum rămâne cu tăietura de la talpă?

Poate s-a tăiat într-o scoică de pe fundul apei când a căzut din caiac? Dar era sânge pe plajă. Dacă Feather spune adevărul şi Merritt purta sandale mai devreme, atunci sigur s-a tăiat când s-a întors din plimbarea cu caiacul. E posibil să se fi tăiat pe plajă, înainte să se urce în caiac? Dar pe caiac nu era nicio urmă de sânge. Asta dacă nu cumva Tag îl spălase.

Dar dacă era să fi făcut asta, de ce să nu fi şi priponit caiacul, la locul lui?

„Aaaaah!” Nick simte că răspunsul e *chiar în faţa lui*... dar pur şi simplu nu poate să îl vadă.

Îi zâmbeşte din nou lui Feather şi îi spune:

— Mă întorc imediat.

Nick iese din camera de interogatorii să îl sune pe inspector.

— Să vorbeşti cu Thomas, fratele, îi spune.

Karen

O trezește o bătaie la ușă. Karen se uită la Bruce și descoperă că doarme și sforăie zgomotos. Încă o bătaie. Apoi o voce:

— Betty? Mac?

E Celeste. Își trage picioarele pe podea și se ridică cu grijă. În continuare nu simte nicio durere, ceea ce e ciudat.

Deschide ușa și dă cu ochii de fiica ei frumoasă și tristă, care stă în fața ei în rochia ei roz pal cu aplicații cu model ca de frânghie, pe care trebuia să o poarte mâine, când urma să plece. În mână are geanta ei de voiaj galbenă, cu model încărcat.

— Ah, biata, biata mea Gândăcel, spune Karen, O prinde în brațe. Îmi pare atât de rău, drăguța mea! Îmi pare atât, atât de rău pentru Merritt!

— E vina mea, spune Celeste. A murit din cauza mea.

Karen recunoaște în acest răspuns o rampă de lansare a unei conversații mai lungi. Aruncă o privire înapoi la Bruce. Acesta doarme buștean în continuare, cum se spune; Karen știe că ar trebui să îl trezească – sigur vrea să o vadă pe Celeste –, dar simte că aceasta are nevoie de o prietenă căreia să i se destăinuie, și sunt anumite lucruri pe care bărbații pur și simplu nu le înțeleg.

Își ia bastonul, iese pe hol și închide ușa camerei în urma sa.

— Unde să mergem?

Celeste o conduce până la capătul holului, unde se află o verandă închisă, care e liniștită și goală. Karen are grijă cum coboară singura treaptă ținându-se bine de brațul lui Celeste. Aceasta o conduce pe mama ei până la o canapea cu perne vesele, de un galben-aprins-portocaliu, exact culoarea gălbenelelor.

Karen își acordă o secundă pentru a privi admirativ încăperea. Pardoseala e din plăci de ceramică roșiatică, dispuse în model os-de-pește, acoperită ici-colo cu covorașe verzi, de nuanța ierbii-de-mare. Suprafața acestei verande e mărginită cu plante bogate în ghivece – filodendron, ferigi, plante cu frunze lamelare, un șir de cinci arbuști tunși identic, ca să semene cu niște felinare sferice. Din plafon sunt suspendate sfere din sticlă suflată în care se împletește un curcubeu de culori.

Pentru o clipită, Karen e fascinată de sferele acestea: par la fel de delicate ca niște baloane de săpun.

Celeste se uită și ea în aceeași direcție și spune:

— Din câte am auzit, Greer a fost obsedată de chestiile astea în anul în care a scris „Crimă în Murano”. Murano e o insulă de lângă Veneţia unde se produc obiecte de sticlă. A trebuit să caut pe internet când Benji mi-a spus chestiile astea.

— Ah, rosteşte Karen.

Veranda are nişte ferestre enorme care dau către grădina circulară cu trandafiri.

— Casa asta nu încetează să mă minuneze.

— Ei bine... începe Celeste, dar fără să continue, şi Karen nu-şi poate da seama dacă e de acord sau nu cu ea. Se aşază lângă mama ei, pe canapeaua veselă. M-am hotărât azi-noapte să nu mă mărit cu Benji.

— Ştiu, spune Karen.

— Cum? întreabă în şoaptă Celeste. Cum ţi-ai dat seama?

— Sunt mama ta, răspunde Karen.

Ar putea să-i spună lui Celeste de visul cu hotelul acela ciudat şi cum, în visul acela, Celeste se pierduse. Ar fi putut să-i spună lui Celeste că se trezise atât de sigură că pentru ea era o greşeală să se căsătorească cu Benji, încât se dăduse jos din pat şi plecase în căutarea ei, dar în schimb dăduse de Bruce şi Tag vorbind şi aflase ceva ce ar fi preferat să nu afle tot restul zilelor ei. Ba chiar ar putea să-i spună lui Celeste despre vizita ei la medium, la Kathryn Randall, care prevăzuse că viaţa amoroasă a lui Celeste avea să fie un haos... „dar niciuna dintre noi nu putem face ceva să intervenim”.

În loc de asta, Karen lasă aceste trei cuvinte să rezume totul. E mama lui Celeste.

Dintr-odată, lui Karen îi e clar că restul timpului pe care îl mai are de petrecut pe lume contează. Sunt atâtea momente din viaţa ei care vor fi trecute cu vederea sau uitate: că-şi încuiase cheile în maşină în faţă la Jabberwocky, în centrul Eastonului, faptul că i se refuzase cardul de credit la Wegman's, că făcuse pipi după un copac în Hackett's Park pe când era însărcinată cu Celeste, când îşi depăşise recordul personal pentru proba de două sute de metri fluture în cea mai importantă competiţie a anului împotriva echipei de la Parkland pe când era în ultimul an de liceu, când mai-mai că se înecase cu o cireaşă la Life Saver în timpul unui meci de *kickball* când avea zece ani, când se furişase la gaura a opta de pe terenul de golf al Clubului Northampton împreună cu Bruce, la balul de absolvire. Acele momente i se păruseră importante atunci, dar apoi dispăruseră, evaporându-se pentru a se pierde în ceaţa cenuşie a trecutului ei.

— Când l-ai întâlnit pe Benji, spune Karen, am fost foarte încântaţi. Eu şi tatăl tău am fost atât de fericiţi împreună... voiam să găseşti şi tu pe cineva. Voiam să ai ce avem noi.

Celeste își lasă capul în poala lui Karen, iar aceasta începe să-i mângâie părul.

— Nu toată lumea e ca voi, spune Celeste. Nu toţi sunt aşa de norocoşi din prima... sau vreodată.

— Celeste, rosteşte Karen. Sunt lucruri pe care nu le ştii...

— Și sunt lucruri pe care *voi* nu le ştiţi! răspunde Celeste. Am încercat din răsputeri să îl iubesc pe Benji. E un om bun. Şi am înţeles că e foarte important pentru tine şi Mac ca eu să mă mărit cu cineva care să aibă grijă de mine din punct de vedere financiar...

— Nu doar din punct de vedere financiar, spune Karen, deşi își dă seama că probabil ea şi Bruce se fac vinovaţi de asta. Benji e puternic. Provine dintr-o familie bună...

— Familia lui, zice Celeste, nu e aşa cum pare.

Karen se uită pe fereastră la întinderea paşnică a golfului Nantucket. Poate că Celeste ştie deja că amanta lui Tag Winbury era gravidă. E fie perfect logic, fie total absurd ca o familie atât de bogată şi de stimată ca familia Winbury să aibă o a doua poveste, care se desfăşoară cu mult în spatele celei oficiale, ca un pârâu murdar, mâlos. Dar cine e Karen ca să-i judece pe ei? Cu doar câteva ceasuri înainte, se temea că *ea* cauzase moartea lui Merritt.

— Atât de puţine familii sunt... spune Karen. Şi-atât de puţini *oameni*. Cu toţii avem defecte pe care încercăm să le ascundem, dragă. Secrete pe care încercăm să le ţinem ascunse. *Toţi* oamenii, Celeste.

— Am ajuns până în noaptea dinaintea nunţii, spune Celeste. Înainte de asta, eram convinsă că, dacă îmi urmam adevăratele sentimente, avea să se întâmple ceva rău. Şi-apoi mi-am spus că asta era o gândire prostească. Faptele mele nu influenţează soarta altora. Dar Merritt a murit. A *murit,* aproape imediat ce am luat decizia asta. Ea a fost singura mea prietenă adevărată şi sinceră din viaţa mea, în afară de tine şi Mac, iar acum am pierdut-o pentru totdeauna. Pentru totdeauna, mami. Şi e vina mea. Eu am declanşat asta.

— Nu, Celeste...

— Ba da, eu am făcut-o, insistă Celeste. Într-un fel sau altul, aşa e.

Karen priveşte lacrimile care se rostogolesc pe chipul fiicei ei. E curioasă – şi destul de alarmată – că Celeste tot insistă că moartea lui Merritt e din vina ei. Oare Celeste *i-a făcut* ceva? Nu are cum să fie o idee bună ca fiica ei să tot turuie despre cum e vina ei când sunt poliţişti peste tot prin casă.

— Cred că a luat pastile, rosteşte Celeste. Cred că s-a sinucis. Era într-o relaţie nefericită, într-o *situaţie* nefericită... şi eu am tot bătut-o la cap să pună punct definitiv, dar ea mi-a zis că nu putea. Am găsit-o plângând în

grădina cu trandafiri azi-noapte.

— Da?

— Voia să ştie de ce dragostea era atât de grea pentru ea, de ce nu putea să facă lucrurile cum trebuie. Iar eu am îmbrăţişat-o, am sărutat-o pe obraz şi i-am spus că totul o să fie bine, trebuia doar să meargă mai departe, să îşi vadă de viaţa ei. Dar ştii ce-ar fi trebuit să fac? Ar fi trebuit să-i spun că nici eu nu pot să fac lucrurile cum trebuie. Că dragostea e ceva greu pentru toată lumea. Celeste trage aer în piept. Ar fi trebuit să-i spun că nu sunt îndrăgostită de Benji. Dar nu puteam să formulez asta nici măcar în mintea mea, cu atât mai puţin cu voce tare, de faţă cu altă persoană. Era prietena mea cea mai bună şi nu i-am spus!

— Ah, draga mea... spune Karen.

— Azi dis-de-dimineaţă m-am dus să mă uit la apă pentru ultima oră, pentru că ştiam că aveam să las în urmă această panoramă pentru totdeauna. Şi am văzut ceva plutind.

— Celeste, rosteşte în şoaptă Karen.

— Era Merritt, continuă Celeste.

Karen închide ochii. Stau amândouă în linişte totală. Afară, păsările ciripesc, iar Karen poate distinge bufnetul estompat al valurilor spărgându-se pe plaja familiei Winbury.

Celeste spune:

— N-o să mă mărit cu Benji. O să plec într-o călătorie, poate singură. Să petrec ceva timp doar eu cu mine. Să încerc să procesez tot ce s-a întâmplat.

— Cred că aşa e înţelept, dragă, spune Karen. Hai să mergem să-i spunem lui taică-tău!

•

Bruce încă doarme, în pat, deşi sforăiturile se domoliseră. Are părul răvăşit, gura larg deschisă şi, chiar şi de departe, Karen îi poate simţi mirosul respiraţiei, care arăta clar că băuse whisky cu o seară înainte. Mâna stângă, cea cu verigheta, e pe piept, peste inimă. Iubirea lor e adevărată, îşi spune Karen. E puternică, dar flexibilă; e simplă şi fără prefăcătorii. A prosperat în casa lor modestă de pe Derhammer Street, pe scaunele din faţă a Toyotei Corolla pe care o deţineau, în rutina lor de zi cu zi – micul dejun, prânzul, cina, dus la culcare, iar şi iar. Rezistase prin weekenduri prelungite, răceli la cap, zăpezi mari şi valuri de caniculă, creşteri salariale modeste şi facturi neaşteptate; îndurase moartea părinţilor lui Karen, a fratelui lui Bruce, a părinţilor lui Bruce şi pierderile mai minore, cum ar fi morţile broscoilor, şopârlelor şi şerpilor lui Celeste (care trebuiseră înmormântaţi cu toate onorurile). A suportat lucrările pe Route 33, o grevă a profesorilor când Celeste era în clasa a patra, cum Philadelphia Eagles tot pierduseră

sezon după sezon, în ciuda discursurilor pasionale pe care Bruce le lansa către televizor (şi, într-un final, câştigaseră tot în acel an când, sinceri să fim, lui Bruce şi lui Karen nu le mai pasase de fotbal); a rezistat zilei triste când familia Easley se mutase şi, odată cu ei, şi câinii lor, Black Bean şi Red Bean, care la momentul acela erau prietenii cei mai buni ai lui Celeste. A supravieţuit petrecerilor Pampered Chef organizate de femei care, în sinea lor, se considerau superioare lui Karen; a supravieţuit prieteniei ciudate a lui Bruce cu Robin Swain şi va supravieţui şi acestui weekend tragic.

„Ne duceam la poştă să expediem colete sau să ne verificăm căsuţa poştală, iar coada era mereu mai lungă decât de obicei sâmbăta, dar... ştiţi ceva? Nici că-mi păsa. Puteam să aştept o oră fără probleme. Puteam să aştept şi o zi întreagă... pentru că eram cu Karen."

•

În timp ce Celeste îi scutură umărul tatălui ei ca să-l trezească, Karen se duce discret în baie şi închide uşa în urma ei. Deschide al treilea sertar, deschide flaconul de pastile, alege cele trei pilule ovale sidefate, le aruncă în toaletă şi trage apa.

Durerile lui Karen au dispărut. Se simte mai puternică decât s-a simţit de câteva săptămâni, poate chiar de luni întregi. Nu are nicio logică, şi totuşi are. Karen nu se poate duce nicăieri încă. Trebuie să vadă ce-o să se întâmple mai departe.

Greer

Îl găsește pe inspector tocmai când iese din biroul lui Tag.

— Cred că ar trebui să știți ceva, îi spune.

Inspectorul parcă abia o aude. Se uită la telefonul mobil.

— Vă rog să mă scuzați, zice. Citește ceva pe ecran, după care spune: Fiul dumneavoastră, Thomas... unde e? Trebuie să discut cu el mai departe.

Lui Greer nu-i vine să creadă că o expediază. A dezbătut îndelung cum e mai bine să procedeze: să-i spună despre pastile sau nu? Da, s-a hotărât, din mai multe motive. O să îi spună despre dispariția pastilelor și vor putea, în sfârșit, să termine cu chestiunea asta.

— Nu l-am văzut pe Thomas, răspunde Greer. Dar, domnule inspector-șef Kapenash, trebuie să vă spun ceva.

Inspectorul pare să o observe în sfârșit. Stau amândoi în hol; Dumnezeu știe cine-i mai aude. Tag este în biroul lui. Poate chiar stă cu urechea lipită de ușă. Greer se întreabă dacă ar fi trebuit să fi discutat mai întâi cu el despre decizia pe care o luase. Tag se pricepuse mereu să vadă o problemă din toate unghiurile posibile și să se asigure că o anumită strategie nu va declanșa rezultate contrarii celor scontate. De multe ori, când avea nevoie de ajutor cu intriga unuia dintre romanele ei, se consulta cu Tag, iar acesta venea aproape mereu cu un răspuns creativ. Acestea sunt unele dintre momentele ei preferate din căsnicia lor – să stea în pat cu Tag, cu capul potrivit în curbura brațului lui, explicându-i ce personaje are și care le sunt motivațiile, în timp ce Tag pune tot felul de întrebări provocatoare. El mereu îi lăuda imaginația; ea îi ridica în slăvi soluțiile inedite. Creionarea personajelor necesita o gândire umanistă ca a lui Greer, dar intriga era de multe ori îmbunătățită de contribuția unei minți de matematician. În momentele acelea, Greer se simțea ca fiind parte dintr-o echipă.

Ah, cât îl urăște! Pentru o clipă, își dorește să se fi căsătorit cu un tip mediocru, plicticos. *Bogat* și plicticos – vărul ei de-al treilea, Reggie, de exemplu: accent rafinat și nicio idee originală în toată viața lui.

— Să mergem în camera de zi? îl întreabă Greer pe inspector.

Se răsucește imediat, nemaiașteptând răspunsul lui.

Inspectorul o urmează în camera de zi, iar Greer închide ușa în urma lui. Nu se deranjează să se mai așeze. Dacă ar fi să se așeze, își spune, s-ar putea să-și piardă curajul.

— Am uitat să-i spun detectivului ceva, spune.

Expresia inspectorului se pietrifică, devenind total profesională. Nu e un bărbat urât, observă Greer. Are o asprime care i se pare destul de atrăgătoare, aproape sexy. Şi e de o vârstă potrivită.

Asta a făcut Tag; acum, Greer trebuie să evalueze candidaţi la eventuale aventuri romantice. Oare inspectorul ar fi interesat de persoana ei?

Niciodată, îşi răspunde singură.

Grecul, poate – Nick – dacă ar avea chef de o femeie mai matură. Greer se înroşeşte, după care observă că inspectorul se uită fix la ea, aşteptând.

— Nu am uitat, propriu-zis, zice ea. Vrea să clarifice situaţia. E ceva ce abia acum mi-am amintit.

Inspectorul dă aprobator din cap, aproape imperceptibil.

— M-am băgat la culcare, cam pe la miezul nopţii sau aşa ceva, dar nu puteam să dorm, eram surescitată.

— Surescitată, repetă inspectorul.

— Entuziasmată în privinţa nunţii. Voiam ca totul să meargă bine, rosteşte Greer. Aşa că, aşa cum i-am spus detectivului, m-am ridicat şi m-am dus în bucătărie, să-mi pun un pahar de şampanie.

— Da, spune inspectorul.

— Ei bine, am uitat să-i spun detectivului – adică ceea ce nici nu mi-am amintit *deloc* până de curând – că mi-am luat cu mine somniferele în bucătărie. Intenţia mea era să iau unul cu apă înainte să beau cupa de şampanie.

— Ce fel de somnifere erau? întreabă inspectorul.

— Ar trebui să-mi sun medicul de la New York ca să vă spun sigur, răspunde Greer. Sunt destul de tari, mă adorm imediat şi dorm profund opt ore neîntrerupt. Tocmai de aceea, până la urmă, am decis să *nu* iau o pastilă. Trebuia să mă trezesc devreme de dimineaţă. Aşa că am sperat că şampania avea să-şi facă efectul de una singură şi, de fapt, exact aşa s-a şi întâmplat. Totuşi, când am căutat pastilele în dulăpiorul meu de medicamente, unde le ţin, am descoperit că nu sunt la locul lor. Şi atunci mi-am adus aminte că le-am dus în bucătărie. M-am uitat pe blat, lângă frigider, plus pe fiecare raft, în fiecare sertar, în toate locurile posibile. Am întrebat-o pe menajera noastră, Elida. Nu le-a văzut.

— Erau într-un flacon clasic, de medicamente cu reţetă? întreabă inspectorul. Erau etichetate în vreun fel?

— Nu, răspunde Greer. Am o cutiuţă de pastile. Este o cutiuţă de porţelan cu portretul reginei Elisabeta pe capac.

— Şi cine ar fi ştiut că pastilele din ea erau somnifere? întreabă inspectorul.

— Somniferele şi cutiuţa mea de pastile erau subiectul a tot felul de

glume în familie, spune Greer. Soţul meu, evident, ştia. Şi copiii.

— Domnişoara Monaco ar fi ştiut că era vorba de somnifere? zice inspectorul.

Greer e conştientă că nu poate să ezite cu răspunsul acesta, nici măcar o clipă.

— A, da, răspunde. I-am oferit o pastilă din cutiuţă data trecută când a venit în vizită la noi, în mai.

Acest răspuns n-ar fi acceptat de un poligraf, ştie. Adevărul era că Greer îi oferise lui Merritt o aspirină, pentru durerea de cap cu care se alesese după cina cu vinuri, dar niciodată un somnifer.

— Cred că putem să ne dăm seama ce s-a întâmplat.

— Adică? întreabă inspectorul.

— Merritt a luat un somnifer, spune Greer.

Inspectorul nu spune nimic. E enervant, omul ăsta e imposibil de descifrat, chiar şi pentru Greer, care în mod normal poate desluşi motivele şi scopurile celor din jur, precum şi emoţiile care îi încearcă, de parcă s-ar uita într-un izvor limpede.

— S-a servit din pastilele mele, continuă. Apoi s-a dus să înoate, poate gândindu-se că o să se mai răcorească înainte să se bage în pat. Şi pastila a adormit-o instantaneu. A fost un accident.

Inspectorul îşi scoate carnetul şi un pix.

— Descrieţi din nou cutiuţa de pastile, vă rog, doamnă Garrison.

„A înghiţit găluşca", îşi spune ea, străbătută de un val de uşurare, ca o briză răcoroasă.

— E rotundă, aproximativ patru centimetri în diametru, de un roşu precum cireşele şi cu portretul reginei pe capac, spune. Capacul e prins cu o balama. Se deschide într-o parte.

— Şi câte pastile erau în ea? întreabă inspectorul.

— N-aş putea să spun exact, zice Greer. Undeva între 15 şi 25.

— Ultima dată când vă amintiţi să fi văzut cutiuţa de pastile, era în bucătărie, spune inspectorul. Nu e posibil să o fi adus înapoi în dormitor?

— Absolut deloc, răspunde Greer.

Emoţiile o asaltează din nou, înzecite, făcând-o să-i freamăte carnea.

— Deci ştiţi că nu e deloc posibil să fi adus pastilele înapoi în camera dumneavoastră, zice inspectorul, şi totuşi nu v-aţi amintit că le-aţi dus în bucătărie când aţi discutat cu detectivul. Cred că pur şi simplu vă întreb cum de puteţi să fiţi atât de sigură.

— La ţin într-un singur loc, spune Greer. Şi nu erau acolo. Dacă le-aş fi adus înapoi în camera mea, ar fi fost acolo unde le ţin întotdeauna.

— Nu există garanţii că aşa ar fi, răspunde inspectorul, îşi drege glasul.

Sunt mai multe motive pentru care nu cred că Merritt a luat un somnifer din proprie voință.

„Din proprie voință”, își repetă Greer în gând. O, Doamne mare! Îl vor bănui pe Tag că ar fi drogat-o pe fată, bineînțeles. Sau o vor bănui pe ea.

— Dar stați puțin... zice Greer.

Inspectorul îi întoarce spatele.

— Mulțumesc pentru informație, îi spune. Acum o să mă duc să discut cu fiul dumneavoastră, Thomas.

Celeste

Marţi, 3 iulie – vineri, 6 iulie 2018

Marţi, la muncă, îşi face o listă cu lucrurile care pot înlocui dragostea.

Siguranţa financiară
Siguranţa emoţională
Locuinţa

După luna de miere, Celeste urmează să se mute în apartamentul lui Benji din Tribeca. Împreună, trecuseră în revistă garsoniera lui Celeste, să vadă ce trebuia mutat în centru. Nu canapeaua extensibilă, nu mobila ei luată de pe la diverse vânzări de vechituri prin curţile oamenilor, niciunul dintre vasele de bucătărie, nu perdeaua de duş şi covoraşul din baie, nu perechea de veioze din borcane umplute cu boabe de fasole. Când Celeste a zis că voia să ia lumânările în culorile curcubeului pe care le făcuse mama ei, Benji a zis:

— Dacă vrei o lumânare, ia-o doar pe cea de la Abby.

Lumânarea la care se referea era de la Jo Malone, cu miros de pin şi eucalipt, o lumânare de lux pe care Abby i-o dăduse lui Celeste drept cadou de logodnă. Ei chiar îi place la nebunie cum miroase, dar de cum aflase cât costă, ştiuse că nu avea să o aprindă niciodată, mai mult ca sigur.

Celeste s-a decis imediat că avea să ia lumânările de la mama ei, în ciuda părerii evidente a lui Benji că nu erau la fel de bune ca una cumpărată de la magazin. Şi că o să le pună pe poliţa de la cămin!

Benji i-a spus că a luat legătura cu un agent imobiliar de la Sotheby's să le caute o casă cu faţadă de ardezie pe East Seventy Eighth Street, mai precis pe cvartalul dintre Park şi Lexington. Celeste încearcă să-şi închipuie cum ar fi să locuiască acolo, deţinând o casă acolo. Ar fi o senzaţie la fel de plăcută precum cele oferite de dragoste?

Shooter are un apartament în Hell's Kitchen. În el nu are decât o saltea şi un televizor, aşa i-a spus Benji. Shooter nu e mai niciodată pe-acasă.

Familie

Tag, Greer, Thomas, Abby, copilul pe care o să-l nască Abby, mai mulţi unchi, mătuşi şi veri în Anglia.

Shooter are chiar mai puţine rude decât Celeste. Shooter nu are pe nimeni.

Nantucket

Celeste nu a simţit pentru niciun loc ce simte pentru Nantucket. Încearcă să ignore faptul că cele mai romantice momente petrecute aici, ca desprinse din paginile unui roman de dragoste, au fost cu Shooter. Poate foarte uşor să se ducă la Chicken Box cu Benji; poate să-l ducă pe Benji la Smith’s Point şi să-i arate toboganul acela natural din apă. În Nantucket, va avea mereu o plajă pe care să se plimbe, o alee pe care să alerge, o fermă care să-i ofere roşii de excepţie şi ştiuleţi de porumb, o barcă cu care să se plimbe prin golf, străzi pavate pe care să se plimbe agale seara. Celeste tânjeşte să se bucure de ce-i poate oferi Nantucket în fiecare perioadă a anului. Vrea să se ducă la Festivalul Narciselor primăvara, îmbrăcată cu un pulover galben, să facă un picnic cu pui la cuptor rece, ouă umplute şi salată de sparanghel şi să ridice paharul când pe lângă ei trece parada automobilelor de epocă. Vrea să se ducă toamna, când frunzele îşi schimbă culoarea, se culeg merişoarele şi echipa de fotbal a liceului are primul meci acasă. Vrea să se ducă de Ziua Recunoştinţei, să înoate în Turkey Plunge, să vadă aprinderea lumânărilor din copaci de vineri noaptea, să mănânce scoici proaspăt pescuite din golf. Vrea să se ducă în toiul iernii, când bate viscolul şi Main Street e acoperită cu zăpadă şi nu se zăreşte nicio mişcare.

Shooter n-o să poată să îi ofere Nantucketul, aşa cum poate Benji.

Nu mai poate găsi altceva, aşa că se întoarce la *Siguranţa financiară*. Va avea asigurare de sănătate. Va putea să cumpere alimente la Zabar’s, Fairway, Dean and Deluca. Va putea să cumpere salate scumpe, buchete de flori naturale – în fiecare zi, dacă vrea! Orhidee, dacă vrea! – cutii cu *macarons,* sticle de Veuve Clicquot, *lăzi* de Veuve Clicquot! Va putea să cumpere cărţi în ediţie cartonată, chiar în ziua în care vor fi lansate pe piaţă şi să cumpere bilete la teatru, chiar lângă orchestră. Vor putea să facă excursii – la Londra, sigur, dar şi la Paris, Roma, Shanghai, Sydney. Vor putea să meargă într-un safari în Africa, poate chiar să pornească într-o drumeţie pe jos ca să vadă gorilele cu spatele argintiu din Uganda, un vis atât de puţin probabil de pus în practică, încât Celeste îl pusese în aceeaşi categorie cu călătoria în spaţiu. Va face cumpărături cu Merritt la Opening Ceremony, la Top Shop, la Intermix. Va proba haine fără să se uite la eticheta cu preţul. E absolut de neconceput. Nu pare adevărat.

— Cum o să facem? l-a întrebat Celeste pe Benji. Cu b-b-banii, ad-d-dică. După n-n-nuntă?

— O să-ţi trec numele pe conturile mele, a răspuns Benji. Îţi facem un card, un carnet de cecuri. Când o să împlinesc 35 de ani, voi avea acces la fondul fiduciar pe care mi l-au lăsat bunicii Garrison, aşa că o să avem şi banii aceia.

De-atunci, Celeste s-a tot întrebat câţi bani sunt în fondul fiduciar Garrison. Un milion de dolari? Cinci milioane? Douăzeci de milioane? Care e suma de la care banii pot înlocui dragostea?

— Şi salariul m-m-meu? întrebase Celeste.

— Îl păstrezi pentru tine, i-a răspuns Benji.

Celeste câştigă 62.000 de dolari pe an, dar la cum vorbeşte Benji despre banii ei, e ca şi cum ar fi vorba de o monedă găsită pe trotuar. Îşi dă seama că, pentru el, cam aşa e.

Secretara lui Celeste, Bethany, intră în biroul ei fără să bată la uşă, iar Celeste se agită să ascundă lista. Ce-ar crede Bethany, dacă ar vedea-o? Ce fel de femeie trebuie să facă o listă de motive pentru care se bucură că se mărită cu Benjamin Winbury?

— Celeste? rosteşte Bethany.

Are o expresie nesigură, ca şi cum ar bănui că întrerupsese ceva.

— Mmm? îngaimă Celeste.

— Zed vrea să vorbească cu tine în sala de conferinţe, spune Bethany.

— În sala de conferinţe? întreabă Celeste.

Ar fi trebuit să se vadă cu Zed în biroul lui, pentru că de mâine o să intre într-un concediu de două săptămâni şi jumătate, în care să aibă loc nunta şi luna de miere, şi trebuie să delege sarcinile aflate în aşteptare.

Bethany ridică din umeri.

— Aşa a zis.

•

Uşa sălii de conferinţe e închisă şi, când Celeste o deschide, vede vreo douăsprezece baloane aurii şi, în centrul mesei, un tort rotund de cofetărie cu flori de glazură pe margine şi în centru scris „Felicitări, Celeste!” Se aud chiote, iar Celeste îi priveşte pe rând pe colegii ei de la zoo: Donner, Karsang, Darius, Mawabe, Vern şi chiar şi Blair de la reptile.

I se umplu ochii de lacrimi. O petrecere! Colegii ei i-au organizat petrecerea miresei, cu tot cu baloane, tort, câteva pungi de chipsuri şi un cadou frumos împachetat. Nu-i vine să creadă. Nu e *genul acela* de loc de muncă, iar aceştia nu sunt *genul acela* de colegi. Evident, ştiu că se mărită, iar Celeste ştie că Blair e convinsă că migrena ei de acum mult timp a făcut-o pe Celeste să îl cunoască pe Benji. Trei dintre colegii ei vin în Nantucket – Bethany, Mawabe şi Vern – dar, pentru că e weekendul din săptămâna cu 4 Iulie, toate hotelurile cu preţuri decente sunt complet ocupate, astfel că

ajung sâmbătă la prânz şi pleacă cu feribotul de nouă şi jumătate. Celeste e impresionată că bat atâta drum pentru ea – să ieşi cu maşina din oraş şi să iei feribotul necesită mai mult efort decât ar fi crezut că ar fi dispuşi să facă pentru ea –, dar are şi o mică strângere de inimă în privinţa sosirii lor. Benji îi sporise îngrijorarea când îi spusese:

— Nici nu mi-i închipui pe Mawabe şi pe Vern în aceeaşi încăpere cu maică-mea.

Deşi gândurile lui Benji le reflectau pe cele ale lui Celeste, aceasta se simţise ofensată:

— De ce nu? i-a zis. Mamei tale i-ar prinde bine să-şi dea seama că pe lume există oameni ca Mawabe. Îmi pare rău că nu vine şi B-B-Blair. S-a oprit o clipă. B-B-Bethany e normală. Oarecum.

— Oarecum, a recunoscut Benji.

Acum, Bethany vine spre ea ţinând în mână cadoul. Celeste presupune că secretara ei alesese cadoul, iar ceilalţi puseseră bani, dar unii – cum ar fi Darius – probabil încă nu-şi achitaseră partea.

— Ce-ar p-p-putea să fie? întreabă Celeste.

Despachetează cutia şi ridică partea de sus pentru a da cu ochii de un şorţ alb, simplu, pe care e brodat cu negru „Dna Winbury”.

„Dna Winbury”. Inima lui Celeste parcă se umple de plumb.

— Îmi place la nebunie, le spune.

•

Bâlbâială e atât de incomodă şi de imprevizibilă, încât ea şi Benji au trebuit să modifice jurămintele de cununie cu reverendul Derby, astfel încât Celeste nu trebuie să rostească decât „da”.

Dar chiar şi acel singur cuvânt reprezintă o provocare.

E vineri, 4 Iulie. Benji şi Shooter, Thomas şi Abby, Tag şi Greer sunt deja în Nantucket. Totuşi, Celeste trebuie să lucreze marţi, iar Merritt are o petrecere cu artificii de la care nu poate să lipsească. Părinţii lui Celeste trebuie să ajungă abia vineri.

Celeste se hotărăşte să ia avionul până la Boston cu Merritt joi dimineaţă, apoi să ia un Uber până la Cape Cod şi apoi feribotul rapid până în Nantucket.

O sună pe Merritt la trei după-amiaza, miercuri.

— Nu p-p-pot s-o fac, îi spune.

— *Ce*? întreabă Merritt. La ce te referi?

La ce se referă? Se referă la faptul că nu poate să se mărite cu Benji. Ştie că face o greşeală. E îndrăgostită de Shooter. E ca o boală fizică, un handicap. E, aşa cum se exprimase Merritt, ca şi cum fiinţa lui i-ar curge prin vene. Se simte ca şi cum ar sta pe buza unei prăpăstii. Dacă Shooter ar fi acolo, lângă

ea, dispus să o ţină de mână şi să nu-i mai dea nicicând drumul, ar sări.

Dar nu e. E în Nantucket, văzându-şi de îndatoririle sale de cavaler de onoare cu relaxarea lui obişnuită.

— Nu p-p-pot să-mi r-r-rostesc jurământul, răspunde Celeste. Mă b-b-bâl...

Nu poate să termine cuvântul. Ironia sorţii face ca „bâlbâială” să fie cel mai greu de pronunţat cuvânt pentru ea.

— Vin imediat, spune Merritt.

Merritt stă dreaptă în faţa lui Celeste şi spune:

— Celeste Marie Otis, îl iei în căsătorie pe Benjamin Garrison Winbury? La bine şi la rău, să-l cicăleşti şi să-l înnebuneşti, să-i faci capul calendar şi să-i oferi nopţi fierbinţi, până când moartea vă va despărţi?

Celeste zâmbeşte.

— Hai, zi, o îndeamnă Merritt.

— D-d-da, răspunde Celeste. Se crispează.

— Prefă-te că e alt cuvânt, propune Merritt. Prefă-te că e „da” din „datorie” şi nu e vorba decât de o sumă pe care trebuie să o plăteşti, sau „da” din „daltonist”. Cred că pur şi simplu te sabotezi singură.

„Da” ca în „datorie”, îşi impune Celeste.

— Da, rosteşte.

Colţurile buzelor lui Merritt se ridică.

— Din nou.

— D-d-da, articulează Celeste. Adică... da.

— Exact aşa, spune Merritt. Aruncă o privire la ecranul telefonului. Trebuie să plec. Mai exersăm mâine. Şi vineri.

— Bine, răspunde Celeste. Merritt...

Prietena ei ridică o palmă.

— Nu trebuie să-mi mulţumeşti, spune. Sunt prietena ta cea mai bună. Sunt domnişoara ta de onoare.

— Nu, spune Celeste. Adică, da, mulţumesc. D-d-dar ce voiam să ştiu e... ai rupt re-re-relaţia cu Tag?

— Nu, răspunde Merritt. A rupt-o el cu mine.

•

De cum Celeste ajunge în Nantucket, devine o marionetă manevrată de Greer şi Roger Pelton, organizatorul de nunţi. Roger e ca un fel de unchi blând şi extrem de capabil. Trece în revistă programul celor trei zile împreună cu Celeste – unde trebuie să fie, ce trebuie să facă, ce o să poarte; ţinutele sunt aliniate în dulapul din camera ei. Joi după-amiază, Greer i-a făcut programare lui Celeste pentru masaj, manichiură, pedichiură şi extensii de gene.

— Extensii de gene? întreabă Celeste. E n-n-nevoie?

— Nu, spune Roger. O să-l sun eu pe R.J. Miller să anulez partea asta a programării.

— Mulţumesc, spune Celeste.

— Cea mai importantă parte a meseriei mele, zice Roger, e să le protejez pe mirese de mamele şi soacrele lor.

Lui Celeste îi place la nebunie când Roger se referă la ea ca „mireasa mea”. Se preface că se mărită cu Roger, iar asta îi dă o stare de spirit mai bună. Pentru un timp.

•

Celeste e mereu atentă la Shooter, ca şi cum ar fi spioană sau lunetist de elită. Privirile li se întâlnesc şi li se fixează una asupra celeilalte, iar Celeste se înmoaie toată pe dinăuntru. Shooter încearcă să-i spună ceva fără vorbe – dar ce? Ea tânjeşte după aceste priviri, chiar dacă o destabilizează. Când Shooter nu se uită la ea, când glumeşte cu Merritt, Abby sau Greer, simte o gelozie copleşitoare.

Sosesc părinţii ei. Celeste îşi face griji că, precum Benji, soţii Winbury vor crede că Bruce şi Karen sunt „ca pâinea caldă” şi îi vor trata cu condescendenţă, posibil chiar fără să-şi dea seama.

Dar Greer se poartă frumos cu părinţii lui Celeste, iar Tag chiar mai bine de atât. Celeste ar vrea să simtă ciudă faţă de Tag, dar e atât de politicos şi de fermecător cu părinţii ei că nu poate simţi decât recunoştinţă. O să-şi înfrunte furia şi dezamăgirea mai târziu, după nuntă.

Cina de repetiţie se desfăşoară exact aşa cum trebuie. Ceilalţi beau punciul acela special, mojito cu mure. Celeste ia o gură din cupa lui Benji şi se hotărăşte să se limiteze la vin alb. Nu are timp să fie atentă unde e Shooter; e prea ocupată să facă cunoştinţă când cu unul, când cu altul: o prietenă de-ale lui Tag şi ale lui Greer din Londra pe nume Featherleigh, un partener de afaceri al lui Tag, Peter Walls, vecini din Londra, vecini din New York, antrenorul de *lacrosse* al lui Benji de la St. George şi cei patru Alexanderi – Alexander cel blond şi cu un aer studios, Alexander asiatic, Alexander evreu – care e logodit cu o negresă pe nume Mimic, care e dansatoare pe Broadway – şi acel Alexander căruia i se spune Zander, care e căsătorit cu un bărbat pe nume Kermit.

Celeste se temuse că părinţii ei aveau să fie timizi şi copleşiţi, dar fac faţă onorabil, iar Betty arată mai bine decât anticipase Celeste. Merge în baston, iar Celeste ştie că a luat o doză mare de calmante, dar pare fericită, aproape radioasă. E mult mai încântată de nunta asta decât Celeste.

Celeste încheie un târg cu Dumnezeu: „O să merg până la capăt cu asta, dacă Tu mi-o laşi pe mama în viaţă. Te rog”.

Se servesc apetitive, fiecare mai creativ şi mai ispititor decât anteriorul, deşi Celeste e mult prea agitată ca să poată mânca. Soarbe din paharul cu vin, dar nu are cine ştie ce efect. Îşi simte corpul amorţit. Singurul care contează e Shooter. Unde e? Nu-l poate vedea. Şi-apoi, acesta reapare, trecând pe lângă ea şi atingându-i uşor cotul; chiar şi cea mai uşoară atingere o aprinde. Se gândise la săruturile din apartamentul ei doar de vreo câteva mii de ori de când se întâmplaseră. Cum de-a avut puterea de voinţă să îl refuze? Simte admiraţie şi respect pentru propria forţă interioară.

Tatăl ei se ridică să ţină un discurs, închinând paharul. E mai întâi despre Betty, iar ochii lui Celeste se umplu de lacrimi. Apoi vorbeşte despre Celeste şi Bruce spunând:

— Aşa că-ţi spun din adâncul inimii, Benjamin Winbury: Ai grijă de fetiţa noastră! Ea este comoara, speranţa, lumina şi căldura noastră. E moştenirea noastră. Închin în cinstea amândurora şi a vieţii voastre împreună.

Iar toţi ciocnesc paharele şi beau.

Thomas se ridică să ţină şi el un discurs, iar Celeste se apleacă spre Benji şi spune:

— Credeam că Shooter o să ţină discursul.

— N-a vrut, răspunde Benji.

— Poftim? rosteşte Celeste.

— Mi-a zis că nu vrea să ia cuvântul în seara asta, repetă Benji. O să ţină un discurs mâine, când o să fim căsătoriţi.

„Mâine”, răsună în mintea lui Celeste. „Când o să fim căsătoriţi.”

Celeste nu vrea să iasă în oraş, e sătulă de prefăcătorie pentru seara aceasta. Vrea să se bage în pat. Sinceră să fie, ar vrea să doarmă ca atunci când era mică: între Mac şi Betty.

Mama ei simte că ceva nu e în regulă. Celeste îşi poate da seama după modul emfatic în care Betty insistă să iasă în oraş, să fie cu prietenii ei, să fie cu Benji.

„O să fiu cu Benji pentru tot restul vieţii!” protestează în sinea ei Celeste. Timpul disponibil să fie cu mama ei e pe sfârşite; nisipul se scurge prin clepsidră mai rapid acum, la final. Dar ştie că mama ei va fi mai fericită dacă iese în oraş.

În plus, Shooter vine şi el. Şi Merritt – iar Celeste trebuie să stea cu ochii pe Merritt. Totuşi, când se adună cu toţii şi se înghesuie în maşini, Merritt nu e nicăieri.

— Staţi puţin, zice Celeste.

Coboară din Land Roverul familiei Winbury şi traversează în fugă aleea până la a doua căsuţă. Bagă capul pe uşă, dar luminile sunt stinse; Merritt nu e acolo.

— Celeste! o strigă Benji. Hai odată!

— Trebuie să o găsesc pe Merritt, răspunde ea.

Încearcă să-şi aducă aminte când a văzut-o ultima oară pe prietena ei. În timpul cinei, evident, dar Celeste trebuise să facă cunoştinţă şi să vorbească cu atâţia oameni că nu apucase să petreacă timp cu singura ei prietenă adevărată. Şi Merritt nu rostise un discurs, chiar dacă îi mărturisise că s-ar putea să ia şi ea cuvântul.

„Te rog, Doamne", îşi spune Celeste, „să nu fie cu Tag!" Dar numai aşa se explică! Unde altundeva ar putea fi? Merritt e mereu cea care conduce atacul când e vorba de continuarea distracţiei.

Trece rapid prin toate camerele din vilă – bucătăria, sufrageria informală, baia de serviciu, chiar şi cubul luminos reprezentat de pivniţa de vinuri. Parcurge holul şi verifică nişa de lângă camera lui Greer şi Tag, dar nu are curajul de a bate la uşa lor sau în cea de la biroul lui Tag. Se duce repede să-şi bage capul în camera de zi albă, deşi nu călcat niciodată în încăperea respectivă. Vede o siluetă într-unul dintre fotolii şi se sperie atât de tare că scoate un ţipăt.

— Sunt doar eu, spune cineva cu accent britanic. E femeia aceea, Featherleigh. Cauţi pe cineva?

— Prietena mea, Merritt? întreabă Celeste. Domnişoara de onoare? Poartă o rochie neagră?

— Dacă-mi aduci o sticlă de whisky, îţi spun unde e.

— Poftim? rosteşte Celeste. I s-a spus că Featherleigh e o veche prietenă de familie, dar nu-şi poate închipui că Greer ar tolera o asemenea grosolănie. Ai văzut-o pe Merritt? îmi pare rău, trebuie să o găsesc.

— Mie-mi pare rău, iubito, spune Featherleigh, Am remarcat-o mai devreme, o fată destul de atrăgătoare, dar n-am mai văzut-o de câteva ore.

— Bine, mulţumesc, răspunde Celeste, sperând că nu pare nepoliticoasă ieşind în aşa grabă.

Ce caută Featherleigh în camera de zi, totuşi? Sigur Greer nu s-a oferit să o lase să *doarmă* acolo, nu?

Trece prin spălătorie şi iese pe uşa laterală, înaintând în mare grabă spre casa de la piscină. Aude tuse şi abia reuşeşte să distingă umbra unei siluete aplecate, în grădina cu trandafiri. E Merritt.

— Merritt! o strigă Celeste.

Traversează podul arcuit peste iazul cu crapi *koi* ce făcea legătura cu grădina cu trandafiri. Merritt scuipă în iarbă.

— Ţi-e *rău*?

Merritt îşi îndreaptă corpul şi se şterge la gură. Pe faţă îi şiroiesc lacrimi.

— Stridiile nu mi-au picat deloc bine.

Celeste întinde mâinile, să-și îmbrățișeze prietena.

— Biata de tine, spune. Hai să te conduc la căsuța ta! O să le spun celorlalți să se ducă în oraș fără mine. Oricum nu voiam să mă duc.

— Nu, zice Merritt. Nu, du-te, te rog, altfel o să mă simt vinovată. Am nevoie de niște aer, atâta tot. Încearcă să-i zâmbească lui Celeste, dar apoi începe din nou să plângă. Doar eu puteam să stric o seară superbă ca asta.

— Termină, spune Celeste. Nunțile sunt stresante.

— Mai ales asta, zice Merritt. Întinde mâna stângă. Vezi inelul ăsta? Merritt arată către un inel lat, pe degetul mare. El mi l-a dat, de ziua mea.

— Tag? întreabă Celeste în șoaptă.

Apucă mâna prietenei ei și cercetează inelul. E bătut cu pietre multicolore și mărunte. E foarte frumos, dar Merritt are o mulțime de bijuterii interesante, unele primite pe gratis de la diferite case de modă.

— E un *inel*, zice Merritt. Ar fi putut să-mi facă orice cadou de ziua mea – o carte, o eșarfă, o brățară. Dar mi-a dat *un inel*.

— Da, păi...

Celeste e destul de sigură că Tag a vrut ca inelul să fie un simbol al afecțiunii lui, nimic mai mult, dar ar fi putut să aleagă ceva cu o încărcătură emoțională mai mică. Chiar atunci, Celeste aude claxonul Land Roverului și își dă seama că Benji își pierde răbdarea; a lipsit mult mai mult decât intenționase.

— Te iubesc. Știi asta, da? Și, după ce pleci de-aici duminică, n-o să mai fie nevoie să-l vezi niciodată pe Tag Winbury. Promit că n-o să te pun să participi la niciun eveniment de familie!

— Măcar de-ar fi așa de ușor, spune Merritt. Trage aer în piept, cu un aer teatral. Trebuie să-ți spun ceva.

Claxonul se aude din nou. Celeste e iritată de nerăbdarea lui Benji, dar știe că sunt o groază de oameni care o așteaptă doar pe ea.

— Trebuie să fug, spune. Hai cu noi!

— Nu pot, zice Merritt. Nu mă simt bine. O să stau pe-aici, poate mă bag în pat...

— Înainte de miezul nopții? întreabă Celeste. Ar fi o premieră. O mai îmbrățișează o dată pe Merritt. Mâine o să ne facem timp să vorbim. Promit! Numai pasă dacă lăsăm o biserică plină de oameni să aștepte.

Merritt izbucnește într-un râs reținut.

— Bine.

•

Sunt douăsprezece persoane, iar orașul era aglomerat, plin de turiști puși pe distracție. La Boarding House s-a format o coadă pentru cei care așteptau să primească o masă; la Pearl sunt ocupate toate locurile, ca și la Nautilus.

Barul cu muzică live The Club Car reprezintă o opţiune, dar Thomas decretează că serile *se încheie* la Club Car, nu încep acolo. Soţia lui Alexander Asiaticul poartă pantofi cu tocuri înalte şi subţiri şi nu vrea să rişte să meargă pe jos până la Straight Wharf sau Cru.

Celeste se uită la Benji, aşteptând ca acesta să ia o decizie. Până atunci, se revarsă la intersecţia dintre India şi Federal pe trotuar.

— Haideţi să mergem la barul din spate de la Ventuno, zice el.

Toţi consimt. E aproape, e în aer liber; vor intra pentru un pahar, după care vor reevalua situaţia.

Cumva, Celeste ajunge în partea din spate a grupului, probabil pentru că efectiv îşi târâie picioarele. Nu înţelege rostul încă unui pahar de alcool. Dacă e să aibă nevoie de ceva, ea are nevoie de ceva de mâncare. A fost atât de ocupată făcându-şi griji pentru Mac şi Betty, ca ei să fie serviţi cu homar, că ea n-a mâncat nimic.

— Sunt lihnită de foame, rosteşte, mai mult pentru sine.

— Şi eu, la fel.

Celeste se întoarce şi dă cu ochii de Shooter, aflat chiar lângă umărul ei drept.

Ea se uită după Benji. Acesta e în faţă, discutând cu Mimi, dansatoarea de pe Broadway.

— E ocupat, spune Shooter. Hai să mergem să luăm nişte pizza!

O apucă de mână.

— Nu pot, zice Celeste.

Îi e frică să se uite la el, aşa că-şi priveşte fix picioarele, încălţate cu sandale bătute cu pietre. Unghiile de la picioare îi sunt lăcuite cu o culoare numită Raze de Soare în Sufletul Meu, care se asortează cu rochia pe care o poartă în seara asta. Totuşi, îşi lasă mâna într-a lui pentru câteva secunde interzise.

— Ne întoarcem imediat, zice Shooter. Fluieră ascuţit, iar Benji se răsuceşte imediat. Îţi iau mireasa să luăm câte o felie de pizza. Ne întoarcem în zece minute.

Benji le face cu mâna, după care se concentrează din nou asupra lui Mimi – şi a lui Kermit, care s-a alăturat şi el conversaţiei. Nici că-i pasă.

— Bine, zice Celeste. Hai să mergem!

•

La Steamboat Pizza e coadă şi dinspre feribotul de seară se revarsă un flux constant de maşini. Celeste se simte ciudat de expusă şi se distanţează cu o jumătate de pas de Shooter. A avut vise în care era singură cu el, dar acum, că se întâmplă cu adevărat, parcă nu poate să vorbească. De cealaltă parte a străzii vede o femeie cu păr lung, negru ca pana corbului, care poartă

botine de piele întoarsă cu pantaloni scurţi – botine de piele întoarsă în iulie; chiar şi Celeste îşi dă seama că e o greşeală – şi respectiva pare că-şi îndreaptă telefonul mobil către Celeste şi Shooter. Le face o poză? Celeste se întoarce cu spatele. Vrea să facă o glumă despre protejarea şi hrănirea miresei, dar nu reuşeşte să discute despre chestiuni mărunte şi, din câte se pare, nici Shooter.

— Vino după mine, îi spune.

Iese din coadă, ceea ce e în regulă – Celeste oricum n-ar fi putut să mănânce nimic în faţa lui – şi începe să meargă pe stradă spre staţia de feribot. Ea îl urmează, creându-şi loc prin mulţime, ocolind grupuri de adolescenţi, cupluri cu cărucioare, oprindu-se brusc ca doi bătrâni să treacă.

Nu îl întreabă pe Shooter unde merg. Nu îi pasă. L-ar fi urmat oriunde.

Traversează parcarea de la terminalul Steamship Authority, cu Shooter mergând în faţă, după care acesta coteşte la dreapta, pe lângă clădirea terminalului şi se întoarce să verifice dacă ea e în urma lui. O aşteaptă, îi pune o mână pe spate şi o conduce către o bancă aflată la marginea cheiului. Au în faţă o panoramă asupra porţiunii funcţionale a portului. Nu e ceva elegant şi rafinat, dar e totuşi o imagine frumoasă. În Nantucket, totul e frumos.

Stau unul lângă celălalt, cu coapsele atingându-li-se, iar apoi Shooter îşi trece braţul pe după umerii lui Celeste. Dintr-odată, aceasta simte efectul vinului pe care l-a băut mai devreme. Acţionează impulsiv; nu-i pasă cine o vede. Îşi lipeşte faţa de pieptul lui Shooter şi îşi umple nările cu mirosul lui. El e *tot ce vrea ea.*

— Fugi în lume cu mine, îi spune el.

Celeste trage aer în piept să spună „Da, sigur” – dar el o opreşte.

— Vorbesc serios, Celeste. Sunt îndrăgostit de tine. Ştiu că nu e bine; ştiu că e nedrept. Ştiu că toţi prietenii noştri ne vor urî, mai ales prietenul meu cel mai bun – ei, drace, chiar fratele meu, pentru că Benji îmi e, practic, frate. Nu-mi pasă. Îmi pasă, dar îmi pasă de tine mai mult. N-am mai simţit aşa ceva pentru nimeni până acum. Sentimentele mele pentru tine sunt tragice, sunt shakespeariene – nu sunt sigur la ce piesă mă refer, e o combinaţie de *Hamlet* şi *Romeo şi Julieta,* cred. Vreau să ieşi pe furiş din vilă şi să te întâlneşti cu mine aici, chiar aici, la 6:15 mâine-dimineaţă. O să am două bilete pentru feribotul de la 6:30. Vasul ajunge la Hyannis la 8:30, respectiv ora la care e programată trezirea la vilă mâine, aşa că până ce restul îşi vor da seama că am dispărut amândoi, o să fim pe continent, în siguranţă.

Cu capul lipit de pieptul lui, Celeste dă aprobator din cap. Nu îşi exprimă acordul, dar vrea să audă mai mult; vrea să-şi închipuie această evadare. Anxietatea care i-a tot strâns inima începe să slăbească. Reuşeşte să respire

bine.

— Poţi să refuzi. Mă aştept să refuzi. Şi, dacă aşa o să se întâmple, o să îmi fac apariţia la altar mâine, lângă Benji, aşa cum am promis. Voi ţine un discurs impresionant şi plin de înţelepciune, cu doza potrivită de umor şi cel puţin o menţionare a faptului că Benji nu te merită. O să solicit un dans cu tine şi, la finalul melodiei, o să-ţi dau un sărut pe obraz şi o să te las să-ţi vezi de restul vieţii. Cu el.

Celeste expiră.

— Dacă vii cu mine, o să cumpăr patru bilete până la Las Vegas... unul pentru mine, unul pentru tine şi două pentru părinţii tăi. Şi o să mă căsătoresc cu tine mâine, înainte de lăsarea serii. Sau putem să ne mişcăm mai încet. Dar trebuie să ştii că am intenţii serioase. Sunt îndrăgostit de tine. Dacă tu nu simţi la fel faţă de mine, când o să mor tot o să fiu recunoscător pentru fiecare clipă pe care am petrecut-o cu tine. Măcar pentru faptul că ai dovedit că inima lui Michael Oscar Uxley nu e de piatră.

„Michael Oscar Uxley”, repetă ea în minte. Îşi dă seama, extrem de surprinsă, că nu-l întrebase care era numele lui oficial.

— Da, zice ea.

— Poftim?

Celeste îşi înalţă chipul. Se uită în ochii albaştri ai lui Shooter... dar ce vede e imaginea părinţilor ei, din profil, văzută de pe bancheta din spate a Toyotei lor vechi. Sunt întorşi unul către celălalt, cântă odată cu înregistrarea *Paradise by the Dashboard Light*.

„Mă iubeşti, o să mă iubeşti întotdeauna?”

Celeste are 11 ani şi ştie toate versurile, dar nu îndrăzneşte să cânte pentru că ei doi... cântă *aşa frumos* împreună.

Apoi mintea i se întoarce la perioada de dinainte ca ei să fie Mac şi Betty pentru ea, înainte să fie chiar mami şi tati, pe când erau doar concepte: dragoste, siguranţă, căldură.

Celeste e mititică, are doar un an sau doi. Joacă ceva numit Bebe Zboară. Bruce o ţine pe Celeste de o mână, iar Karen o ţine de cealaltă. O leagănă între ei până ce Bruce strigă: „Bebe” şi Karen strigă şi ea „Zboară!” şi o ridică pe Celeste în aer. Pentru o clipă delicioasă, e suspendată în aer, uşoară.

Într-un final, se gândeşte la părinţii ei pe când erau adolescenţi – mama ei în costumul ei de baie roşu, tatăl ei în pantaloni de trening şi hanorac, uitându-se lung la o portocală. La clipa în care ochii li se întâlnesc, momentul în care mâinile li se ating. La acea siguranţă. La acea senzaţie de recunoaştere. „Tu... Tu eşti ce aştept”.

Asta e senzaţia...

Se pare că nimic nu poate înlocui dragostea.

— Da, rostește ea.

Inspectorul

Sâmbătă, 7 iulie 2018, 17:45

Dă de Thomas în bucătărie, înfulecând un sandviş cu curcan. Lângă farfuria cu sandvişul e un pahar cu fundul gros de scotch, plin pe trei sferturi.

— Domnule Winbury? i se adresează inspectorul.

— Thomas, răspunde el, ştergându-şi palmele în grabă pe un şerveţel, după care îi întinde mâna inspectorului. Domnul Winbury e tata.

— Am câteva întrebări, spune inspectorul.

— Aţi discutat cam cu toţi ceilalţi, răspunde Thomas. Nu ştiu dacă aş avea ceva de adăugat.

— Vai, te rog, spune inspectorul. Stă prea prost cu răbdarea ca să mai suporte să o ia pe ocolite. Vino cu mine! Porneşte pe hol şi coteşte spre camera de zi. Thomas a abandonat sandvişul, dar şi-a adus cu el paharul de scotch, iar inspectorul nu poate să i-o ia în nume de rău. Ia loc pe canapea, îşi propteşte glezna pe genunchiul opus şi se instalează confortabil pe perne, ca un om fără nicio grijă pe lume, iar inspectorul închide uşa.

— Ce s-a întâmplat? întreabă inspectorul. După petrecere?

— Barul din spate de la Ventuno, Boarding House. Am plecat după un pahar. Soţia m-a sunat să-mi spună că vrea să vin acasă. Rapid.

— Şi ce ai făcut acasă?

— M-am dus sus să văd ce face Abby. Dormea, aşa că m-am dus jos, să beau ceva.

— Ai stat şi cu altcineva?

— Cu tata.

— Altcineva în afară de el?

— Nu.

— Eşti sigur?

Sprâncenele lui Thomas se ridică uşor, dar e teatru. E un bărbat care se preface a-şi aduce aminte ceva. Inspectorul e surprins că nu pocneşte din degete, ca să fie farsa completă.

— Ah! Da, după un timp, a venit şi Merritt, împreună cu o prietenă a părinţilor noştri pe nume Featherleigh Dale. E o vânzătoare de antichităţi din Londra, a venit la nuntă.

— De ce era Featherleigh Dale aici atât de târziu? întreabă inspectorul. E

cazată aici?

— Nu. Nu ştiu sigur de ce mai era pe-aici.

— Nu?

— Nu.

Inspectorul lasă minciuna să plutească în aer câteva momente, împuţind atmosfera.

— Voi patru aţi stat sub pavilion bând rom, aşa e?

— Da, domnule.

— Cine a plecat primul? Tu?

— Da. Soţia mea m-a strigat de la fereastră. Îmi cam forţasem oricum norocul, aşa că m-am dus la culcare.

— Ai idee cam cât era ceasul?

— În jur de două, cred.

— Am nevoie să te concentrezi acum. Îţi aduci aminte ca Featherleigh Dale să se fi dus în bucătărie, să ia nişte apă? Un pahar cu apă pentru domnişoara Monaco?

Thomas scutură din cap, dar apoi spune:

— Da.

— Când Featherleigh a intrat în casă să aducă apă, îţi aduci aminte cât a lipsit?

— Cinci minute. Poate un pic mai mult.

— Tu ai băut din apa aia?

— Nu, domnule.

— Îţi aduci aminte să fi băut altcineva din paharul respectiv? Chiar şi o singură înghiţitură?

— Eu eram acolo să beau rom, domnule, răspunde Thomas. Nu-mi aduc aminte mare lucru despre apă.

Undeva în casă, ceasul anunţă ora şase. Inspectorul de-abia aşteaptă să ajungă acasă, să-şi dea jos pantofii, să deschidă o bere, să-şi îmbrăţişeze soţia şi să discute cu Chloe. Ziua asta parcă a durat cinci ani, dar aşa se întâmplă când ai de-a face cu cazuri de crimă. E sigur că, la sediu, mesageria lui vocală e plină cu mesaje de la tot felul de reporteri insistenţi. Când o să se termine toată tărăşenia asta, o să aibă nevoie de încă un curs de relaţii cu presa.

— Dă-mi voie să schimb subiectul! Mama ta are o cutiuţă de pastile?

— Poftim?

— Mama ta are o cutiuţă unde-şi ţine...

— Somniferele? întreabă Thomas. Da. E rotundă. Are un portret al reginei Elisabeta pe capac.

— Ai zice că această cutiuţă de pastile e bine cunoscută de membrii

familiei?

Thomas izbucnește în râs.

— A, da. Cutiuța de pastile a mamei e celebră. A fost un cadou de la bunica ei.

— Și ai spune că toți cei din familie știu că înăuntru sunt *somnifere*?

— Da. Și nu vrea să dea nimănui din ele. I-am cerut o dată o pastilă și mi-a zis că sunt prea tari pentru mine.

— Zău așa... spune inspectorul.

Greer i-a spus că îi oferise lui Merritt un somnifer din acelea. Deci erau „prea tari" pentru fiul ei, dar i-a dat unul unei musafire? Pare verosimil?

Nu, deloc.

— Ai văzut cutiuța cu pastile în bucătărie, azi-noapte?

— Nu, răspunde Thomas. De ce? A fost lăsată acolo? Se ridică ușor pe canapea, stând mai drept. Crezi că Merritt a luat unul dintre somniferele mamei?

— Nu ai văzut cutiuța cu pastile? întreabă inspectorul. Nu ai *atins* pastilele acelea?

Thomas se lovește cu palma peste genunchi.

— Nu, sigur! Dar probabil că Merritt a văzut somniferele mamei și a luat unul – sau chiar două – fără să-și dea seama cât de puternice sunt. Și apoi s-a dus să facă o baie în mare. Se ridică. Cred că toată lumea va fi mulțumită ca moartea ei să fie decretată drept accidentală. Nu e niciun motiv să mai stârniți scandaluri. Această mică anchetă demnă de inchiziție a declanșat suficientă tulburare oricum...

— Nu am terminat aici, spune inspectorul. Așteaptă până ce, fără nicio tragere de inimă, Thomas se așază din nou. Știi ceva despre o tăietură la talpa lui Merritt?

— O tăietură? repetă Thomas. Nu. Dar, dacă s-a tăiat la picior, poate a intrat în apă ca să spele sângele.

Inspectorul nu se gândise la una ca asta. Merritt avea, într-adevăr, o tăietură urâtă la talpă. E posibil să-și fi spălat piciorul în apă pentru a evita să aducă sânge în reședința Winbury. Singurul loc unde găsiseră urme de sânge era nisipul.

— De asemenea, Merritt băuse, spune Thomas.

Inspectorul nu răspunde la această observație. E interesant că Thomas e atât de dornic să îi prezinte teorii despre ce s-a întâmplat. Inspectorul face meseria asta de îndeajuns timp încât să știe că acest comportament e caracteristic persoanelor vinovate.

— Ce relație ai cu domnișoara Dale? întreabă inspectorul.

— Re... Ți-am spus deja, e o prietenă a părinților mei.

— Şi atâta tot? Nu ai o relaţie personală cu ea?
— Nu chiar, spune Thomas. Nu.
— Colegul meu de la Poliţia Statală Massachusetts a interogat-o pe domnişoara Dale, îl anunţă inspectorul. I-a spus că a avut o relaţie romantică cu tine, dar că tu i-ai pus capăt în mai, când soţia ta a rămas însărcinată. E adevărat?
— Nu! spune Thomas.
— Unul dintre voi minte, zice inspectorul.
— Featherleigh minte. E o mincinoasă patologică, să ştii. E anchetată pentru fraudă în afacerea ei cu antichităţi. I-a spus colegului tău *una ca asta*? A încercat să-i vândă o masă din lemn aurit stil George al III-lea falsă unui tip pe care îl credea naiv. Deci, evident, pentru ea minciuna e ceva obişnuit.
— Asta e o informaţie destul de detaliată, având în vedere că e doar o prietenă de-a părinţilor tăi, remarcă inspectorul.
— Mi-a povestit mama.
— Mama ta? Deci, dacă o întreb acum pe Greer dacă ţi-a spus despre acuzaţiile de fraudă împotriva lui Featherleigh şi exact despre ce a fost vorba, ea o să-mi confirme.
Thomas dă aprobator din cap. Expresia îi e încrezătoare, cu excepţia a trei cute tensionate, sus pe frunte.
Inspectorul se ridică în picioare.
— Bine. O să mă duc să discut cu mama ta.
— Stai, spune Thomas. Se prăbuşeşte pe spătarul canapelei. Am avut o aventură scurtă. Eu şi... domnişoara Dale. Featherleigh.
— Cât de scurtă? întreabă inspectorul.
Thomas îşi ridică mâinile.
— Nu scurtă, în sensul strict al cuvântului. Dar sporadică. Se opreşte o clipă. A durat câţiva ani.
Inspectorul se aşază din nou.
— Deci ai avut o relaţie romantică cu domnişoara Dale timp de mai mulţi ani?
— Ne-am tot despărţit şi împăcat, răspunde Thomas. Şi, după cum v-a spus ea, am pus punct relaţiei în mai.
— V-a deranjat că domnişoara Dale a optat să participe la nuntă?
— Bineînţeles că m-a deranjat, răspunde Thomas. Vreau să dispară din viaţa mea. Soţia mea e însărcinată, trebuie să mă concentrez asupra ei şi asupra reparării carierei mele. Chestia asta cu Featherleigh... ei bine, a scăpat de sub control. Mă şantaja.
— Te şantaja? repetă inspectorul.
Thomas îşi ridică paharul cu scotch şi dă pe gât jumătate din conţinut.

Inspectorul simte un amestec de triumf și rușine. A mai reușit și cu alte ocazii să facă oamenii să cedeze și să vorbească, iar asta îi dă mereu o senzație de satisfacție, pe de o parte – aproape ca și cum ar fi reușit să deschidă un seif –, dar pe de alta știe că ce a făcut a fost dezgustător. Tipul acesta a ascuns ceva ani întregi și acum dă cărțile pe față. Foarte multe infracțiuni, și în special crime, sunt comise de oameni cu motive întunecate, ca Thomas. Cel mai probabil, bărbatul din fața lui nu a intenționat să omoare pe nimeni; voia doar să țină sub tăcere secretul relației sale extraconjugale.

— M-am cuplat cu ea inițial după moartea fratelui ei mai mare, Hamish. Acesta a fost coleg de școală și prieten cu tata. Am fost la înmormântare cu părinții – asta era înainte să o cunosc pe Abby – și la recepția de după ceremonie eu și Featherleigh ne-am îmbătat, iar lucrurile au degenerat. După aceea, m-am văzut cu ea ori de câte ori ajungeam în Londra sau era ea în New York. Apoi am cunoscut-o pe Abby. I-am spus lui Featherleigh că nu mai puteam să mă întâlnesc cu ea, iar ea a luat-o razna.

— Cum așa?

— Abby a venit cu familia mea la Virgin Gorda pentru perioada Crăciunului în primul an al relației noastre. Featherleigh a aflat cumva, căci și-a făcut apariția în Virgin Gorda cu un client de-ai ei din Abu Dhabi care are un iaht gigantic. Și apoi, cu altă ocazie, chiar după ce am terminat Facultatea de Drept, Featherleigh a apărut din senin la petrecerea de absolvire a unuia dintre colegii mei. A intrat direct în barul Bemelmans de la Hotelul Carlyle din New York și le-a spus tuturor că eu o invitasem să vină.

— De ce nu ai lămurit această inducere în eroare atunci?

— Pentru că... ei bine... mai fuseseră câteva ocazii în care mă întâlnisem cu Featherleigh și după ce o cunoscusem pe Abby. Și aici a fost greșeala mea cea mare. Nu am rupt-o o dată pentru totdeauna. Nu am împins-o pe Featherleigh ferm în trecut. Prima dată, nu eram sigur că relația cu Abby o să meargă, așa că, atunci când Feather m-a sunat și mi-a spus că închiriase un apartament la Hotelul Gramercy Park, m-am dus. Apoi, după ce Abby a pierdut a doua sarcină – care a afectat-o foarte mult –, era plângăcioasă și deprimată, de aceea era foarte dificil să petreci timp cu ea. Avea impresia că e o ratată. Și eu mă simțeam un ratat. Am început să ne certăm. Nu puteam să avem nicio discuție fără să ajungem din nou la sarcinile pierdute. Nici nu se punea problema de sex. A fost o perioadă grea. Și Featherleigh a profitat din plin. Și-a făcut apariția în New York ca prin minune și apoi în Tampa, Florida, unde aveam un caz, ca avocat secund. Mi-a trimis un bilet la clasa I până la Paris și apoi, câteva luni mai târziu, până la Marrakech. Apoi, bineînțeles, s-a aflat că le încărca facturile clienților cu prețul biletelor de avion trimise mie, gândindu-se că nu vor observa. Dar, bineînțeles,

respectivii au remarcat imediat şi au dat-o în judecată, ceea ce i-a terminat afacerea, i-a decimat economiile şi a făcut-o să facă o prostie, cum ar fi să încerce să vândă o masă aurită falsă, pretinzând că e din perioada domniei lui George al III-lea.

Inspectorul dă aprobator din cap. L-a prins pe tipul ăsta. O simte.

— Şi cum e cu şantajul? îl întreabă.

— Şantajul, rosteşte Thomas.

Dă pe gât restul de scotch, iar inspectorul şi-ar dori să aibă toată sticla la îndemână, orice numai să continue să vorbească.

— A început în ianuarie anul ăsta. Voiam să pun punct definitiv. Iar Feather mi-a spus că, dacă nu mă mai întâlnesc cu ea, o să-i spună totul lui Abby. Aşa că a trebuit să continui. Thomas îşi apasă pleoapele cu vârfurile degetelor. Am început să dau rateuri la muncă, încercam să o las însărcinată pe Abby şi să o împiedic pe Featherleigh să-şi dea drumul la gură. Apoi, în mai, Abby a rămas gravidă, iar sarcina părea puternică şi viabilă, iar eu am hotărât că n-o s-o mai las pe Featherleigh Dale să-mi controleze viaţa. Acuzaţiile de fraudă m-au ajutat pentru că m-am gândit că, şi dacă ar fi să ia legătura cu Abby, n-ar avea deloc credibilitate.

— Şi totuşi, chiar şi aşa, sigur ai fost supărat că domnişoara Dale urma să vină la nunta fratelui tău.

— I-am spus să nu vină, răspunde Thomas. M-am rugat de ea, am implorat-o...

— Şi ai ameninţat-o, completează inspectorul. Domnişoara Dale ne-a declarat că i-ai spus că, dacă-şi arată faţa în Nantucket, o s-o omori. I-ai zis asta?

Thomas dă din cap, în semn de confirmare.

— Da. Da, i-am zis.

— Ai pus unul dintre somniferele mamei tale în paharul cu apă pe care l-a adus la masă Featherleigh, crezând că ea urma să îl bea? Ai crezut că ea ar putea să intre în mare şi să se înece sau să se urce la volanul unei maşini şi să facă un accident? Ai făcut-o, Thomas? Pentru că, după tot ce mi-ai spus, te-aş înţelege dacă aşa stau lucrurile.

Thomas începe să plângă.

— Am distrus tot!

Inspectorul expiră prelung, golindu-şi complet plămânii poate pentru prima oară de când s-a trezit, în dimineaţa aceasta.

— O să fie nevoie să vii la sediu, să semnezi o declaraţie. Ai dreptul să fii reprezentat de un avocat.

Thomas îşi trage nasul şi neagă din cap.

— Cred că m-aţi înţeles greşit. Am distrus totul, dar nu am drogat pe

nimeni. Nici nu am văzut pastilele maică-mii. Nu m-am atins de paharul cu apă. Şi, credeţi-mă, ar fi nevoie de ceva mult mai puternic decât un amărât de somnifer ca să-i facă felul lui Featherleigh Dale.

— Deci... rosteşte inspectorul. Deci nu ai...

Thomas dă din nou din cap, în semn de negaţie.

— Voiam ca Featherleigh să dispară. Dar nu am pus nimic în apa nimănui. Nu le-am văzut, nu m-am atins de somniferele maică-mii, iar Featherleigh e în continuare o ameninţare serioasă pentru mine. Thomas îi adresează un zâmbet trist inspectorului. Asta-i adevărul gol-goluţ.

•

Inspectorul o sună pe Andrea şi îi spune că e în drum spre casă.

— Ai descoperit ce s-a întâmplat? întreabă Andrea.

— Nu chiar, răspunde inspectorul. Am descoperit câteva secrete urâte, să ne înţelegem, dar nu prea putem să punem vreunul dintre ele în legătură cu moartea tinerei.

În gând îi apare Jordan Randolph de la Nantucket Standard. Sigur o să aibă întrebări. Toată lumea o să aibă o mulţime de întrebări.

— Cum se mai simte Chloe?

— E supărată, răspunde Andrea. Mi-a zis că s-a împrietenit oarecum cu domnişoara de onoare la cina de repetiţie.

— S-a împrietenit oarecum? repetă inspectorul. Cum adică?

— Am încercat să scot mai mult de la ea, dar mi-a zis că vrea să discute cu tine. I-am spus că eşti foarte ocupat...

— Nu, nu, e-n regulă, spune inspectorul.

Se întreabă dacă nu cumva răspunsurile pe care le-a tot căutat se pot obţine chiar în propria casă.

— Ajung în câteva minute.

•

Inspectorul bate la uşa camerei lui Chloe.

— Intră, rosteşte aceasta.

Stă întinsă pe pat şi citeşte o carte despre ţestoase. Despre ţestoase să fie? „Ţestoasele în profunzime” scrie pe copertă. Inspectorul habar nu are ce înseamnă asta, dar se bucură că fata citeşte. Are telefonul mobil la încărcat, pe noptieră, şi vibrează şi se luminează de la mesajele primite – pe Instagram, presupune el, sau pe Snapchat, sau pe orice aplicaţie a înlocuit Instagram şi Snapchat în lumea adolescenţilor. Probabil că Nick ar şti.

— Salut, îi spune, încercând să-şi pună în ton toate rămăşiţele de calm şi bună-dispoziţie de care dispune. Închide uşa în urma lui şi se aşază pe fotoliul ei mare şi miţos, de un albastru intens. Acesta îi aduce aminte inspectorului de Grover din *Sesame Street,* dar măcar e confortabil.

Mătuşica mi-a zis că vrei să stai de vorbă cu mine?

Chloe încuviinţează din cap, lasă cartea jos şi se ridică în capul oaselor. Nu e deloc machiată, ceea ce e neobişnuit. Chipul i se maturizează şi devine frumos, o frumuseţe pe care a moştenit-o de la mama ei. Tess nu era cu mult mai mare decât e Chloe acum când a cunoscut-o inspectorul. Verişoara mai mică şi foarte dragă a Andrei, care îi era la fel de apropiată ca o soră.

— Vreau să-ţi spun două lucruri, spune Chloe. Despre seara trecută.

— Dă-i bătaie, răspunde inspectorul.

— Am tras cu urechea în timpul petrecerii, începe Chloe. Am auzit o discuţie între domnişoara de onoare şi socrul mare. Cred că erau... iubiţi. Ştiu sigur că erau. Ea era însărcinată cu el. El voia ca ea să facă întrerupere de sarcină. A zis că o să-i dea un cec. Ea a spus că vrea să păstreze copilul pentru că era o legătură cu el. L-a ameninţat că o să-i spună lui Greer. Greer e nevasta lui.

Inspectorul dă aprobator din cap şi încearcă să-şi menţină o expresie neutră, să nu-şi trădeze emoţiile. E îngrozit că povestea asta a ajuns cumva la urechile lui Chloe.

— Sper că nu ai spus nimănui asta, rosteşte inspectorul. E o informaţie foarte delicată şi periculoasă.

— N-am suflat nicio vorbă, răspunde Chloe încet. Aşteptam să vii tu acasă.

După ce avusese de-a face cu un şir de mincinoşi toată ziua, pentru inspector e reconfortant să-şi dea seama că recunoaşte adevărul când i se spune.

Trage aer adânc în piept.

— Şi care e al doilea lucru?

— Al doilea lucru s-a întâmplat când strângeam vasele, spune Chloe. S-a întâmplat după servirea desertului, după discursuri, şi aveam o tavă cu cupe de şampanie, pe care o duceam înapoi în bucătărie. Nu mă uitam pe unde calc, aşa că m-am împiedicat şi am căzut, iar paharele s-au spart.

„Cioburi de sticlă!” îşi spune inspectorul.

— Unde s-a întâmplat asta? întreabă.

— În locul unde se termină plaja şi începe gazonul. În stânga vilei, dacă stai cu spatele la apă.

Inspectorul îşi notează aceste detalii.

— Domnişoara de onoare m-a ajutat să strâng, spune Chloe. Şi a fost foarte de treabă. M-a întrebat cum mă cheamă şi de unde sunt, şi când i-am spus că sunt din Nantucket, mi-a zis că sunt cea mai norocoasă fată din lume. Glasul lui Chloe se îngroaşă uşor şi se şterge la ochi. Nu-mi vine să cred că *e moartă.* Am vorbit cu ea *aseară*!

— Uneori, aşa se întâmplă lucrurile, îi spune inspectorul. E destul de

probabil să fi luat nişte pastile, poate a băut prea mult...

— Nu era beată, protestează Chloe. Nici măcar ameţită. Mi s-a părut cea mai trează persoană de la petrecere.

— Eu vreau să înţelegi, Chloe, că fiecare decizie în parte pe care o iei – cu cine te împrieteneşti, cu cine ieşi la întâlniri, dacă te hotărăşti să fumezi sau să bei – are urmări. Cred că Merritt, până la urmă, a fost victima propriilor alegeri neinspirate.

Chloe se uită fix la inspector preţ de câteva secunde, iar acesta îşi poate da seama că nu-i place deloc că se foloseşte de moartea lui Merritt ca să îi dea nişte lecţii – dar acest incident e plin de învăţăminte.

Fata întinde mâna să-şi ia telefonul, iar inspectorul îşi dă seama că nu mai e atentă la el. Andrea se pricepe mai bine cum să o ia pe Chloe; el mereu sfârşeşte prin a juca rolul unchiului sever care, întâmplător, e şi şeful Poliţiei din oraş.

— Încă o întrebare, Chloe, rosteşte el, deşi e sigur că fata nu vrea altceva decât să scape de el. Merritt *s-a tăiat* când te ajuta să strângi cioburile?

— Să se taie? spune Chloe. Îşi ridică privirea din telefon. Nu. De ce?

— Eram curios, atâta tot, răspunde inspectorul. Eşti sigură că voi două aţi adunat toate cioburile?

— Era întuneric, spune Chloe. Ne-am străduit. Eu îmi făceam griji, de fapt, că Greer o să găsească vreun ciob pe care noi să-l fi ratat şi că o să am probleme azi. Dar presupun că au avut necazuri mai mari pe cap.

Inspectorul se ridică.

— Stai puţin, pot să-ţi mai arăt un lucru? întreabă Chloe. Îşi ridică telefonul şi se trage până la marginea patului. Inspectorul se aşază lângă ea. Merritt e *influencer,* aşa că am început să o urmăresc pe Instagram aseară, când am ajuns acasă. Asta a fost ultima ei postare.

Inspectorul ia telefonul întins de Chloe şi îşi pune ochelarii de citit. Nu s-a mai uitat până acum pe Instagram şi vede că nu e vorba doar de o fotografie cu un subtitlu. În acest caz, în fotografie apar două tinere pozând la prora feribotului rapid Hy-Line. Părul le e bătut de vânt, iar Nantucket se vede în spatele lor, în depărtare – golful, bărcile cu pânze, căsuţele pescăreşti cu ţiglă cenuşie de pe cheiuri, turlele bisericilor Unitariană şi Congregaţională. Blonda – Celeste, mireasa, îşi dă seama inspectorul – pare emoţionată; are o urmă de ezitare în zâmbet. Totuşi, bruneta – Merritt – radiază; e luminoasă, oferindu-se cu totul acelui moment. E o actriţă bună, concluzionează inspectorul. Nu e niciun indiciu sau semn că ar fi fost însărcinată cu un bărbat căsătorit şi că acesta nu voia să mai aibă deloc de-a face cu ea. Subtitlul fotografiei e: „Mergem la altar... weekendul de nuntă al CELEI MAI BUNE PRIETENE pe care şi-ar putea-o dori cineva. #domnişoarădeonoare

#prietenamiresei #fericiţipânălaadâncibătrâneţiu

— A pus eticheta fericiţi până la adânci bătrâneţi, zice Chloe. Mă termină asta. Nu e cel mai trist lucru pe care l-ai văzut vreodată?

— Cam pe-acolo, răspunde inspectorul, dându-i telefonul înapoi. Cam pe-acolo.

•

Inspectorul se schimbă în haine de casă şi se uită cu dor la cutiile reci şi albastre de bere Cisco din frigider – dar nu poate să se relaxeze încă. A stabilit să se întâlnească cu Nick la sediul poliţiei, să treacă lucrurile în revistă pentru ultima oară.

— Nu-ţi face probleme pentru masa de seară, îi spune soţiei. O s-o rog pe Keira să ne comande ceva.

— Urăsc anchetele de crimă, spune Andrea, ridicându-şi faţa pentru un sărut. Dar pe tine te iubesc.

— Şi eu te iubesc pe tine, îi spune el.

Îi dă un sărut, un al doilea şi un al treilea. Ia în considerare să îl lase pe Nick să îl aştepte.

•

Inspectorul şi Nick se întâlnesc într-o cameră de interogatorii de la sediu. Keira, secretara inspectorului, le-a comandat o salată Caesar cu *kale* şi două pizza artizanale de la Station 21, ca să poată mânca un pic de seară.

Nick ia o muşcătură pofticioasă din pizza cu creveţi şi *pancetta.*

— Nu e deloc rea, zice. În mod normal, m-aş feri de orice e considerat „artizanal". Mie-mi place mâncarea adevărată, nu aşa...

— Chloe spune că Merritt nu s-a tăiat când a ajutat la strângerea cioburilor, spune inspectorul. Dar e posibil să o fii făcut după plimbarea cu caiacul. Locul unde Chloe spune că a scăpat tava e chiar lângă aleea pe care ar fi mers Merritt ca să se întoarcă la căsuţa ei.

— Şi aşa s-ar explica de ce a intrat în apă, contribuie Nick. Într-un fel. Adică... dacă ai vrea să-ţi clăteşti piciorul de sânge ai intra un pic la mal, nu te-ai duce mai în larg.

— Asta dacă nu cumva apa îţi dădea o senzaţie plăcută, zice inspectorul. *Era* o seară foarte caldă.

— Şi mă gândesc că domnişoarei de onoare nu îi plăcea căldura, spune Nick. Aparatul de aer condiţionat din camera ei era fixat pe cea mai mare treaptă. Mai era un pic şi începea să ningă acolo.

— Dar asta nu ne spune cine i-a administrat pe ascuns somniferul, spune inspectorul.

— E posibil să îl şi luat singură, zice Nick. În fond, ştim că era supărată.

— Nu ţi se pare o nesăbuinţă? întreabă inspectorul. Să ia un somnifer,

însărcinată fiind?

— Tatăl a declarat că a sărit din caiac în mijlocul golfului, nu? Nici că se poate ceva mai nesăbuit de atât. Se pare că asta îi era starea de spirit.

Inspectorul împunge cu furculiţa o bucată de *kale* din casoleta rotundă din faţa lor.

— Nu-mi pare deloc a fi fost un accident. Sunt două persoane care voiau ca Merritt să dispară – Tag Winbury şi Greer Garrison. Şi o persoană care voia ca Featherleigh Dale să dispară – Thomas Winbury.

— Decretarea decesului ca accidental le-ar pica bine rudelor ei, spune Nick. Şi miresei.

— Dar noi nu lucrăm pentru familia ei, spune inspectorul. Noi lucrăm pentru autoritatea statală Massachusetts. Şi, mai mult, lucrăm în interesul justiţiei şi al cetăţenilor acestei ţări măreţe. Tu crezi că a fost vorba de un accident? Zău?

— Nu, răspunde Nick. Eu o bănuiesc pe mamă.

Inspectorul ronţăie un cruton.

— Interesant. Eu îl bănuiesc pe tată. Tag Winbury dă cu ochii de somniferele nevesticii, pune unul în paharul cu apă al lui Merritt. Apoi iese cu ea pe mare cu caiacul şi scapă de amândouă problemele lui – gata cu amanta, gata cu bebeluşul. Tu cum vezi lucrurile?

— Greer află de aventură şi de copil şi pune *ea* un somnifer în paharul cu apă, sperând că Merritt îl va bea şi că Tag o s-o scoată la plimbare cu caiacul. Sau poate, *poate,* Greer a încercat să-l omoare pe soţul ei. Poate că Greer îi strecoară lui un somnifer, sperând că o să iasă la plimbare cu caiacul şi n-o să se mai întoarcă niciodată. Ia o felie din pizza cu cârnaţi. Da, îmi dau seama cât de neverosimilă e teoria asta.

— Lucrurile ar sta altfel, poate, dacă am avea paharul de apă, spune inspectorul.

Nick îşi înalţă uşor capul.

— Ţie ţi se pare că paharul de apă a fost luat de pe masă, dar păhărelele de rom au fost lăsate? Cineva a luat *doar paharul de apă* şi l-a dus înăuntru. Sau cineva a ieşit şi a luat *doar paharul de apă*.

Inspectorul neagă din cap şi îşi ia mâncarea. Nu-i vine să creadă că Chloe e cea care a scăpat tava cu pahare. Ciob de sticlă pe gazon, tăietură la talpă, domnişoara de onoare intră în ocean să se spele, domnişoara de onoare moare. Nu e vina lui Chloe; nimeni pe lumea asta n-ar crede aşa ceva. Totuşi, dacă Chloe n-ar fi scăpat tava din mână, Merritt ar fi şi acum în viaţă? Da, dacă n-ar fi luat somniferul sau nu i s-ar fi administrat pe ascuns un somnifer şi n-ar fi intrat în apă după aceea, *ar trebui* să fie în viaţă. Şchiopătând spre altar, poate. Dar în viaţă.

— Adevărul e că nu avem destule dovezi să punem pe nimeni sub acuzare, zice Nick.

Inspectorul e conştient că Nick are dreptate.

— Mâine o să-l sunăm din nou pe frate şi o său spunem că am ajuns la concluzia că a fost vorba de un accident. A luat un somnifer, a intrat să facă o baie nocturnă în ocean şi s-a înecat.

— Erau atât de multe secrete în familia aia... rosteşte Nick. Nu-mi vine să cred că niciunul dintre ei n-a făcut ceva să determine tragedia asta.

Inspectorul îşi înalţă ceaşca de cafea.

— În cinstea decedatei, rosteşte.

Nick ciocneşte uşor ceaşca lui de a inspectorului.

— Odihnească-se în pace!

Nantucket

Sâmbătă, 7 iulie 2018, 18:55

The Nantucket Standard – www.ackstandard.net – Sâmbătă, 7 iulie 2018

Poliţia Nantucket concluzionează că moartea prin înec a fost accidentală

20:12

Poliţia Nantucket, în colaborare cu Poliţia Statală Massachusetts, a concluzionat că decesul numitei Merritt Alison Monaco, în vârstă de 29 de ani, din New York, care a avut loc în primele ore ale dimineţii, a survenit accidental. Domnişoara Monaco a venit în Nantucket pentru a participa la o nuntă care urma să aibă loc sâmbătă. I-a lăsat în urmă pe părinţii ei, Gary şi Katherine Monaco, din Commack, New York, precum şi pe fratele său, Douglas Monaco din Garden City, New York.

Domnişoara Monaco lucra la Societatea de Protejare a Animalelor Sălbatice, ca director de relaţii publice, din 2016.

Inspectorul-şef Edward Kapenash de la Poliţia Nantucket ne-a declarat: „Am anchetat acest caz şi am ajuns la concluzia că decesul domnişoarei Monaco a survenit accidental. Am dori să mulţumim întregii comunităţi din Nantucket pentru cooperare şi îi sfătuim în acelaşi timp pe localnici şi pe turiştii care vin pe insulă să fie extrem de precauţi când intră în apă sau sunt în apropierea ei".

•

Marty Szczerba primeşte o notificare de pe *Inky* pe telefon: Din câte se pare, domnişoara de onoare din Monomoy s-a înecat accidental.

Lui Marty, ştirea i se pare ciudată şi, în acelaşi timp, dezamăgitoare – după ce suspectul a încercat să fugă cu feribotul Hy-Line şi ridicarea dramatică a lui Featherleigh Dale de la restaurantul Crosswinds, până la urmă decesul a survenit *accidental*?

„Hmmm", îşi spune Marty în sinea sa.

În secunda următoare, îşi dă seama că asta înseamnă că Featherleigh Dale nu e suspectă de crimă şi, deci, poate că o să fie interesată de o legătură amoroasă. Marty nu se închipuie curtând o femeie în vederea unei aventuri

de o noapte, dar ar fi plăcut să bea un pahar împreună.

Se hotărăşte să sune la postul de poliţie să o întrebe pe Keira dacă ştie dacă Featherleigh a fost dusă înapoi la aeroport sau la un hotel, unde să rămână peste noapte.

— Bună, Keira, rosteşte el când femeia răspunde. Marty Szczerba la telefon. Am o întrebare pentru tine.

— Salut, Marty, spune Keira.

Doar auzindu-i glasul îi reaminteşte lui Marty că încă îi place foarte tare de ea.

— Şi eu am o întrebare pentru tine. Când ai de gând să mă inviţi în oraş?

Marty clipeşte. Telefonul i se încălzeşte în palmă. „Ce treabă am eu cu Featherleigh, până la urmă?” se întreabă.

— Ce-ai zice să ieşim în seara asta? o întreabă.

•

Celeste îi dă un mesaj lui Benji să îl anunţe că o să ia un taxi de la spital, pentru drumul de întoarcere.

„Vin eu să te iau!” răspunde Benji.

„Te rog, nu”, îi scrie Celeste.

Pe ecran apar trei puncte, iar apoi intră un al doilea mesaj: „Putem să stăm de vorbă când ajung”.

Dintr-odată, Benji simte un val de căldură şi disconfort, nu se simte bine în propriul corp pentru prima oară în viaţă. Ah, cât de mult şi-ar dori să scape de identitatea lui în momentul de faţă! Nu mai vrea să facă parte din familia Winbury.

Evident, Celeste a aflat despre Merritt şi Tag. Aveau un soi de aventură, era *ceva* între ei – Benji n-ar suporta să ceară şi alte detalii –, dar el are cumva impresia că tatăl lui se face vinovat de moartea lui Merritt.

Tatăl lui!

„Ai impresia că familia ta e impecabilă”, i-a spus Celeste. „Dar te înşeli.”

•

O întâmpină pe Celeste pe alee, dar ea îi adresează o privire pustie şi spune:

— Am nevoie de câteva minute, te rog, Benji. Trebuie să vorbesc cu părinţii mei.

El îi răspunde:

— Părinţii tăi nu sunt o prioritate în momentul de faţă, Celeste. Sunt logodnicul tău. Ar fi trebuit să ne *căsătorim* azi.

Ea trece chiar pe lângă el şi intră în vilă, iar Benji are nevoie de toată puterea lui pentru a nu o urma ca un căţeluş.

În loc de asta, se duce în bucătărie, unde îl priveşte pe Thomas umplând o

farfurie cu un teanc înalt de sandvişuri, o grămadă generoasă de salată de cartofi şi una de fructe de vară din mâncarea pe care cei de la firma de catering au adus-o în după-amiaza respectivă, după cum era programat – ar fi trebuit să reprezinte prânzul de dinainte de nuntă – şi, când Thomas îl observă pe Benji uitându-se lung la el, îi spune:

— Ce? Mi-e foame şi soţia mea e însărcinată, are nevoie să se hrănească.

Benji îi zice pe cel mai calm ton de care e în stare:

— Chestia asta e din vina tatei? Şi-o *trăgea* cu ea?

— Se pare că da, răspunde Thomas, pe un ton pragmatic. Observă expresia de dezgust care îi traversează trăsăturile fratelui său. Hai, nu o face pe sfântul acum, Benny!

„Sfânt? u se minunează Benji. E *sfânt* dacă se aşteaptă ca tatăl lui să fie un om integru şi moral, să nu o înşele pe mama lor cu cineva de-o seamă cu Benji, cineva care, întâmplător, era *cea mai bună prietenă a lui Celeste*?

— Tu ştiai de chestia asta? întreabă el.

— Nu chiar, răspunde Thomas. Dar l-am văzut pe tata la barul de la hotelul Four Seasons din centru acum câteva săptămâni şi s-a ascuns de mine. M-am gândit că *ceva-ceva* se întâmplă. Clipeşte. Acum ştiu sigur că exact aşa era.

Benji se cutremură. Hotelul Four Seasons din centru? Aşa era, ca o aventură adulteră dintr-un roman sau un film? Thomas se face nevăzut pe hol cu farfuria lui înainte ca Benji să apuce să îl întrebe ce căuta *el* la Four Seasons din centru.

Nu vrea să ştie.

Benji mai pierde vremea la masa de corespondenţă de la baza scării interioare până ce o aude pe Celeste ieşind din camera părinţilor ei, după care urcă rapid până la etajul unu şi o prinde chiar înainte să intre în camera ei/lui/lor. Camera lui pe care ea o folosea drept cameră a miresei şi care va deveni camera lor în casa asta.

— Celeste.

Ea se întoarce spre el.

— Trebuie să mă întind un pic, îi zice.

— Înţeleg că eşti obosită, spune el.

O lasă să pătrundă în dormitor, intră şi el, după care închide uşa în urma lor.

— Benji, rosteşte ea.

Rochia ei de mireasă e pe umeraş, atârnată de uşa dulapului de haine; e la fel de tulburătoare pentru el ca vederea unei fantome fără cap.

— N-o să te măriţi cu mine, zice el. Nu-i aşa? Adică... niciodată?

— Nu, răspunde ea. Îmi pare rău, Benji, dar nu.

Întregul lui corp amorţeşte instantaneu. Dă afirmativ din cap, dar capul parcă îi e tras în jos şi-n sus cu o sfoară. Celeste! Vrea să o convingă, să o facă să se răzgândească. Vrea să îi explice că nu ar trebui să îl judece prin prisma faptelor celor din familia lui. El nu e ca tatăl lui, nu e ca fratele lui. E un om bun şi sincer şi o s-o iubească pentru totdeauna.

Dar se opreşte. Toate lucrurile pe care le are el, până la unul, vin de la părinţii lui – banii, apartamentul, educaţia, avantajele de care se bucură. Ar fi lipsit de sinceritate să-şi repudieze familia, să se dezică de dragostea necondiţionată pe care o simte pentru ei, iar Celeste şi-ar da seama imediat cum stau lucrurile. Timp de douăzeci şi opt de ani, a considerat că i se cuvin toate aceste privilegii, iar acum trebuie să accepte ruşinea.

— Ce-o să faci? o întreabă.

— Nu ştiu sigur, răspunde ea. Poate o să plec într-o călătorie. Sau poate nu.

— Ştiu că ţi se pare imposibil acum, zice Benji, dar o să treci peste asta. Nu vreau să spun că n-o să-ţi mai fie dor de Merritt...

— Benji, rosteşte Celeste, iar acesta închide imediat gura.

Vorbeşte ca un nesimţit.

— Decizia mea nu are nicio legătură cu Merritt.

— Nu? întreabă el.

Ea scutură din cap.

— E vorba de mine.

Nu vrea să se mărite cu el.

I-ar plăcea să spună că această revelaţie reprezintă o surpriză totală, o lovitură în plex primită din senin – dar nu e aşa.

— Nu te mai bâlbâi, remarcă.

Celeste zâmbeşte, mai întâi trist, dar apoi cu o nuanţă de uşurare – sau de triumf.

— Da, îi răspunde. Ştiu.

•

În drumul lui către prima căsuţă – simte nevoia să se ascundă; n-ar suporta să-şi vadă părinţii, nici împreună, nici separat, îl zăreşte însă pe Shooter mergând pe alee.

Shooter. Benji l-a pierdut complet din vedere, a pierdut noţiunea timpului, a tot. Shooter arată de parcă ar fi scăpat dintr-un naufragiu. E nebărbierit, cămaşa lui albastră e şifonată şi scoasă din pantaloni, îşi ţine sacoul bleumarin mototolit sub un braţ şi stă cu gura deschisă, uitându-se lung la telefon.

— Arăţi şi mai rău decât mă simt eu, rosteşte Benji, încercând să adopte intonaţia glumeaţă pe care o folosesc în mod normal când vorbesc între ei.

Unde ai fost?

— La postul de poliţie, răspunde Shooter. Îl urmează pe Benji în prima căsuţă, după care se duce direct la frigider şi desface capacul unei sticle cu bere. Vrei şi tu una?

— Sigur, răspunde Benji.

— Uite ce e, sunt anumite lucruri pe care trebuie să le afli, zice Shooter.

— Ai milă de mine, te rog, spune Benji. Deja am aflat prea multe.

•

„Ai milă de mine, te rog. Deja am aflat prea multe".

Shooter îşi acordă timpul necesar să asimileze acest comentariu. A fost eliberat în sfârşit din custodia poliţiei; până la urmă, nu aveau niciun temei să îl reţină, poate doar pentru îngreunarea unei anchete în desfăşurare. I-au dat o amendă de 300 de dolari, pe care a achitat-o cu bani gheaţă.

Val Gluckstern se oferise să îl ducă cu maşina înapoi la Summerland, dar el i-a zis că voia să meargă pe jos. Trebuia să-şi limpezească gândurile. Nu fusese sigur cât de multe explicaţii trebuia să dea. Poate că trebuia să explice totul. Poate nimic. Îşi dorea cu disperare să stea de vorbă cu Celeste, dar îi era frică. Spusese tot la poliţie, ceea ce deja i se părea o trădare. Îi era teamă că Celeste va fi supărată, dar se temea şi mai tare că ea avea să nege că intenţionase chiar şi pentru o clipă să fugă cu el.

Cum mergea pe aleea de scoici mărunţite a familiei Winbury, printre şirurile de hortensii şi pe sub arcada de buxus, telefonul lui a scos un clinchet. Era un SMS de la un număr pe care nu îl avea în agendă. Îl deschisese mai mult din obişnuinţă decât din curiozitate.

Era o fotografie cu Shooter şi Celeste în faţă la Steamboat Pizza. Nu se atingeau, deşi stăteau foarte apropiaţi – probabil prea apropiaţi. A dat click pe fotografie şi a mărit-o. Celeste se uita cam în direcţia persoanei care îi fotografia, iar el se uita la Celeste, cu o expresie de dorinţă în stare pură, foame, poftă. Fotografia e ca un duş rece, o ameninţare. Ştia şi altcineva de planul lor? Cine făcuse fotografia asta? Cine i-o trimisese?

S-a oprit dintr-odată. A răspuns cu un mesaj: Cine eşti?

La care n-a primit niciun răspuns. A trecut în revistă posibilităţile. Prefixul 212 indica un număr din Manhattan. Şi persoana care îi trimisese fotografia – cine-o fi fost – fusese fie vizavi, fie cunoştea pe cineva care fusese acolo.

Semnificaţia era evidentă, nu? Cineva încerca să-l sperie. Dacă fotografia i-a fost trimisă lui Shooter, probabil că îi fusese trimisă şi lui Benji. Dar acesta ştia că Shooter şi Celeste se duseseră să ia pizza. Nu era ca şi cum cineva i-a trimis o imagine cu Shooter şi Celeste câteva minute mai târziu, aşezaţi pe banca de lângă terminalul Steamship. Acea ipostază ar fi fost mai

greu de explicat.

Bine, bine. Sincer să fie, era prea obosit pentru jocuri psihologice. A trecut pe sub arcada de buxus şi a dat nas în nas cu Benji.

•

„Ai milă de mine, te rog. Deja am aflat prea multe".

— Am fugit de poliţişti azi-dimineaţă, spune Shooter. Voiau să mă interogheze, aşa că le-am spus că trebuia să merg la toaletă şi am ieşit pe ascuns pe fereastra de la baie.

— Hai, fugi de-aici! zice Benji.

— Vorbesc serios.

Benji spune:

— Sper că le-ai spus că nu vrei să ai de-a face cu Poliţia din cauza a ceea ce s-a întâmplat cu mama ta.

Shooter ia o înghiţitură lungă din berea lui. Benji e singura persoană care ştie ce s-a întâmplat cu mama lui Shooter, Cassandra. Ajunsese dependentă de heroină după moartea tatălui lui Shooter, însă întâmplător a luat o supradoză în timpul uneia dintre rarele vizite acasă ale lui Shooter. El avea 21 de ani, lucra ca barman în Georgetown, Florida, şi îi dăduse Cassandrei o bancnotă de 50 de dolari. Shooter se trezise dimineaţa şi o găsise moartă. Şi, da, considerase că fusese vina lui. Practic îi implorase pe cei de la Poliţia Districtului Dade să îl aresteze, dar aceştia avuseseră de-a face cu prea multe cazuri de supradoze ca să dea vina pe altcineva în afară de cel care luase drogurile.

— Am urcat pe feribotul Hy-Line şi m-au prins, mi-au pus cătuşe şi m-au dus la sediu. Mi-am luat o avocată, iar ea a stat cu mine cât le-am povestit ce am făcut azi-noapte.

Benji aproape că nu are nicio reacţie. E ca şi cum s-ar aştepta la asemenea manevre dramatice din partea lui Shooter. Ori asta, ori nu îl ascultă cu adevărat.

— Au găsit ceva în sângele lui Merritt, spune Benji. Pastile.

— Zău? reacţionează Shooter. Celeste cum a reacţionat?

Benji se ridică fulgerător de pe canapea.

— Cum a reacţionat Celeste? rosteşte. Păi, hai să vedem, a fost atât de isterică, încât a stat jumătate de zi la Urgenţă. Şi totuşi, se pare că a căpătat o perspectivă mai clară asupra situaţiei. Nu vrea să se mărite cu mine. Deloc. Niciodată.

Dintr-odată, Shooter e foarte atent, în ciuda extenuării profunde. Ce-o să zică Benji mai departe?

— Zice că nu are nicio legătură cu ce i s-a întâmplat lui Merritt. E vorba despre ea. Nu vrea să se mărite cu mine – nici luna viitoare, nici anul viitor,

nici pe o plajă în Aruba, nici în primăria din Easton, Pennsylvania. Nu vrea să se mărite cu mine. Şi când avea de gând să-mi spună şi mie asta? Avea de gând să mă lase s-o aştept la altar? A, şi ia ghici! ghici! Hai, să vedem dacă tu poţi să-ţi dai seama...

Shooter nu vrea să ghicească nimic, ceea ce nu e o problemă, pentru că Benji nu se aşteaptă să primească un răspuns.

— Bâlbâială i-a dispărut complet! A dispărut complet! Se hotărăşte să nu se mărite cu mine, iar problemele de vorbire îi dispar uite-aşa!

Bâlbâială îi dispăruse de aseară, îşi dă seama Shooter. Dacă Benji ar fi fost atent, şi-ar fi dat seama de asta. Când Celeste şi Shooter se ridicaseră de pe banca aceea de lângă terminalul de feriboturi Steamship, se întorseseră să ia pizza, iar când Shooter o întrebase ce vrea, Celeste a răspuns:

— O felie cu pepperoni şi o bere de ghimbir, te rog.

Articulase cuvintele la fel de clar ca un clopot de biserică într-o dimineaţă de vară.

— A mai zis şi altceva? întreabă Shooter.

Planul lui de a fugi cu Celeste era de o laşitate incredibilă, îşi dă seama acum. Pentru că reacţia asta – reproşurile lui Benji – nu era în niciun caz ceva la care să fi vrut să asiste.

— Altceva în plus? răspunde Benji. Nici nu era nevoie să mai spună şi altceva. M-a distrus.

Îşi ia avânt şi aruncă sticla de bere în cealaltă parte a încăperii, unde se izbeşte de perete şi se face ţăndări. Benji îşi acoperă faţa cu palmele. Scoate un sunet înecat, iar Shooter îşi dă seama că plânge.

•

Shooter Uxley l-a invidiat pe Benjamin Winbury din ziua în care s-au cunoscut, în primul an la St. George şi, chiar dacă Shooter a tânjit mereu să aibă ceva, orice, ce nu putea avea Benji, acum nu-i vin în minte decât mulţimea infinită de acte de generozitate pe care le-a făcut Benji pentru el: În ziua de după moartea mamei lui Shooter, Benji a renunţat să se ducă la parţialul de economie de la Hobart şi a luat avionul spre Miami. În ultimul an la St. George, când Shooter ajunsese atât de sărac, încât fusese nevoit să organizeze jocuri de zaruri ilegale, Benji fusese cel care îi încurajase pe colegi să vină şi să participe. Benji era monitor, ar fi putut să aibă probleme serioase, să-şi piardă funcţia, să rişte să fie suspendat, dar niciunul dintre aceste pericole nu fusese la fel de important ca să-i dea lui Shooter ocazia de a câştiga suficienţi bani cât să rămână la şcoală.

Benji îl alesese pe Shooter în defavoarea propriului frate să îi fie cavaler de onoare.

Benji mereu crezuse în el şi continua să creadă în el, chiar dacă Shooter a

fost cât pe-aci să-i fure mireasa și să fugă cu ea în lume.

Celeste și-a făcut partea ei. A rupt relația cu Benji. Așa și trebuie să fie. Să-l lase pe Benji să se împace cu ideea despărțirii și să o lase pe Celeste să accepte pierderea lui Merritt. După ce-o să treacă un timp, Shooter și Celeste pot să fie împreună. De cât timp o să fie nevoie? se întreabă. El e, din fire, un om foarte nerăbdător. Vrea să își înceapă viața cu ea chiar de azi.

Decide să păstreze fotografia cu el și Celeste. A venit ca un dar anonim din partea universului; când se va uita la ea, își va aminti că în sfârșit are în viața lui ceva ce merită să aștepte. O să țină minte că ea a acceptat.

Se ridică. Întinde mâinile spre Benji și îl îmbrățișează strâns, absorbind în corpul lui spasmele suspinelor prietenului lui.

Și nu spune nimic.

Greer

Sâmbătă, 7 iulie, 20:00

Aude o bătaie la uşă şi se ridică în picioare.

— Da?

Elida, menajera, intră în cameră. A trecut de mult ora la care aceasta ar fi trebuit să plece. Chiar şi cu nunta, ar fi trebuit să plece până la trei după-amiaza, ca să poată asista la ceremonie, care urma să aibă loc la patru. Dar iat-o aici, făcându-şi datoria cu dedicaţie şi discreţie.

— Elida, rosteşte Greer, şi ochii i se umplu brusc de lacrimi.

Ce spune despre familia ei faptul că, din toţi, poate să aibă încredere doar în două persoane: în fiul cel mic şi în menajeră?

Elida îşi trage mâna de la spate şi îi arată cutiuţa de pastile.

— Poftim? spune Greer.

Mintea ei de romancieră se lansează imediat în supoziţii despre o posibilă implicare a Elidei în moartea lui Merritt. Poate că Elida a aflat de relaţia extraconjugală a lui Tag şi despre copil şi o otrăvise pe fată din loialitate faţă de Greer. Asta chiar ar fi o răsturnare de situaţie neaşteptată.

— Unde ai găsit-o?

Elida răspunde:

— În camera domnului Thomas. La gunoi.

În camera lui Thomas, în coşul de gunoi. În coşul de gunoi? Thomas ştie cât preţuieşte Greer această cutie de pastile. Nu-i vine să creadă că ar fi în stare să o arunce.

Ia cutia din mâna Elidei. Sunt pastile în ea; le poate auzi zornăind.

— Mulţumesc, Elida, spune Greer. Poţi să te duci acasă.

Elida se retrage din cameră. Greer pune cutia de pastile la locul ei, în dulăpiorul de medicamente. Apoi se duce la etaj.

•

Apropiindu-se de uşa camerei lui Thomas, aude ţipete. Nu e deloc o surpriză; şi Greer simte nevoia să ţipe. Îşi dă seama rapid că glasurile pe care le aude sunt ale lui Thomas şi Abby.

Primul gând al lui Greer e că aşa scandal nu poate să prindă bine copilului, dar apoi îşi aduce aminte că ea avusese cele mai cumplite certuri cu Tag pe când era însărcinată. Hormonii o transformaseră într-o nebună cu schimbări bruşte de stare, de la entuziasm la disperare. Cea mai gravă –

când Greer era atât de plictisită că îi venea să se urce pe pereți, era însărcinată cu Thomas, iar Tag stătea la serviciu în fiecare seară până la zece sau era plecat în călătorii de afaceri în Europa în fiecare weekend – avusese ca rezultat că-și luase în sfârșit inima în dinți și se apucase să scrie primul ei roman, *Pradă în Saint Germain-des-Près*.

Oftează. Gândurile despre primul ei roman duc la gânduri legate de cel de-al douăzeci și unulea, pe care trebuie să îl predea în treisprezece zile. Ei bine, sigur n-o să fie gata la cum stau lucrurile acum, și nimeni n-o să poată să o învinovățească. Amanta însărcinată a soțului ei a fost descoperită fără suflare lângă casa ei, în dimineața nunții fiului ei. Greer primește o scutire de data aceasta.

Se oprește chiar lângă ușa camerei, de unde poate auzi clar cuvinte și sintagme. Are numai dispreț pentru trasul cu urechea; o să le spună clar să vorbească mai încet. Ultimul lucru de care au nevoie ocupanții casei e să audă certurile maritale ale lui Thomas și Abby.

Dar apoi Greer o aude pe Abby spunând:

— Știu de relația ta cu Featherleigh de ani buni, de când am fost în Virgin Gorda, de la petrecerea de absolvire a lui Tony Berkus de la Hotelul Carlyle! Amy Lackey mi-a spus că te-a văzut cu o femeie cu aspect ieftin la L'Entrecôte în Paris, într-un weekend când mie mi-ai spus că te duci în vizită la părinții tăi, în Londra. Ți-am citit toate SMS-urile și e-mailurile și am cercetat atent extrasele de la cardurile de credit, inclusiv cârdul Visa Signature de la British Airways, despre care ai impresia că nici nu știu!

Greer se înfrânează să bată la ușă chiar în ultimul moment. Thomas și Featherleigh? *Thomas*? Featherleigh e mai mare cu 15 ani decât el. N-are cum să fie adevărat, nu-i așa?

— Ți-am spus, am terminat-o cu ea, răspunde Thomas. Am terminat-o definitiv în mai, de cum am aflat de copilaș.

„Stai puțin!” își spune Greer. Featherleigh i-a spus lui Greer că se despărțise de un bărbat însurat în mai.

E o revelație chiar dezamăgitoare că, din câte se pare, Thomas a moștenit moravurile îndoielnice ale lui Tag, punând-o pe Abby în aceeași ipostază ca și Greer, în generația următoare.

Slavă Domnului că Benji e un Garrison până în măduva oaselor.

— Nu există despărțire definitivă când vine vorba de tine și Featherleigh, spune Abby. Uită-te numai ce s-a întâmplat aseară! *Te-am văzut* cu ea sub pavilion. Te-am văzut! Și știam ce-o să se întâmple. Aveai de gând să-mi închizi gura venind sus și apoi, de cum aveam să adorm, aveai să ți-o tragi cu ea în casa de la piscină!

— Ești nebună, rostește Thomas. Am venit sus și Featherleigh *a plecat,*

Abby. A plecat spre hanul sau pensiunea unde era cazată. Nici măcar nu ştiu unde avea cameră, atât de puţin mi-a păsat...

— *Nu* a plecat! îl contrazice soţia lui. M-am furişat la parter când erai în baie, să te speli pe dinţi, şi am auzit-o în baia de serviciu, fredona „The Lady în Red”. Nu se ducea nicăieri. Te aştepta pe tine.

În momentul acela, Greer pune lucrurile cap la cap.

Cu paşi grăbiţi, se duce înapoi în camera ei şi îşi ia telefonul mobil.

Le trimite un mesaj atât lui Thomas, cât şi lui Abby: „Vorbiţi mai încet. Se aude în toată casa”.

•

Thomas a avut o relaţie extraconjugală de ani buni cu Featherleigh, iar Elida a găsit cutia de pastile în dormitorul acestuia. La gunoi.

Aşadar...

Tag e specialistul în intrigi, nu Greer, dar după douăzeci şi unul de romane poliţiste scrise, a învăţat şi ea una, alta despre motivele din spatele acţiunilor oamenilor.

Greer a văzut-o pe Abby noaptea trecută, când s-a dus în bucătărie să îşi pună un ultim pahar de Veuve şi *a lăsat pastilele pe blatul de bucătărie*. Abby fie a înşfăcat imediat cutia, fie a remarcat pur şi simplu că e acolo. Mult mai târziu, a coborât să se intereseze dacă Featherleigh plecase. A auzit-o fredonând în baie şi probabil că s-a hotărât să o adoarmă pe amica Feather... ca să nu-şi facă de cap cu Thomas. Şi cine-ar putea să o tragă la răspundere pentru asta?

Abby a pus o pastilă în paharul lui Featherleigh, doar că acesta ajunsese la persoana nepotrivită. Cumva, ajunsese la Merritt.

Poliţiştii au concluzionat că moartea lui Merritt a fost un accident – şi chiar aşa a şi fost. Poate că Abby nu-şi dă seama că ea e vinovată, iar Thomas n-o să facă niciodată legătura între ea şi cele întâmplate. Secretul se află în responsabilitatea lui Gieer, iar ea îl va păstra până la moarte.

Viitorul familiei Winbury depinde de asta.

Nantucket

Sâmbătă, 7 iulie 2018, 2:47

Insula Nantucket păstrează secretele locuitorilor ei.

Când Merritt Monaco şi Tag Winbury se întorc din plimbarea cu caiacul, tânăra e udă leoarcă şi plânge. Tag e un bărbat sfâşiat între furie şi sentimente de tandreţe. Ea porneşte cu paşi împleticiţi pe plajă, iar el răstoarnă caiacul cu o lovitură de picior, stârnind o rafală de nisip ud. Se gândeşte să se ducă după Merritt, dar în loc de asta porneşte spre vilă. Nu se poate discuta logic cu ea în momentul de faţă; va trebui să amâne alte discuţii până după nuntă.

Merritt îşi întoarce capul doar cât să vadă cum Tag se retrage grăbit spre siguranţa oferită de reşedinţa lui. Nu-i vine să creadă cât de laş şi de nesimţitor s-a dovedit a fi. Cu doar câteva săptămâni în urmă, dăduse de el lângă blocul ei, ca un adolescent înnebunit de iubire; acum, e cu totul alt om.

Îşi smulge inelul de argint de pe degetul mare şi îl aruncă în apă, apoi regretă imediat acest gest. E încă o reacţie puerilă din partea ei. Prima a fost să se arunce din caiac, ca orice altă femeie care recurge la gesturi disperate pentru a obţine atenţia iubitului ei.

Existase o clipă în care Merritt chiar fusese convinsă că o să se înece. Era atât de obosită, atât de letargică, braţele îi erau prea grele pentru a înota şi fusese cât pe ce să se scufunde pe fundul apei, ca un bolovan.

Tag o apucase de încheietură şi o trăsese înapoi la bord. S-a înfuriat şi

A *fost* o aventură, i-a spus, *pentru* a se distra, *pentru* a se detensiona, *pentru* a evada din viaţa sa de zi cu zi.

— N-a fost nimic mai mult, Merritt. Nimic mai mult.

— Erai obsedat de mine, i-a răspuns ea, dar rostise neclar aceste cuvinte, iar el n-a înţeles nimic.

Dacă ar fi înţeles-o, Tag ar fi negat totul, dar Merritt ştie că era obsedat, fascinat, fermecat. Timp de ore, zile, săptămâni întregi, nu s-a gândit decât la ea.

Problema e că starea asta n-a durat. Obsesia, aşa cum era ea, a dispărut la fel de imprevizibil precum se instalase. Merritt îşi doreşte din tot sufletul să trezească într-o inimă de bărbat un sentiment mai concret, un sentiment real – cum ar fi ce simt unul pentru celălalt Benji şi Celeste.

Benji şi Celeste sunt cuplul perfect. Merritt vrea să aibă ce au ei mai mult

decât orice pe lumea aceasta.

E foarte târziu, iar ea abia mai poate să-şi ţină ochii deschişi. Ar putea să se întindă pe plajă chiar acum şi să doarmă până dimineaţă, dar, dacă ar face asta, mai mult ca sigur s-ar trezi sub privirea dezaprobatoare şi furioasă a lui Greer.

Se îndreaptă cu paşi greoi către aleea din lespezi care ocoleşte casa până la a doua căsuţă. Se lasă în voia unui vis cu ochii deschişi în care Tag o aşteaptă acolo sau că i-a lăsat pe pernă un bilet sau un trandafir tăiat din grădină. Orice!

Dintr-odată, scoate un ţipăt. Simte o durere bruscă şi puternică. Ridică talpa şi îşi scoate un ciob de sticlă din carnea moale a scobiturii piciorului. E la marginea gazonului, unde puştoaica drăguţă a scăpat din mână tava cu cupe de şampanie.

E sânge peste tot. Merritt se retrage, clătinându-se, pe nisip. Acum are şi nisip în tăietură. Vă trebuie să se clătească şi să se întoarcă pe alee sărind într-un picior.

Se spune că apa sărată vindecă orice, dar Merritt nu se aşteaptă la usturimea pe care i-o provoacă. Se uită în jos şi vede un fuior de sânge ridicându-se prin apă din piciorul ei şi varsă lacrimi proaspete. Fata aceea, nepoata inspectorului-şef de la Poliţia Nantucket, se uitase la ea cu ochi mari, plini de o admiraţie pură; habar nu avea cât de mult îşi distrusese Merritt viaţa.

E însărcinată. Şi singură.

„E-n regulă, Merritt”, îşi spune. O să crească singură copilaşul, n-o să fie prima femeie din lume care să facă una ca asta. Poate va începe să scrie pe un blog: *Din influencer în mamă singură.* Pleoapele i se închid pe nesimţite. Să se trezească e aproape ca şi cum s-ar trage în sus pe o frânghie pentru a ieşi dintr-o gaură adâncă şi întunecată – dar o face. Când deschide ochii, zăreşte o strălucire argintie pe fundul oceanului, la câţiva metri depărtare.

Inelul ei.

Da, îşi spune. Ar trebui să recupereze inelul. E singurul dar pe care o să îl aibă vreodată de la Tag. O să îl păstreze pentru copilaşul ei. Fără îndoială, o să fie o fetiţă, şi mult după ce Merritt va fi trecut mai departe la următoarea relaţie şi la următoarea, îi va spune în şoaptă fiicei ei: „Acesta e inelul pe care mi l-a dat tatăl tău. Tatăl tău adevărat”.

Intră în apă cu paşi nesiguri şi se apleacă să apuce inelul, dar din greşeală îl loveşte cu piciorul şi trebuie să aştepte ca nisipul să se reaşeze pe fundul apei înainte de a-l găsi din nou. E absurd de somnoroasă, prea somnoroasă să mai poată sta în picioare, aşa că îşi întinde braţele şi picioarele şi se lasă în voia apei. Deschide ochii sub apă.

Unde e inelul?
Uite-l! Îl vede.
Ca şi dragostea, îşi dă seama, e mai departe decât poate ea ajunge.

Elin Hilderbrand

CUPLUL PERFECT

virtual-project.eu

virtual-project.eu

violin